

CLIVE CUSSLER

TITANİK

Remzi Kitabevi

Clive Cussler - Titanik

Önsöz

Dirk Pitt, Titanik'e ait belgeleri inşaatı henüz bitmemiş bir binanın rutubetli bodrum katından kurtardığında, bu efsanevi yolcu gemisinin bulunmasına daha on yıl vardı. Yıl 1975'ti ve Titanik, Pitt'in sualtı maceralarını anlatan dördüncü kitap oluyordu. O sıralarda, gemiyi aramak için, uzun bir zaman ve büyük paralar harcamayı kimse düşünmüyordu. Fakat, romanın yayınlanması ve filme alınmasından sonra, Amerika ve Avrupa'da bu konuya olan ilgi arttı. Gemi enkazını bulmak için en azından beş çalışma yapıldı.

Benim esin kaynağım, dünyanın en ünlü gemisinin, denizin dibinden çıkarılıp, New York limanına çekilerek, yetmiş küsur yıl önce başladığı ilk seferini tamamlamasını görebilme arzusuna dayanıyordu. Bu fantezi, aynı zamanda, benim gibi milyonlarca insan tarafından paylaşılmaktaydı.

Titanik'in batışından ve denizin karanlık sularına gömülüşünden yetmiş üç yıl sonra, kameralar onun açık mezarını buldular.

Kurgu da gerçeğe dönüştü.

Pitt'in romanda gemiyi tarif edişiyle, yanal taramalı sonarlarla bulunuşundan sonra geminin robot kameralarla elde edilen görüntüleri birbirine uymaktadır. Gemide, 4.000 metre derinliğin getirdiği yapısal hasar dışında, deniz suyunun yol açtığı büyük çapta bir hasar ve korozyon görülmemiştir. Deniz yatağının çamurlu yüzeyine dağılmış şarap şişeleri ve gümüş yemek takımları bile sağlamdır.

Titanik, denizin dibinden çıkarılabilecek midir?

Bu, pek mümkün görülmemektedir. Geminin kurtarılmasının maliyetinin, Apollo'nun Ay'a insan götürme operasyonunun maliyetine yakın olacağı hesaplanmıştır. Ayrıca bir süre sonra da insanlı küçük denizaltılar gemideki değerli antikaları bulmak için enkaz çevresinde dolaşmaya başlayabilirler, Amerikalı ve İngiliz avukatlar da gemidekilerin elde edilmesi konusunda mahkeme salonlarında birbirlerine düşebilirler.

Pitt her zaman ileriye görmüştür. 1970'lerde 1980'leri yaşamış 1980'lerde 1990'ları görmüştür. Batı'ya giden göçmen konvoylarının rehberleri gibi, Pitt de ilerdeki tepeye bakar ve bize orada neler olabileceğini söylerdi. Bizim ancak hayal gücümüzü kullanarak gözümüzde canlandırabileceğimiz şeyleri o kolayca görürdü.

Bu nedenle Titanic'in bulunduğu açıklandığında, hiç kimse benim kadar mutlu olmamıştır.

Çünkü ben Pitt'in, onu herkesten önce gördüğünü biliyorum.

Giriş

Nisan 1912

A Güvertesi 33 numaralı kamarada, dar bir gemi yatağında yatmakta olan adam, karabasan görüyormuş gibi, inleyerek döndü. En fazla bir elli sekiz boyunda, ufak tefek bir adamdı. Seyrek kır saçları ve kişiliksiz bir yüzü vardı. Göze çarpan en büyük özelliği, siyah, kalın kaşlarıydı. Ellerini göğsünde kenetlemişti ve parmakları, sinirli hareketlerle oynuyordu. Elli yaşlarında görünüyordu. Teni beton gibi sert ve griydi. Gözlerinin altında derin çizgiler vardı. Adamın gerçek yaşıysa, sadece otuz dörttü.

Son beş aydır yaşadığı olaylar, onu fiziksel açıdan çok yormuş ve deliliğin eşiğine kadar getirmişti. Uyanık olduğu zamanlar, olmayacak şeyler düşünüyor, zaman ve gerçeklik kavramlarını yitiriyordu. Kendisine sürekli olarak nerede olduğunu ve o günün hangi gün olduğunu hatırlatmak durumunda kalıyordu. Yavaş yavaş delirmeye başladığının farkındaydı.

Gözlerini kırıştırarak açtı ve kamaranın tavanındaki vantilatöre baktı. Ellerini yüzünde gezdirdi ve iki haftalık sakalını yokladı. Elbiselerine bakması gerekmiyordu, onların terden leke içinde, buruşuk ve pis olduklarını biliyordu. Gemiye biner binmez hemen banyo yapıp temizlenmesi gerekirken, kendisini olduğu gibi yatağa atmış ve zaman zaman uyandığı üç gün sürecek bir uykuya dalmıştı.

Pazar akşamın geç saatleriydi ve gemi, New York limanına çarşamba sabahından önce varamayacağına göre, önünde en azından elli saat var demekti.

Kendi kendine artık güvencede olduğunu söylemek istedi, ama birçok insanın yaşamına mal olan, uzun çabalar sonucunda elde edilen şeyin sağlam bir yerde olmasına bir türlü inanamıyordu. Elini belki yüzüncü kez uzatarak ve yeleğinin cebindeki şişkinliğe dokundu. Anahtarın hâlâ orada olduğuna emin olduktan sonra, alnındaki terleri sildi ve gözlerini tekrar kapattı.

Ne kadar uyduğunu bilmiyordu. Birden irkilerek uyandı. Onu uyandıran, bir gürültü ya da şiddetli bir hareket değil de, sanki altındaki yataktan geliyormuş gibi hissettiği bir titreşim ve kamarasının alt taraflarından gelen, gıcırtya benzer garip bir sestiydi. Yatakta doğrulup oturdu ve ayaklarını yere bastı. Birkaç dakika sonra her yanı tuhaf bir sessizlik kaplamıştı ve en küçük bir titreşim bile hissedilmiyordu. Gözlerini kırparak düşündü ve durumun nedenini fark etti. Geminin makineleri stop etmişti. Tüm dikkatini verip dinledi, fakat dışarda, koridorda konuşan iki kamarotla, yan kamaradan gelen seslerden başka bir ses duyamıyordu.

Korkunç bir huzursuzluk duyuyordu. Normal bir yolcu, bu duruma hiç aldırılmayabilir ve yeniden uykuya dalardı. Fakat o, bir sinir krizinin eşiğindediydi ve tüm duyuları gereğinden fazla çalışıyordu. Üç gündür kamarasında, yemek yemeden ve içmeden sadece uyumakla zaman geçirmişti ve son beş ayda yaşadıklarını hatırladıkça çıldırarak gibi oluyordu.

Kapının kilidini açıp dışarıya, koridora çıktı ve merdivene doğru yürüdü. Salondan gelen birkaç yolcu, konuşup gülüşerek kamaralarına gidiyorlardı. Merdivenin yan tarafında, duvara takılı saate baktı; 11.51'i gösteriyordu.

Merdivenin dibinde duran bir kamarot, garip bir ifadeyle ona baktı. Pahalı şark halılarıyla döşenmiş, geminin birinci sınıf kamaralarının bulunduğu bu bölümünde, böylesine kılıksız, pis bir adamın ne işi olduğunu merak etmiş olmalıydı.

Kılıksız adam, "Makineler... makine dairesi sustu," dedi. Sesi boğuk çıkıyordu.

Kamarot, "Herhalde küçük bir ayarlama yapıyorlar efendim," diye cevap verdi. "Bildiğiniz gibi geminin ilk seferi bu. Makine dairesinde bazı ayarlamalar yapılmıştır. Endişe edilecek hiçbir şey yok. Bu geminin asla batmayacağını biliyorsunuz değil mi?"

Adam kan çanağına dönmüş gözlerini ovuştururken, "Çelikten yapıldığına göre, her gemi gibi bu da batabilir," diye homurdandı.

"Dışarıya bakacağım."

Kamarot, başını iki yana salladı. "Bunu hiç tavsiye etmem efendim. Hava korkunç soğuk, dışarıya çıkarsanız donarsınız."

Buruşuk ve kirli elbiseli yolcu, omuzlarını silkti, soğuk havaya alıştı o. Merdiveni tırmandı ve sağ taraftaki kapıyı açıp, kurtarma filikalarının bulunduğu güverteye çıktı. Çıkar çıkmaz derin bir nefes aldı, sanki suratına binlerce iğne batmıştı, hava gerçekten de çok soğuktu. Üç gündür sıcacık kamarasında uyuduğundan, aniden eksi bir derece soğuğa çıkmak onu birden canlandırmıştı. Hiç rüzgâr yoktu, sadece buz gibi ve hareketsiz bir hava, bulutsuz gökyüzünden aşağı, üzerini bir kefen gibi sarmıştı.

Küpeşteye doğru ilerledi ve ceketinin yakasını kaldırdı. Aşağı baktı ve sadece kapkaranlık denizi gördü. Sonra geminin kış ve pruva kısımlarına baktı. Kurtarma filikalarının bulunduğu güverte, birinci mevkideki sigara salonunun ön kısmından, dümen köşküne kadar bomboştur, çevrede kimsecikler görünmüyordu. Gemide yaşam olduğu, sarı ve siyah renkli dört dev bacanın ilk üçünden ağır ağır çıkan dumanlardan, oturma ve okuma salonunun yanar ışıklarından anlaşılabilirdi.

Geminin hızla yol alışı sırasında oluşan köpüklü dalgalar şimdi görünmüyordu. Koskoca tekne ilerleyişini durdurmuş, yıldızlarla dolu gökyüzünün altında sessizce sürükleniyordu. Gemi veznedarı, zabitan yemek salonundan çıktı ve parmaklığına gelip aşağıya baktı.

"Neden durduk?"

Veznedar, ona bakmadan, "Bir şeye çarptık," diye cevap verdi.

"Ciddi bir şey mi?"

"Sanmıyorum efendim. Su alsak bile pompalar bunu hallederler."

O sırada, geminin sekiz egzoz çıkışından, tünelden aynı anda geçen yüz lokomotifin çığlığı gibi kulakları tırmalayan korkunç bir gürültü yükseldi. Adam, ellerini kulaklarına götürüp kulaklarını tıkarken, bu gürültülü sesin ne olduğunu anlamıştı. Makinelere biraz anlardı ve korkunç gürültünün, gemi kazanlarındaki fazla buharın, by-pass vanalarından çıkarken oluşan ses olduğunu biliyordu. Bu gürültüde, gemi veznedarıyla konuşabilmesi imkânsızdı. Birden döndü ve güverteye çıkan diğer gemi mürettebatını gördü. Onların, kurtarma filikalarının üzerlerindeki brandaları açtıklarını ve metaforaların halatlarını hazırladıklarını görünce, midesine bir şeyler saplandı sanki. Kötü bir şeyler oluyordu.

Orada, fazla buharın çıkışıyla oluşan sesin yavaş yavaş azalışına kadar, bir saate yakın bir süre

kaldı. Soğuğu sanki hiç hissetmiyordu. Birden, güverteye başka yolcuların da çıktıklarını ve garip, sessiz bir telaş içinde, oradan oraya gidip geldiklerini gördü.

Bir süre sonra, gemi zabitanından, genç biri geldi. Yirmi yaşını henüz geride bırakmış olmalıydı ve yüzünde, tipik bir İngiliz görüntüsü ve ifadesi vardı. Kılıksız yolcuyu görünce, ona yaklaşip omzuna dokundu ve, "Özür dilerim, efendim," dedi. "Ama can yeleği takmanız gerekiyor."

Adam yavaşça döndü ve ona bakıp, "Batıyoruz, değil mi?" diye sordu. Sesi öylesine boğuktu ki, ne söylediği güç anlaşılıyordu.

Genç gemi subayı bir an tereddüt etti. Sonra, "Hızla su alıyoruz," diye cevap verdi. "Pompalar giren suyu boşaltmakta zorlanıyor, yetişemiyorlar."

"Ne kadar zamanımız kaldı?"

"Bunu kestirmek güç. Eğer su seviyesi kazanlara kadar çıkmazsa, bir saat kadar vaktimiz olduğunu söyleyebilirim." "Ne oldu? Etrafta başka gemi yok, nereye çarptık?"

"Bir buzdağına çarptık efendim. Bordada koca bir yarık var. Talihsizlik işte!"

Adam birden atıldı ve genç subayın kolunu yakaladı. Öylesine sıkıyordu ki, genç adam acıyla yüzünü buruşturdu. "Beni hemen kargo ambarına götürmeni istiyorum," dedi.

"Bunu yapmam imkânsız, efendim. F güvertesini sular bastı ve bagajlar şimdiden yüzmeye başladılar."

"Bana orayı göstereceksin."

Genç gemi subayı, kolunu kurtarmak istedi, fakat adamın parmakları mengene gibi sıkıyordu. "İmkânsız diyorum size! Bana verilen emir, sancak taraftaki kurtarma filikalarına nezaret etmek."

Yolcu o boğuk ve kaba sesiyle, "Senin işini başka bir arkadaşın da yapabilir," diye konuştu. "Sen bana, kargo ambarına giden yolu göstereceksin."

Gemi subayı, adamın yüzündeki delice bakışları ve kasığına dayanan tabanca namlusunu aynı anda fark etti. Yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Adam, "Torunlarını görmek istiyorsan dediklerimi yaparsın," diye homurdandı.

Gemi subayı içini çekti ve adamın yüzüne bir daha baktı. Yapabileceği bir şey olmadığı iyice belliydi. Yüzüne dikilmiş o kıpkırmızı gözler, deliliğin açık işaretleriydi.

"Pekâlâ," dedi. "Deneyeceğim."

Yolcu, "Dene o zaman," diye hırladı. "Sakın oyun oynama benimle. Arkadayım, aptalca bir hareket hayatına mal olabilir."

Tabancayı ceketinin cebine soktu ve namluyu subayın sırtına hafifçe dayadı. Telaş içinde güverteye çıkan insanlar, onların durumlarının farkında değillerdi. Gemide her şey değişmişti, neşeli konuşmalar, kahkahalar duyulmuyordu, yoksul ve zengin yolcular birbirlerine karışmışlardı. Kamarotlar, yolcuları sakinleştirebilmek için zoraki gülümsemelerle onların aralarında dolaşiyor, yatıştırıcı sözlerle, can yeleklerini dağıtmaya çalışıyorlardı.

İşaret fişekleri arka arkaya fırlatılıyordu ama, onların dağılan parıltılarını, yalnızca, gemide bulunan panik içindeki insanlar görebiliyorlardı. Karılarını ve çocuklarını büyük bir telaş ve korku

içinde kurtarma filikalarına bindiren erkeklerin yüzlerindeki ifadeler yürek paralayıcıydı. Sekiz kişiden oluşan gemi orkestrasının, ellerinde müzik aletleri ve can yelekleri takılı olarak güverteye çıkıp bir şeyler çalmaya başlamaları, trajikomik bir manzara oluşturuyordu.

Genç gemi subayı ardından tabancayla dürtüklenerek yukarıya, filika güvertesine doğru çıkmaya çalışan kalabalığın arasından kendisine güçlkle yol açarak merdivenden aşağıya inmeye çalışıyordu. Geminin burnu, şimdi, biraz daha suya batmış gibiydi. B güvertesinde bir asansör bulup D güvertesine indiler.

Genç subay başını çevirdi ve omzunun üzerinden, kendisini ölümlle tehdit eden bu deliye baktı. Adam ağzını kapayıp dudaklarını büzmüştü ve gözlerinde, sanki çok ötelere bakıyormuş gibi garip bir ifade vardı. Bir süre bakiştılar.

"Korkma... İsmi neydi senin?"

"Bigalow, efendim."

"Korkma, Bigalow. Gemi batmadan bunu başaracağız."

"Kargo ambarının hangi bölümüne gitmek istiyorsunuz?"

"Bir numaralı kargo ambarındaki gemi kasasına, G güvertesine."

G güvertesinin şu anda sular altında olduğuna eminim." Asansörün kapısı açılırken, adam paltosunun cebindeki tabancanın namlusunu oynattı ve, "Bunu ancak görünce öğreneceğiz, değil mi?" diye homurdandı. Dışarıya çıkıp, tekrar kalabalığın içine daldılar.

Bigalow, can yeleğini çıkarıp eline aldı ve E güvertesine inen merdivenin başına gelerek aşağıya baktı. Su, merdiven basamaklarında yavaş yavaş yükselmeye başlamıştı bile. Muhafazalı lambalar soğuk ve yeşil suların altında hâlâ yanıyor, çarpık ve bir görüntü sunuyorlardı.

"Görüyorsunuz, aşağıya inmek imkânsız."

"Başka bir yol olmalı, değil mi?"

"Su geçirmez kapı ve kapaklar çarpışmadan hemen sonra kapandı. Belki tahliye merdivenlerinin birinden inebiliriz, bilemiyorum."

yelden geçip hafifçe araladı ve aşağıya baktı. Aşağıdaki Kargo bölümünün sadece elli, altmış santim yükselmiş olması onu şaşırtmıştı. "Umut yok," diye yalan söyledi. "Aşağısı sular altında." Adam onu kaba bir hareketle yana itti ve aşağı kendisi baktı. Sonra "Benim işimi yapabileceğim kadar kuru burası," dedi. Silahı kapağa doğru salladı ve, "Hadi yürü," diye

Kargo ambarında ışıklar hâlâ yanıyor ve iki adam, gemi kasasının bulunduğu yere doğru ilerlemeye başladılar. Ambara zincirlenmiş koca bir Renault otomobilin nikelajları, soluk bir şekilde bir kaç kez tökezleyip içine yuvarlandılar ve sıkı sıkı oldular. Titreyerek devam ettiler ve bir süre sonra kasa, tüm boyutları ikişer buçuk metre olan bir kupaş klmd y otuz santim kalınlığındaki Belfast çeliğinden

Adam yelek cebinden bir anahtar çıkardı ve kasanın küçük kilidine sokup, çevirdi. Kilit yeni ve sıkıydı ama, birkaç denemeden sonra kasanın kilidini zorlanarak çekip açtı ve kasanın içine baktı, sonra geriye döndü ve o ana kadar ürkek bir şekilde kendisine bakan Bigalow'a seslendi.

"Teşekkürler Bigalow. Sen hemen yukarıya çıksan iyi olacak. Hala vaktin var sayılır."

Bigalow, şaşkın gözlerle ona baktı. "Siz kalıyor musunuz?"

"Evet ben kalıyorum, iyi ve dürüst sekiz insanı öldürdüm, bu vicdan azabıyla yaşayamam. Bu iş burada bitsin artık." Bunu çok ciddi ve kesin bir tavırla söylemişti ve şaka yapmadığı belliydi. Bigalow, bir şeyler söylemek istedi, fakat konuşamadı.

Adam onun durumunu anlamış ve gülümseyerek başını sallamıştı. Sonra, uzandı ve kapıyı üzerine doğru kapatmak için çekti.

Kapı üzerine doğru kapanırken, "Southby için Tanrı'ya şükürler olsun," dedi.

Ve sonra, koca kapının ardında kayboldu.

Bigalow, batan gemiden kurtulmayı başardı.

Yükselen sulara karşın tüm gücünü toplayıp, kurtarma filikalarının bulunduğu güverteye tam zamanında ulaştı ve gemi sulara gömülürken, tam olarak batmadan birkaç saniye önce, kendisini karanlık sulara fırlattı.

Koca transatlantik okyanusun karanlık sularına gömülürken, kış direğinde, durgun havada kımıldamadan duran beyaz yıldızlı kırmızı flama, suya değmeden hemen önce, sanki buz gibi sulara çırpınan bin beş yüz kadın, erkek ve çocuğu selamlamak istermişçesine, son kez dalgalandı.

Bigalow, uzanıp flamayı yakaladı ve geminin anaforuna kapılıp dibe sürüklenmemek için onunla beraber, beş, altı metre karanlık sulara daldı. Sonra, anaforun ortadan kalktığını görünce, yedi-sekiz metrelik derinlikten tekrar buz gibi suyun yüzeyine çıktı.

Bir süre sonra, bir filikadan denize sarkmış bir halat eline değdi ve can havliyle ona sarıldı. Daha sonra, tüm gücünü kullanıp, içinde yaklaşık otuz kişinin bulunduğu bir filikaya çıktı ve onlarla birlikte, dört saat sonra, başka bir gemi tarafından kurtarıldı.

Ölen yüzlerce kişinin canhıraş feryatları, kurtulanların kulaklarından ömür boyu silinmeyecekti. Ama Bigalow, bir yandan da kendisini geminin kasasına kilitleyip ölüme giden adamı düşünüyordu.

Kimdi bu adam?

Öldürdüğünü söylediği sekiz adam kimdi?

Kasanın sırrı neydi?

İşte bu sorular, önündeki yetmiş altı yıl boyunca, yaşamının son birkaç saatine kadar Bigalow'un aklından bir türlü çıkmayacaklardı.

Sicilya Projesi

Temmuz 1987

Başkan sandalyesini döndürdü, ellerini başının arkasında kenetledi ve Oval Ofis'in penceresinden boş gözlerle bakıp içinden küfretti. Yaptığı işten nefret ediyordu, işinin hiçbir çekici tarafı kalmadığını anlamıştı artık. Sabahları yataktan güçlükle kalkmaya başladığında fark etmişti bunu. Her sabah kâbus gibi bir günün daha başladığını düşünerek uyanıyordu

Başkanlığa seçilişinden beri belki bininci kez olmak üzere, bu Allahın cezası iş için neden bu kadar çok uğraştığını, niçin bu kadar zorlandığını sordu kendi kendine. Bu nankör iş için ödediği bedel çok ağırdı. Politika, evliliğinin sona ermesine ve birçok arkadaşını kaybetmesine neden olmuştu. Başkanlık yeminini eder etmez, karşısında, Maliye Bakanlığı skandalı, Güney Amerika'da savaş, havayolları grevi ve Beyaz Saray'da kim olursa olsun, ona güvenmeyen bir Kongre gibi bir sürü sorun bulmuştu. Kongre, son iki vetosunu geri çevirmişti ve medyayla da arası pek iyi sayılmazdı.

Çok şükür, yeniden adaylığını koyamayacaktı. Nasıl olup da ikinci dönemi de aldığına hâlâ aklı ermiyordu. Başarılı bir adayın uyması gereken tüm politik tabuları yıkmıştı. Sadece karısından boşanmış bir adam değildi, herkesin içinde sigara içerdi, kiliseye gitmezdi, ayrıca, koca bir bıyığı vardı. Kampanyası sırasında rakiplerine hiç önem vermemiş ve seçmenlere karşı sert konuşmalar yapmıştı. Ama insanlar bu tür konuşmalardan hoşlanıyorlardı. Onun avantajı, Amerikan halkının, sürekli sırtıp kendilerini kandırmaya çalışan ve TV ekranlarında görünmek için her şeyi yapan yalıtık politikacılardan bıktığı bir dönemde ortaya çıkması olmuştu.

On sekiz ay sonra, ikinci dönemi de sona eriyordu. Ona güç veren, işte bu düşünceydi. Kendinden önceki başkan Kaliforniya Üniversitesi'ne rektör seçilmişti. Eisenhower, çiftliğine çekilmiş ve Johnson da, Texas'da aynı şeyi yapmıştı. O da, on iki metrelik iki direkli kotrasıyla Güney Pasifik'te dolaşacaktı. Burada, dünyayı sarsan krizleri hiç umursamadan ve rom içerek, çevrede dolaşan yerli kızları seyredecekti. Gözlerini kapadı ve o günleri hayal etmeye çalıştı, fakat yardımcılarından biri kapıyı hafifçe vurup açmış ve boğazını temizleyerek, onu gerçek dünyaya döndürüvermişti.

"Özür dilerim Sayın Başkan, Bay Seagram ve Bay Donner bekliyorlar."

Başkan döner koltuğunu masaya yanaştırdı ve ellerini, kırılmış gür saçları arasından geçirip, "Pekâlâ," dedi. "Gönder içeriye."

Birden neşelenmiş gibiydi. Gene Seagram ve Mel Donner, Başkan'ın yanına gece-gündüz, istedikleri zaman girerlerdi. Bu iki adam, büyük bir gizlilik içinde çalışıp, henüz hiç duyulmamış projeler üreten, yirmi otuz yıl sonrasının teknolojileri üzerinde çalışan bir grup bilim adamının oluşturduğu Meta Bölümü'nün yöneticileriydiler.

Meta Bölümü, Başkan'ın kendi eseri idi. Başkanlığının ilk yılında bu bölümü planlamış, projeler için gerekli kısıntısız fonları sağlamış ve bölümün çekirdeğini oluşturan parlak bilim adamlarını kendisi seçmişti. CIA ve Ulusal Güvenlik Dairesi bile bu bölümden haberdar değillerdi. Gerçekleştirilmesi imkânsız gibi görünen, başarı şansı milyonda bir olan fantastik projeler üzerinde çalışan bir ekip kurmak, onun hep hayal ettiği bir şey olmuştu. Meta Bölümü'nün, kuruluşundan bu

yana beş yıl geçmiş olmasına karşın hâlâ bir şey başaramamış olması onu pek üzmüyordu.

Başkan, içeriye giren iki adamla tokalaşmadı ve sadece selamlaştı. Seagram hiçbir şey söylemeden, elindeki eski deri çantayı açıp içindeki hava fotoğraflarını çıkardı ve masanın üzerine yaydı. Fotoğrafların bazı noktaları işaretlenmişti.

Seagram, "Bu fotoğraflar Rusya'nın kuzeyindeki Novaya Zemliya adasının dağlık bölümünü gösteriyor," diye konuştu. "Uydu dedektörlerimiz bu bölgede küçük bir olasılığı belirliyor."

Başkan, "Allah kahretsin!" diye homurdandı. "Ne zaman böyle bir şey bulsak, hep Sovyetler Birliği'nde ya da ulaşamadığımız bir yerde çıkıyor karşımıza." Fotoğraflara baktı ve Donner'a döndü. "Dünya çok büyük. Kuşkusuz başka yerler de vardır, değil mi?"

Donner başını iki yana salladı. "Özür dilerim, Sayın Başkan, fakat jeologlar, Alexander Beesley'in 1902'deki keşfinden bu yana, bizanyum denilen bu elementi arıyorlar. Bildiğimiz kadarıyla, şimdiye kadar, işe yarayacak miktarda bizanyum bulan olmadı."

Seagram, "Radyoaktivitesi çok fazla," diyerek araya girdi. "Bu nedenle, tüm kıtalarda yok olmuş ve ancak çok az miktarlarda bulunabiliyor. Şimdiye kadar bulduklarımız da, yapay yollardan hazırlanmış partiküllerden oluşan minik parçalardan ibaret."

Başkan, "Yapay yollardan yeterli miktarda üretmek mümkün değil mi peki?" diye sordu.

Seagram, "Hayır efendim," diye cevap verdi, "Bir yüksek enerji hızlandırıcısı kullanarak üretebildiğimiz en uzun ömürlü partikül, iki dakika içinde bozulup yok oldu."

Başkan, arkasına yaslandı ve Seagram'a baktı. "Projeyi tamamlamak için ne kadar bizanyuma ihtiyaç var?"

Seagram önce Donner'a, sonra da Başkan'a baktı. "Sayın Başkan, takdir edersiniz ki, bizler hâlâ işin başlangıç aşamasındayız ve bu konuda..."

Başkan ısrarla, "Ne kadarına ihtiyacınız var?" diye tekrarladı.

"Benim tahminim yaklaşık iki yüz elli gram."

"Öyle mi?"

Donner, "Bu miktar sadece, tasarımın tam olarak test edilmesi için gerekiyor Sayın Başkan," dedi. "Ekipmanı ülke sınırlarımızdaki stratejik noktalara yerleştirmek ve çalışır hale getirebilmek için ayrıca altı kilo kadar gerekiyor."

Başkan, başını iki yana salladı. "O halde, bu işten vazgeçip, başka bir çalışma alanı bulmalıyız."

Seagram uzun boylu, zayıf, her zaman sakın sakın konuşan bir adamdı ve basık burnu dışında, Abraham Lincoln'un sakalsız halini andırıyordu. Donner ise onun tam tersiydi. Kısa boylu, tıknaz, âdeta fiçı gibi bir adamdı. Buğday rengi saçları, melankolik gözleri vardı ve yüzü her zaman ter içindeydi. Birden, makineli tüfek gibi konuşmaya başladı. "Sicilya Projesi artık gerçekleşmek üzere, efendim. Üzerinde çok çalıştık, artık bırakamayız onu. Ben, devam etme taraftarıyım Sayın Başkan. Şu anda belki güç durumdayız, fakat bu işi başardığımız zaman neler olacağını bir düşünün efendim. Tanrım, müthiş bir şey yapmış olacağız, öyle değil mi?"

Başkan sakın bir sesle, "Önerilerinize açığım," dedi. Seagram içini çekti ve, "Her şeyden önce, gerekli tesisleri kurmak için izniniz gerekiyor Sayın Başkan," diye konuştu. "İkincisi, gereken fonlar

konusu. Üçüncüsü de, Ulusal Sualtı ve Deniz Araştırmaları Dairesi'nin yani NUMA'nın yardımına ihtiyacımız olacak."

Başkan, soran gözlerle ona baktı ve "İlk iki talebini anladım ama, NUMA konusunu pek anlayamadım," dedi. "NUMA'nın ne ilgisi var bu işle?"

"Novaya Zemliya'ya birkaç uzman mineralogu çıkarmak istiyoruz. Kuşkusuz bu işi gizli yapmamız şart ve bu nedenle, yakınlarda bir NUMA araştırma gemisinin bulunması bizim için iyi bir kamuflaj olacaktır."

"Sistemin test edilmesi, kurulması ve çalışır hale getirilmesi için ne kadar zaman gerekiyor?"

Donner hiç düşünmeden, "On altı ay, bir hafta," dedi. "Pekâlâ, bizanyum olmadan ne kadar ilerleyebilirsiniz?"

Donner yine beklemedi, "Son aşamaya kadar gidebiliriz efendim," dedi.

Başkan, koltuğuna yaslandı ve büyük masasının üzerindeki gemi saatine baktı. Bir dakika kadar hiç kıvıldamadan öylece durdu. Sonra başını kaldırdı ve, "Beyler," dedi. "Anladığım kadarıyla, şimdi sizler benden, temel maddesi dost olmadığımız bir ülkeden çalınacak, henüz test bile edilmemiş, kanıtlanmamış ve karmaşık bir sistemin gerçekleştirilmesi için milyonlarca doları tahsis etmemi istiyorsunuz, öyle mi?"

Seagram hiç sesini çıkarmadan çantasının sapıyla oynarken, Donner sadece başını sallamakla yetindi.

Başkan, "Söyler misiniz bana?" diye devam etti. "Ülke sınırlarına çepeçevre yerleştireceğiniz bu tesisleri, merak edip bunları araştırmaya kalkacak sağlam yumruklu Kongre liberallerine nasıl açıklayacağım ben?"

Seagram, "Sistemin güzelliği de burada işte, Sayın Başkan," diye konuştu. "Bilgisayar hesaplarına göre, küçük bir güç istasyonu bu iş için yeterli olacaktır, yani sistem küçük olacak. Ne Rus casus uyduları, ne de yanımızdaki komşu çiftçi bir şey anlayacak."

Başkan çenesini kaşdı ve, "Bu Sicilya Projesi için her şey yüzde yüz hazır oluncaya kadar beklesek nasıl olur?" diye sordu.

Donner, "Kumar oynuyoruz sayın Başkan," dedi. "Önümüzdeki on altı ay içinde ya büyük bir atılım yapıp bizanyumu laboratuarda üreteceğiz ya da dünyanın herhangi bir bölgesinde onun kaynağını bulacağımıza kumar oynuyoruz."

Seagram, "Bizanyumu bulmak on yıl sürse bile tesisler hazır ve bizi bekler bir durumda olacak," diyerek hemen söze karıştı. "Tek kaybımız onu bulana kadar harcayacağımız zaman olacak."

Başkan koltuğundan kalktı ve başını salladı. "Beyler, sizin bu bilim kurgu projenizi destekliyorum, ama bir şartım var. Size tam on sekiz ay ve on gün veriyorum. Bu süre sonunda, görevimi yeni Başkan'a teslim edeceğim. Yani, beni mutlu etmek istiyorsanız, görev sürem dolmadan bir şeyler yapın."

İki adam, birden şaşırmış gibi Başkan'a baktılar. Sonra, Seagram, "Teşekkürler Sayın Başkan," diye konuştu. "Bize güvendiğinize pişman olmayacaksınız efendim. Ekip muhakkak başaracaktır bu işi. Bize güvenin."

"Pekâlâ. Şimdi izin verirseniz, ziyaretime gelen Amerikan Devrimi'nin Kızları derneğinin şişman ve yaşlı üyeleriyle görüşmem gerekiyor. Size iyi şanslar diliyorum ve yapacağınız gizli operasyonlarda dikkatli olmanızı söylüyorum. Eisenhower'ın U-2 olayı gibi bir iş açmayın sakın başıma, tamam mı?"

Seagram ve Donner, buna ne cevap vereceklerini düşünürken, Başkan aceleyle döndü ve dışarıya çıktı.

Donner'ın Chevrolet arabası Beyaz Saray'ın bahçe kapısından çıktı ve trafiğe karışıp, Potomac üzerinden Virginia'ya doğru gitmeye başladı. Başkan fikrini değiştirip arkalarından bir haberci göndererek vazgeçtiğini bildirecek korkusuyla Donner, dikiz aynasına bile bakamıyordu.

Seagram güldü ve, "Bu kez şansımız yaver gitti," dedi.

"Ne diyorsun dostum! İki hafta önce Rus topraklarına bir adam soktuğumuzu öğrense, bize kim bilir ne yapardı, düşünmek bile istemiyorum doğrusu."

Seagram, düşünceli bir yüz ifadesiyle arkadaşına baktı. "Fakat NUMA adamımızı oradan çekip çıkaramazsa başımızın hâlâ belaya girme olasılığı var, bunu da biliyorsun değil mi?"

* * *

Sid Koplin, ölmek üzere olduğundan emindi. Gözleri kapanmıştı ve yan tarafından akan kanlar, bembeyaz karları kırmızıya boyuyordu. Bir ara kendini biraz toparlar gibi oldu ve midesinin bulandığını hissederek titremeye başladı. Bir kez mi vurulmuştu, yoksa iki kez mi? Emin değildi.

Gözlerini açtı ve elleriyle dizleri üzerinde doğruldu. Başını çatlayacakmış gibi ağrıyordu, bir elini kaldırdı ve sol şakağının üzerindeki pıhtılaşmış kana dokundu. Yaranın acısını pek hissetmiyordu, soğuk onu uyuşturmuştu, fakat başı çok ağrıyordu. Sol tarafında, ikinci merminin girdiği yerde müthiş bir acı vardı ve akan kanların, giysisinin altından kalçasına ve oradan da ayaklarına doğru süzülüğünü hissedebiliyordu.

Dağın yamaçlarından yeni bir silah sesi duyuldu, otomatik silahla yayılım ateş açılmıştı. Koplin, gözlerini çevrede gezdirdi ama, kutup rüzgârlarının kamçılacağı bembeyaz kar örtüsünden başka bir şey göremedi. Bir salvo daha duyuldu. Silah sesi yüz metre kadar uzağından geliyordu. Sovyet nöbetçi askeri, onu belki vururum umuduyla, tipinin içine doğru rasgele ateş ediyor olmalıydı.

Artık kaçması olanaksızdı, işi bitmişti. Bu haldeyken, teknesini sakladığı küçük koya gitmesine imkân olmadığının bilincindeydi. Oraya gitse bile, bu yaralı haliyle, dokuz metrelik tekneyi açık denizde elli mil götürüp de Amerikan oşinografi gemisiyle buluşamazdı.

Kan kaybetmesi gücünü de alıp götürüyordu, kendini bıraktı ve sırtüstü karlara yuvarlandı. Ruslar onu bulmamalıydılar. Meta Bölümü'yle yaptığı anlaşmada bu koşul da vardı. Ölürse cesedinin bulunmaması gerekiyordu.

Büyük bir acı içinde üzerini karlarla örtmeye başladı. Bir süre sonra, Bednaya Dağı'nın ıssız yamacında minik bir kar tepeceği haline gelecek ve orada, sürekli oluşarak yükselen buz tabakasının altında sonsuza dek kalacaktı.

Bir ara, yoruldu ve durup çevreyi dinledi, rüzgâr sesi ve kendi solumasından başka bir şey duymamıştı. Tüm dikkatini kulaklarına verip tekrar dinlediğinde, rüzgârın, ulumayı andıran sesinin arasında, bir köpek havlaması duyar gibi oldu.

Başını sağa sola salladı ve, "Aman, Tanrım!" diye inledi. Vücudunun ısısı, köpek için bir işaret olacak ve hayvan, onu kolayca bulacaktı Ölü bedenini gizlemeyi başaramayacaktı. Ama, artık orada hareketsiz yatmaktan ve hayatın, yavaş yavaş kendisini terk etmesini beklemekten başka yapabileceği bir şey yoktu.

İçindeki bir kıvılcım, yok olup gitmesine karşı çıkıyordu. "Tanrım" diye düşündü. Orada öylece durup, Ruslar'ın, kendisini yakalamalarını bekleyemezdi. O bir casus değildi, sadece bir mineroloji profesörüydü. Aklı ve kırk yaşındaki vücudu, işkenceli sorgulamalara asla dayanamazdı, gerçeği, ondan kısa zamanda öğrenirlerdi. Gözlerini kapadı ve yüzünü buruşturdu, ne yapabilirdi ki?

Gözlerini tekrar açtığında, karşısında koca bir köpek başı gördü. Hayvan, dişlerini ona gösterip hırıliyordu ve Sovyet askeri, eldivenli eliyle onun tasmaını çekmese, belki de Koplın'in boğazına atlayacak ve onu paramparça ediverecekti. Rus askeri, boş gözlerle ona bakıp duruyordu. Sol eliyle köpeğin tasma kayışını tutarken, sağ elindeki otomatik tabancayı da yerdeki yaralı adama doğrultmuştu. Topuklarına kadar inen kalın kaputu ve kürk kalpağıyla korkunç bir görünüşü vardı ve karların üzerindeki adamın yaraları onu hiç ilgilendirmişe benzemiyordu. Bir süre, öylece durup baktıktan sonra, silahını omzuna astı ve eğilip Koplın'i ayağa kaldırdı. Sonra, hiçbir şey söylemeden, yaralı Amerikalı'yı, adadaki askeri karakola doğru sürüklemeye başladı.

Koplın, acıdan bayılmak üzereydi. Dev gibi asker onu ancak elli metre kadar sürüklemişti, ama mesafe, ona birkaç mil gibi gelmişti. Asker dinlenmek için dururken, tipinin kısıtlı görüş mesafesi içinde aniden ortaya çıkan bembeyaz bir adam onlara doğru ilerledi. Asker birden irkildi ve Koplın'i bıraktı. Koplın bayılmak üzereydi ama, olanların farkındaydı.

Susturuculu bir silahtan çıkan boğuk bir sestten sonra, kocaman köpek birden havaya sıçradı ve karların üzerine düşüp hareketsiz kaldı. Rus askeri, Coplin'i bırakır bırakmaz silahına davranmıştı, ama geç kaldığını o da biliyordu. İkinci kurşun, askerin alnına isabet etti ve onu da kanlar içinde köpeğin yanına yuvarladı.

Coplin, bir şeyler olduğunu anlıyordu, ama ne olduğunu tam olarak kestirememişti. Zihni tam anlamıyla bulanıktı ve net olarak düşünemiyordu. Dizlerinin üzerine çöküp orada öylece kalırken, gri parkalı uzun boylu bir adamın onların yanına yaklaştığını ve yerdeki köpeğe baktığını gördü. "Yazık oldu," dedi kısaca.

Adamın güneş yanığı yüzü kutup ortamıyla büyük bir çelişki oluşturuyordu. Yüzünün hatları çok sertti, ona zalim bir ifade veriyordu. Ama adamın en dikkat çekici yanı, gözleriydi, Koplın, böyle sert hatlı bir yüzde, bu kadar yumuşak bakan deniz yeşili gözler görmeyi hiç ummazdı.

Uzun boylu adam, Koplın'e döndü ve gülümsedi. "Siz Dr. Koplın'siniz, değil mi?" dedi. Sesinin tonu da çok yumuşak ve sıcaktı. Susturuculu tabancasını kılıfına sokup diz çöktü ve Koplın'in, parkasına yayılan kana bakarak başını salladı. Sonra, "Sizi hemen buradan götürmeliyim," diyerek onu bir çocuğu taşıır gibi rahatça kollarına aldı ve yamaçtan aşağıya, denize doğru yürümeye başladı.

Koplın mırıldanarak, "Kimsiniz siz?" diye sordu.

"Benim adım Pitt. Dirk Pitt."

"Anlamıyorum. Nereden çıktınız böyle birdenbire?"

Koplın, onun cevabını duyamadı. Bilincini kaplayan siyah bir örtünün altında kayboldu gitti.

Seagram, Capitol Caddesi'nin hemen yakınındaki bir restoranın bahçesinde oturmuş margaritasını içerken, öğle yemeğinde buluşacağı karısını bekliyordu. Karısı yine gecikmişti işte. Sekiz yıldır evliydim ve onun, bir kez olsun, randevularına zamanında geldiğini hatırlamıyordu. Garsonu görünce, işaret etti ve bir içki daha istedi.

Dana Seagram, nihayet geldi ve bahçe kapısında bir süre durup kocasını aradı. Kocasını görünce hafifçe gülümsedi ve masaların arasından ona doğru yürüdü. Üzerindeki sarı süveter ve kahverengi tüvit etekle, bir üniversite öğrencisine benziyordu. Sarı saçlarını bir eşarpıla bağlamıştı ve kahverengi gözlerinde muzipçe parıltılar görülüyordu.

Masanın yanına gelince gülümseyerek, "Çok bekledin mi?" diye sordu.

"Tam olarak on sekiz dakika," diye cevap verdi Gene. "Her zamankinden iki dakika on saniye daha fazla."

"Özür dilerim canım. Amiral Sandecker toplantıya çağırdı ve konuşması oldukça uzun sürdü. Diğerleri de konuşunca işler uzadı gitti işte."

"Yine nelerle uğraşıyor senin şu Amiralin?"

"Şimdi de Denizcilik Müzesi'ne yeni bir bölüm ekliyor. Bütçeyi ayarlamış ve oraya koymak için çeşitli eserler arıyor."

"Nasıl eserler yani?"

"Ünlü gemilerden kurtarılmış parçalar işte canım." O sırada garson, Seagram'ın içkisini getirdi ve Dana da kendisine bir daikiri ısmarladı. "Bunlar öylesine az bulunuyor ki. Lusitania'dan kurtarılmış bir iki can yeleği, Mame'den bir vantilatör ya da Bounty den bir çıpa gibi şeyleri bir araya getirmek istiyor."

"Vergi mükelleflerinin paraları daha iyi yerlere harcanabilir."

Dana'nın yüzü birden kızardı. "Ne demek istiyorsun?"

"Söylediğim açık. Paslanmış, çürümüş hurdaları alıp cam kavanozlar altında muhafaza etmek para ve zaman kaybı değil mi?"

Savaş bayrakları çekilmişti işte.

Dana'nın kahverengi gözleri, kıvılcımlar saçmaya başlamıştı. "Gemilerin ve teknelerin korunmaya alınmaları insanoğlunun geçmişiyle bağlantısı açısından büyük önem taşır. Bu tür bilgileri sağlamak için yapılan çalışmalar, senin gibi salaklara bir şey ifade etmez tabii."

"Şimdi gerçek bir deniz arkeologu gibi konuştun işte, hayatım."

Dana, yapmacık bir gülümseyişle, "Karılarının kendi başlarına bir şeyler yapıp bir yerlere gelmiş olması, senin gibi herifleri ifrit ediyor değil mi canım?" dedi.

"Beni ifrit eden tek şey, senin bu kaba konuşmaların. Nedense, kaba olmakla özgür olmayı kadınlar birbirine karıştırmaya başladılar."

Dana, "Bana kibarlık dersi veremezsin. Beş yıldır bu koca şehirde yaşıyoruz, sen hâlâ Omahalı bir satıcı gibi giyiniyorsun. Neden saçlarını diğer erkekler gibi kestirmiyorsun sanki? Senin şu kolej

öğrencisi saç modelinin çoktan modası geçti. Seninle birlikte olmaktan sıkılıyorum."

"Çalıştığım makam, altmışlı yılların hipileri gibi görünmemi engelliyor."

Genç kadın başını iki yana salladı. "Aman yarabbi! Neden bir muslukçu ya da bir bahçıvanla evlenmedim sanki? Senin gibi köylü görünüşlü bir fizikçiye âşık olmam şart mıydı?" dedi.

"Bir zamanlar beni sevdiğini duymak güzel bir şey."

Dana'nın gözlerindeki ifade birden yumuşadı, "Seni hâlâ seviyorum, Gene," dedi. "Ama son iki yıldır aramızda soğuk rüzgârlar esiyor nedense. Birbirimizi kızdırmadan, birlikte yemek bile yiyemez olduk. Neden her şeye boşverip de, bir motele gidip akşama kadar sevişmiyoruz sanki? Şu anda bunu çok istiyorum."

"Bunu yaparsak geleceğimiz kurtulur mu sanıyorsun?"

"En azından denemiş oluruz değil mi?"

"Yapamam."

Dana Seagram, başını yana çevirdi ve, "Sen ve senin şu işlerin zaten..." diye söylendi. "İşlerimiz yüzünden birbirimizle ilgilenemiyoruz, görmüyor musun? Sen fizikçi, ben de arkeolog olarak istediğimiz üniversitede hocalık yapabilir, rahatça yaşayabiliriz sevgilim. Tanıştığımız zaman aynı fakültedeydik, hatırlıyorsun değil mi? Ne kadar mutluyduk."

"Bunları bırak şimdi Dana, lütfen. Şu anda işimi bırakmam imkânsız."

"Neden?"

"Çok önemli bir proje üzerinde çalışıyorum. Bu durumda..."

"Son beş yılda üzerinde çalıştığın tüm projeler önemliydi. Lütfen Gene, evliliğimizi kurtarmalıyız. Sen istediğini söyle, kabul edeceğim, yeter ki şu Washington'dan kurtulalım. Biraz daha beklersek bu şehir evliliğimizi tamamen yıkıp harabeye çevirecek."

"Bir yıla daha ihtiyacım var."

"Bir ay bile çok geç olabilir, anlıyor musun beni?"

"Dana, öyle bir işe girdim ki, bırakmam imkânsız."

"Sizin bu gizli projelerinizin sonu ne zaman gelecek peki? Sen Beyaz Saray için sadece bir aletsin, hepsi bu işte."

"Bana duygu sömürüsü yapmaya kalkma rica ederim."

"Gene, Tanrı aşkına bırak bu işi!"

"Ben bu işi Tanrı aşkına değil, ülkem aşkına yapıyorum Dana. Beni anlamadığın için de üzülüyorum."

Genç kadının gözleri dolmuştu, ağlamamak için kendini güç tutuyordu. "Bırak bu işi. Mel Donner senin yerini alabilir, bırak o çalışsın."

Gene, başını iki yana salladı ve, "Hayır," dedi. "Bu projeyi ben ortaya koydum, benim beynimden çıktı o. Onu tamamlamadan hiçbir yere gitmem."

Garson, genç kadının içkisini getirdi ve yemek siparişini vermeye hazır olup olmadıklarını sordu.

Dana başını iki yana salladı. "Aç değilim," dedi. Masadan kalkıp kocasının yüzüne baktı ve, "Akşam yemeğine gelecek misin?" diye sordu.

"Sanmıyorum, geç saatlere kadar ofiste çalışacağım galiba."

Dana Seagram, bunu duyunca gözyaşlarını tutamadı ve ağlamaklı sesiyle, "Umut ederim yaptığın iş buna değer," dedi. "Çünkü bunun faturası senin için çok ağır olacak."

Sonra döndü ve aceleyle ayrıldı oradan.

* * *

Albay Andre Prevlov, Amerikan filmlerinde görülen Rus istihbarat subaylarına hiç benzemiyordu, boğa gibi güçlü kuvvetli, geniş omuzlu ve kafası tıraş edilmiş bir adam değildi. Tam aksine, normal boylu, güzel vücutlu, yakışıklı bir adamdı. Saç traş ve ince bıyıkları moda uygundu. Portakal rengi İtalyan yapımı spor otomobili ve Moskova Nehri'ne bakan mükemmel döşeli güzel apartman dairesi, Sovyet Deniz Kuvvetleri istihbarat Dairesi'ndeki üstlerinin pek hoşuna gitmiyordu. Fakat, Prevlov'un istihbarat teşkilatındaki yüksek pozisyonunu da kimse sarsamıyordu. Donanmanın en parlak istihbarat subayı olarak ün yapmıştı ve ayrıca, babasının da Komünist Partisi'nin on ikinci güçlü adamı olması, onun yerini iyice sağlamlaştırmıştı.

Çakmağını çıkarıp bir Winston sigara yaktı ve kadehini, Bombay ciniyle doldurdu. Sonra, koltuğuna oturup arkasına yaslandı ve yardımcısı Teğmen Pavel Marganin'in getirdiği istihbarat dosyalarını okumaya başladı.

Marganin sakın bir sesle, "Özür dilerim, efendim," dedi. "Ama şu Batı özentilerine neden bu kadar meraklısınız bir türlü anlamıyorum doğrusu."

Prevlov, başını dosyadan kaldırdı ve ona küçümseyen bakışlarla baktı. "Sen de birçok meslektaşın gibi dünyadan habersiz yaşıyorsun işte. Ben, bir Amerikalı gibi düşünür, bir İngiliz gibi içer, bir İtalyan gibi araba kullanır ve bir Fransız gibi yaşarım. Neden biliyor musun Teğmen?"

Marganin hafifçe kızardı ve, "Hayır efendim," diye mırıldandı.

"Tüm bunları, düşmanımı tanımak için yapıyorum Marganin. Burada kilit nokta, düşmanını onun seni tanımasından daha iyi tanımdır. Bunu başarabilirsen, her zaman onun önünde olursun."

"Bunu Yoldaş Nerv Shetsky mi söylemiş efendim?"

Prevlov, karşısındaki aptalla ne yapacağını bilemiyormuş gibi, omuzlarını silkerek, "Hayır, benim salak yardımcım," dedi. "Hıristiyan incilini dinamitlemeye çalışıyorum." Sigarasından derin bir nefes çekip dumanı savurdu ve sonra, cin kadehinden bir yudum aldı. "Batılılar'ın yaşam tarzlarını incelemelisin. Onlardan bir şeyler öğrenmezsek davayı kaybederiz." Tekrar dosyalara döndü. "Şimdi, tüm bu dosyalar neden buraya gönderilmiş?"

"Çünkü olay kıyılarımıza yakın bir yerde olmuş efendim."

Prevlov ikinci dosyayı açtı, "Bu olay ne?" diye sordu.

"Fazla bilgi yok. Novaya Zemlya'nın kuzey adasında bir asker, köpeğiyle devriye gezerken kaybolmuş."

"Tamam da, bunda istihbaratı ilgilendirecek ne var ki? Novaya Zemlya kıraç bir topraktır. Modası geçmiş bir füze istasyonu, bir karakol ve birkaç balıkçıdan başka bir şey yoktur orada. Onun yüzlerce mil yakınında bile gizli bir tesisimiz yok. O adada köpekli bir askeri dolaştırmak bile saçmalık bence."

"Batılılar da hiç kuşkusuz böyle düşünüp, oraya hiçbir zaman bir ajan göndermezler tabii."

Prevlov, gözlerini tavana dikti, parmaklarıyla masada tempo tutmaya başladı. "Bir ajan mı?" diye sordu. "Orada hiçbir şey yok... askeri açıdan önemli hiçbir şey yok... ama yine de..." Birden durdu ve önündeki interkomun düğmesine bastı, "Bana, son iki günlük, Ulusal Sualtı ve Deniz Araştırmaları Dairesi gemi hareketlerini getirin."

Marganin, kaşlarını kaldırıp merakla komutanına baktı. "Novaya Zemlya yakınlarına bir oşinografi gemisi gönderebileceklerini hiç sanmıyorum efendim. Orası bizim karasularımızın içindedir."

Prevlov içini çekti, "Evet, ama Barents Denizi bize ait değil," dedi. "Orası uluslararası sulardır."

Kahverengi bir elbise giymiş sarışın ve güzel bir sekreter gelip elindeki dosyayı Prevlov'a uzattı ve sonra yavaşça uzaklaşıp kapıyı sessizce kapadı.

Prevlov, dosyayı açıp içindeki kâğıtları biraz karıştırdı ve birkaç saniyede aradığını buldu, "işte, burada. First Attempt adlı NUMA gemisi. Son olarak, bizim balıkçı gemilerimizden biri tarafından, Franz Josef Arazisi'nin üç yüz yirmi beş deniz mili güneybatısında görülmüş."

Marganin, "Orası da Novaya Zemlya'ya yakındır," dedi.

Prevlov, "Garip şey," diye mırıldandı, "ABD Oşinografi Gemi Operasyonları programına göre, First Attempt, o tarihlerde, Kuzey Carolina sahilleri açıklarında plankton etütleri yapmak üzere görevlendirilmiş." Cin kadehini ağzına götürüp dikti ve yeni bir sigara yaktı. "Çok garip bir durum bu."

Marganin, "Bunun anlamı ne olabilir acaba?" diye sordu.

"Bana göre, Novaya Zemlya'daki karakol askerini ve köpeği öldürdüler ve bunu yapan ajan da kaçıp First Attempt gemisine sığındı. NUMA araştırma gemisinin planlandığı yere gitmeyip de bizim sularımıza gelmesi, bir şeylerin olduğunu gösteriyor, ama ne?"

"Acaba neyin peşindeler?"

Prevlov, koltuğuna yaslandı ve bıyığıyla oynamaya başladı. "Bunu ben de bilmiyorum. Hemen söyle, olayın geçtiği zamana denk düşen uydu fotoğraflarını büyütüp buraya göndersinler."

Teğmen Marganin, büyütülmüş uydu fotoğraflarını ve güçlü bir büyüteci Prevlov'un masasına getirdiğinde, hava yavaş yavaş kararmaya başlamıştı.

"Bunu iyi düşündünüz efendim. Burada ilginç bir şeyler var gibi."

Prevlov resimleri dikkatle inceledi ve sonra, "Bu gemide anormal bir şey yok ki," diye söylendi. "Tipik bir araştırma gemisi işte, görünürde hiçbir askeri hedef bulma ekipmanı yok."

Marganin geniş açıdan çekilmiş ve gemiyi sadece minik bir nokta gibi gösteren resmi işaret etti. "Sağ üst köşede, gemiden yaklaşık iki bin metre mesafede görünen şu minicik noktayı görüyor musunuz Albayım?"

Prevlov, elindeki güçlü büyüteci o minik noktanın üzerine getirdi ve yarım dakika kadar inceledi.

"Bir helikopter!"

"Evet efendim. Fotoğrafların büyütülmeleri bu yüzden gecikti zaten. Biraz düşündüm ve izin vereceğinizi tahmin ederek, size danışmadan, resimleri Bölüm R'ye götürüp incelettirdim."

"Ee, ne dediler? Herhalde, bizim ordu karakol helikopterlerinden biri."

"Hayır Albayım, değil."

Prevlov kaşlarını kaldırıp ona baktı. "Yoksa helikopterin Amerikan gemisine ait olduğunu mu ima ediyorsun?"

"Arkadaşlar öyle düşünüyorlar Albayım," diye konuştu. Marganin kumandanın önüne iki resim daha koydu. "Başka bir uydudan, daha önce alınmış bazı fotoğrafları da incelediler. Bunları kıyaslama yoluyla incerseniz, helikopterin, Novaya Zemlya'dan, First Attempt isimli gemiye doğru uçtuğunu anlarsınız. Bizimkilerin tahminlerine göre, helikopterin uçuş irtifacı yaklaşık üç metre ve sürati de on beş deniz milinden daha düşük olabilirmiş."

Prevlov, "Bizim radarlardan kaçmak için," dedi.

Marganin, "Amerika'daki ajanlarımızı uyaralım mı Albayım?" diye sordu.

"Hayır, henüz değil. Amerikalılar'ın neyin peşinde olduklarını kesin olarak öğrenmeden, ajanlarımızın gizli kimliklerini riske atmamalım."

Albay, fotoğrafları düzelterek tekrar dosyaya yerleştirdi ve Omega marka saatine baktı. "Baleye gitmeden önce, ancak birkaç lokma atıştırarak kadar vaktim var," dedi. "Başka bir şey var mıydı, Teğmen?"

"Sadece Lorelei Akıntısı Sürüklenme Araştırması Albayım. Amerikan araştırma denizaltısı, en son Dakar açıklarında on beş bin fit derinlikte çalışıyor şeklinde rapor edilmiş."

Prevlov ayağa kalkıp dosyayı koltuğunun altına sıkıştırdı. "Vakit bulursam incelerim onu da. Bunda, deniz güvenliğini ilgilendirecek bir şeyler olabileceğini pek sanmıyorum. Ama, raporda ilginç şeyler olabilir, bu Amerikalılar garip ve harika projeler üretiyorlar doğrusu."

* * *

Dana, "Allah kahretsin! Allah kahretsin!" diye içini çekti. "Gözlerimin çevresindeki kırıışıklığa bak." Tuvalet masasına oturmuş, aynada kendi yüzünü inceliyordu.

Seagram, karısının arkasına yaklaştı ve saçlarını kaldırıp, çıplak ensesini öptü. "Daha yaşın otuz bir ve sen, şimdiden yaşlılıktan söz ediyorsun."

Genç kadın aynadan kocasına baktı, artık ender olarak rasladığı onun bu sevgi dolu davranışına şaşırılmıştı. "Siz erkekler şanslısınız, böyle sorunlarınız yok."

"Erkekler de yaşlanır ve onların da gözlerinin çevresinde kırıışıklıklar olur. Erkeklerin suratlarının kırıış kırıış olmadığını da kim söylemiş?"

"Aradaki fark, sizin bunu umursamamanız."

"Biz kaçınılmaz olanı kabule daha yatkınız da ondan," dedi Seagram gülerek. "Söz kaçınılmaza gelince söyle bakalım bana, ne zaman anne olacaksın sen?"

Dana, "Allah kahretsin seni!" diye bağırdı. "Hiç vazgeçmeyeceksin değil mi?" dedi. Elindeki saç fırçasını tuvalet masasına fırlatıp, üzerinde muntazam bir şekilde duran şişeleri devirdi. "Bunu binlerce kez konuştuk seninle. Hamile kalmak istemiyorum. Günde on kez çocuk bezleriyle uğraşmak istemiyorum. Bırak dünyayı başkaları kalabalıklaştırsın. Amipler gibi ruhumu bölüştürerek çoğaltmak istemiyorum."

"Bu nedenlerinin hepsi de uydurma şeyler. Bunlara sen de inanmıyorsun."

Genç kadın aynaya döndü ve sesini çıkarmadı.

Seagram, "Bir bebek bizi kurtarabilir Dana," diye mırıldandı.

Dana, başını ellerinin arasına aldı. "Sen nasıl o müthiş projenden vazgeçmiyorsan, ben de mesleğimden vazgeçmeyeceğim."

Kocasını onun saçlarını okşarken aynadan baktı ve, "Baban, sen on yaşında iken ailesini terk etmiş bir alkolik," diye konuştu. "Annen bir barda çalışıyor ve biraz daha içki parası kazanmak için eve erkek getiriyordu. Sana ve erkek kardeşine hayvan muamelesi yapıyorlardı ve uygun yaşa gelir gelmez, ev dediğiniz o çöplükten kaçtınız ikiniz de. Erkek kardeşin haydut oldu, içki satan yerleri, benzin istasyonlarını soymaya başladı, sonra da adı bir cinayete karıştı ve ömürboyu hapis cezasıyla San Quentin'e girdi. Günde on sekiz saat çalışıp koleji ve üniversiteyi bitirmeyi başardığın için seninle gurur duyuyorum. Evet, korkunç bir çocukluk geçirdiğin için bebek istemiyorsun Dana. Ama, şunu anlaman lazım, korkuların gelecekle değil, geçmişinle ilgili. Bir erkek ya da kız çocuğun yaşama getireceği mutluluğu inkâr edemezsin."

Dana, konuşmadan dinledi ve sonra ellerini sallayıp konuşmanın bittiğini bildiren bir hareket yaptı. Mesele kapanmıştı ve bir daha da tekrarlanmasını istemediğini açıkça belli ediyordu.

Seagram duştan çıktığında, Dana, boy aynasının önüne geçmiş, vücudunu inceliyordu. Üzerine giydiği ve tüm vücut hatlarını belli eden ince elbiseyi, omuzlarının bir hareketiyle yere indirmişti. Bol iç gömleğinden göğüslerinin hemen hemen tamamı görünüyordu.

"Biraz acele etsen iyi olacak," dedi Dana, sanki hiçbir tartışma olmamış gibi. "Başkan'ı bekletmek ayıp olur," dedi.

"Orada iki yüz kişiden fazla insan olacak Dana. Kimse geciktiğimizi fark etmeyecektir, inan bana."

Dana, "Bu beni ilgilendirmez," dedi somurtarak. "Beyaz Saray'a her zaman davet edilmiyoruz değil mi? En azından, zamanında giderek iyi bir izlenim bırakmak isterim."

Seagram, bir iç çekişten sonra papyon kravatını bağladı ve gömlek manşetlerine kol düğmelerini takmaya başladı. Aslında, böyle resmi partilere gitmekten tiksiniyordu. Washington'ın sosyal etkinlikleri kafasına göre değildi. Ama Dana'nın bundan büyük bir zevk alacağına emindi.

Ayakkabılarını bağlayıp parlattı ve saçını taradıktan sonra salona geçti. Dana divana oturmuş dosyaları inceliyordu, evrak çantasını, sehpanın üzerine açık olarak bırakmıştı. Kâğıtlara öylesine dalmıştı ki, kocasının içeriye girdiğini bile fark etmedi. "Hadi ben hazırım."

Genç kadın, "Bir dakika," diye mırıldandı. "Hemen geliyorum. Lütfen etolümü dolaptan alırmısın?"

"Yazın ortasındayız Dana. Bu sıcakta boynuna kürk etol mü takacaksın?"

Dana, gözündeki yakın gözlüğünü çıkarttı ve, "En azından birimiz, biraz klas görünmeliyiz, değil mi?"

Seagram, hole çıkıp telefonu aldı ve birkaç numara çevirdi. Mel Donner ilk çalışta hemen karşısına çıkmıştı.

"Buyrun, ben Donner."

Seagram, "Bir haber var mı?" diye sordu.

"First Attempt mi?"

"Koplin'i alacak NUMA gemisi bu, değil mi?"

"Evet. Gemi beş gün önce Oslo'dan geçip gitmiş."

"Aman Tanrım! Neden ama? Koplin o gemiden ayrılıp bir yolcu uçağıyla Amerika'ya dönecekti. İşi öyle planlamıştık."

"Bu konuda hiçbir bilgi yok. Senin verdiği talimat nedeniyle, geminin telsizi de çalıştırılmıyor."

"Bu iş iyi görünmüyor."

"Evet, planlandığı gibi gitmediği kesin."

"Ben, saat on bire kadar Başkan'ın partisinde olacağım. Bir şey duyarsan hemen beni ara, tamam mı?"

"Bana güvenebilirsin. Eğlenmene bak."

Seagram telefonu kaparken, Dana salondan çıktı ve kocasının yüzündeki düşünceli ifadeyi gördü. "Haberler kötü mü?" diye sordu.

"Henüz emin değilim."

Genç kadın kocasını yanağından öptü, "Keşke normal insanlar gibi yaşayabilseydik de, sen de bana sorunlarını anlatabilseydin," dedi.

Seagram karısının ellerini sıktı ve, "Bunu ben de isterdim," dedi.

Dana, "Hükümet sırları, can sıkıcı şeylerdir," derken masum bir ifadeyle gülümsüyordu.

Kocasının öylece durup kendisine baktığını görünce, "Ee, ne oluyor?" diye sordu. "Hâlâ bir centilmen olmak istemiyor musun yani?"

"Oh, özür dilerim, unuttum canım." Seagram, hemen koşup dolaptan etolü aldı ve onun omuzlarına koydu. "Seni hep ihmal ediyorum ve bu, bende kötü bir alışkanlık haline geldi."

Dana, muzip bir gülüşle onun yüzüne baktı ve, "Bu yüzden şafakta idam edileceksin," dedi.

Seagram içinden, "Koplin, Novaya Zemlya'da işi beceremediyse, gerçekten de idam edilebilirim," diye düşünmekten kendini alamadı.

Seagram'lar, Doğu Odası'na doğru uzayan kuyruğun sonuna geçip ev sahiplerine doğru ağır ağır ilerlemeye başladılar. Dana, daha önce de Beyaz Saray'a gelmişti ama, burası onu hâlâ heyecanlandırıyordu.

Başkan tüm yakışıklılığıyla misafirlerini kabul edip hoşgeldiniz diyor ve gülümseyerek ellerini

sıkıyordu. Elli yaşını geceli fazla olmamıştı ve çok seksi bir erkekti. Yanında, ev sahipliği yapmak için duran kadın, zengin akrabası Ashley Fleming'di. Kadın Washington'ın en çekici ve entelektüel dulu olarak kabul ediliyordu.

Dana birden, "Allah kahretsin!" diye söylendi.

Seagram şaşırılmıştı, "Ne var yine? Sorun ne?"

"Başkanın yanında duran şu kadın..."

"O kadın, Ashley Fleming canım."

Dana, kocasının arkasına saklanmaya çalışarak, "Bunu ben de biliyorum," diye fısıldadı, "Onun elbisesine baksana."

Seagram, önce ne olduğunu anlayamadı, fakat durumu fark edince, kendini tutamayıp bir kahkaha patlattı. "Aman Tanrım! İkinizde de aynı giysi var!"

"Gülünecek bir şey değil bu. Korkunç bir durum!"

"Sen nereden aldın bu elbiseyi?"

"Annette Johns'dan ödünç aldım."

"Hani şu, sokağın karşısındaki lezbiyen model mi?"

"Evet, elbiseyi ona modacı Claude d'Orsini vermiş."

Seagram, karısının elini tuttu ve, "Boşver," dedi. "Karımın zevk sahibi olduğunu anladım işte, bu bana yeter."

Dana'nın cevap vermesine fırsat kalmadan sıra ilerledi ve kendilerini, birden, Başkan'ın önünde buluverdiler.

Başkan, gülümseyerek elini uzattı, "Seni gördüğüme sevindim Gene," dedi.

"Davetiniz için teşekkürler, Sayın Başkan. Karımı tanıyorsunuz."

Başkan gözleriyle Dana'yi inceledi ve bakışları göğüslerinin görünen kısmına takıldı. "Tabii, tanıyorum. Çok şanslı adamsın Gene. Güzel bir karın var." Sonra eğildi ve Dana'nın kulağına bir şeyler fısıldadı.

Dana'nın gözleri faltaşı gibi açıldı ve yüzü kıpkırmızı oldu.

Başkan, birden doğruldu ve, "Ben de sizlere güzel ev sahibem Bayan Ashley Fleming'i tanıştırayım," dedi. "Ashley, Bay ve Bayan Seagram."

Seagram, "Sonunda sizinle tanışmak büyük zevk, Bayan Fleming," diye mırıldandı.

Sanki bir duvarla konuşuyordu. Ashley Fleming'in gözleri Dana'nın elbisesini parçalamakla meşguldü.

"Öyle görünüyor ki, Bayan Seagram," dedi Ashley sevimli bir sesle, "ikimizden biri yarın ilk iş, kendine yeni bir terzi arayacak."

Dana masum bir tavırla, "Oh, ben terziyi değiştiremem," diyerek gülümsedi. "Çocukluğumdan beri elbiselerimi hep Jacques Pinneigh diker."

Ashley Fleming kaşlarını kaldırıp, soran gözlerle ona baktı. "Jacques Pinneigh mi? Bu ismi ilk kez duyuyorum."

Dana, gülümseyerek. "O daha çok J. C. Penney adındaki ucuzluk mağazasıyla tanınır hanımefendi. Kentteki mağazasında gelecek ay indirimli satışlar başlıyor. İsterseniz birlikte alışveriş yapabiliriz, çok eğlenceli olacağından eminim. Böylece, aynı elbiseleri de almamış oluruz değil mi?" dedi.

Ashley Fleming'in yüzü öfkeyle kızarıırken, Başkanı da öksürük nöbeti tutmuştu. Seagram bir şeyler mırıldandı ve karısının kolundan tutup onu kalabalığın arasına doğru götürdü.

"Bunu yapmak zorunda mıydın, Tanrı aşkına?"

"Kendimi alamadım. Kadın fahişenin teki." Sonra Dana kocasına şaşkınlıkla baktı. "Gördün değil mi? Bana asıldı. ABD Başkanı bana resmen asıldı."

"Warren G. Harding ve John F. Kennedy'nin de çapkın oldukları söylenir. Bu da onlar gibi biri işte. Ne de olsa bir insan."

"Zampara bir Başkan. İğrenç bir şey bu."

Seagram gülümsedi. "Ee, gidip onu azarlayacak mısınız?"

"Saçmalama Gene!"

O sırada, yanlarına yaklaşan kısa boylu, kızıl saçlı, lacivert smokinli bir adamın, "Savaşa ben de katılabilir miyim acaba?" demesiyle irkildiler. Adamın, kısa ve düzgün kesilmiş bir sakalı vardı ve ela gözlerinde muzip parıltılarla onlara bakıyordu. Sesi Seagram'a yabancı gelmemişti, ama yüzünü bir türlü çıkaramıyordu.

Seagram, "Bu, savaşta hangi tarafa katılacağınıza bağlı," dedi.

Adam, "Karınızın, Kadın Hakları Hareketinin etkili bir militanı olduğunu düşünürsek, kocanın tarafını tutmam daha iyi olur," diyerek güldü.

"Dana'yı tanıyor musunuz?"

"Tanımam gerekir. Onun patronuyum."

Seagram, birden toparlandı ve şaşkın bir tavırla, "O halde siz..."

Dana gülerek araya girdi. "Bu bey, Ulusal Sualtı ve Deniz Araştırmaları Dairesi Başkanı Amiral James Sandecker. Amiral, size kolayca şaşırان bir adam olan kocamı tanıştırayım, işte bu benim kocam Gene."

Seagram elini uzattı, "Sizinle tanışmak benim için bir şeref Amiral," dedi. "Bize yaptığınız iyilik için size şahsen teşekkür etme fırsatını bekliyordum ben de."

Dana şaşırılmıştı. "Tanışıyor musunuz?"

Sandecker evet anlamında başını salladı. "Ama, sadece telefonda konuştuk. Yüz yüze gelmemiştik hiç."

Dana iki adamın koluna girdi. "Demek en değer verdiğim iki kişi, benim arkamdan dolaplar çeviriyor, öyle mi?" diyerek onların yüzüne baktı.

Seagram, Sandecker'in gözlerine bakarken, "Bir ara Amiral'den telefonla bazı bilgiler istemiştim,

hepsi bu canım," diye konuştu.

Sandecker, Dana'nın eline hafifçe vurdu, "Şu ihtiyara bir bardak viski getir de biraz sevindir bari, hadi kızım," dedi.

Genç kadın bir an tereddüt etti, sonra Amiral'i yanağından hafifçe öptü ve kalabalığın arasına dalıp bara doğru yürüdü.

Seagram gülerek, "Kadınlarla aranız iyi Amiralim," dedi. "O içkiyi ben isteseydim suratıma tükürürdü."

Sandecker güldü, "Onun maaşını ben ödüyorum," dedi. "Sen değil."

Berberce balkona çıktılar ve Seagram bir sigara yakarken, Amiral de kocaman, 'Churchillvari' bir puroyu tütürmeye başladı. Büyük balkonda bir süre yürüdüler ve kimsenin olmadığı sessiz bir köşede durdular.

Seagram, hafif bir sesle, "First Attempt'den haber aldınız mı?" diye sordu.

"Gemi, bugün öğleden sonra, bizim saatimizle on üçte, Firth of Clyde'deki Donanma denizaltı üssüne yanaştı."

"Yani, oraya geleli neredeyse sekiz saat olmuş. Neden haberim yok?"

"Senin talimatın uygulanıyor," derken, Sandecker'ın sesi oldukça soğuktu. "Ajanınız Amerikan topraklarına ayak basıncaya kadar geminin telsizinin sessiz kalmasını sen istemedin mi?"

"Peki siz nasıl?..."

"Bana haberi, Donanma'dan eski bir arkadaşım verdi. Yarım saat kadar önce telefon etti ve büyük bir öfkeyle, gemi kaptanının, izinsiz olarak üsse girme cüretini nereden aldığını sordu."

Seagram, "Anlamadığım şeyler oluyor," diye homurdandı. "Geminizin Oslo'da durması ve adamımızı orada bırakması gerekiyordu, îskoçya'da ne işi var o geminin?"

Amiral Sandecker, sert bir ifadeyle Seagram'a baktı, "Bir şeyi açıklığa kavuşturalım Bay Seagram," dedi "NUMA ne CIA, ne FBI ve ne de benzeri istihbarat örgütlerinin emrindedir ve ben de, sizler komünist topraklarında casusluk oyunu oynayacaksınız diye, adamlarımın hayatlarını tehlikeye atamam. Bizim işimiz, denizlerde oşinografi çalışmaları yapmaktır. Bundan sonra James Bond'culuk oynamak istediğinde, kendine Donanma ya da Sahil Muhafaza'dan yardımcı ara. Başkan'a gidip de, benim gemilerimden birini sakın bir daha isteme, tamam mı?"

"Size sıkıntı verdimse özür dilerim Amiral. Ben sadece işimi yapmak için yardım istemiştim, hepsi bu. Durumumu anlamalısınız."

Amiralin yüz ifadesi biraz yumuşamıştı. "Anlamak isterim tabii. Ama, bana güvenip neyin peşinde olduğunuzu söyleseydiniz işler çok daha kolay olurdu."

Seagram, başını yana çevirdi, "Özür dilerim," diye mırıldandı.

"Pekâlâ, özrün kabul edildi," dedi Sandecker.

"Peki ama, First Attempt sence neden Oslo'da durmamış?" diye sordu Seagram.

"Benim tahminime göre, sizin ajan Oslo'dan normal bir yolcu uçağıyla ayrılmanın tehlikeli olacağını düşünmüş olabilir, askeri bir uçakla gelmenin daha garantili olacağına karar vermiştir

belki. Bizim Firth of Clyde'daki nükleer denizaltı üssümüz, bir askeri havaalanına yakın olan yerdi ve ajan da gemi kaptanına, oraya gitmek istediğini söylemiş olabilir."

"Umarım haklısınızdır. Ama, nedeni ne olursa olsun, planımızın dışına çıkmış olması, bazı sorunlar olduğunu gösteriyor."

Sandecker başını çevirince, Dana'nın, elinde içki bardağıyla balkon kapısında durduğunu gördü. Genç kadın, onları arıyordu. Amiral elini ona doğru salladı ve Dana, onları görüp, gülümseyerek yaklaştı.

"Şanslı adamsın Seagram. Çok zeki ve güzel bir karın var."

O sırada, aniden ortaya çıkan Mel Donner, Dana'nın yanından hızlı adımlarla geçti ve onların yanına geldi. Sandecker'den özür dileyerek Seagram'a hafif bir sesle, "Yirmi dakika önce bir Donanma uçağı Sid Koplin'i getirdi," dedi. "Adamı hemen Walter Reed Hastanesi'ne götürdüler."

"Hastaneye mi? Neden?"

"Ağır yaralıymış. Silahla vurulmuş."

Seagram, "Aman Tanrım!" diye mırıldandı.

"Araba bekliyor. On beş dakikada orada olabiliriz."

"Pekâlâ. Biraz bekle."

Seagram Amiral'e, karısının eve dönmesine yardımcı olmasını ve Başkan'a da, acil bir durum nedeniyle gittiğini söylemesini rica etti. Sonra, Donner'la birlikte oradan ayrıldı ve hızlı adımlarla arabaya doğru yürüdü.

* * *

"Özür dilerim. Şu anda hasta yarı baygın, kimsenin onu görmesine izin veremem." Doktorun kibar ses tonu, gözlerindeki kızgınlıkla çelişiyordu.

Donner, "Konuşabiliyor mu?" diye sordu.

"Henüz birkaç dakika önce hafızası yerine gelen bir adama göre akli fevkalade yerinde. Ama bu sizi aldatmasın. Bir süre tenis oynayamayacak."

"Durumu ne kadar ciddi?" diye sordu Seagram.

"Sadece durumun ciddi olduğunu söyleyebilirim size. NUMA gemisinde ona operasyon yapan doktor çok iyi bir iş çıkarmış. Sol tarafındaki mermi yarası çabuk iyileşecektir. Ama, diğer mermi kafatasını zedelemiş. Bay Koplin, uzun zaman başağrıları çekecek."

Seagram kararlı bir ses tonuyla, "Onu hemen görmeliyiz," dedi.

"Size söylediğim gibi, beyler üzgünüz ama, şu anda göremezsiniz."

Seagram bir adım attı ve doktorun tam karşısına dikildi. "Şunu kafana sok Doktor," dedi. " Ben ve arkadaşım, istesen de istemesen de o odaya gireceğiz. Bizi durdurmaya çalışırsan, seni kendi ameliyat masalarından birine yatırırız, tamam mı? Bağırıp çağırman da bir işe yaramaz, içeriye gireni anında vururuz. Polis çağırmaya da kalkma, çünkü polis, kimliklerimizi görünce seni değil bizi dinler. Anlaşıldı mı?" Seagram durdu ve alaycı bir ifadeyle sırıttı. "Tercih senin doktor," diye ekledi.

Koplin'in yüzü, başının altındaki yastık gibi bembeyazdı, ama gözleri şaşılacak ölçüde parlaktı.

Halsiz bir ses tonuyla, "Siz sormadan ben söyleyeyim," diye konuştu. "Berbat bir durumdayım. Sakın iyi olduğumu söylemeye kalkmayın, çünkü bunun büyük bir yalan olacağı belli."

Seagram, bir sandalye çekip yatağın yanına oturdu ve ona bakarak gülümsedi. "Fazla vaktimiz yok, Sid. Konuşabileceksen hemen konuya girelim."

Koplin, kollarına takılı tüpleri gösterdi. "Bu ilaçlar kafamı bulandırıyor, ama yine de belki size yardımcı olabilirim."

Donner başını salladı. "Milyon dolarlık sorunun yanıtını almak için geldik."

"Eğer bizanyumu soruyorsan, onun izlerini buldum."

"Gerçek mi bu? Bundan emin misin?"

"Orada yaptığım testler, bir laboratuvar testi kadar kesin olmasa da, bulduklarımın bizanyum olduğuna yüzde doksan emin olduğumu söyleyebilirim size."

Seagram, "Tanrı'ya şükürler olsun!" diyerek içini çekti. "Deneme için yeterli miktarda bulabildin mi bari?"

"Evet."

"Ne kadar? Bednaya Dağı'ndan ne kadar bizanyum çıkar sence?"

"Şansımız varsa, bir çay kaşığı kadar çıkabilir sanıyorum."

Seagram, önce anlamadı, ama sonra miktarı düşününce, suratını asıverdi. Donner ise donup kalmıştı. Koltuğun kenarını sıkan elleri bembeyazdı.

"Bir çay kaşığı kadar mı?" Seagram üzgün bir şekilde mırıldandı. "Emin misin?"

Koplin kızmış gibiydi. "Bana boyuna emin miyim diye soruyorsun, tabii eminim. Bana inanmıyorsan, o berbat yere başka bir adamını yolla."

Donner, elini Koplin'in omzuna koyarak, "Bir dakika," dedi. "Tek umudumuz Novaya Zemlya idi. Ve sen tahminlerimizin ötesinde acı çektin. Sana çok teşekkür ederiz, Sid."

Koplin, "Tüm umutlarımız kaybolmuş sayılmaz," diye mırıldandı. Gözkapakları düşüyordu.

Ama Seagram onun söylediğini anlayamadı ve yatağa doğru eğilip, "Ne dedin?" diye sordu.

"Henüz kaybetmedik. Bizanyum oradaydı."

Donner, meraklanarak, "Ne demek istiyorsun, bizanyum oradaydı demekle?" diye sordu.

"Gitmiş... çıkarmışlar..."

"Ne demek istediğin anlaşılıyor Sid."

Koplin, bir süre düşündü ve sonra, "Dağın yamacında, maden filizi tortularına rastladım," diye mırıldandı. "Onları biraz kazdım..."

Seagram dayanamadı ve, "Yani birileri gelip Bednaya Dağı'nı kazmış ve bizanyum mu çıkarmış demek istiyorsun?" diye sordu.

"Evet."

Donner, "Vay canına!" diye söylendi. "Ruslar da aynı yoldalar desene."

Koplin, "Hayır... hayır..." diye fısıldadı.

Seagram, kulağını Koplin'in dudaklarına yaklaştırdı.

"Hayır Ruslar değil..."

Seagram ve Donner, şaşkın gözlerle birbirlerine baktılar.

Koplin, titreyen parmaklarıyla Seagram'ın elini tuttu. "Şey... Kolora... Koloradolular..."

Bunu söyledikten sonra, gözlerini tekrar kapadı ve kendinden geçti.

İki adam dışarıya çıktılar ve otoparktan geçerken Donner, "Bu adam ne demek istedi böyle acaba?" diye sordu.

Seagram, omuzlarını silkti, "Ben ne bileyim, hiçbir şey anlamadım," dedi.

* * *

Prevlov, "Beni izin günümde rahatsız edecek kadar önemli neymiş bu?" diye söylendi. Sorusuna bir cevap beklemeden dairenin kapısını açıp, Marganin'i içeriye aldı. Üzerinde ipek bir Japon kimonosu vardı ve yüzünden, yorgun olduğu belli oluyordu.

Marganin, komutanının arkasından salona girerken, gözlerini çevrede gezdiriyor ve her şeyi profesyonelce kontrol ediyordu. Kendisinin yaşadığı küçük baraka odasıyla kıyaslanınca, komutanın lüks döşeli geniş apartman dairesi, Çar Büyük Petro'nun yazlık sarayını andırıyordu. Her yerde kristal avizeler, kıymetli halılar ve Fransız mobilyaları vardı. Marganin, şömine rafında, yarısı boş bir Chartreuse şişesi ve iki boş şarap kadehi gördü, divanın altında bir çift kadın ayakkabısı duruyordu. Batı yapımı, pahalı ayakkabılardı bunlar. Eliyle saçlarını düzeltti ve yatak odasının kapalı kapısına baktı. İçerdeki çok güzel bir kadın olmalıydı. Albay Prevlov, zevk sahibi bir adamdı.

Prevlov, mutfığa gidip buzdolabından bir sürahi domates suyu çıkartarak, "Sen de ister misin?" diye sordu.

Marganin, hayır anlamında başını iki yana salladı.

Prevlov, "Bunun içine Amerikalılar gibi doğru şeyleri karıştırırsan, başağrısı için en güzel ilacı bulmuş olursun," diye mırıldandı. Bardağından bir yudum domates suyu içti ve sonra yardımcısına baktı. "Pekâlâ, şimdi söyle bakalım, ne istiyorsun?"

"KGB, Washington'daki ajanların birinden dün gece bir rapor almış. Ne demek istediği anlaşılmıyormuş ve belki biz bir şey anlarız diye göndermişler."

Marganin'in yüzü birden kızardı, Prevlov'un kimonosunun kemeri açılmış ve Albay'ın, kimononun altında çırilçıplak olduğu belli olmuştu.

Prevlov, "Pekâlâ", dedi. "Devam et bakalım."

"Raporda, 'Amerikalılar birden, taş parçaları toplamaya başladılar. Bu çok gizli operasyonun ismi Sicilya Projesi,' diye yazıyor."

Prevlov bir yudum daha domates suyu içip onun yüzüne baktı, "Bu saçmalık da neyin nesi böyle?" dedi. Domates suyunu bitirip boş bardağı masaya bıraktı. "Şu bizim KGB denen kardeş teşkilat,

umarhaneye mi döndü yoksa?" Sesi oldukça sert ve otoriterdi, canının sıkılmış olduğu belliydi. "Ee, sen de beni bu saçmalık için mi rahatsız ettin Teğmen? Yarın sabah büroya gelişimi bekleyemedin mi yani?"

Marganin, "Şey... efendim," diye kekeledi. "Önemli bir şey olabilir diye düşünmüştüm de..."

"Tabii," diyerek imalı bir şekilde güldü Prevlov, "KGB ıslık çalar çalmaz herkes fırlıyor. Ama, bu tür saçmalıklar beni hiç ilgilendirmez, tamam mı? Bana gerçek bilgiler getirmelisin Teğmen. Bu Sicilya Projesinin neden bu kadar önemli olduğunu düşünüyorsun?"

"Bana öyle geliyor ki, şu taş toplama hikâyesinin, Novaya Zemlya olayıyla bir ilişkisi olmalı efendim."

Prevlov, konuşmaya başlamadan belki yirmi saniye kadar düşündü. Sonra, "Olabilir," diye başını salladı, "Evet, bu mümkündür tabii. Ama yine de emin olamayız, değil mi?"

"Şey... efendim.. ben düşündüm ki..."

Prevlov, "Sen, düşünme işini bana bırak Teğmen," dedi. Kimonosunun kuşağını bağlarken ekledi, "Şimdi, söyleyeceklerin bittiyse, izin ver de yatağıma döneyim tamam mı?"

"Evet, ama Amerikalılar bir şeyler arıyorlarsa..."

Prevlov sabırsız bir tavırla, "Evet, ama ne arıyorlar?" diye sordu. "Dost olmadıkları bir ülkenin topraklarında aranacak kadar önemli olan bir madde ne olabilir ki?"

Marganin, omuzlarını silkti.

Prevlov'un sesi sertleşmişti. "Bu sorunun cevabını bulabilirsen mesele aydınlanır. O zamana kadar sesini kes ve kesin bilgi toplamaya bak. Saçma soruları herkes kolayca sorabilir, değil mi?"

Marganin'in yüzü tekrar kızardı. "Amerikalılar'ın kod isimlerinde bazen önemli anlamlar saklıdır efendim."

"Evet, dediğin gibi, bazen bu adamlar kendilerini reklam etmekten hoşlanırlar, öyle değil mi?"

Marganin bu fırsatı kaçırmadı ve, "Amerikalılar'm Sicilya ile ilgili deyimlerini araştırdım," diye konuştu. "En yaygın olanı, birtakım serserilerin ve gangsterlerin kardeşliği üzerine..."

Prevlov esnedi ve, "Dersini iyi çalışsaydın, o teşkilata Mafya dendiğini de öğrenirdin," dedi.

"Sonra, kendilerine Sicilyalı Hançerler ismini takmış bir müzik grubu var, onlar da büyük bir ün yapmışlar."

Prevlov, buz gibi bakışlarını Marganin'in yüzüne çevirdi.

"Bir de, Wisconsin'de Sicilya salata yağı üreten bir fabrika var."

Prevlov, birden elini kaldırdı, "Yeter artık!" diye homurdandı. "Bu kadar saçmalık yeter sabah sabah, tamam mı?" Eliyle kapıyı gösterdi, "Yarın sabah görüşürüz," dedi. "Bana, taş toplamaktan daha önemli şeyler söyleyeceğini umut ederim."

Masaya gitti ve orada duran bir satranç takımındaki fildişi taşlarla oynadı. "Söylesene Teğmen, satranç oynar mısın sen?"

Marganin hayır anlamında başını iki yana salladı. "Uzun zamandır oynamadım, efendim. Deniz

Akademisi'nde öğrencyken biraz oynardım."

"Isaak Boleslavski adının, senin için bir anlamı var mı?"

"Hayır efendim."

Prevlov bir okul çocuğuna ders verir gibi, "Isaak Boleslavski, bizim en büyük satranç ustalarımızdan biridir," diye konuştu. "Birçok yeni oyun taktiği geliştirmiştir ki, bunlardan biri de Sicilya Savunması'dır." Siyah şahı aniden Marganin'e attı ve onun, beceriksiz bir şekilde taşı tutuşuna güldü. "Satranç müthiş bir oyundur. Tekrar başlamalısın."

Bunu söyledikten sonra, yatak odasının kapısına gitti ve biraz araladı. Sonra, durdu ve dönüp Marganin'e bakarak gülümsedi. "Şimdi izin ver de yatayım artık. Sen çıkabilirsin, iyi günler Teğmen."

Marganin, binadan çıktıktan sonra, arka tarafa geçti. Garaj kapısı kilitliydi. Dar sokakta sağa sola baktı ve kimse olmadığını görünce, yan taraftaki pencerelerden birinin camını kırıp, elini içeriye soktu ve pencerenin mandalını açtı. Tekrar çevreye bakındı, kimsecikler görünmüyordu. Pencereyi açtı ve bir kedi sessizliğiyle garajın içine süzüldü.

Prevlov'un portakal rengi Lancia arabasının yanında siyah bir Amerikan Ford sedan duruyordu. Marganin, her iki arabayı da hızlı hareketlerle aradı ve Ford'un büyükelçilik plaka numarasını ezberledi. Sovyetler Birliği'nde, arabaların yağmur sileceklerinin çalınması günlük sıradan olaylardan olduğundan, garaja hırsız girmiş süsü vermek için silecekleri çıkardı, cebine soktu ve sonra sakin adımlarla garaj kapısını açıp dışarı çıktı.

Hızlı adımlarla binanın önüne yürüdü ve üç dakika sonra gelen trolleybüse atlayıp oradan uzaklaştı. Biletini alıp bir koltuğa oturdu ve pencereden dışarısını seyretmeye başladı. Kendi kendine gülümsüyordu, bu sabah iyi işler başarmıştı doğrusu.

O anda, kafasının içinde, Sicilya Projesi'nden çok daha değişik şeyler vardı.

Koloradolu

Ağustos 1987

Mel Donner, odada elektronik dinleme cihazları olup olmadığını anlamak için her tarafı kontrol etti ve teyp kayıt cihazını hazırladı. "Bu bir ses denemesi," diye mikrofona konuştu. "Bir, iki üç." Ses ayarını yaptı ve başıyla Seagram'a işaret etti.

Seagram, yumuşak bir sesle, "Biz hazırız Sid," dedi. "Yorulduğun zaman bize söyle, yarın devam ederiz."

Hastane yatağının baş tarafını kaldırmışlar ve Sid Koplin'i dik olarak oturtmuşlardı. Maden mühendisi, son gördüklerinden çok daha iyi durumdaydı. Yüzünün rengi yerine gelmişti ve gözleri daha canlı bakıyordu. Yaralı olduğunu belli eden tek işaret, başındaki sargıydı. "Merak etmeyin, bütün gece konuşabilirim," diye söze başladı. "Hastanelerden nefret ederim, hiç olmazsa böylece zaman geçer. Hemşirelerin elleri bile bana buz gibi geliyor ve TV'nin renkleri bozulup duruyor."

Seagram sırttı ve mikrofonu onun kucağına bıraktı. "İstersen Norveç'ten ayrılış hikâyenle başlayabilirsin Sid."

"Evet, Norveç'ten ayrılışım olaysız geçti. Norveç balıkçı gemisi Godhawn, planlandığı gibi, teknemi Novaya Zemlya'nın iki yüz mil yakınına kadar çekti. Orada, kaptan, bu zavallıya kızarmış geyik eti ve güzel bir şarapla iyi bir ziyafet çektikten sonra, altı litre de içki verip tekneyi bağlayan ipi kesti. Beni oralarda, Barents Denizi'nde yapayalnız bıraktı."

"Hava şartları bir sorun yarattı mı?"

"Hayır. Hava çok güzeldi ve sizin meteoroloji tahminleri doğru çıktı. Korkunç bir soğuk vardı ama, deniz, seyir için çok uygundu." Durdu ve burnunu kaşıdıktan sonra, "Norveçliler'in bana verdikleri tekne çok güzeldi," diye devam etti. "Onu kurtarabildiler mi acaba?"

Seagram, "Sormam gerekir. Ama pek sanmıyorum, batırmış olmalılar. Onu NUMA gemisine almalarının bir mantığı yok. Sovyet gemilerinin görmesi için de ortada bırakamazlardı."

Koplin üzgün bir tavırla başını salladı. "Çok yazık. Sevmiştim onu."

Seagram, "Lütfen devam et," dedi.

"İkinci günün öğleden sonrası Novaya Zemlya'nın kuzey adasını gördüm. Kırk saattir dümen başındaydım ve artık gözlerimi açık tutamıyordum. Fakat Norveçliler'in verdiği sert içkiden bir yudum alınca midemde bir orman yangını alevleniyor ve birdenbire tamamen canlanıyordum."

"Başka tekne görmedin değil mi?"

"Ufukta hiçbir şey görünmüyordu," diye cevapladı Koplin. Sonra anlatmayı sürdürdü. "Kıyıda sadece kayalık dik yamaçlar vardı. Karaya çıkacak bir yer bulamadım ve hava da kararmaya başlamıştı. Kıyıdan açıldım ve demir atıp biraz uyudum. Sabahleyin kayalıkları yeniden araştırdım ve küçük bir koy bulup dizel motoruyla oraya girdim."

"Tekneyi üs olarak mı kullandın?"

"Evet, on iki gün teknede kaldım. Günde iki, bazen üç kere kayaklarım ile arazide dolaşıp araştırma yapıyor, sonra tekneye dönüp, yemeğimi yiyerek yatıyordum."

"Henüz, dışarda kimseye rastlamamıştın, öyle mi?"

"Kelva füze üssünden ve Kama karakolundan uzak durdum hep. Görevin son gününe kadar hiçbir Rus görmedim."

"Seni nasıl buldular peki?"

"Köpeğiyle devriye gezen bir Rus askeri buldu. Sanırım, köpeği kokumu aldı ve sahibini bana getirdi. Kokumu alması da çok doğaldı hayvanın, hemen hemen üç haftadır banyo yapmamıştım."

Seagram kendini tutamayıp güldü. Donner ise ciddiyetini bozmamıştı. Soğuk bir sesle, "Şimdi şu araştırmalarını anlat," dedi. "Neler buldun?"

"Kayaklarla tüm adayı dolaşamayacağım için, uydu bilgisayar kayıtlarında işaretli olan noktalara yoğunlaştım tabii. Ural ve Yugorski sıradağlarının bir devamı, uzantısı olan kuzey adası, daha ziyade dağlık, birkaç yaylası olan ve devamlı bir buz tabakasıyla örtülü bir yer. Günün büyük bölümü, sert rüzgârlı geçiyor. Soğuk korkunç. Bazı kaya likenlerinden başka bitki örtüsü yok. Sıcakkanlı bir hayvana da rastlamadım."

Donner, "Gezi anılarını başka zamana bırak," dedi. "Ne buldun, onu anlat."

Koplin sert sert ona baktı ve buz gibi bir ses tonuyla, "izin ver de ortamı da anlatayım," diye söylendi. "Şimdi sözümü kesmezsen, devam edeceğim."

Seagram sandalyesini, Donner'la yatağın arasına çekti, "Tabii tabii Sid," diyerek gülümsedi. "Seni dikkatle dinliyoruz dostum."

Koplin, "Teşekkür ederim," dedi ve yatağında hafifçe kımlıladı. "Ada coğrafi açıdan oldukça ilginç bir yer," diye devam etti sözüne. "Bir zamanlar deniz olan yerlerdeki kaya parçalarının oluşumları, birkaç kitap doldurur sanıyorum. Minerolojik olarak, magmasal paragenesis yok."

"Şunu bizim anlayacağımız bir dile çevirir misin lütfen?"

Koplin sırtıttı. "Bir mineralin jeolojik oluşumuna paragenesis denir. Magma ise, tüm maddelerin kaynağıdır; basınç altında ısınan sıvılaştırmış kayalar soğurlarken değişirler, yani bazalt ya da granit haline dönüşürler."

Donner soğuk bir tavırla, "Çok ilginç doğrusu," dedi. "Yani, sen şimdi, Novaya Zemlya'da maden olmadığını söylüyorsun, öyle mi?"

Koplin gülerek, "Anlayışınıza hayranım, Bay Donner," dedi.

Seagram, "O halde bizanyum parçacıklarını nasıl bulabildin?" diye sordu.

"Araştırmanın on üçüncü gününde, Bednaya Dağı'nın kuzey yamacında yerleri karıştırırken, bir atık yerine rastladım."

"Atık yeri mi? Nasıl yani?"

"Şey, bir maden kuyusu açılırken çıkan kaya parçalarının atıldığı bir yerdi burası. Orada az miktarda bizanyum izine rastladım."

Seagram ve Donner, şimdi dikkatle ona bakıyorlardı.

Koplin, "Kuyunun girişi çok ustaca gizlenmişti," diye devam etti. "Kuyu ağzını bulmak için o gün öğleden sonra saatlerce arama yaptım."

Seagram, "Bir dakika Sid," diyerek Koplin'in koluna dokundu. "Yani, o maden kuyusunun girişi bilhassa mı gizlenmişti?"

"Evet, eski bir ispanyol oyunu. Kuyunun ağzı doğal bir yamaçla bir oluncaya dek doldurulmuştu."

Donner, "Kayaların atıldığı yerle, kuyu ağzı aynı hizada değil miydi?" diye sordu.

"Normal olarak öyle olması gerekirdi tabii. Ama, bu kez öyle değildi ve kuyu ağzıyla kayaların bulunduğu yer arasında yüz metre kadar bir mesafe bulunuyordu ve kuyu ağzı, yamacın biraz daha ilerisindeydi, yani aralarında hafif bir yamaç vardı."

"Ama sonuçta, sen kuyu girişini buldun, değil mi?"

"Raylar ve maden cevheri taşıyan vagonlar ortadan kaldırılmış, ray izleri örtülmüştü, ama ben, oradan bin beş yüz metre kadar uzaklaşıp, yamacı dürbünle tarayıp izleri buldum. Tepeden bakınca görünmeyen bazı şeyler, uzaktan bakınca meydana çıkıverdi işte. Sonra da madenin yerini kolayca buldum."

Seagram kendi kendine konuşur gibi, "Kutuptaki terk edilmiş bir maden kuyusunu kim gizlemek ister ki?" diye sordu. "Bunda mantık yok ki."

Koplin, "Haklısın, ama tamamen değil Gene," dedi. "Burada mantık aramamak gerekir; aslında bu iş, çok zekice yapılmış bir plana göre gerçekleştirilmiş. Koloradolular tarafından." Koloradolular kelimesini yavaşça ve saygılı bir tonla söylemişti. "Adamlar, Bednaya Dağı'nda bir maden ocağı kurmuşlar. Yükleyiciler, parlaticılar, kazıcılar, deliciler, bunların hepsi çeşitli ülkelerden gelmiş Amerikalı, İrlandalı, Alman, isveçli bir sürü adam. Hiçbiri Rus değil, Amerika'ya göç etmiş ve efsanevi madenciler olarak isimlerini duyurmuş adamlar yapmışlar bu işi. Kolorado'nun Kayalık Dağları'ndan gelmişler. O buzlarla kaplı adaya nasıl geldiklerini bilmiyorum, ama maden kuyusunu açıp bizanyumu çıkararak ve sonra da alıp ortadan kaybolan adamlar bunlar işte."

Seagram, hiçbir şey anlamamış gibi onun yüzüne bakıp kalmıştı. Donner'a baktığında, onun yüzünde de aynı ifadeyi gördü. "Saçma bir şey bu."

Koplin, "Evet saçma bir şey, ama aynı ölçüde de gerçek," dedi.

Donner, "Bundan emin görünüyorsun," diye mırıldandı.

"Haklısın, size bir kanıt gösteremiyorum tabii. Elimdeki tek kanıt o Rus askerinden kaçarken kaybettim, bu nedenle, sadece sözüme güvenmeniz gerekiyor. Bir bilim adamı olarak size sadece gerçekleri anlatıyorum ve yalan söylemem için de hiçbir nedenim yok. Sizin yerinizde olsam, bana inanırdım."

Seagram, "Tabii tabii, sözüne inanıyoruz, devam et," dedi.

Donner, "Şu kaybettiğini söylediğin kanıt neydi?" diye sorarken sesi sakindi.

"Maden kuyusunun girişini bulup kazmaya başladım. Yaklaşık bir metre kadar bir oyuk açıp içeriye girince, maden cevheri vagonlarına çarptım. Dördüncü kibritimi yaktığım zaman eski bir gaz lambası gördüm, hatta yanında bir tane daha vardı. Her ikisinde de gaz vardı ve birkaç denemeden sonra onları yakmayı başardım." Soluk mavi gözleri, hastane odasının duvarını geçip uzaklara bakıyormuş

gibiydi. "İçerisi insanın içini ürpertiyordu, kenarlarda kazma, kürekler, çeşitli başka aletler ve paslanmış küçük vagonlarla, delme aletleri duruyordu. Sanki birkaç saat sonra yeni ekipler gelip çalışmaya başlayacaklar gibiydi."

"Acaba, her şeyi öylece, aceleyle bırakıp kaçmış olabilirler mi?"

"Hiç sanmıyorum. Her şey yerli yerindeydi. Yatakhane olarak kullanılan bir yerde ranzalar olduğu gibi duruyordu, mutfak temizdi ve kap kaçak raflara dizilmişti. Küçük maden cevheri vagonlarını çeken katırları bile, kafalarına birer kurşun sıkıp öldürmüşler; hayvanların kafataslarını gördüm."

Donner, "Peki ama, adamların Kolorado'dan geldiklerini nasıl anladın?" diye sordu.

Koplin, sırtındaki yastığı düzeltti ve, "Oraya geleceğim," diye devam etti. "Bunu gösteren bazı izler vardı. Ağır alet ve ekipmanın üzerinde, üretici isim ve adresleri duruyordu. Maden cevheri vagonları, Pueblo, Kolorado'da Guthrie ve Oğulları şirketi tarafından üretilmişlerdi. Delme ekipmanı, Denver'daki Thor Forge ve Demir İşleri firmasından alınmıştı. Çeşitli el aletlerinin üzerinde de, yapan firmaların isim ve adresleri görünüyordu. Aletlerin büyük çoğunluğu, her ikisi de Kolorado'da maden kasabaları olan, Central City ve Idaho Springs'den alınmışlardı."

Seagram sandalyesinde arkaya yaslanırken "Bu aletleri, Ruslar, Amerika'dan alıp oraya götürmüş olamazlar mı yani?" diye sordu.

Koplin, "Olabilir tabii," diyerek başını salladı. "Ama, Kolorado'yu gösteren, sadece aletler değildi, başka şeyler de vardı orada."

"Ne gibi şeyler?"

"Ranzalardan birinde bulduğum ceset gibi."

Seagram gözlerini açıp ona baktı. "Bir ceset mi buldun?"

Koplin sıradan bir olaydan söz ediyormuş gibi, "Kızıl saçlı ve sakallı bir ceset," diye sürdürdü konuşmasını, "Sıfırın altındaki ısılarda, hemen hemen hiç bozulmamıştı. En ilginç de, ranzanın yan tahtası üzerine kazılmış İngilizce yazıydı. Yazıda, 'Burada yatan, müteveffa Jake Hobart'tır. Doğumu 1874. Bu iyi adam, 10 Şubat 1912 günü bir tipide donarak öldü,' diyordu."

Seagram ayağa kalkıp odanın içinde birkaç adım attı, "Bu isim bize belki bir şeyler sağlar," diye mırıldandı. "Etrafta ona ait eşya var mıydı peki, bir şeyler bulabildin mi?"

"Hayır, tüm giysiler kaybolmuştu. Konserve kutularının üzerindeki yazılar da Fransızca'ydı. Ama yerde birkaç tane çiğneme tütünü paketi buldum. Bu adamların Kolorado'dan gelmiş olduklarını gösteren son şey de, 17 Kasım 1911 tarihli Rocky Mountain News gazetesinin soluk bir parçasıydı ve işte ben onu kaybettim. Mükemmel bir ipucu ve kanıt olabilirdi."

Seagram sigara paketini çıkarıp bir sigara yaktı ve derin bir nefes çekip dumanı tavana doğru savurdu. "O halde Ruslar'ın bizanyuma sahip olma ihtimalleri zayıf, değil mi?" dedi.

Koplin hafif bir sesle, "Bir şey daha var," dedi. "Gazetenin üçüncü sayfasının sağ üst köşesi kesilmişti. Bunun bir anlamı olmayabilir, ama yayıncıdan bu konuda bir şeyler öğrenebilirsiniz."

Seagram, "Evet olabilir," diyerek başını salladı.

Donner, "Ben hemen uçağa atlayıp Denver'a gideceğim," diye konuştu. "Şansım yaver giderse orada bir şeyler bulabilirim."

"Bence önce gazeteye git ve sonra da Jake Hobart hakkında bir şeyler öğrenmeye çalış. Ben de buradan, silahlı kuvvetlerin eski kayıtlarını araştıracağım. Orada, Batı madenciliği tarihi uzmanlarından birini bul ve Sid'in bahsettiği firmaları araştır bakalım. Aradan uzun yıllar geçti tabii, ama hiç belli olmaz. Bakarsın, içlerinden biri hâlâ faaliyette olabilir."

Seagram, bunları söyledikten sonra, Koplın'e baktı, "Sana çok şey borçluyuz dostum," dedi. "Çok teşekkür ederim."

Koplın, bir aydır tıraş edemediği sakalını sıvazladı, "O madenciler, o kahrolasıca dağın içinden, yaklaşık bir tona yakın yüksek kalite bizanyum çıkarmışlar sanıyorum," diye konuştu. "Bu kıymetli element, şimdi dünyanın herhangi bir yerinde duruyor. Ama, 1912'den beri ortaya çıkmadığına göre, sonsuza kadar kaybolmuş da olabilir. Onu bulduğunuzda, bana da koleksiyonum için minik bir parça verirseniz çok mutlu olurum."

"Bulabilirsek, bunu yapacağımdan emin olabilirsiniz dostum."

"Ayrıca bir ricam daha olacak; hayatımı kurtaran şu adamın adresini bulup bana verin de, kendisine hiç olmazsa, teşekkür olarak bir kasa iyi şarap göndereyim. Adamın ismi Dirk Pitt."

"Yani, senin ilk tedavini yapan şu gemi doktorunun mu?"

"Hayır, Rus askeriyle köpeğini öldürüp beni adadan kaçırın adamdan bahsediyorum."

Seagram ve Donner yıldırım çarpmış gibi birbirlerine baktılar. Kendini ilk toparlayan Donner oldu, "Rus askerini mi öldürdü?" diye homurdandı. "Aman Tanrım! Başımız belada desene!"

Seagram da, "Bu nasıl olur?" diye söylendi. "NUMA gemisine çıktığında yalnızdın sen, öyle değil mi?"

"Kim söyledi bunu sana?"

"Şey... hiç kimse... Ama biz öyle sandık..."

Koplın, başını iki yana salladı. "Ben Süpermen değilim dostum. Rus askeri benim izimi buldu ve ateş edip yaraladı. Köpeği ve onu öldürecek ve sonra da tekneye atlayıp elli mil yol yapacak halim mi vardı benim?"

"Peki ama, Dirk Pitt denen bu adam nereden çıktı öyle?"

"Hiçbir fikrim yok. Asker beni sürükleyerek karakoluna götürürken, bu adam tipinin içinden çıkıp geldi ve kötülükleri karşılıksız bırakmayan Norveçli bir tanrı gibi, çok sakin bir şekilde hem köpeği hem de askeri temizleyip beni kaptığı gibi oradan kaçırdı işte."

Donner, "Ruslar bu olayı aleyhimize kullanabilirler," dedi.

Koplın, "Nasıl yapacaklar bunu?" diyerek başını salladı ve güldü. "Ortada görgü tanığı diye bir şey yok ki. Asker ve köpeği, şu anda belki de metrelerce karın altında gömülü duruyorlar, onları kimse bulamaz. Bulsalar bile kimse bir şey kanıtlayamaz. Boş yere paniğe kapılıyorsunuz siz."

Seagram, "O adam her kimse, büyük bir riske girmiş orada," diye söylendi.

Koplın, "İyi ki girmiş," dedi. "Beni kurtarmasaydı, şu anda burada, rahat bir hastane yatağında değil, pis bir Rus hapisanesinde olacak ve büyük ihtimalle de, işkence altında, Meta Bölümü ve bizanyumla ilgili tüm bildiklerimi Ruslar'a bülbül gibi anlatıyor olacaktım."

Donner ona baktı ve, "Evet haklısın dostum," dedi. "Doğru söylüyorsun."

Seagram, "Şu adamı bize tarif etsene," dedi. "Yüzü, vücut yapısı, giysileri, hatırladığın her şeyi anlat."

Koplin, kurtarıcısını hatırlayabildiği kadarıyla onlara anlattı. Bazı şeyleri iyi hatırlayamıyordu ama, bazı ayrıntıları da çok iyi anlatmıştı.

"NUMA gemisine giderken onunla konuştun mu?"

"Ne yazık ki hayır. Beni kucakladıktan biraz sonra bayıldım ve ancak burada, şu Washington hastanesinde kendime gelebildim."

Donner, Seagram'a baktı, "Bu adam hakkında hiç zaman geçirmeden bilgi toplamamız gerekiyor," dedi.

Seagram başını salladı. "İşe Amiral Sandecker'den başlayabilirim. Pitt denen bu adam, büyük ihtimalle araştırma gemisiyle ilgili birisi olacak. NUMA'da onu tanıyanlar muhakkak çıkacaktır, bundan eminim."

Donner tavana bakarak, "Acaba proje hakkında ne biliyor?" diye sordu.

Seagram ona cevap vermedi. O şimdi, Kuzey Kutbu'nda, kar ve buz kaplı bir adada, birden tipinin içinden çıkıp Koplin'i kurtaran adamı düşünüyordu. Bu ismi içinden birkaç kez tekrarladı. İsim hiç yabancı değildi ama, hatırlayamadı.

* * *

Geceleyin telefon çaldığında, saat, 12:10'u gösteriyordu. Sandecker, gözlerini güçlkle açtı ve öfkeyle telefona baktı. Bir süre bekledi ve ancak sekizinci zilde elini uzatıp telefonu aldı.

"Evet, ne var?" diye sordu.

"Ben Gene Seagram, Amiralim. Yatmış mıydınız yoksa?"

Sandecker esnedi ve öfkeli bir ses tonuyla, "Yok canım," diye cevap verdi. "Ben, hiçbir gece beş bölüm otobiyografi yazıp en az iki dükkân soyup, bir bakan karısını baştan çıkarmadan yatmam. Pekâlâ, ne istiyorsun Seagram?"

"Bir şeyler oldu da ondan rahatsız ettim."

"Benden yine yardım isteyeceksen bunu unut. Gemilerimi ve adamlarımı senin yüzünden düşman topraklarına gönderemem tekrar." Düşman sözcüğünü sanki ülke savaştaymış gibi kullanmıştı.

"Ama mesele bu değil."

"O halde ne var söylesene?"

"Birisi hakkında bilgi isteyecektim."

"Bunun için mi geceyarısı uyandırdın beni?"

"Bu adamı tanıdığınızı sanıyorum Amiralim."

"Pekâlâ, ismi ne bu adamın?"

"Pitt. Dirk Pitt. Sanırım P-i-t-t şeklinde yazılıyor."

"Peki ama, bu adamı tanıyabileceğimi nereden çıkardın sen?"

"Kanıtım yok, ama onun NUMA ile bir ilgisi olduğuna eminim."

"Bak dostum, benim emrimde iki bin kişi çalışıyor. Herkesin ismini hatırlayamam, değil mi?"

"Rica etsem onu bir araştırır mısınız? Onunla mutlaka konuşmam gerekiyor."

Sandecker öfkeli bir sesle, "Seagram, sen benim baş belam mısın?" diye söylendi. "Beni gece yarıları uyandıracığına, çalışma saatleri içinde personel müdürlüğünü arayıp soramaz mıydın şunu?"

"Çok özür dilerim Amiralim, geç saatlere kadar çalıştığım için..."

"Pekâlâ pekâlâ, bu adamı bulursam seni aramasını söylerim, tamam mı?"

"Çok teşekkür ederim. Ayrıca, adamlarınızın Barents Denizi'nden kurtardığı kişinin de iyileştiğini söylemek isterim. First Attempt isimli geminizin doktoru da çok iyi bir iş çıkarmış."

"Kurtarılan adamın adı Koplın'dı, değil mi?"

"Evet Amiralim, birkaç güne kadar tamamen iyileşeceğini söylediler."

"Çok riskli bir işti o, Seagram. Ruslar bizi orada yakalasalardı, Şu anda büyük bir sorunla uğraşıyor olacaktık biliyorsun değil mi?"

"Haklısınız, size söyleyecek bir şeyim yok."

"Şu anda söyleyebileceğin şey, bana iyi geceler dilemek. Ama, önce, şu Pitt denen adamı neden aradığını söyler misin bana?"

"Koplın'in anlattığına göre bu adam, tipinin içinden çıkıp Rus askerini ve köpeğini öldürerek onu kaçırmış ve fırtınalı havada elli mil yol yapıp sizin gemiye götürerek doktora teslim etmiş."

"Demek öyle ha! Peki, onu bulursan ne yapacaksın?"

"Bu, Pitt'le benim aramda bir mesele."

"Pekâlâ, öyle olsun bakalım. Hadi iyi geceler Bay Seagram."

"Teşekkürler Amiralim, iyi geceler."

Sandecker, telefonu kapadı ve karanlıkta oturup bir süre düşündü. Yüzünde hafif bir gülümseme vardı. Kendi kendine, "Bir Rus askerini öldürüp bir Amerikan ajanını kurtardın demek," diye söylendi. "Seni hergele Dirk Pitt seni..."

* * *

United Havayollarının uçağı, Denver'ın Stapleton Havaalanı'na sabahın sekizinde indi. Mel Donner valizini alıp Avis'ten kiralanan Plymouth'un direksiyonuna geçti ve 400 West Colfax Caddesi adresindeki Rocky Mountain News gazetesine doğru yola çıktı. Arada bir sağ şeride geçip hızını düşürüyor ve yanındaki haritaya göz atıyordu.

Denver'a daha önce hiç gelmemişti ve kentin üzerindeki duman örtüsü onu şaşırttı. Los Angeles ve New York gibi büyük kentlerin havasını, oralardaki hava kirliliğini biliyordu, ama dağlık bir bölgede olan Denver'da temiz bir hava soluyabileceğini ummuştu.

Arabasını park etti ve gazetenin kütüphanesini buldu. Danışmadaki gözlüklü kız, ona gülümseyerek

baktı.

"Size yardımcı olabilir miyim?"

"Gazetenizin 17 Kasım 1911 tarihli sayısını arıyordum, onu bulabilir miyiz burada?"

Genç kız, dudağını büktü, "Epey eski bir sayı," dedi. "İsterseniz size bir fotokopi verebilirim. Orijinaller, Devlet Tarihi Derneği'ndedir."

"Bana sadece üçüncü sayfa lazım."

"Eğer beklerseniz, 17 Kasım 1911 tarihli gazetenin mikrofilmni bulup, istediğiniz sayfanın fotokopisini size on beş dakika sonra verebilirim."

"Teşekkür ederim. Şey, acaba sizde Kolorado'daki işyerlerinin rehberi bulunur mu?"

Genç kız, "Tabii," diyerek gülümsedi ve bankonun altından çıkardığı plastik kaplı bir kitapçığı onun önüne bıraktı.

Kız onun istediğini yerine getirmek üzere uzaklaşırken Donner, rehberi karıştırmaya başladı. Pueblo'da, Guthrie ve Oğulları isimli bir firma yoktu. T harfini buldu ve Denver'daki Thor Forge Ve Demir İşleri firmasını aradı, ama onu da bulamamıştı. Zaten aradan geçen yaklaşık seksen yıldan sonra aynı firmaları bulacağını düşünmek, fazla iyimserlik olurdu.

On beş dakika dolmuş, ama kız hâlâ gelmemişti. Vakit geçirmek için sayfaları öylesine karıştırmaya başladı. Kodak, Martin Marietta, Gates Rubber gibi firmaların dışında tanıdığı hiç firma yoktu. Bir ara, sayfalardan birinde aniden durdu. J harfinde, Denver'da, Jensen ve Thor Metal Üreticileri isiminde bir firma görmüştü. Sayfayı yırtıp, katlayarak cebine attı ve rehberi bankonun üzerine bıraktı.

Kız elindeki fotokopyi uzatıp, "Buyrun efendim," dedi. "Elli sent ödeyeceksiniz."

Donner, parayı ödedi ve hızlıca sayfanın sağ üst köşesindeki yazının başlığına baktı. Yazı bir maden kazasıyla ilgiliydi.

Genç kız, "Aradığınız bu muydu?" diye sordu.

Donner dalgın bir tavırla, "Herhalde," diye mırıldandı ve dışarıya doğru yürüdü.

Jensen ve Thor Metal Üreticileri firması, Burlington-Kuzey demiryolları depolarıyla, Güney Platte Nehri arasındaki bölgedeydi. Fabrika koca bir araziye yayılmıştı. Avluda koca koca vinçler, demir ve çeşitli metal parçalarını oradan oraya taşıırken, bir sürü makine de, kulakları sağır edici gürültülerle çalışıyordu. Fabrikanın yönetim bölümü, arazinin öte yanında, ses geçirmez kalın duvarların arasında bulunuyordu.

İri göğüslü, güzel bir genç kız, Donner'in önüne düşüp, onu, geniş ve halı kaplı şık bir büroya götürdü. Cari Jensen Jr. masasından kalkıp geldi ve Donner'ın elini sıktı, ince bir bıyığı vardı ve çizgili kumaştan dikilmiş pahalı bir takım elbise giymişti. Donner, adamın görünüşünden, UCLA yani Kaliforniya Üniversitesi mezunu olduğunu tahmin etti.

"Beni kabul ettiğiniz için teşekkür ederim Bay Jensen."

Jensen hafifçe gülümsedi. "Önemli bir meseleymiş gibi konuştunuz. Washington'dan gelmiş önemli bir kişiyi geri çeviremezdim, değil mi?"

"Tekrar teşekkürler. Telefonda da söylediğim gibi, bazı eski kayıtları kontrol ediyorum."

Jensen'in yüzündeki gülümseme biraz azaldı. "Maliye Bakanlığı'ndan değilsiniz umarım."

Donner, başını iki yana salladı. "Hayır hayır, öyle bir şey değil. Hükümetin ilgilendiği nokta, sadece, bazı tarihsel kayıtlar. Eğer hâlâ muhafaza ediyorsanız, Temmuz ve Kasım 1911 arası satışlarınızın kayıtlarına bakmak isterim."

Jensen güldü, "Benimle şaka yapıyorsunuz."

"Hayır, ben çok ciddiyim."

"Peki ama, doğru firmaya geldiğinizden emin misiniz?"

Donner başını salladı. "Eminim. Tabii bu firma, Thor Forge ve Demir İşleri'nin devamıysa."

Jensen, "Evet, dedemin babasının eski firması," diyerek gülümsedi. "Babam eldeki stokları satın almış ve firmanın ismini 1942'de değiştirmiş."

"Acaba eski kayıtlar hâlâ duruyor mu?"

Jensen, omuzlarını silkti. "Eski kayıtları attık ne yazık ki. Büyük dedem firmayı 1897'de kurmuş ve o tarihten bu yana tüm kayıtları saklamaya kalksak, koca bir stadyum satın almamız gerekir."

Donner, mendilini çıkarıp almındaki terleri sildi. Jensen, "Ama babama teşekkür etmelisiniz," diye devam etti. "Tüm eski kayıtları mikrofilme aldırılmıştı."

"Mikrofilm mi?"

"Evet, artık her beş yılda bir, kayıtları mikrofilme geçiriyoruz."

Donner, şansının açıldığına inanmaya başlamıştı. "O halde 1911'in son altı ayının satışlarını çıkarabiliriz, değil mi?"

Jensen, ona cevap vermedi. Eğilip masanın üzerindeki interkoma konuştu ve sonra koltuğuna yaslanıp bekledi. "Beklerken bir kahve alır mıydınız, Bay Donner?"

"Eğer varsa, daha sert bir şeyleri yeğlerdim doğrusu."

Jensen, "Büyük kentten biri gibi konuştunuz şimdi," diyerek güldü ve aynalı bir dolaba gidip, bir şişe Chivas Regal aldı. "Denver'ı biraz tutucu bulabilirsiniz. Burada bir fabrikanın yönetim odasında bir bar bulunmasını birçok insan istemez. Firmalar, ziyaretçilerine, genellikle koca bir bardak Coca-Cola ve öğle yemeği olarak da şnitzel ikram ederler. Ben iş hayatına Madison Avenue'de başladığım için, büyük şehir yaşamını iyi bilirim."

Donner, onun uzattığı viski bardağını aldı ve tümünü içti.

Jensen ona hayranlıkla baktı ve bardağını tekrar doldurdu. "Söyler misiniz, Bay Donner?" dedi. "Ne arıyorsunuz acaba?"

"Önemli bir şey değil," dedi Donner.

"Yapmayın, hükümet yetmiş altı yıl önceki kayıtları araştırmak için üst düzey bir yetkilisini kalkıp da ülkenin diğer ucuna göndermez, değil mi?"

"Hükümet bazen devlet sırları konusunda çok şaşırtıcı ve hatta saçma şeyler de yapabilir."

Jensen, "1911 'e kadar giden bir devlet sırrı," diyerek şaşkın şaşkın başını salladı. "Gerçekten de şaşırtıcı."

"Diyelim ki, büyükdedenizin hizmetlerinden yararlanmış olan bir caninin işlediği suçu aydınlatmaya çalışıyoruz."

Jensen, hafifçe gülümsedi ve yalanı kabul etmiş göründü.

O sırada siyah saçlı, uzun boylu bir genç kız, içeriye girip elindeki fotokopyi masanın üzerine bıraktı ve hiçbir şey söylemeden çıktı.

Jensen, kâğıdı aldı ve inceledi. "Haziran-Kasım arası, ekonomik durgunluk yaşanmış olmalı. Bu aylarda çok az satış olmuş. Hangi malları arıyorsunuz acaba Bay Donner?"

"Madencilik aletleri."

"Evet, işte şurada... delgiler. Ağustos'un 10'unda sipariş edilmiş ve Kasım başında alıcıya verilmiş." Jensen, birden başını kaldırdı ve onun yüzüne bakarak güldü, "Bu işten siz suçlu çıkacakmış gibi görünüyorsunuz efendim."

"Anlamadım?"

"Bu aletlerin alıcısı, yani sizin deyiminizle cani, kim biliyor musunuz efendim?... Alıcı ABD hükümeti."

* * *

Meta Bölümü karargâhı Washington Donanma Üssü arkasındaki gösterişsiz bir binada bulunuyordu. Kapıdaki, yaz sıcığı ve nemle soyulmaya başlayan tabelada, Smith Taşıma ve Depolama Firması yazıyordu.

Yükleme boşaltma rıhtımının görünüşü gayet normaldi, her yanda koca koca sandıklar ve ambalajlar görölüyordu. Suitland Parkway'den geçen arabaların sürücüleri, dört buçuk metre yüksekliğindeki tel örgünün arkasındaki geniş avluda duran kamyonları rahatça görebiliyorlardı. Bu kamyonların, motorları sökülmüş, içleri parçalanmış eski araçlar olduğu, ancak çok yakından bakıldığında belli oluyordu.

Gene Seagram, Sicilya Projesi'nin tesisleri için, gereken yerlerde satın alınan yerlerin listesini inceliyordu. Listede kırk altı yer vardı. En çok alım kuzeydeki Kanada sınırında yapılmıştı ve o bölgeyi Atlantik Okyanusu kıyıları izliyordu. Pasifik sahillerinde sekiz bölge seçilmişken, Meksika ve Meksika Körfezi üstündeki sınır için seçilen yer sayısı dört taneydi. Alımlar, Enerji Bakanlığı adı altında, sessizce yapılmaktaydı. Satın alınan yerlere kimsenin kuşku duyamayacağı şekilde, küçük röle istasyonları benzeri tesisler kuruluyordu. En kuruntulu kafalara göre bile, ortalıkta kuşku bir şey görünmüyordu.

Seagram, tesislerin yapım maliyetlerine geçmek üzereyken, telefonu çaldı. Alışık olduğu şekilde, önündeki kâğıtları hemen çantasına attı ve çantayı da çekmeceye kaldırdı. "Evet, ben Seagram."

"Merhaba, Bay Seagram."

"Kimsiniz?"

"Ordu Kayıtlar Bürosu'ndan Binbaşı McPatrick. Jake Hobart isimli bir madenciyle ilgili bir şey bulduğumda aramamı söylemişsiniz."

"Oh, tabii ya, özür dilerim, aklım başka bir yerdeydi de. Birden hatırlayamadım sizi, Binbaşım." Seagram adamın sesinden, otuz yaşın altında bir West Point mezunu ile konuştuğunu anlamıştı. Genç subay, belki de Pentagon'da çalıştığı sırada doğru insanlarla tanışırca, kırk beşinde general olabilecekti.

"Ne buldunuz Binbaşım?"

"İstediğiniz adamı buldum. İsmi tam olarak Jason Cleveland Hobart. 23 Ocak 1874'te Vinton, Iowa'da doğmuş."

"En azından yılı tutuyor."

"İşi de tutuyor, bu da bir madenci."

"Pekâlâ, başka ne var?"

"Mayıs 1898'de orduya yazılmış ve Filipinler'de, Birinci Kolorado Gönüllüler Alayı'nda hizmet etmiş."

"Kolorado mu dediniz?"

"Evet, efendim." McPatrick duraksadı ve Seagram, kulağına gelen seslerden, onun, önündeki kâğıtları karıştırdığını anladı. "Hobart'ın mükemmel bir savaş sicili var. Çavuşluğa kadar yükselmiş. Filipinli âsilerle çarpışırken ağır yaralar almış ve iki kez madalya ile ödüllendirilmiş."

"Askerliği ne zaman bırakmış peki?"

"1901 'in Ekim ayında terhis olmuş."

"Hakkındaki son kayıt bu mu yani?"

"Hayır, dul eşi hâlâ emekli maaşını alıyor."

Seagram, "Bir dakika," dedi. "Hobart'ın karısı hâlâ yaşıyor mu yani?"

"Evet ve her ay da, elli dolar kırk sentlik emekli çekini alıyor."

"Şimdi doksan yaşından fazla olmalı. Bir İspanyol-Amerikan Savaşı asker emeklisinin dul eşine emekli maaşı ödenmesi garip değil mi?"

"Oh, hayır efendim. Bizde hâlâ yüz kadar İç Savaş dulu emekli maaşlarını muntazaman alıyorlar. Bunlar, Grant, Richmond'u aldığında henüz doğmamışlardı bile. O günlerde, genç kızlarla yaşlı asker emeklileri arasındaki evlilikler çok olurmuş."

"Ben, asker dullarına sadece kocaları savaşta öldükleri takdirde emekli maaşı verilir sanıyordum."

McPatrick, "Her zaman böyle olmuyor efendim," dedi. "Hükümet, dul maaşlarını iki kategori halinde ödüyor. Biri, hizmet sırasında ölüm, yani savaşta ya da tatbikatlarda ve Kongre'nin belirlediği bazı tarihlerdeki ölümler hali. İkincisi ise, silahlı kuvvetler hizmeti dışında ölüm hali. Sizi ele alalım örneğin. Donanma'da ve Vietnam'da görev yapmışsınız. Sizin bir kaza sonucu ölmeniz halinde, karınız ve çocuklarınız küçük de olsa bir emekli maaşı alacaklardır."

Seagram, "Pekâlâ," dedi, "Bu hususu vasiyetnamemde belirteceğim." Askerlik hizmetlerinin, Pentagon'da görevli herhangi bir subay tarafından kolayca öğrenilmesine bozulmuştu ama, bunu belli etmedi ve, "Şimdi Hobart'a geri dönelim lütfen," dedi.

"Tamam, ama burada bir gariplik olduğunu söylemeliyim."

"Nasıl yani?"

"Burada, Hobart'ın silahlı kuvvetlere geri döndüğüne dair bir kayıt yok ama yine de, 'Ülkesine hizmet ederken ölmüştür,' diye bir kayıt düşülmüş. Nerede, nasıl öldüğü belirtilmiyor, sadece tarih var... 17 Kasım 1911."

Seagram birden sandalyesinde doğruldu. "Olamaz, bana verilen bilgilere göre, Jake Hobart, 10 Şubat 1912'de bir sivil olarak ölmüş."

"Dediğim gibi ölüm nedeni yazmıyor, ama Hobart sivil olarak değil, bir asker olarak Kasım ayının 17'sinde ölmüş. Burada, Başkan Taft'ın Savaş Bakanı Henry L. Stimson'un, 25 Temmuz 1912 tarihli mektubu var ve mektupta, Çavuş Jason Hobart'ın dul eşine, ölünceye kadar emekli maaşı ödenmesi emrediliyor. Hobart'ın, Savaş Bakanı'nın ilgisini nasıl çektiğini bilmiyorum, ama adamın önemli bir asker olarak öldüğü kesin. Baksanıza, dul eşinin maaşı konusunda doğrudan bakan ilgilenmiş. Bir kömür madencisi için yapılır mı bu?"

Seagram, "O bir kömür madencisi değildi," diye söylendi.

"Her neyse işte!"

"Dul Bayan Hobart'ın adresi var mı sizde acaba?"

McPatrick, bir an düşündü ve sonra, "Galiba bu dosyada olacaktı," dedi. "Evet işte burada, Bayan Adeline Hobart, 261-B Calle Aragon, Laguna HiUs, Kaliforniya. Los Angeles sahilindeki yaşlı pansiyonerlerin kaldığı şu evlerden birinde yaşıyormuş."

Seagram, "Pekâlâ," diyerek başını salladı. "Bu kadar bilgi benim için yeterli sanırım. Yardımlarınız için teşekkürler, Binbaşım."

"Bir şey değil Bay Seagram, ama sanıyorum ki burada iki farklı insan var. Hobart konusunda kuşkularım olduğunu söylemeliyim."

Seagram, "Haklı olabilirsiniz," dedi. "Belki de yanlış iz üzerindeydim."

"Tekrar yardıma ihtiyacınız olursa beni aramaktan çekinmeyin sakın."

"Öyle yaparım," dedi Seagram. "Tekrar teşekkürler."

Seagram telefonu kapadı ve başını elleri arasına alıp düşünmeye başladı, iki dakika kadar bu şekilde, hiç kıınıdamadan oturdu ve sonra, ellerini masanın üzerine koydu ve kendi kendine gülümsedi.

Soyadları aynı olan, aynı eyalette yaşamış ve aynı iş kolunda çalışmış iki ayrı adam olabilirdi. Fakat, askeri kayıtlardaki ölüm tarihiyle, Sid Koplin'in Bednaya Dağı'nda bulunduğu eski gazetenin tarihi aynıydı ve ikisi de 17 Kasım 1911'di ki, bu da, iki adamın aynı kişi olduğunu gösteriyordu.

Masasındaki interkomun düğmesine bastı ve sekreterine, "Barbara," dedi. "Bana Denver'daki Brown Palace Oteli'nden Mel Donner'ı arar mısınız?"

"Orada değilse, bırakacak bir mesajınız var mı?"

"Not bırakırsın, gelir gelmez beni özel hattın hemen arasın, tamam mı?"

"Peki efendim."

"Bir dakika, bana da, yarın sabahki ilk Los Angeles uçağında yer ayırt."

"Tamam, efendim."

İnterkomun düğmesini kapattı ve arkasına yaslanıp düşünmeye başladı. Adeline Hobart doksan yaşını geçmiş olmalıydı. Onun bunamış olmaması için dua etti, kadınla görüşmesi gerekiyordu.

* * *

Donner, kent dışındaki bahçeli motelleri yeğlerdi ama Seagram, kentte yapacağı araştırmalar için, o şehrin en eski ve en pahalı otelinde kalmasının, görüşeceği kişiler üzerinde daha olumlu etki yapabileceğini söylemişti. Bu tür işlere nasıl girdiğine şaşırıyordu. Güney Kaliforniya Üniversitesi'ndeki profesör arkadaşlarından biri ona, beş yıl önce, kendisi gibi bir fizik doktorunun, gizli işler peşinde koşacağını, casusluk yapacağını söylemiş olsaydı, hiç kuşkusuz güler geçerdi. Ama, şimdi gülemiyordu. Sicilya Projesi, dışarıya bilgi sızdırılmayacak kadar önemli ve ülke için hayati bir projeydi. Bu projeyi, Seagram ve kendisi, hiç yoktan var etmişlerdi ve bu işi sonuna kadar götürmek zorundaydılar.

Kiraladığı Plymouth arabayı otoparka bıraktı ve Tremont Place meydanından geçip, binanın eski moda döner kapısından içeriye, otelin lobisine girdi. İnce bıyıklı, somurtkan, genç bir yönetici yardımcısının kendisine uzattığı mesajı, o da asık suratla aldı ve asansöre binip odasına çıktı.

Kapıyı sertçe kapayıp, anahtarı ve Seagram'ın mesajını masanın üzerine attı ve televizyonu açtı. Çok yorulmuştu ve Washington D.C. saatine alışık olduğundan, saat farkı da yorgunluğunu artırmıştı. Oda servisini arayıp akşam yemeği istedi, ayakkabılarını çıkarıp kravatını gevşetti ve kendini yatağın üzerine bıraktı.

Eski gazete sayfasının fotokopisine belki onuncu kez bakıyordu. Gazetede, eski Denver'ın yaşamını yansıtan çeşitli ilanlar (piyano akortçuları, garip ilaçları tanıtan ilanlar), Şehir Konseyi'nin, bazı sokaklardaki günah merkezlerini temizleme girişimleriyle ilgili haberler ve çeşitli dedikodu sütunları yer alıyordu. Dış haberler de vardı ve bunlardan biri Paris'le ilgiliydi.

ADLI TABİBİN RAPORU

'Geçen hafta, Paris morgu çalışanları, kauçuktan yapılmış bir bacak karşısında şaşkınlıklarını gizleyemediler. Olay şöyle gelişti: Seine nehrinde iyi giyimli, 50 yaşlarında bir kadın cesedi bulundu ve ceset morga konuldu. Fakat, ceset çürümüşü ve teşhis imkânı bulunamadı. Diğer yandan, cesedin kalçadan kesilen sol bacağının yerine, çok iyi bir usta elinden çıktığı belli olan ve gerçeğe benzeyen bir kauçuk bacak takılmıştı. Bu kauçuk bacağın, cesedin teşhisine yardımcı olabileceğini söyleyen polis yetkilileri çalışmaları sürdürmektedirler.

Donner, gülümsedi ve Sid Koplın'in, bulduğu eski sayfada yırtık olduğunu söylediği sağ üst köşeye baktı. Orada şöyle bir haber vardı:

'MADENDE FELAKET'

Central City yakınlarındaki Little Angel Madeni'nde bu sabah meydana gelen bir dinamit patlamasında, ünlü ve saygıdeğer maden mühendisi Joshua Hays Brewster'le birlikte sekiz madenci göçük altında kalmıştır.

Kurtarma ekipleri dokuz kişinin canlı olarak kurtarılma umutlarının pek fazla olmadığını belirtmişlerdir. Satan Madeni'nin cesur ustabaşlarından Bili Mahoney, göçük altında kalan

madencilere ulaşmak için büyük gayret göstermiş fakat madenin ara koridorunu basan sular nedeniyle geriye dönmek zorunda kalmıştır.

Mahoney, olay yerindeki gazetecilere, madende göçük altında kalan arkadaşlarının, büyük ihtimalle ölmüş olabileceklerini söylemiştir. Mahoney'e göre sular, madencilerin çalıştıkları seviyenin iki kat üstüne kadar çıkmıştır. Zavallı madencilerin, boğularak öldükleri sanılmaktadır.

Maden çevresinde toplanan sessiz ve acılı kalabalık, kayıplarının cesetleri bulunamadığı ve uygun bir cenaze töreniyle gömülemediği için üzüntü içinde.

Bay Brewster'ın, 1881'den beri kapalı bulunan Little Angel Madeni'ni açmak istediği biliniyordu. Arkadaşları, Brewster'ın, madenin yanlış yerde açıldığını ve kendisinin, cevherin merkezine girerek bu işi başaracağını söylediğini açıklamışlardır.

Madenin eski sahibi Bay Ernest Bloeser, Golden'daki evinin balkonunda, gazetecilere, o madenin uğursuz olduğunu ve kendisine de hiçbir zaman para kazandırmadığını söylemiştir. Bay Bloeser, ayrıca, "Bana kalırsa Brewster yanlış düşünüyordu, o madende işe yarayacak, sahibine para kazandıracak kadar maden cevheri bulunduğunu hiç sanmıyorum," demiştir.

Central City'de herkes, madende kalanların bir daha yeryüzünü asla göremeyeceklerine inanmaktadır. Maden kuyusunun ağzı da kapatılacak ve kuyu, içerde kalanlara sonsuza kadar mezar olacaktır.

Bu korkunç ve üzücü kazada ölenlerin isimleri aşağıda verilmiştir:

Joshua Hays Brewster, Denver Alvin Coulter, Fairplay Thomas, Price, Leadville Charles P. Widney, Cripple Creek Vernon S. Hail, Denver John Caldwell, Central City Walter Schmidt, Aspen Warner E. O'Deming, Denver Jason C. Hobart, Boulder

Tanrı, bu cesur madencilerin günahlarını affetsin.'

Donner haberi tekrar tekrar okumasına karşın, her seferinde de, ölenlerin listesindeki son isim üzerinde çakılıp kalıyordu. Gözleri yine bu son isim üzerinde, dalgın bir tavırla fotokopiyi dizlerinin üzerine koydu ve telefonu alıp birkaç numara çevirdi.

Harry Young neşeli bir tavırla, "Monte Cristo!" diyerek güldü. "Monte Cristo'yu size bütün kalbimle tavsiye ederim. Buranın rokfor sosu da çok ünlüdür. Ama, önce şöyle bir kadeh dry martini alacağım izninizle."

Genç garson kız, masanın üzerine, kısa eteği kalkıp arkadan beyaz iç çamaşırını gösterecek kadar eğilip, "Monte Cristo sandviçi ve peynir soslu salata, tamam efendim. Ya siz ne alacaksınız efendim?" diyerek gülümsedi.

Donner, "Ben de aynısını istiyorum," diye cevap verdi. "Ama, bana da önce buzlu bir Manhattan getirin lütfen."

Young, uzaklaşan garson kızın arkasından baktı ve, "Birisi bana yılbaşında bunun gibi bir armağan verse ya!" diyerek hafif bir kahkaha attı.

Young sıska, ufak tefek bir adamdı ve yetmiş sekiz yaşında bir ihtiyar için fazla süslü giysili bir tipti. Gözleri hâlâ genç kızlardaydı ve durmadan çevreyi gözetliyormuş gibi bir hali vardı. Masada, üzerinde bir balıkçı yaka kazak ve kruvaze ceket giymiş olarak, Donner'ın karşısında oturuyordu.

Sevinçle, "Bay Donner!" dedi. Sesi neşe doluydu. "Bay Donner, sizinle tanışmak büyük zevk. The Broker, benim en sevdiğim restorandır." Eliyle, ceviz kaplamayla örtülü duvarları gösterdi. "Burası bir zamanlar bir banka kasasıydı, biliyor musunuz?"

"Evet, beş ton ağırlığındaki kapıdan girerken bunu tahmin ettim."

"Buraya akşam yemeği için gelmelisiniz. Yemek öncesi verdikleri koca karides tabağının tadına doyum olmaz."

"Gelecek ziyaretimde bunu hatırlamaya çalışırım."

Young, kararlı bir ifadeyle onun yüzüne baktı ve, "Beni davetinizin nedeni?" diye sordu.

"Size birkaç sorum olacaktı."

Young, kaşlarını kaldırıp gözlüklerinin üzerinden ona baktı.

"Aman Tanrım! Beni meraklandırdınız doğrusu. FBI'dan değilsiniz umarım? Telefonda sadece federal hükümetten olduğunuzu söylemişsiniz de."

Donner, "Hayır," dedi. "FBI'dan değilim, Vergi Dairesi memuru da. Ben daha ziyade emeklilik maaşı başvurularının doğruluğunu araştırmakla uğraşıyorum."

"O halde, size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Şu anda üzerinde çalıştığım konu, yetmiş altı yıl önce, dokuz madencinin ölümüne neden olmuş bir maden kazası, ölenlerden birinin bir yakını, emekli maaşı talebinde bulundu. Buraya, bu talebin haklı olup olmadığını anlamak için geldim. İsminizi bana, Eyalet Tarih Derneği verdi ve sizin, Batı madencilik tarihi konusunda ayaklı bir ansiklopedi olduğunuzu söylediler."

Yaşlı adam güldü. "Biraz abartmışlar tabii, ama yine de memnun oldum."

İçkileri gelince, birer yudum alıp bir süre konuşmadan oturdular. Donner, bu arada, duvardaki eski madenci resimlerine bakıyordu. Yüzyılın başlarında yaşamış Koloradolu gümüş krallarının yüzlerinden, ne kadar güçlü ve zengin insanlar oldukları açıkça belli oluyordu.

Young, "Söyler misiniz Bay Donner, yetmiş altı yıl önce olmuş bir kaza nedeniyle kim emekli maaşı talep edebilir ki?" diye sordu.

Donner, durumu kurtarmak için, "Anlaşıldığına göre, kocası kazada ölen dul hanım, hakkı olan emekli maaşını tam olarak alamamış," diye cevap verdi. "Şimdi kızı hakları olan paranın ödenmesini istiyor," dedi.

Young, "Anlıyorum," diye mırıldandı. Kadehinin kenarıyla oynayarak karşı taraflarda bir yerlere baktı ve, "Sizin ilgilendiğiniz kişi, Little Angel kazasında kaybolanlardan hangisi acaba?" diye sordu.

Donner, gülümseyerek ona baktı ve peçetesiyle ağzını silip, "Bravo," dedi. "Çok zeki bir adamsınız doğrusu."

"Bunu anlamak için fazla zekâyâ gerek yok ki. Yetmiş altı yıl önce olmuş bir maden kazası ve kaybolan dokuz madenci. Bunun, Little Angel olduğu hemen anlaşılıyor, değil mi?"

"Pekâlâ, ilgilendiğim kişinin adı Brewster."

Young bir süre hiçbir şey söylemeden, garip bir ifadeyle onun yüzüne baktı. Sonra, elindeki kaşığı masanın üzerine vurdu ve, "Joshua Hays Brewster," diye mırıldandı. "Sidney, Nebraska'da, 4 Nisan,

yoksa 5 Nisan 1878 miydi? Her neyse, Sidney, Nebraska'da William Buck Brewster ve Hettie Masters'ın çocukları olarak doğmuştur."

Donner'ın gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Bütün bunları nerden biliyorsunuz siz?"

Young güldü. "Başka şeyler de biliyorum Bay Donner. Lace-Boot Tugayı ismiyle tanınan, o zamanın maden mühendisleri, kendi aralarında bir grup oluşturlardı. Diğer birkaç meslekte olduğu gibi, bu meslekte de, oğullar, babalarının izinden giderler ve hatta diğer maden mühendislerinin kızları ya da kardeşleriyle evlenirlerdi."

"Yoksa Joshua Hays Brewster'ın akrabası mıydınız?"

Young sırtıttı. "Benim dayımdı."

Donner şoke olmuştu. Bir süre, ne diyeceğini bilemeden öylece ona baktı.

Young garson kıza işaret etti ve, "Bir tane daha içebilirsiniz herhalde, ihtiyacınız var gibi görünüyor," diyerek güldü. "Tabii ki emekli maaşı talep eden bir kız yok ortada, çünkü annemin erkek kardeşi çocuksuz bir bekâr olarak öldü."

Donner mahcup olmuştu. Zoraki bir gülümsemeyle, "Yalancının mumu yatsıya kadar yanar," diye mırıldandı. "Ama, size gerçeği söylemem kolay değildi tabii."

"Pekâlâ, o gerçeği şimdi söyleyebilir misiniz acaba?"

"Söylememeyi tercih ederim."

"Hükümettersiniz, değil mi?"

Donner, ona kimlik kartını gösterdi.

"Pekâlâ, yıllar önce ölmüş olan dayımı neden araştırıyorsunuz?"

"Söylememeyi tercih ederim," diye tekrarladı Donner. "En azından şimdilik bunu açıklamam imkânsız."

"Bilmek istediğiniz nedir peki?"

"Joshua Hays Brewster ve Little Angel kazası hakkında ne biliyorsanız anlatabilirsiniz."

İçkiler ve salatalar geldi. Donner salata sosunun mükemmel olduğunu kabul etti. Sessizce salatalarını yediler. Young salatasını bitirince ince beyaz bıyığını sildi ve derin bir nefes alıp arkasına yaslandı.

"Dayım, o zamanların tipik maden mühendislerinden biriydi," diye anlatmaya başladı. "Orta sınıftan, işini seven ve hırslı bir adamdı. Kısa boylu olmasına karşın - bir elli sekiz boyundaydı - o, bir yazar tarafından kusursuz bir centilmen, güçlü yumrukları olan ve hiçbir şeyden korkmayan maceraperest bir madenci olarak tasvir edilebilecek bir adamdı. Parlak botları, külot pantolonu ve şapkası da görüntüsünü tamamlardı."

"Ondan, bir film kahramanı gibi bahsediyorsunuz."

Young, "O, film kahramanlarının da ötesinde bir şeydi," diye devam etti. "Günümüzde teknoloji çok ilerledi tabii, ama o günlerde bir maden mühendisinin, kazdığı maden kayaları kadar sert ve güçlü olması gerekiyordu. Bir madeni yönetecek bir mühendisin, aynı zamanda hem teknisyen, elektrikçi, gözlemci, metalürji mühendisi, hem de jeolog, avukat ve az para veren maden sahipleriyle

işçiler arasında bir hakem olması zorunluydu, işte, Joshua Hays Brewster, bunların hepsini birden yapabilen becerikli bir adamdı."

Donner, sesini çıkarmadan ağır ağır içkisini yudumlayarak onu dinliyordu.

Young, "Dayım, Madencilik Okulu'ndan mezun olunca, önce Avustralya'ya, sonra da Rusya'ya gitti ve oralarda bir süre çalıştı," diye devam etti. "Sonra 1908'de Kayalık Dağlar'a döndü ve Paris'te yaşayan ve hiçbir zaman Kolorado'ya gelmemiş bazı Fransız finansörlerin sahip olduğu, Leadville'deki Sour Rock ve Buffalo madenlerini yönetti."

"Amerika Birleşik Devletleri'nde maden sahibi olan Fransızlar mı vardı yani?"

"Evet, adamlar paralarını kârlı işlere yatırıyorlardı. Altın ve gümüş madenleri, büyük ve küçük baş hayvancılık, gayrimenkul alım satımı gibi, aklına ne gelirse her işe para koyuyorlardı."

"Pekâlâ, Brewster, Little Angel madenini neden yeniden açmak istedi?"

Young, "O da ayrı ve tuhaf bir hikâye," dedi. "O madenin hiçbir değeri yoktu. Ondan üç yüz metre mesafedeki Alabama Burrow isimli madenden, alt seviyelerdeki sular yükselineye kadar iki milyon dolarlık gümüş çıkarmışlardı. En çok para kazandıran maden oydu. Little Angel hiçbir zaman yeterince cevher vermedi." Young sustu ve içkisinden bir yudum alıp, bardağının içindeki buzlara baktı. "Evet, orada maden damarı çok zayıftı. Dayımı tanıyanlar, onun, bu verimsiz madeni tekrar açmayı düşündüğünü öğrendiklerinde şoke oldular. Onların tanıdıkları Joshua Hays Brewster, çok dikkatli ve titiz çalışan, her ayrıntıyı iyice düşünen bir adamdı. Onun gibi birinin, böyle zayıf bir madeni açmayı düşünmesi, herkese garip gelmişti. Tanıyanlar, onun delirdiğini düşünmeye başlamışlardı."

"Diğerlerinin göremediği bir damarı bulmuş olamaz mıydı?"

Young başını iki yana salladı ve, "Altmış yıl kadar, bir jeolog olarak çalıştım bay Donner," diye devam etti. "Ve iyi bir jeolog olduğumu söylerlerdi. Little Angel'a, suyun bastığı seviyelere kadar girip her yanını inceledim, aynı incelemeyi Alabama Burrow'da da yaptım ve şunu size kesin olarak söyleyebilirim ki, o iki madende de artık bir damla gümüş yok ve Little Angel'da 1911'de de bir şey yoktu, bunu iyi biliyorum."

Monte Kristo sandviçleri geldi ve salata tabakları alındı.

"Siz de, dayınızın delirmiş olduğunu mu söylemek istiyorsunuz?"

"Bu ihtimali düşünmedim değil tabii. O yıllarda, beyin tümörleri henüz kesin olarak teşhis edilemiyordu.

"Sinirsel rahatsızlıklar da teşhis edilemiyordu."

Young sandviçinin bir çeyreğini iştahla yuttu ve ikinci martinisini devirdi. "Monte Kristo'nuz nasıl, Bay Donner?"

Donner zorla biraz ısırıldı. "Mükemmel, ya sizinki."

"Son derece lezzetli. Monte Kristo'yu üzüm reçeliyle yerseniz çok daha lezzetli olur. Her neyse, biz konumuza dönelim. Dediğim gibi, dayım çok dikkatli ve her ayrıntıyı düşünen zeki bir mühendisti. Onun güncelerinden bazılarını ve not defterlerini buldum ve çalışma odama yerleştirdim. Örneğin, Sour Rock ve Buffalo madenleriyle ilgili yazdıkları, çizdiği krokilerle birlikte beş yüz yirmi yedi

sayfalık bir kitap oluşturuyor. Ama, not defterlerinde, Little Angel madeniyle ilgili hiçbir şey görmedim."

"Yani, Little Angella ilgili hiçbir şey yazmamış mı, en azından bir mektup, falan?"

Young omuzlarını silkti ve, "Herhalde yazacak bir şey bulamadı o maden hakkında, bilmiyorum. Sanki Joshua Hays Brewster ve sekiz arkadaşı, bir daha yeryüzüne dönmeyeceklerini bilerek girdiler o maden kuyusuna," dedi.

"Anlayamadım, ne demek istiyorsunuz?"

"Belki tuhaf gibi gelebilir ama," dedi Young, "onların toplu halde intihar etmiş olabileceklerini bile düşündüm. Yaptığım araştırmalar sonucunda, dokuzunun da bekâr ya da dul olduğunu öğrendim. Çoğu, canları sıkıldıkça ya da çalıştıkları yerde ustabaşından hoşlanmadıklarında yer değiştiren, başka madenlere giden ve sık sık seyahat eden insanlardı. Madenlerde çalışamayacak kadar yaşlandıklarında, hiç kuşkusuz onlar için yaşamaya değecek pek bir şey kalmayacaktı."

Donner, "Ama, Jason Hobart evliydi," dedi.

"Ne? Ne dediniz?" Young'ın gözleri iyice açıldı. "Ben yaptığım araştırmalarda, hiçbirinin karısı olduğunu görmedim, hepsi bekârdı."

"Fakat benim söylediğim gerçek."

"Aman Tanrım! Dayım bunu bilseydi, Hobart'ı asla ekibine almazdı."

"Peki ama, neden?"

"Anlamıyor musunuz? Kayboldukları takdirde, ekipteki adamlardan hiçbirinin karısı, çocukları ya da yakın akrabaları olmamalıydı, bunların soru sormalarını istemiyordu," dedi.

Donner, kesin bir tavırla, "Bunlar bana anlamsız geliyor," dedi.

"Varsayalım ki, Little Angel isimli madenin yeniden açılması, bir oyun, bir kandırmacaydı. Ben, dayımın delirdiğine ya da delirmek üzere olduğuna inanıyorum. Neden delirmek üzere olduğunu hiç bilemeyeceğiz. Karakteri öylesine değişmişti ki, neredeyse ortaya başka bir adam çıkmış gibiydi."

"Yani, iki kişilikli gibi bir şey mi?"

"Evet, tamamen öyle. Ahlaki değerleri değişmiş, dostlarına gösterdiği sıcak ilgi ve yakınlık kaybolmuştu. Gençliğimde, onu yakından tanıyan birçok kişiyle konuştum, hepsi de, sevdikleri Joshua Hays Brewster'ın, Little Angel kazasından aylar önce ölmüş olduğunu söylediler."

"Peki bunun, oyunla ya da kandırmacayla olan ilgisi ne?"

"Delirmeye başlasa bile, dayım hâlâ bir maden mühendisiydi. Bir madenin verimli olup olmayacağını hemen anlardı. Little Angel'in boş olduğunu biliyordu ve orada damar bulamayacağına da emindi. Oyunun ne olduğunu hâlâ bilmiyorum Bay Donner. Ama, size şunu kesinlikle söyleyebilirim ki, o madendeki suları boşaltan biri, içerde iskelet filan bulamayacaktır."

Donner, bardağının dibindeki içkiyi bitirdi ve soran gözlerle Young'a baktı. "Yani, madene giren o dokuz adamın kaçtığını mı söylüyorsunuz?"

Young, gülümsedi. "Zaten onların madene girdiklerini gören kimse yok Bay Donner. Kendilerinden bir daha hiç haber alınmadığı için, o madeni basan sulara boğularak öldükleri düşünüldü, hepsi bu

işte."

Donner, "Yani kesin bir kanıt yok, öyle mi?" diye sordu.

Young coşkuyla, "Hayır, ama anlatacaklarım daha bitmedi." dedi.

"Sizi dinliyorum Bay Young."

"İlk olarak, Little Angel'ın en derin kuyu seviyesi, su seviyesinin yaklaşık otuz metre yukarısındaydı. Duvarlardan sızan sular, en fazla, topraktan, yani üst taraftan süzülen sular olabilirdi. Aşağı seviyedeki koridorlar, zaten, maden yıllarca kapalı kaldığından suyla dolmuştu. Bu nedenle, bir dinamit infilakının, dayımla adamlarının üzerine bir sel getirmesi mümkün değildi.

"İkincisi, madende kazadan sonra bulunan ekipman, eski, kullanılmış, işe yaramaz şeylerdi. Profesyonel adamlardı Bay Donner, hiçbir zaman böyle eski ve işe yaramaz ekipmanla madene girmezlerdi.

"Üçüncüsü, dayım, madeni açacağını herkese ilan etmesine karşın, projeyi hiçbir zaman, Little Angel'ın sahibi olan Ernest Bloeser'le tartışmadı. Yani, madeni, sahibine haber vermeden açacaktı ki, onun gibi gururlu ve ahlak sahibi, dürüst bir adamın, böyle bir şey yapacağını düşünmek bile saçmalık.

"Dördüncüsü, muhtemel bir felaket hakkındaki uyarı, ancak ertesi gün öğleden sonra geldi. Satan Madeni'nin ustabaşısı Bili Mahoney, kapısının altında, 'İmdat! Little Angel Madeni. Hemen yardıma gelin!' yazan bir not buldu ki, bu da garip değil mi? Ayrıca, notta imza da yoktu.

"Beşincisi, Central City şerifi, dayımın, kendisine, ekiptekilerin isimleri bulunan bir liste verdiğini ve bir kaza olduğu takdirde, bu listeyi gazetelere vermesini rica ettiğini söyledi. Garip bir kehanet, değil mi? Ve dayım kaza olduğu takdirde, kurbanların kimlikleri hakkında yanlışlık yapılmamasını istiyordu."

Donner, bir bardak su içti ve arkasına yaslanıp, "Karışık bir teori," diye mırıldandı. "Ben pek tatmin olmadım."

"Durun, acele etmeyin, Bay Donner, en kuvvetli kanıtımı en sona sakladım.

"Altıncı olarak, felaketten aylar sonra, bir Avrupa turuna çıkmış olan annem ve babam, dayımı, Southampton'da rıhtımda görmüşler. Annem, hemen kardeşinin yanına koşmuş ve 'Aman Tanrım! Yaşıyorsun. Bu gerçekten sen misin?' diye sormuş. Dayımın suratı bembeyaz ve gözleri donukmuş, ayrıca sakallıymış. Anneme, 'Unut beni!' diye fısıldamış ve koşarak kaçmış. Babam onun arkasından koşmuş, ama kalabalıkta kaybetmiş tabii."

"Anneniz birisini kardeşine benzetmiş olabilir, değil mi?"

Young başını sallayıp güldü. "İnsan, kardeşini tanımaz mı Bay Donner? Kalabalıkta da olsa kardeşinizi tanırırsınız, değil mi?"

"Bunu bilemem, çünkü kardeşim yok."

"Yazık, kardeş insana hayatta gerekli oluyor."

"En azından oyuncaklarımı paylaşmak zorunda kalmadım." Hesap geldi ve Donner garsona kredi kartını uzatırken, "Her neyse, demek size göre, Little Angel kazası bir aldatmacaydı, öyle mi?" diye sordu.

Young, peçetesiyle ağzını sildi ve, "Benim teorim bu işte," dedi. "Bunu kanıtlamak imkânsız tabii, ama, ben her zaman, bu işin arkasında Lorraine Maden Şirketi'nin bulunduğuna inandım. İçimde hep öyle bir his vardı."

"Kimlerdi bu şirketin sahipleri?"

"Almanya için Krupp neyse, Mitsubishi Japonya için, Anaconda Amerika Birleşik Devletleri için neyse, Fransa için de bu insanlar aynı şeydi ve halen de aynı ölçüde önemliler."

"Peki ama, bu Fransız şirketi işin içine nasıl giriyor?"

"Joshua Hays Brewster'ı madencilik şirketleri için yönetici mühendis olarak işe alanlar, bu Fransız finansörlerdi. Dokuz adamı yok edecek kadar para sadece onlarda vardı."

"Peki ama neden? Onları böyle yapmaya iten şey neydi?"

Young, omuzlarını silkti. "Bilmiyorum," diye mırıldandı. Öfkelenmiş gibiydi. "Ama bildiğim şey şu, maliyeti ne olursa olsun, dayıma ve sekiz kişilik ekibine büyük paralar ödendi ve onlar bu ülkeden başka bir yere götürüldüler, bundan eminim."

"Adamların cesetleri bulunana kimse sizi yalanlayamaz tabii."

Young ona dikkatle baktı. "Teşekkür ederim Bay Donner. Kibar ve anlayışlı bir insansınız," dedi.

"Neden teşekkür ediyorsunuz? Devlet parasıyla size yemek ısmarladığım için mi yoksa?"

Young, yumuşak bir sesle, "Hayır, gülmediğiniz için," dedi.

Donner bir şey söylemeden karşısındaki adama baktı. Young, Bednaya Dağı'ndaki madende bulunan kızıl sakallı ceset hikâyesini, daha da anlaşılmasın bir hale sokmuştu. Bunda zaten gülünecek ne olabilirdi ki?

* * *

Seagram, United Havayolları hostesinin gülümseyişine karşılık verdi ve uçağın merdiveninden inip yolcuları bekleyen otobüse bindi. Los Angeles Uluslararası Havaalanı terminal çıkışına yakın Hertz araba kiralama şirketinden lüks bir Lincoln otomobil kiralayıp direksiyona geçti. Birkaç dakika sonra Century Bulvarı'ndan geçmiş ve güneye, San Diego'ya doğru giden şehirlerarası yola girmişti. Bulutsuz bir gündü ve hafif puslu havada, Sierra Madre dağları rahatça görülebiliyordu. Sağ şeride geçip, saatte yüz kilometre hızla giderken, doksan kilometrelik hız kısıtlamasına karşın, sol şeritlerden yüz yirmi ile yüz elli arasında hızlarla geçen arabaları seyrediyordu. Bir süre sonra, Long Beach'teki Torrance kimya tesislerini ve eski yağ fabrikalarını geride bırakıp, bahçeli villaların doldurduğu dümdüz ve geniş Orange İlçesi bölgesine girdi.

Leisure World çıkışını bulması, yaklaşık bir saatini almıştı. Parası ve zamanı çok olanlar için harika bir yerdi burası, etrafta golf sahaları, yüzme havuzları, ahırlar, biçilmiş yemyeşil çim alanlar ve bisikletlerine binmiş dolaşan yaşlı insanlar görülüyordu.

Tesislerin ana giriş kapısında durdu ve üniformalı, yaşlı bekçinin kapıyı açmasını bekledi, sonra ondan aldığı 261-B Calle Aragon adresine yöneldi. Adreste, büyük bir parka bakan bir yamaçta inşa edilmiş iki katlı şirin bir ev vardı. Seagram, arabayı kaldırıma yanaştırıp durdu ve inerek, güllerle dolu küçük bir bahçeden geçip, kapının zilini çaldı. Kapı açıldığında korkusu yok olmuştu, Adeline Hobart, hiç de bunak bir ihtiyara benzemiyordu.

Yaşlı kadın yumuşak ve neşeli bir sesle, "Siz Bay Seagram mısınız?" diye sordu ve gülümsedi.

"Evet. Siz de Bayan Hobart olmalısınız."

Kadın, "Buyrun, girin," dedi ve elini uzattı. Bir erkek gibi tokalaşması Seagram'ın hoşuna gitmişti. Kadın, "Aman Tanrım, yetmiş yıldır kimse bana Bayan Hobart dememişti," diyerek güldü. "Telefonda bana, Jake konusunda görüşeceğinizi söylediğinizde, o kadar şaşırdım ki, neredeyse Geritol'umu almayı unutacaktım."

Adeline şişman bir kadındı, ama, hiç de hantal, hareketsiz görünmüyordu. Konuşurken mavi gözlerinin içi gülüyordu ve yüzünde sıcak, nazik bir ifade vardı. Çok tatlı ve herkesin hoşlanacağı, beyaz saçlı yaşlı bir kadındı.

Seagram, "Siz hiç de Geritol alacak kadar yaşlı bir insana benzemiyorsunuz," dedi.

Kadın onun koluna hafifçe vurdu ve, "Bu bir iltifatsa kabul ediyorum," dedi. "Buyrun şöyle oturalım. Öğle yemeğine kalırsınız, değil mi?"

"Size zahmet olmazsa memnuniyetle kalırım."

"Hiç zahmet olmaz. Bert, golf sahasından kolay kolay dönmüyor ve ben de yalnız kalmaktan hoşlanmıyorum."

Seagram, soran gözlerle ona baktı. "Bert mi?"

"Kocam."

"Ama ben sanıyordum ki..."

Yaşlı kadın masum bir gülücükle, "Beni hâlâ Hobart'ın dul eşi sanıyordunuz, değil mi?" diyerek onun cümlesini tamamladı. "İşin aslına bakarsanız, ben altmış iki yıl önce Bayan Bertram Austin oldum."

"Ordu bunu biliyor mu peki?"

"Oh, tabii ki biliyorlar. Milli Savunma Bakanlığı'na yıllar önce bir sürü mektup yazıp evlilik durumumdan bahsettim, ama onlar bana kibarca yazılmış mektuplar gönderdiler ve çeklerimi de asla ihmal etmediler."

"Yeniden evlendiğiniz halde mi?"

Adeline omuzlarını silkti. "Ne yapabilirim ki Bay Seagram, ben sadece yaşlı bir insanım. Hükümetle tartışacak halim yok ya. Bana para göndermekte inat ediyorlarsa, bırakın göndersinler, değil mi?"

Seagram güldü. "Fazla para zarar getirmez tabii."

"Evet, özellikle de Jake'in ölümünden sonra gönderdikleri on bin dolar çok işime yaradı doğrusu."

Seagram, şaşkın bir ifadeyle ona baktı. "Savunma size on bin dolar tazminat mı ödedi yani? 1912 yılında bu, çok büyük bir paraydı, değil mi?"

"Tabii, o günlerde bu para küçük bir servetti ve ben de, geldiğinde çok şaşırmıştım doğrusu."

"Bu paranın gönderiliş nedenini size açıkladılar mı peki?"

"Hayır. Bu kadar yıl sonra bana hâlâ çek gönderiyorlar. Bunun bir 'dul maaşı' olduğunu belirtiyor, hepsi bu işte."

"Hikâyenizi bana baştan anlatır mısınız acaba?"

"Jake'le tanıştığımız günlerden başlayarak mı yani?"

Seagram başını salladı.

Yaşlı kadın, bir süre uzaklara bakıp düşündü. Sonra, "Jake'le, 1910 yılının o müthiş kışında tanıştık," diye anlatmaya başladı. "Tanışma, Kolorado'da, Leadville'de oldu ve ben, on altı yaşındaydım. Babam, bazı madenlerin işletmeleri konusunu incelemek için bir iş gezisine çıkacaktı ve Noel yakındı. Ben de okuldan birkaç gün izin aldım. Babam, annemle beni de alıp bu geziye götürdü. Tren Leadville istasyonuna henüz girmişti ki, müthiş bir kar fırtınasıyla karşılaştık. Kolorado'da son kırk yılın en korkunç tipisi olduğunu söylüyorlardı. Leadville'in deniz seviyesinden yüksekliği yaklaşık üç bin metreydi ve bu kar fırtınası iki hafta devam etti."

"On altı yaşında bir kız çocuğu için heyecanlı bir macera olmalı."

"Oh, öyleydi tabii. Babam, otelden bile çıkamıyor ve işinin geciktiğini söyleyip, homurdanarak bir aşağı bir yukarı dolaşıyor, annem de üzüntü içinde sessizce oturuyordu, ama ben, bunun zevkli bir şey olduğunu düşünüyordum."

"Peki, Jake ile nasıl tanıştınız?"

"Bir gün, bir şeyler almak için annemle, otelin karşı tarafındaki mağazaya gitmeye çabalıyorduk, ama saatte seksen kilometre hızla esen korkunç rüzgâr ve eksi otuz derece soğukta yürümek bile imkânsızdı. Otelin önünde şaşkın bir halde beklerken, dev gibi bir adam bizi kollarımızdan tuttuğu gibi kaldırdı ve karşıdaki mağazanın kapısına götürüp bıraktı."

"Bunu yapan Jake miydi yani?"

Kadın geçmişe dalmıştı ve hafif bir sesle, "Evet Jake'ti," dedi.

"Nasıl bir adamdı?"

"Bir seksenin üzerinde, geniş omuzlu, güçlü kuvvetli bir adamdı işte. Çocukluğunda, Galler'de maden işçisi olarak çalışmıştı. Onu kalabalık arasında bile hemen fark etmek mümkündü. Parlak kızıl saçları ve sakalı vardı ve her zaman gülerdi."

"Kızıl saçları ve sakalı mı vardı?"

"Evet ve kendisini diğerlerinden farklı kılan bu özelliğiyle de gurur duyduğunu söylerdi hep."

"Gülen insanları herkes sever, değil mi?"

Yaşlı kadın gülümsedi. "Ona hemen âşık olduğumu söyleyemem tabii. Onu ilk görüşte, sevimli bir ayıya benzetmiştim. Benim gibi bir genç kızın rüyalarına girecek bir tip değildi aslında."

"Buna rağmen onunla evlendiniz ama, değil mi?"

Kadın başıyla onayladı. "'Kar fırtınası devam ettiği sürece bana iltifatlar yağdırdı ve fırtına dinip, güneşin çıktığı on dördüncü günde de onun evlenme teklifini kabul ettim. Annem ve babam biraz tereddütlüydüler tabii, ama Jake onların da kalbini kazanmasını bildi."

"Uzun süre evli kalamadınız herhalde, değil mi?"

"Onu en son gördüğümde, evleneli bir yıl olmuştu."

"Yani, onun ve diğerlerinin Little Angel madeninde kayboldukları gün." Bu bir sorudan çok, bir durum saptaması gibiydi.

Yaşlı kadın, "Evet," dedi dalgın bir şekilde ve gözlerini Seagram'dan kaçırıp mutfığa doğru baktı. "Aman Tanrım! Yiyecek bir şeyler hazırlamalayım, acıkmış olmalısınız Bay Seagram."

Fakat, Seagram'ın gözleri duyduğu ani heyecanla parlamaya başlamıştı. "Little Angel kazasından sonra Jake'ten haber aldınız, öyle değil mi Bayan Austin?" diye sordu.

Kadın şaşırılmıştı ve sığınacak bir yer arıyor gibi çevresine bakıyordu. "Ne demek istediğinizi anlamadım Bay Seagram."

"Sanırım anladınız."

"Hayır... hayır, yanıyorsunuz."

"Neden korkuyorsunuz?"

Yaşlı kadının elleri titremeye başlamıştı. "Tüm bildiklerimi size anlattım, işte hepsi bu kadar."

Seagram uzanıp kadının ellerini tuttu, "Hayır, başka şeyler de var Bayan Austin," dedi. "Korkuyorsunuz?" diye tekrarladı.

Kadın bir süre düşündü ve sonra, "Bana yemin ettirdiler," diye fısıldadı. "Bu sırrı saklayacağıma dair yemin ettirdiler."

"Açıklayabilir misiniz."

"Siz hükümettesiniz, Bay Seagram. Sır tutmanın ne demek olduğunu iyi bilirsiniz, değil mi?"

"Size kim yemin ettirdi? Jake mi? O mu size susmanızı söyledi?"

Adeline Austin, başını iki yana salladı.

"O halde kim?"

"Lütfen inanın bana... söyleyemem, size hiçbir şey söyleyemem."

Seagram birden ayağa fırladı ve bir süre yukardan ona baktı. Yaşlı kadın daha da ihtiyarlanmış, derisi iyice kırış kırış olmuş gibiydi. Durgunlaşmış ve içine kapanmıştı. Onun açılmasını, konuşmasını sağlamak için ani bir şok geçirmesini sağlamak gerekiyordu.

"Telefonunuzu kullanabilir miyim Bayan Austin?"

"Evet, tabii, telefon mutfakta."

Seagram'ın, hattın karşısında istediği kişiyi bulup gerekenleri söylemesi yedi dakika sürdü. Sonra kadının yanına döndü ve "Bayan Austin," dedi. "Biraz buraya gelir misiniz lütfen?"

Yaşlı kadın, isteksiz adımlarla onun yanına yaklaştı. Seagram, telefon ahizesini ona uzattı ve, "Birisi sizinle görüşmek istiyor," dedi.

Adeline, ağır bir hareketle ahizeyi alıp kulağına götürdü ve, "Buyrun, ben Adeline Austin," diye mırıldandı.

Yaşlı kadın birden şoke olmuş gibi, şaşkın gözlerle Seagram'a baktı, sonra kendini toparlamaya

çalıştı ve hiçbir şey söylemeden başını sallamaya başladı.

Tek taraflı konuşmanın sonunda, birkaç kelime söylemeyi başardı: "Evet efendim... Tabii yapacağım. İyi günler efendim."

Ahizeyi, hipnotize olmuş gibi yerine yerleştirdi ve yine şaşkın şaşkın Seagram'a baktı. "Bu... bu gerçekten de bizim Başkanımız mıydı?" diye kekeleydi.

"Evet, oydu tabii, isterseniz kontrol edebilirsiniz. Şehirlerarası santralı arayıp Beyaz Saray'ı bağlamalarımı söyleyin. Bağlantı tamamlandıca, Gregg Collins'i isteyin, kendisi Başkan'ın birinci yardımcısıdır. Bana Başkan'ı veren de odur."

Yaşlı kadın rüyada konuşuyormuş gibi, "Aman Tanrım!" diye mırıldandı. "Buna inanamıyorum gerçekten de Başkanla konuştum, öyle mi?"

"Evet Bayan Austin, şimdi bana her şeyi söyleyebilirsiniz, değil mi? İlk kocanızla ilgili bilgiler ve ölümüyle ilgili bildiğiniz her şey, devlete büyük bir yarar sağlayacaktır. Bunu size söylemenin çok hoş olmayacağını düşünüyorum, ama..."

"Başkan'a nasıl itiraz edebilirim ki?" Yaşlı kadın kendini toparlamış ve bir süre önceki sevimli haline dönmüştü.

Seagram yavaşça onun kolundan tuttu ve tekrar koltuğuna götürdü. "Şimdi bana Jake Hobart'la Joshua Hays Brewster'in ilişkilerini anlatın lütfen," dedi.

Kadın bir an düşündü ve sonra, "Jake çok iyi bir patlayıcı uzmanıydı," diyerek anlatmaya başladı. "Bay Brewster da her zaman en iyi adamları tuttuğundan iş olduğunda hemen Jake'i çağırırdı."

"Brewster Jake'in evli olduğunu biliyor muydu peki?"

"Bunu sormanız beni şaşırttı doğrusu. Jake evli olduğunun bilinmesini istemediği için, maden kamplarından uzakta, Boulder'da oturuyorduk. Bana, madenlerde, evli patlayıcı uzmanları çalıştırmadıklarını söylemişti."

"Jake'in evli olduğunu bilmeyen Brewster de ona Little Angel madeninde iş verdi."

"Gazetelerde neler yazıldığını iyi biliyorum Bay Seagram. Ama Jake de, diğerleri gibi Little Angel madenine girmede."

Seagram, sandalyesini ona iyice yaklaştırarak, "O halde, bu maden kazası bir kandırmacaydı, düzmece bir olaydı, öyle mi?" diye sordu.

Yaşlı kadın başını kaldırıp onun gözlerine baktı. "Bunu biliyordunuz değil mi?"

"Kuşkulanıyorduk, ama elimizde kanıt yoktu."

"İsteddiğiniz kanıtsa, onu size verebilirim Bay Seagram." Birden ayağa kalktı ve Seagram'ın yardım için uzanan elini geriye iterek diğer bir odaya geçip gözden kayboldu. Birkaç dakika sonra geriye döndüğünde, elinde bir ayakkabı kutusu vardı.

"Little Angel'a gireceğini söylediği günden bir gün önce, Jake'le birlikte Denver'a alışverişe gittik. Bana güzel elbiseler, mücevherat satın aldı ve şehrin en iyi restoranında şampanya içip yemek yedik. Son gecemizi, Brown Palace Oteli'nin balayı dairesinde geçirdik. Bu oteli biliyor musunuz?"

"Şu anda bir arkadaşım orada kalıyor."

"Sabahleyin bana, gazetelerdeki kazayla ve kendi ölümüyle ilgili haberlere ve duyduklarımıza inanmamamı söyledi ve birkaç aylığına, Rusya'ya gideceğini belirtti. Oradan döndüğünde, çok zengin olacağımızı da söyledi. Sonra hiçbir zaman anlayamadığım bir şeyden söz etti."

"Neydi o?"

"Söylediğine göre, Fransızlar her şeyi düşünüyorlardı ve iş bittiğinde Paris'te yaşayacaktık." Sustu ve uzaklara daldı. Sonra, başını çevirdi ve, "Sabahleyin kalktığımda gitmişti," diye devam etti. "Kendi yastığının üzerine 'Seni seviyorum Ad' yazılı bir not ve içinde beş bin dolar olan bir zarf bırakmıştı."

"Bu paranın nereden geldiği konusunda bir fikriniz var mı?"

"Hayır. O günlerde bankada sadece üç yüz dolar kadar bir paramız vardı."

"Demek son görüşmeniz bu oldu, öyle mi?"

Yaşlı kadın, "Hayır," diyerek, üzerinde Eyfel Kulesi'nin resmi olan eski bir kartı ona uzattı. "Bu kart, gidişinden yaklaşık bir ay sonra geldi."

Sevgili Ad. Burada hava yağmurlu ve biralar berbat. Ben ve diğer çocuklar iyiyiz. Sakın meraklanma ve üzülme. Anladığın gibi, yaşıyorum işte. Kim olduğumu bilirsin.

Yazının iri bir erkek eliyle yazıldığı belliydi. Posta kartının üzerinde, Paris, 1 Aralık 1911 tarihi vardı.

Adeline, ikinci bir kartı da ona uzatıp, "Bu da birinciden bir hafta sonra geldi," dedi. Kartta, Sacre Coeur'ün resmi vardı, ama Le Havre'dan postalanmıştı.

Sevgili Ad. Kuzey Kutbu'na doğru yola çıktık. Bu, sana, uzunca bir süre için son mesajım olacak. Cesur ol. Fransızlar bize çok iyi davranıyorlar. Gemi güzel ve yemekler de çok iyi. Kim olduğumu bilirsin.

Seagram, "Bunun, Jake'in el yazısı olduğuna emin misiniz?" diye sordu.

"Kesinlikle eminim. Elimde Jake'in eski mektupları ve yazıları var. İsterseniz onlarla kıyaslayabilir, inceleyebilirsiniz."

"Buna hiç gerek yok Ad." Yaşlı kadın Seagram'ın kendisine kısa adıyla hitap ettiğini duyunca gülümsedi.

"Peki, başka haberleşmeniz oldu mu?"

Kadın, "Üçüncü ve son kez," dedi. "Jake, Paris'te birkaç kart alıp saklamış olmalı. Bu da Paris'teki Sainte-Chapelle'in resmi, fakat bu üçüncü kartı İskoçya'dan, Aberdeen'den 4 Nisan 1912'de postalamış."

Sevgili Ad. Burası sevimsiz, korkunç bir yer ve hava çok soğuk. Nasıl hayatta kalacağız bilmiyorum. Bu kart eline geçerse, sana yardımcı olacaklarını bil. Tanrı seni korusun. Jake.

Kartın sağındaki boşluğa, başka bir el yazısıyla, şöyle yazılmıştı:

Sevgili Bayan Hobart, Jake'i bir fırtınada kaybettik. Ona duasını yaptık. Üzgünüz. V. H.

Seagram, Donner'ın kendisine telefonla verdiği ekip listesini cebinden çıkarıp baktı ve, "V. H. herhalde Vernon Hail olacak," dedi.

"Evet, Vern ve Jake çok iyi arkadaşlar."

"Pekâlâ, sonra ne oldu? Size kim yemin ettirdi?"

"Yanılmıyorsam, olaydan yaklaşık iki ay sonra, galiba Haziran başında, Albay Patman ya da Patmore isminde bir subay gelip beni Boulder'daki evimde buldu ve Little Angel maden kazasından sonra Jake'den aldığım haberlerden kimseye bahsetmemem gerektiğini söyledi."

"Bu gizliliğin nedenini açıkladı mı peki?"

"Hayır, bunun hükümet işi olduğunu söyledi ve sonra da bana on bin dolarlık bir çek bırakıp gitti."

Seagram omuzlarından sanki tonlarca yük kalkmış gibi, birden rahatladığını hissetti. Doksan üç yaşındaki bu kadının, milyar dolarlık kayıp bir maden cevherinin kilidini açacağını ummazdı ama kadın onu yanıltmıştı.

Gülümseyerek kadına baktı ve, "Şu öğle yemeği davetiniz hâlâ geçerli, değil mi?" diye sordu.

Kadın da gülümsedi ve haylazca bir ışıltı parıldadı gözünde. "Jake'in de dediği gibi, yemeğin canı cehenneme. Önce birer bira çekelim."

* * *

Güneşin kızılılığı batı ufkunda henüz kaybolmamıştı ve uzaklardan gelen gökgürültüleri, yaklaşan fırtınayı haber veriyordu. Hava oldukça sıcaktı ve Balboa Bay Club'ın terasında oturmuş, yemek sonrası konyağını yudumlayan Seagram'ın yüzüne denizden gelen hafif esinti, hoş bir duygu yaratıyordu.

Saat akşam sekizdi ve Newport Beach sosyetesinin akşam partilerinin başlama saati yaklaşıyordu. Seagram, kulübün havuzunda biraz yüzmüş ve akşam yemeğini erken yemişti. Hava elektrikliydi ve hâlâ gökgürültüleri duyuluyordu, ama henüz yağmur ve rüzgâr yoktu. Körfezde dolaşan, kırmızı ve yeşil seyir fenerlerini gösteren gezi tekneleri, çakan şimşeklerin aydınlığında beyaz renkleriyle birer hayaleti andırıyorlardı. Şimşek bu kez, Balboa Adası'ndaki binaların tepesinde çakmış ve arkasından da korkunç bir gökgürültüsü duyulmuştu.

Terasta oturanların çoğu, aniden bastırması muhtemel sağanağa yakalanmamak için iç salona kaçmışlardı ve Seagram kısa bir süre sonra terasın tamamen boşaldığını gördü. Yalnızlığın keyfini çıkarmak için arkasına yaslandı ve konyağını yudumlayıp, çakan şimşekleri seyretmeye başladı. En son çakan şimşeğin aydınlığında masanın yanında, uzun boylu birinin durduğunu fark etti. Aniden ortaya çıkan siyah saçlı, sert ifadeli bir yüzü olan adam, ona soğuk ve delici gözlerle bakıyordu. Şimşeğin ardından gelen karanlıkta adamın yüzünün görüntüsü kayboldu.

Gökgürültüsünün sesi sona erdiğinde, yabancı, "Gene Seagram siz misiniz?" diye sordu.

Seagram şimşekten sonra gelen karanlığa alışmak için biraz bekledi ve sonra, "Evet, benim," diye cevap verdi.

"Beni aradığınızı söylediler."

"Kim olduğunuzu bilmeden ne söyleyebilirim ki?"

"Özür dilerim, ben Dirk Pitt."

Seagram çakan şimşekte onun gülümseyen yüzünü görünce biraz rahatladı. "Demek böyle

birdenbire ortaya çıkmak sizin âdetiniz, öyle mi, Bay Pitt? Bu elektrik dolu fırtına da sizin büyüünüzün eseri mi yoksa?"

Pitt'in kahkahası, gökgürültüsüyle birlikte geldi.

"Büyücülüğüm henüz o kadar güçlü sayılmaz. Ama bir şeyler yapmaya çalışıyorum işte."

Seagram masadaki sandalyelerden birini gösterdi. "Oturmaz mısınız?"

"Teşekkür ederim."

"Size bir içki ısmarlayacağım, ama garsonlar yıldırımdan korkuyorlar sanırım."

Pitt gökyüzüne baktı ve sakin, kontrollü bir sesle, "Fırtına neredeyse geçmek üzere," dedi.

Seagram, "Beni nasıl buldunuz?" diye sordu.

"Aşama aşama giden bir çalışmayla," diye cevapladı Pitt. "Washington'daki eşinizi aradım ve o, bana, Leisure World'de bir işiniz olduğunu söyledi. Bulduğum yere çok yakın olduğu için, gelip kapıdaki görevliyle konuştum ve o da bana, Bayan Bertram Austin'i ziyaret ettiğinizi söyledi. Yaşlı hanım da sizin, Washington uçuşunuzu yarına erteleyip bu gece Balboa Bay Club'da kalmaya karar verdiğinizi anlattı. Sonrası kolaydı."

"Beni bulmak için bu kadar uğraşmanız çok hoş doğrusu."

Pitt başını salladı. "Çok basit bir işti."

Seagram, "Sizin de buralarda olmanız büyük bir şans," dedi.

"Yılın bu zamanlarında birkaç gün izin alıp koca dalgalarda sörf yapmaktan hoşlanırım. Ailemizin körfezin tam karşısında bir yazlığı var. Sizi daha önce de bulabilirdim, ama Amiral Sandecker acele etmememi söyledi."

"Amiral'i tanıyor musunuz?"

"Onun emrinde görev yapıyorum."

"O halde NUMA'da çalışıyorsunuz, öyle mi?"

"Evet, bu kuruluşun özel projeler direktörüyüm."

"İsminizi şimdi hatırladım, karım sizden söz etmişti."

"Dana mı?"

"Evet, onunla çalıştınız mı hiç?"

"Sadece bir kez. O ve NUMA arkeoloji timi Bounf'den bir şeyler çıkarmak için geçen yaz dalış yaparlarken, ben de onlara, Pitcairn Adası'na uçakla bazı malzemeler götürdüm."

Seagram, onun yüzüne baktı. "Demek Amiral Sandecker, beni bulmak için acele etmemenizi söyledi, öyle mi?"

Pitt gülümsedi. "Anladığım kadarıyla onu biraz kızdırmışsınız galiba. Geceyarısı telefon edip, uyandırdığınızı söyledi."

Siyah bulutlar denize doğru uzaklaşmıştı ve şimşekler şimdi kanalın karşı tarafında, Catalina'da çakıyordu.

Pitt, "Evet, Şimdi beni bulduğunuza göre, size nasıl yardımcı olabilirim acaba?" diye sordu.

"İŞe, Novaya Zemlya'yı anlatarak başlayabilirsiniz."

Pitt sıradan bir Şey yapmış gibi, "Söylenecek fazla bir Şey yok," dedi. "Adamınızı kurtarma görevi bana verilmişti. Belirlenen zamanda ortaya çıkmayınca, geminin helikopterini aldım ve Rus adasında bir keşif uçuŐu yaptım."

"Şansınız varmış doğrusu. Sovyet radarları sizi görebilirlerdi."

"Bunu ben de düşündüm ve deniz yüzeyinden üç metre irtifada ve on beş mil hızla uçtum. Radar ekranında beni görselerdi bile, ekodan, bir balıkçı gemisi olduğumu sanacaklardı."

"Adaya vardığınızda ne oldu peki?"

"Sahili biraz taradım ve Koplın'in teknesini küçük bir koyda demirlemiş buldum. Uygun bir yere indim ve Koplın'i aramaya başladım. Bir süre sonra, rüzgârın uğultuları arasında, uzaktan gelen silah sesleri duydum, müthiş bir de tipi vardı."

"O kar fırtınasında ve rüzgârlı soğuk havada Koplın'i ve Rus askerini bulmak herhalde kolay olmamıştır. Bu, âdeta samanlıkta iğne aramak gibi bir Şey olmalı, değil mi?"

Pitt başını salladı ve, "İĞneler havlamazlar," diye cevap verdi. "Askerin yanındaki köpeğin havlamaları bana yn gösterdi ve onlara götürdü."

"Tabii, oraya gidince de hemen öldürdünüz, değil mi?"

Pitt, kuru bir ses tonuyla, "Beni suçlayan bir savcı da böyle derdi herhalde," diye söylendi. "Ama, o sırada yapılacak en doğru hareket buydu."

"Ya o muhafız da bizim ajanlardan biri olsaydı?"

"Silah arkadaşları, içlerinden biri yaralandığında onu ensesinden tutup karda srklemes herhalde, değil mi?"

"Pekâlâ, köpeği de öldürmek zorunda mıydınız yani?"

"Köpeği sağ bıraksaydım, gidip diğer askerleri uyarır ve bizim için bir arama ekibinin çıkmasına neden olabilirdi ve öldürdüğüm askeri de bulurlardı. Halbuki bu durumda, onları kimse bulamayacaktır."

"Her zaman susturuculu bir tabanca taşır mısınız?"

Pitt, "Amiral Sandecker'in normal görevlerinin dışında verdiği pis işlerin ilki bu değildi."

"Koplın'i geminize götürmeden önce, herhalde teknesini delip hatırdınız, değil mi?" diye sordu Seagram.

"Gayet tabii, dibinden bir delik açtım, yelkenlerini ŐiŐirdim ve tekneyi açık denize doğru yolladım. Yanılmıyorsam, kıyıdan yaklaşık üç mil kadar açıkta batmıştır."

Seagram biraz sert bir ses tonuyla, "Kendinize biraz fazla güveniyorsunuz galiba," diye konuştu. "Biraz da, sizi ilgilendirmeyen bazı işlere kalkıŐtınız. Yetkiniz olmadan Rus askerini ldrmeniz büyük bir riskti. Bir insanı ve hayvanı soğukkanlılıkla öldürdünüz. Hepimiz size benzeseydik Bay Pitt, bu ülke yaŐanmaz bir yer olurdu herhalde."

Pitt birden ayağa fırlayıp, masanın üzerine eğildi ve gözlerini, Seagram'ın gözlerine dikti. Bakışları buz gibiydi. "Bana haksızlık ediyorsunuz," dedi. "Olayın olumlu yanlarını göz ardı ediyorsunuz. Arkadaşınız Koplin'e ameliyatı sırasında kan veren bendim. Geminin Oslo'yu geçmesi ve en yakın Amerikan üssüne yönelmesi emrini de ben verdim. Koplin'i üs komutanının uçağıyla Amerika'ya gönderen de yine benim. Sonuç olarak Bay Seagram, kana susamış bu katil köpek, tüm suçlarını kabul ediyor. Sizin şu Kuzey Kutbu'ndaki küçük casusluk maceranızdan döküntülerinizi topladığım için suçluyum. Bu işten bir madalya beklemiyordum zaten, küçük bir teşekkür benim için yeterli olurdu. Ama sen, teşekkür bir yana, o pis ağzını açıp etrafa lağım saçıyorsun. Amacının ne olduğunu pek bilmiyorum ama Seagram, boktan bir heriften başka bir şey değilsin benim gözümde. Hıyarın tekisin sen. Cehenneme kadar yolun var."

Pitt sonra, yine geldiği gibi, aniden döndü ve karanlıklar içinde kaybolup gitti.

* * *

Profesör Peter Barshov, derisi kösele gibi sertleşmiş elleriyle kır saçlarını düzeltti ve piposunu masanın üzerinden Prevlov'a doğru uzattı.

"Hayır hayır Albayım, Novaya Zemlya'ya gönderdiğimiz adamın hayal gördüğünü asla söyleyemezsiniz."

Prevlov, "Peki ama bir maden ocağı..." diye mırıldandı, "Rus topraklarında haberimiz olmadan açılmış, kaydı bulunmayan bir maden. Böyle bir şeyin mümkün olabileceğini düşünemezdim."

Barshov, "Ama yine de bu bir gerçek işte," diye cevap verdi. "Bunu, önce, hava fotoğraflarında fark ettik. Madene giren jeologumuza göre tünel çok eski, yaklaşık yetmiş, seksen yıllık bir mesele."

"Peki ama, nasıl açılmış bu?"

"Albayım, asıl sormamız gereken soru, bunu kimin ya da kimlerin ve hangi amaçla açtıkları?"

Prevlov, "Dediğiniz gibi, Leongorod Jeoloji Enstitüsü'nün de bu madenden haberi yok, öyle mi? Onlarda da kayıt yok mu yani?" diye sordu.

Barshov, "Hiçbir kayıt yok. Ama bence, eski Okhrana dosyalarında buna ait bir iz bulabiliriz."

Prevlov, "Oh evet Okhrana..." diyerek onun yüzüne baktı. "Çarlık gizli polisi değil mi? Ama ben sanmıyorum, o günlerde ilgilendikleri tek şey devrimdi. Gizli bir maden operasyonu ile canlarını sıkacaklarını hiç sanmam, Profesör."

"Gizli mi? Bundan pek emin olamazsınız."

Prevlov döndü ve pencereden dışarıya baktı. "Özür dilerim Profesör, ama benim işimde her şeye kuşkuyla bakılması normaldir."

Barshov sapsarı dişleri arasına sıkıştırdığı piposunu çekip aldı ve tütünü bastırıp elini masaya hafifçe vurdu. "Batıdaki gizlice boşaltılan madenlerle ilgili birçok hikâye okumuştum, ama Sovyetler Birliği topraklarında böyle bir şey olduğunu ilk kez duyuyorum. Sanki, Amerikalılar'ın bir oyunuymuş gibi geliyor bana."

Prevlov, birden döndü ve Profesöre baktı. "Neden böyle konuşuyorsun? Bunun Amerikalılarla ne ilgisi var şimdi?"

"İlgisi var ya da yok, bilemem tabii. Ama madenin içinde bulunan aletler hep Amerikan malıymış."

Prevlov, hafifçe güldü. "Bu bir şey kanıtlamaz ki. O aletleri Amerika'dan başkaları da alıp kullanmış olamaz mı yani?"

Bu kez Barshov gülümsedi ve, "Olabilir tabii," dedi. "Ama bir de, tünelde bulunmuş bir ceset var ortada. Cesedin mezar taşı yazısı tamamen Amerikalılar'a özgü bir İngilizce'yle yazılmış."

Prevlov, "İşte bu ilginç," diye mırıldandı.

"Sana daha ayrıntılı bilgi veremediğim için özür dilerim Albayım. Ben sadece bana anlatılanları biliyorum. Yarın sabah, masanın üzerinde, Novaya Zemlya'daki bulgularımız konusunda ayrıntılı bir rapor olacak ve elemanlarımız da, araştırmalar için emrinde olacaklardır."

"Donanma, işbirliğiniz için sizlere teşekkür eder Profesör."

Barshov, kalktı ve onu eğilerek selamladı. "Leongorod Enstitüsü her zaman için ülkemizin emrindedir Albayım. Başka bir şey yoksa ben artık ofisime döneyim."

"Bir şey daha vardı Profesör."

"Evet?"

"Sizin jeologların herhangi bir maden damarı bulup bulmadıklarını söylemedin."

"İşe yarar bir şey bulamamışlar."

"Hiçbir şey mi?"

"Sadece eser miktarda nikel ve çinkoyla, hafif uranyum, toryum ve bizanyum radyoaktivitesi saptamışlar."

"Son ikisini hiç duymamıştım."

Barshov, "Toryum, nötron bombardımanına tutulduğu zaman nükleer yakıt haline dönüşür," diye açıkladı, "Aynı zamanda, çeşitli magnezyum alaşımları üretiminde de kullanılır."

"Ya bizanyum?"

"Bu element hakkında çok az şey biliyoruz. Deneyler yapabilecek kadar bizanyum hiçbir zaman bulunmadı." Barshov sustu ve piposunu bir kül tablasının kenarına vurarak boşalttı. "Bu elemente en çok ilgi duyanlar Fransızlar olmuştur."

Prevlov, kaşlarını kaldırıp, "Fransızlar mı?" diye sordu.

"Evet, bu elementi bulabilmek için dünyanın her yanına uzmanlar göndermişler ve milyonlarca frank harcamışlardır. Ama bildiğim kadarıyla, araştırma yapan jeologların hiçbiri başarılı olamadı."

"Demek ki, bizim bilim adamlarının bilmediği bazı şeyler biliyorlar."

Barshov omuzlarını silkti ve, "Her bilimsel konuda dünyanın lideri olamayız ya Albayım," diyerek gülümsedi. "Öyle olsaydı, Ay'da araba kullananlar Amerikalılar değil, bizler olurduk, değil mi ya?"

"Teşekkür ederim Profesör. Bu konudaki raporu bekliyorum."

* * *

Teğmen Pavel Marganin, Deniz Kuvvetleri Komutanlığı binasından dört blok mesafedeki parkta, bir banka oturmuş elindeki şiir kitabını okuyordu. Öğle vaktiydi ve çimlerin üzerine, ağaçların altına

oturmuş büro memurları, yemeklerini yiyorlardı. Teğmen, arada bir başını kaldırıyor ve önünden geçen güzel kızlara bakıyordu.

Saat tam yarımda, buruşuk elbiseli, şişman bir adam gelip bankın diğer ucuna sessizce oturdu ve elindeki torbadan, siyah bir ekmek parçası ve bir tas patates çorbası çıkardı.

Marganin'e dönüp, neşeli bir tavırla, "Biraz siyah ekmek ister misin denizci?" diyerek gülümsedi. "Karım çok ekmek koymuş. Bana hep çok yemek yedirip şişman kalmamı istiyor, böylece, kızlar bana yüz vermeyecekler tabii."

Marganin, başını iki yana salladı ve kitabına döndü.

Adam omuzlarını silkti ve ekmekten ısırıp çiğner gibi yapmaya başladı. Fakat ekmeği ısırılmamıştı ve ağzı boştu. Ekmeği çiğneme rolünü sürdürürken, "Bir şey var mı bana?" diye mırıldandı.

Marganin, gözlerini kitaptan ayırmadı ve onu biraz yukarıya kaldırıp, dudaklarını gizleyerek, "Prevlov kısa siyah saçlı, otuz yedi numara, pahalı, kısa topuklu ayakkabı giyen bir kadınla kırıştırıyor," diye konuştu. "Kadın iyi içkileri seviyor ve Amerikan büyükelçiliğinin bir arabasını kullanıyor, plaka numarası bir-dört-altı."

"Bunlardan eminsin, değil mi?"

Marganin, sayfayı çevirir gibi yapıp, "Sana hikâye uydurmuyorum," diye homurdandı. "Söylediklerimin gereğini hemen yapmalısın. Aradığımızı bulmamıza yardımcı olabilir bu bilgiler."

Şişman adam, çorbasını gürültüyle içerken, "Akşam olmadan, o kadın konusunda bilgi toplarım," dedi. "Başka bir şey var mı?"

"Sicilya Projesi konusunda bilgi istiyorum."

"Bunu hiç duymadım."

Marganin kitabı dizlerine bıraktı ve gözlerini ovar gibi yapıp ellerini ağzının önüne getirdi. "Ulusal Sualtı ve Deniz Araştırmaları Dairesi'yle ilgisi olan bir savunma projesiymiş."

"Savunma projeleri konusunda bilgi sızdırmaya karşı çok titizdirler."

"Onlara merak etmemelerini söyle. Kimseye açıklamayız." Marganin kitabını kapadı ve gerindi. "Altı gün sonra. Borodino Restoranı erkekler tuvaleti. Akşam altı kırk."

Yabancı çorbasını içmeye devam etti ve Marganin'e hiç bakmadı. Teğmen, yavaşça kalktı ve ağır adımlarla Deniz Kuvvetleri Komutanlığı'na doğru yürümeye başladı.

* * *

Başkan'ın sekreteri gülümseyerek masasından kalktı. Uzun boylu cana yakın genç bir adamdı.

"Bayan Seagram değil mi hanımefendi? Lütfen şöyle buyurun."

Sekreter Dana'yı asansöre götürdü ve girmesi için yana çekilip bekledi. Genç kadın hiçbir şeye önem vermiyormuş gibi, ileriye bakıyordu. Genç adam bir şeyden kuşkulansa, onu en azından gözleriyle soyardı, bundan emindi. Belli etmeden sekretere şöyle bir baktı, genç adam, gözlerini asansör ışıklarına dikmiş hareketsiz duruyordu.

Asansör durdu ve Dana, dışarıya çıkıp sekreteri izleyerek, üçüncü kattaki yatak odalarından birine

doğru yürümeye başladı.

Sessizce içeriye girdiler ve sekreter, hafif bir gülümsemeye, "İşte şurada, efendim," dedi. "Şömine rafının üzerinde duruyor. Onu bodrumda, üzerinde hiçbir şey yazmayan bir sandıkta bulduk. Çok güzel bir parça, değil mi? Sayın Başkan onu, iyi görülebilecek bir yere koymamı söyledi."

Dana gözlerini kısarak şömine rafının üzerinde, bir cam muhafaza içinde duran yelkenli gemi maketine baktı.

Sekreter, "Sayın Başkan, bu geminin tarihçesiyle ilgili bilgi verebileceğinizi söyledi," diye devam etti. "Gördüğünüz gibi, geminin ve muhafazanın üzerinde ismi yok."

Dana dudaklarını büzdü ve merakla şömineye biraz daha yaklaştı. Aslında böyle bir şey beklemiyordu ve kafası karışmıştı. O sabah sekreter telefonda sadece, "Başkan, saat iki sularında Beyaz Saray'a gelip gelemeyeceğinizi sordu hanımefendi," demiş ve o da geleceğini söylemişti. Garip bir duygu her yanını sarmıştı. Bunun, bir kurtulma hissi mi, yoksa bir hayal kırıklığı mı olduğunu anlayamıyordu.

Sekreterin merakla kendisine baktığını görünce, "Göründüğü kadarıyla on sekizinci yüzyılın ilk dönemlerine ait ticaret gemilerinden olmalı," diye konuştu. "Birkaç eskiz çizip Donanma Arşivi'ndeki eski kayıtlarla karşılaştırmam gerek."

"Amiral Sandecker bunu ancak sizin tanımlayabileceğinizi söyledi."

"Amiral Sandecker mi?"

Sekreter kapıya doğru yürürken, "Evet, sizi Başkan'a o tavsiye etti," dedi. "Yatağın kenarındaki komodinin üzerinde bir bloknot ve kalem var. Ben masama dönmek zorundayım. İstedığınız kadar çalışabilirsiniz."

"Peki ama, Sayın Başkan?..."

"Bugün öğleden sonra golf oynuyor, sizi kimse rahatsız etmeyecek merak etmeyin. İşiniz bittiği zaman asansöre binin ve doğruca aşağıya inin." Sekreter, bunu söyledikten sonra, Dana'nın konuşmasını beklemedi ve çıkıp gitti.

Dana yatağın kenarına oturdu ve içini çekti. Sekreterin telefonundan sonra aceleyle evine koşmuş, parfümlü bir banyo yapmış ve iç gıcıklayıcı çamaşırlarla, genç kızlara yakışır beyaz bir elbise giymişti. Ama bunca telaşa boşuna kapıldığını şimdi anlıyordu. Başkan, onu yatağa atmaya düşünmemişti, sadece eski bir gemi modeli konusunda bilgi istiyordu.

Birden, hayal kırıklığına uğradığını hissetti ve banyoya gidip yüzüne baktı. Fakat tekrar odaya döndüğünde şaşkınlıktan ne yapacağını bilemedi; Başkan, şöminenin önünde, üzerinde polo gömleği ve spor pantolonla, tüm yakışıklılığıyla duruyordu. Oda kapısı kapalıydı.

Dana bir süre şaşkın şaşkın Başkan'a baktı, söyleyecek bir şey bulmakta güçlük çekiyordu. En sonunda, "Ama siz golf oynuyordunuz," diye aptalca bir şey söyledi.

"Evet, bugünkü programımda öyle yazıyor."

"O halde bu maket gemi meselesi..."

Başkan, gülümseyerek gemi maketini gösterdi ve "Bu, Virginia' dan Roanoke isimli iki direkli bir geminin maketi," diye konuştu. "Omurgası 1728'de kızağa konmuş ve 1743'te Nova Scotia açıklarında

kayalıklara çarpıp batmış. Bu maketi, babam kırk yıl önce, bulduğu bazı bilgilere dayanarak yapmıştı."

Dana şaşkın bir tavırla, "Tüm bunları, beni yalnız görmek için mi ayarladınız yani?" diye sordu.

"Bu açıkça görülüyor, değil mi?"

Bir süre göz göze kaldılar ve Dana'nın yüzü birden kızardı.

Başkan, "Seninle şöyle baş başa, kimsenin bizi rahatsız etmeyeceği bir yerde konuşmak istedim," dedi.

Dana'nın gözleri, şaşkınlıkla iyice açılmıştı. "Siz... yani, sadece konuşmak mı istediniz benimle?"

Başkan onun ne demek istediğini anlamamış gibi, bir süre baktı ve sonra birden gülmeye başladı. "Bana iltifat ediyorsun Bayan Seagram. Seni baştan çıkarmayı asla düşünmedim. Galiba biraz çapkın olduğuma dair söylentiler seni de etkilemiş, ama insanlar abartırlar, bilirsin."

"Ama, partide kulağıma..."

Başkan onun elini tutup bir sandalyeye götürdü ve, "Galiba anlıyorum," diye devam etti. "Kulağına, 'Seni yalnız görmeliyim,' diye fısıldadığımda, sana randevu verdiğimi sandın, değil mi? Özür dilerim, niyetim çapkınlık değildi, ama biraz yanlış davrandım galiba."

Dana içini çekti. "Ben de, bir işaretiyle milyonlarca kadından herhangi birini elde edebilecek olan sizin gibi bir adamın, benim gibi evli, sıkıcı, otuz bir yaşında bir deniz arkeologunda ne bulduğunu merak etmiştim."

Başkan, kaşlarını çatıp onun yüzüne baktı. "Kendine haksızlık etme. Sen çok çekici ve güzel bir kadınsın."

Dana tekrar kızardı ve zoraki bir gülümsemeye, "Bana yıllardır hiçbir erkek kur yapmadı," diye mırıldandı.

"Bunu ben de böyle düşünmek isterim."

Başkan bir sandalye çekip onun yanına oturdu. Dana dizlerini birleştirmiş, ellerini kucağına koymuş, uslu çocuklar gibi ses çıkarmadan oturuyordu. Başkan'ın birden sorduğu soru, onu çok hazırlıksız yakaladı.

"Söyler misin bana Bayan Seagram, onu hâlâ seviyor musun?"

Dana, anlamamış gibi ona baktı. "Kimi?"

"Tabii ki kocanı."

"Gene'i mi?"

Başkan gülümseyerek, "Evet Gene'i," dedi. "Tabii başka bir yerlerde sakladığın ikinci bir kocan yoksa."

"Bunu neden soruyorsunuz?"

"Gene son zamanlarda biraz sapıtmaya başladı gibi."

Dana şaşkın gözlerle Başkan'ın yüzüne baktı. "Çok fazla çalışıyor, ama aklını kaçırma gibi bir durumun söz konusu olduğunu sanmıyorum."

Başkan "Hayır hayır, onun bir klinik vaka olduğunu söylemek istemiyorum," dedi. "Fakat, korkunç bir baskı altındaymış gibi geliyor bana. Ağır çalışmasının yanında, bir de ciddi evlilik sorunları yaşarsa, ipin ucunu kaçırabilir. Böyle bir şeye izin veremem, en azından şimdilik onun ülke için hayati değer taşıyan gizli projeyi tamamlamasına kadar."

Genç kadın, kendini tutamadı ve birden öfkeli bir sesle, "Aramızı bozan şey şu sizin gizli projeniz oldu," diye söylendi.

"O ve birkaç başka sorun, senin çocuk sahibi olmayı kabul etmemen gibi."

Dana çok şaşırılmıştı. "Bunu nasıl bilebilirsiniz?"

"Benim elimde büyük imkânlar olduğunu unutuyorsun. Önemli olan, bunu nasıl öğrendiğim değil. Önemli olan, senin önümüzdeki on altı ay süresince kocana yakınlık göstermen ve onu, en azından görevini tamamlayıncaya kadar mutlu etmen."

Dana sinirli bir şekilde parmaklarıyla oynarken, "Bu çok mu önemli sizin için?" diye sordu.

"Evet, çok önemli. Bunu yaparak bana yardımcı olacak mısınız?"

Genç kadın, sesini çıkarmadı ve sadece başını sallamakla yetindi.

Başkan onun eline hafifçe dokunarak, "Çok iyi," dedi. "Birbirimize yardımcı olursak, belki Gene'in ruh sağlığını koruyabiliriz."

"Sizin için çok önemliyse deneyeceğim Sayın Başkan."

"Teşekkür ederim ve sana güveniyorum."

"Fakat çocuk konusunda üstüme gelinmesini istemiyorum."

Başkan, fotoğrafçıların yakalamaktan zevk aldıkları o ünlü gülümsemesiyle onun yüzüne baktı. "Bir savaş kararı vererek insanlara ölmelerini emredebilirim belki. Ama Amerika Birleşik Devletleri'nin Başkanı bile, bir kadına, hamile kalması için emir veremez."

Dana kendini tutamadı ve gülmeye başladı. Bu kadar büyük bir güce sahip bir adamla konuşmak, hem de samimi olarak konuşmak, ona garip geliyordu, iktidar, bir insanın cinsel çekiciliğini de artırıyordu herhalde ve o anda bu adamın, kendisiyle sevişmek istememesine üzüldü.

Başkan birden ayağa kalktı ve onu da kolundan tutup kaldırdı. "Artık gitmem gerekiyor. Birkaç dakika sonra ekonomi danışmanlarımla bir toplantım var." Onu kapıya doğru götürdü ve kapının önünde bir an durup, kendine çekti ve dudaklarından öptü. Sonra, Dana'nın gözlerine baktı ve, "Sen çok çekici bir kadınsın Bayan Seagram," dedi. "Bunu hiçbir zaman unutma."

Başkan asansöre kadar Dana'ya eşlik etti.

* * *

Seagram uçaktan indiğinde, Dana karşılamaya gelenlerin arasında bekliyordu.

Seagram karısını görünce şaşkınlıkla, "Burada ne arıyorsun sen?" diye sormaktan kendini alamadı. "Beni karşılamaya gelmezdin hiç."

Dana gülümsedi, "Seni birden özleyiverdim işte," dedi.

Seagram, bavulunu aldı ve otoparka doğru yürüdüler. Dana, kocasının koluna girmişti ve kendisini

mutlu hissediyordu. O gün öğleden sonra başkası da olsa, bir erkek onu çekici bulmuş ve dudaklarından öpmüştü.

Dana direksiyona geçti ve azalan akşam trafiğinde hızla gitmeye başladılar. Virginia'nın kırsal kesiminde yol alırlarken, Seagram birden, "Dirk Pitt'i tanıyor musun?" diye sordu.

"Tabii tanıyorum, Amiral Sandecker'in özel projeler direktörüdür. Neden sordun?"

"O hergeleyle gününü göstereceğim."

Dana birden şaşırmişti, "Senin, onunla ne işin var ki?" diye sordu.

"Projenin önemli bir bölümünü berbat etti."

Genç kadın direksiyonu sıktı ve, "Ona kolay kolay bir şey yapamazsın," dedi.

"Nedenmiş o?"

"O adam, NUMA'da âdeta bir efsanedir. Savaş kahramanlıkları ve ardından bu kuruluşa katıldıktan sonra gösterdiği başarılar onu bir efsane kahramanı yapmıştır."

"Ee, ne olmuş yani?"

"Amiral Sandecker, ona dokunmana bile izin vermez."

"Unutuyorsun galiba, Başkan'ın gözünde benim ağırlığım, Amiral'inkinden biraz daha fazladır herhalde."

"Evet olabilir, ama Kaliforniya Senatörü George Pitt'in ağırlığı yanında biraz hafif kalır galiba."

Seagram döndü ve karısına baktı. "Onlar akraba mı?" diye sordu.

"Evet, baba ve oğul."

Seagram sesini çıkarmadı ve bir süre ağzını hiç açmadı. Dana, birkaç dakika sonra elini onun dizine koydu ve kırmızı ışıktaki durdukları zaman eğilip onu öptü.

"Bu da nerden çıktı şimdi?"

"Sana rüşvet veriyorum kocacığım."

Seagram, "Bunun bana maliyeti ne olacak, söyler misin?" diye sordu.

"Aklıma güzel bir fikir geldi. Şimdi gider, Marlon Brando'nun şu yeni filmini izleriz, sonra güzel bir restorana gidip ıstakoz yeriz ve daha sonra da evimize gidip ışıkları söndürür ve..."

"Saçmalama, beni hemen ofise götür. Bir sürü işim var."

"Lütfen Gene. Biraz da kendini ve beni düşün, işini yarın da yaparsın."

"Hayır, hemen işime başlamak istiyorum."

İlişkileri kopmak üzereydi ve artık eskisi gibi olmaları olanaksız görünüyordu.

Seagram masasının üzerinde duran metal evrak çantasına baktı ve sonra, gözlerini, karşısında duran albayla yüzbaşuya çevirdi. "Bunda hata yok, değil mi?"

Albay başını iki yana salladı. "Savunma Arşivleri Başkanı tarafından araştırıldı ve onaylandı efendim."

"Hızlı çalışmışsınız. Teşekkür ederim."

Albay, gitmek için hiçbir harekette bulunmadı. "Özür dilerim efendim, ama burada bekleyip dosyayı alarak dönmem emredildi."

"Kim verdi bu emri?"

"Savunma Bakanı'nın kendisi. Savunma Bakanlığı politikasına göre, Kod Beş gizliliğinde olan tüm bilgi dosyaları her zaman gözetim altında tutulmalıdır, efendim."

Seagram, "Pekâlâ anlıyorum," diye mırıldandı. "Dosyayı yalnız başıma inceleyebilirim, değil mi?"

"Tabii efendim. Ben ve yardımcım dışarda bekleyeceğiz. Ama dosya sizde iken, buraya kimsenin girip çıkmasına izin veremeyiz."

Seagram başıyla onayladı. "Pekâlâ baylar. Rahatınıza bakın. Sekreterim, size kahve ya da istediğiniz bir şeyleri getirir."

"Çok teşekkür ederiz, Bay Seagram."

Seagram, hafifçe gülümseyerek, "Ve, bir şey daha söyleyeyim," dedi. "Benim burada özel banyo ve tuvaletim var, onun için uzunca bir süre dışarıya çıkmamı beklemeyin, tamam mı?"

Kapıyı kapadıktan sonra uzunca bir süre sessizce oturdu ve düşündü. Beş yıl süren çalışmalarını doğrulayacak dosya önündeydi. Ama, bu dosyada yeni sırlar ve yeni meseleler doğuracak bilgiler de olabilirdi. Anahtarı kilide soktu ve çevirip çantayı açtı. Çantada dört dosya ve bir de not defteri vardı. Dosyaların etiketlerinde şunlar yazıyordu:

KOD5 7665 1911 Ender element bizanyumun bilimsel ve parasal değeri raporu.

KOD5 7687 1911 Savaş Bakanı ve Joshua Hays Brewster arasındaki, bizanyumla ilgili yazışmalar.

KOD5 7720 1911 Savaş Bakanı'nın 371-990-R85 Gizli Ordu Planı'yla ilgili, Başkan'a notu.

KOD5 8039 1912 Joshua Hays Brewster'ın kayboluşuyla ilgili kapanmış araştırma raporu.

Not defterinin üzerindeyse, sadece 'Joshua Hays Brewster Güncesi,' yazıyordu.

Mantığı, Seagram'a önce dosyaları incelemesini söylüyordu, ama o, mantığı bir kenara bıraktı ve güncelyi okumaya başladı.

Dört saat sonra, güncelyi kapayıp dosyaların üzerine bıraktı ve masasındaki interkomun yan düğmesine bastı. Birkaç saniye sonra, duvar panellerinden biri oynayıp açıldı ve beyaz teknisyen önlüğü giymiş bir adam içeriye girip, onun yüzüne baktı.

"Bunların hepsini ne kadar zamanda kopya edebilirsin?"

Teknisyen, günlüğü ve dosyaları birkaç saniye inceledi ve sonra "Kırk beş dakika yeter sanıyorum efendim," diye cevap verdi.

Seagram, "Pekâlâ," diyerek başını salladı. "Hemen işe başla. Dışarda bunları bekleyenler var. Onları fazla bekletmeyelim."

Panel kapandıktan sonra, Seagram, yavaşça kalktı ve banyoya gitti. Yüzü gülünç bir maske takmış gibi çarpılmıştı. Banyonun kapısını kapadı, sırtını kapıya dayayıp, "Aman Tanrım!" diye inledi.

"Haksızlık bu, büyük haksızlık."

Sonra lavaboya koşup eğildi ve kusmaya başladı.

* * *

Başkan, Seagram ve Donner'ı, Camp David'deki çalışma odasının kapısında karşıladı ve ellerini sıktı.

"Sabahın yedisinde sizi buraya çağırdığım için özür dilerim çocuklar, ama ancak bu saatte ayarlayabildim, çok sıkıştım."

Donner, "Önemli değil Sayın Başkan," dedi. "Ben zaten çok erken kalkar ve bu saatlerde yürüyüş yaparım genellikle."

Başkan, Donner'ın tostoparlak vücuduna bakarak "Kim bilir," diyerek güldü. "Bu sabah, senin yürüyüşü keserek belki de bir kalp krizini önlemişimdir, ne dersin? Hadi, gelin bakalım. Şöyle hafif bir kahvaltı edelim."

Maryland tepelerini gören büyük pencerenin önündeki kanepeye ve sandalyelere oturdular. Biraz sonra içeriye tepsiyle getirilen kahve ve sandviçleri, onlara Başkan'ın kendisi ikram etti.

"Ee, söyle bakalım, haberler bu sefer iyidir umarım Gene. Ruslar ve Çinlilerle şu çılgın silahlanma yarışında en büyük umudumuz Sicilya Projesi." Başkan gözlerini ovaladı ve devam etti, "insanlığın başlangıcından beri aptalca sergilenen trajik ve saçma olgunun bir parçası olarak biz de dahil, tüm bu ülkelerde düşmanını yok edecek silah miktarının en azından beş katı stok bulunuyor." Çaresizlikle ellerini iki yana açtı. "Evet, söyleyin bakalım, şu anda durumumuz nedir?"

Seagram elinde Savunma Arşivi dosyası olduğu halde, yorgun gözlerle Başkan'a baktı. "Bugüne kadar olan gelişmeleri kuşkusuz biliyorsunuz, Sayın Başkan."

"Evet, araştırmanızın raporunu okudum."

Seagram Brewster'in güncesinin kopyasını ona uzattı. "Burada, yirminci yüzyıl başlarının entrikalarını ve insanların çektiklerini bulacaksınız Sayın Başkan. İlk yazı, 8 Temmuz 1910'da yazılmış ve Joshua Hays Brewster'in, Sibirya kıyıları yakınlarındaki Taimyr dağlarından ayrılışıyla başlıyor. Adam orada Rus Çarı için Societe des Mines de Lorraine'in mühendisi olarak, bir kurşun madeni açmak amacıyla dokuz ay çalışmış. Sonra, bindiği geminin, Archangel'e doğru seyrederken, siste kaybolduğunu ve Novaya Zemlya'nın kuzey adasında karaya oturduğunu anlatıyor. Gemiye bir şey olmamış ve yolcularla mürettebat, geminin buz gibi soğuk çelik saçları içinde bir ay kadar yaşam savaşı verdikten sonra bir Rus firkateyni tarafından kurtarılmışlar. İşte, bu bir aylık süreçte, Brewster, adada araştırmalar yapmış. On sekizinci günde, Bednaya Dağı eteklerinde garip görünümlü kayalar bulmuş. Daha önce bu tip bir kaya hiç görmediği için, yanına birkaç örnek almış ve Taimyr Madeni'nden ayrılışının altmış ikinci gününde New York'a varmış."

Başkan, "Evet," diye mırıldandı. "Bizanyumun nasıl bulunduğunu şimdi öğrendik işte."

Seagram, "Brewster, örnek taşlardan birini kendine anı olarak ayırmış ve gerisini şirket yetkililerine vermiş," diyerek devam etti. "Birkaç ay sonra, şirketten ses çıkmadığını görünce, Societe des Mines de Lorraine'in Amerika direktörüne, getirdiği maden cevherlerinin ne sonuç verdiğini sormuş. Adam ona, taşların değersiz olduğunun anlaşıldığını ve atıldığını söyleyince, Brewster kuşkullanmış ve kendisinde bulunan örneği analiz için Washington'daki Madenler Bürosu'na götürmüştü."

Kayadaki cevherin çok nadir, ancak çok kuvvetli mikroskoplarla görülebilen ve o zamana kadar pek tanınmayan bir element, yani bizanyum olduğunu öğrenince çok şaşırılmış tabii."

Başkan, "Brewster, Fransızlar'a, cevheri nerede bulduğunu söylemiş mi acaba?" diye sordu.

"Hayır, kurnazlık etmiş ve bulduğu yeri tam olarak söylememiş, sadece muğlak tarifler yapmış ve cevheri, asıl yerinden millerce uzakta olan güneydeki aşağı adada bulduğunu söylemiş."

"Neden böyle bir şey yapmış acaba?"

Donner, "Madencilerin bir taktiğidir bu efendim," diye cevap verdi. "Madeni bulan kişi, yerini tam olarak söylemeyerek, kuyu açılacağı zaman daha büyük bir pay alabilir."

Başkan, "Evet, akıllıca bir taktik," diye mırıldandı. "Ama 1910 yılında Fransızlar bu işi neden gizli tutmuşlar? Kimsenin bilmediği bizanyumda ne bulup da bunu yetmiş yıl boyunca saklamışlar?"

Seagram, "Bu elementin radyuma benzediğini görmüşlerdi," diyerek devam etti. "Brewster'ın verdiği örnekler Paris'e gönderilmiş ve orada yapılan analizlerde, elementte, radyum benzeri özellikler bulunmuştu."

Donner, "Bir gram radyumun elde edilmesi elli bin dolara mal oluyordu," diye araya girdi. "Bunu gören Fransızlar, çok pahalı bir elementin bilinen tek kaynağını gizlemeyi düşündüler tabii. Bir süre sonra birkaç kilo bizanyumla yüz milyonlarca dolar kazanabileceklerdi."

Başkan, duyduklarına inanamıyormuş gibi, sağa sola baktı, "Yanılmıyorsam, bir ons, yirmi sekiz gram ediyordu, değil mi?"

"Evet, Sayın Başkan. Bir ons bizanyum, bir milyon dört yüz bin dolar değerindeydi. Ve bu da, tabii, 1910 yılı fiyatlarıyla."

Başkan, yavaşça kalkıp pencereye gitti ve dışarıya baktı. "Pekâlâ, Brewster daha sonra ne yapmış?"

Seagram, Gizli Ordu Planı 371-990-R85 dosyasını çıkarıp açtı ve, "Bildiklerini Savaş Bakanlığı'na anlatmış," diye cevap verdi. "Bütün hikâyeyi bilselerdi, CIA'dekiler atalarıyla gurur duyardı. Ordu İstihbarat Bürosu'ndaki generaller, durumu öğrenince asrın en müthiş aldatmacasını planlamışlar. Brewster'a Societe des Mines'ye gidip cevherin ne olduğunu tanımladığını ve bir maden şirketi kurup, kendi adına bizanyum çıkaracağını söylemesini istemişler. Bu arada Fransızlar da cevherin Brewster'ın tarif ettiği yerde olmadığını belirlemişler. Yani Brewster olmazsa bizanyum da olmayacağını anlamışlar. İş bu kadar basitmiş. Tek seçenekleri madenden hisse verip onu başmühendis seçen anlaşmayı imzalamak olmuş."

Başkan, "Bizim hükümetimiz neden bu maden operasyonunu tek başına gerçekleştirmemiş?" diye sordu. "Neden, işin içine Fransızları sokmuşlar?"

Seagram, "İki nedenle, efendim," diye cevap verdi. "Her şeyden önce, bizanyum yabancı bir ülke topraklarındaydı ve gizlice işletmek gerekiyordu. Madende çalışanlar Ruslar tarafından yakalanırlarsa, suç Amerika'nın değil, Fransa'nın olacaktı, ikinci neden de ekonomikti, yani Kongre o yıllarda orduya pek para vermek istemiyordu. Kuzey Kutbu'nda bir maden işletmesi için gereken parayı alamayacaklarını biliyordu generaller."

"Fransızlar bu dümeni yuttular demek ki."

"İşler çok karışık Sayın Başkan. Brewster, Bednaya Dağı'nda maden kuyusu açıp, cevheri çıkarmaya başladıktan sonra, Fransız şirketinin kiralık katillerinin, kendisini ve adamlarını öldüreceklerine inanıyordu. Şirketin büyük bir gizlilik içinde çalışma konusunda ısrarlı olması bunu gösteriyordu. Little Angel maden kazasını da Brewster değil, Fransızlar planlamışlardı, Brewster'ın yazdığına göre."

Donner, "İşlerini iyi planladıklarını kabul etmek gerek," diyerek araya girdi. "Little Angel kazasından sonra, zaten ölmüş olarak bilinen Brewster ve adamlarının ortadan kaldırılmaları kolay olacaktı tabii. Altı ay önce Kolorado'daki bir maden kuyusu göçüğünde ölmüş olan dokuz kişinin, Kuzey Kutbu'nda bir adada öldürüldüklerine kim inanırdı ki?"

Seagram, "Fransız şirketi onları New York'a özel bir tren vagonuyla getirmiş olmalı," diye devam etti. "Oradan da herhalde sahte kimliklerle bir Fransız gemisine bindirildiler."

Başkan, "Anlamadığım bir şey var burada," diyerek onun sözünü kesti. "Raporunuzda, Novaya Zemlya'da bulunan maden aletleri ve ekipmanının, ABD hükümeti tarafından satın alındığı yazılı. Bu sizin öykünüze uymuyor?"

Seagram, başını salladı ve, "Bu da Fransızlar'ın bir oyunu işte," diye cevap verdi, "Jensen ve Thor dosyalarında da, delme ekipmanının, bir Washington D.C. Bankası'nın çekiyle ödendiği görülüyor. Çekin yazıldığı hesabın, aslında Fransız büyükelçisine ait olduğu anlaşıldı."

"Onlar da her şeyi hesaplamışlar, öyle değil mi?"

Seagram, "Her şeyi çok iyi hesapladıklarını sanıyorlardı ama, bazı şeyleri atladıklarını bilemediler," dedi.

Başkan, "Paris'ten sonra ne oldu?" diye sordu.

"Koloradolular, Societe'nin binasında iki hafta kalmışlar ve gerekli ekipman, malzeme siparişlerini yapıp hazırlanmışlar. Her şey hazır olduğunda, onları Fransız donanmasının bir nakliye gemisine bindirdiler ve Le Havre'dan Manş Denizi yoluyla gönderdiler sanıyoruz. Yazılanlara göre gemi, Barents Denizi'nden geçip, on iki gün içinde Novaya Zemlya açıklarına gelmiş ve demirlemiş. Brewster, adamlarıyla birlikte karaya çıkarken, Gizli Ordu Planı'nı uygulamaya koymuş ve gemi kaptanına, cevherleri almak için Haziran'ın ilk haftasında dönmesini söylemiş, ki böylece işi yedi ay sonraya atmış."

"Bu durumda, gemi geriye dönünceye kadar, Koloradolular ve çıkardıkları bizanyum çoktan gitmiş olacaktı, öyle mi?"

"Aynen öyle. Onlar işi, verdikleri tarihten iki ay önce bitirmişler. Bu buz cehennemindeki değerli cevheri çıkarmak beş ay sürmüştü. Sıfırın altında kırk beş derece soğukta kayaları delmişler, kuyu açıp koridorlar yapmışlar ve korkunç yorucu bir çalışmanın içine girmişler. Kayalık Dağlar'daki uzun kış aylarında bile bu kadar korkunç soğuklar görmediklerinden, işleri çok güçmüş, ayrıca insanın suratını kesecek gibi müthiş rüzgârlar esiyormuş adada. Hava koşulları onları çok zorlamış, Jake Hobart, tipide kaybolup yaşamını yitirmiş ve diğerleri de aşırı derecede yorulmuş ve donma tehlikeleri geçirmişler."

Başkan, "O koşullarda hepsinin ölmemesi bir mucize," diye mırıldandı.

Seagram, "Kaya gibi madenciler olduklarını göstermişler ve her şeye rağmen yaşamlarını sürdürmeyi başarmışlar," diye devam etti. "Dünyanın en nadir cevherini, hem de kimseye

görünmeden, aylarca güç koşullar altında çalışarak çıkarmışlar."

"Peki sonuçta çıkardıkları cevherlerle birlikte adadan kaçabilmişler mi?"

Seagram, "Evet Sayın Başkan," diye cevap verdi. "Brewster ve adamları, atık kaya parçalarını ve vagon raylarını gizleyip, kuyunun ağzını da kapayıp örtmüşler. Sonra, cevherleri kıyıya taşıyıp, Savaş Bakanlığı'nın, kutup araştırma gemisi olarak gönderdiği üç direkli, buharlı bir gemiye yüklemişler. Geminin komutanı, Yüzbaşı Pratt isminde biriymiş."

"Ne kadar cevher yüklemişler, belli mi?"

"Sid Koplin'in tahminlerine göre, yaklaşık yarım ton çok yüksek kalite cevher yüklemiş olabilirler."

"Yani, bu işlendiğinde?..."

"İşlendiğinde tahminlerimize göre yaklaşık on beş kilo olur."

Başkan, "Bu da, Sicilya Projesi için gerekenden fazla bile," dedi.

"Evet, efendim, gerekenden bile fazla."

"Peki, cevheri Amerika'ya getirebilmişler mi? Ne yazmış bu konuda?"

"Ne yazık ki getirememişler, Sayın Başkan. Fransızlar nasıl olmuşsa olanları öğrenmişler ve onları beklemeye başlamışlar. Norveç'in birkaç mil güneyinde, Yüzbaşı Pratt New York rotasına girmeye hazırlanırken, bayrağı olmayan, esrarengiz bir geminin saldırısına uğramışlar."

Başkan, "Bayraksız gemiyle uluslararası skandal da olmaz tabii. Fransızlar her şeyi düşünmüşler," diye söylendi.

Seagram, "Ama bu kez yanılmışlar, Sayın Başkan," diyerek gülümsedi. "Avrupalıların çoğu gibi, onlar da Yankee zekâsını iyi değerlendirememişler. Çünkü bizim, o zamanlar Savaş Bakanlığı denen Savunma Bakanlığımız da her ayrıntıyı düşünüp önlemlerini almış. Amerikan gemisinde gizli bir top varmış ve mürettebat, saldırıya uğradıklarında, hemen topu hazırlayıp karşı atışa başlamış. Böylece, Fransızlar şaşırılmış kalmışlar."

Başkan, heyecanlanmış gibiydi. Başını sallayıp, "Bravo, aferin," dedi.

Seagram, "Deniz çatışması, hava kararınca kadar sürmüş," diye sürdürdü konuşmasını. "Sonunda, Yüzbaşı Pratt, Fransız gemisini kazan dairesinden vurmuş ve kazanı patlatıp yangın çıkarmış. Ama Amerikan gemisi de yara almış. Ambar su alıyormuş, mürettebattan bir kişi ölmüş, dördü de ağır yaralanmış. Brewster ve Pratt, bir süre konuştuğuktan sonra, en yakın dost limana gidip yaralıları orada bırakmaya ve sonra da cevheri oradan Amerika'ya bir gemiyle göndermeye karar vermişler. Yollarına devam etmişler ve şafakta, Iskoçya'da, Aberdeen dalgakıranını geçmişler."

"Neden cevheri bir Amerikan savaş gemisine aktarmamışlar peki? Bu yol normal ticaret gemileriyle göndermekten daha iyi olmaz mıydı yani?"

"Emin değilim efendim, ama sanıyorum ki, Brewster, Fransızların, cevheri diplomatik yollardan talep etmelerinden çekiniyordu. Böylece, Amerika bu cevher hırsızlığını kabul etmek durumunda kalabilirdi. Bizanyum kendisinde kaldığı sürece, Amerikan hükümeti bir şey bilmediğini söyleyebilir ve olayı inkâr edebilirdi."

Başkan, "Brewster denen bu adam müthiş bir şeydi herhalde," dedi.

Donner gülümsedi. "Sadece bir elli sekiz boyunda, ufak tefek bir adammış efendim."

"Ne kadar ufak tefek de olsa, kendini değil ülkesinin çıkarlarını düşünerek bu kadar güçlüğe ve tehlikeye göğüs geren bir adam büyük kahraman sayılır, inşallah ülkesine salimen dönmüştür."

Seagram, "Ne yazık ki Brewster maceralı yolculuğunu tamamlayamamış," derken, elleri titremeye başlamıştı, "Fransız konsolosluğu harekete geçmiş ve bir gece, onlar, bizanyumu gemiden kamyonu aktarmaya hazırlanırlarken, Fransız ajanları rıhtımda aniden saldırıya geçmişler. Ateşli silah kullanmayıp, işlerini yumrukla ve bıçakla bitiriyorlarmış. Cripple Creek, Leadville ve Fairplay gibi madenci kasabalarında yetişmiş olan bizimkiler, kavgaya alışıklar tabii, karşı saldırıya geçip, Fransızların altısını karanlık sulara atmışlar, geriye kalanlar da kaçmışlar. Fakat Fransızlar işin peşini bırakmamışlar, gittikleri her yerde onları izlemeye ve her fırsatta saldırmaya başlamışlar. Bizim madenciler kendilerini âdeta bir korsan savaşının içinde bulmuşlar. Çünkü safdışı bıraktıkları her adama karşı, Fransızlar beş kişi gönderiyormuş. Bu kadar büyük bir kuvvet karşısında bizim Koloradolular yavaş yavaş erimeye başlamışlar. John Caldwell, Alvin Coulter ve Thomas Price, Glasgow'a gelirken ölmüş. Charles Widney Newcastle'da, Walter Schmidt Stanford yakınlarında ve Warner O'Deming de Birmingham'da yaşamlarını yitirmişler. Geriye sadece Vernon Hail ve Joshua Hays Brewster kalmış ve onlar da cevherleri Southampton limanına kadar götürmeyi başarmışlar."

Başkan, yumruklarını sıktı ve dudaklarını kısıp, "O halde Fransızlar işi bitirmişler, değil mi?" diye sordu.

"Hayır Sayın Başkan. Fransızlar Bizanyum'a asla el sürememişler." Seagram Brewster'ın güncesini aldı ve birkaç sayfa karıştırdı. "Size son yazısını okuyayım, tarihi 10 Nisan 1912. Bakın, şöyle yazmış:"

"Artık arkamızdan methiyeler yazılabilir, çünkü ölmüş sayılıyorum. Tanrı'ya şükürler olsun ki, o lanetli dağın altından kazıp çıkardığımız kıymetli maden cevherleri şu anda geminin kasasında güvencede duruyor. Hikâyeyi anlatmak için geride sadece Vernon kalıyor, çünkü ben bir saat içinde, White Star'ın büyük bir gemisiyle New York'a doğru yola çıkıyorum. Maden cevherleri güvencede. Bu günceyi, ben de öldürüldüğüm takdirde yetkililere vermesi için, Southampton'daki Amerikan konsolos yardımcısı James Rogers'a bırakıyorum. Ölen arkadaşlarıma Tanrı'dan rahmet diliyorum. Ve Southby'a dönmeyi ne kadar çok isterdim."

Başkan'ın çalışma odasında derin bir sessizlik oldu. Başkan, pencerenin önünden ayrılıp tekrar koltuğuna oturdu. Bir süre sonra, "Yani, bu durumda, Bizanyum Amerika'da olabilir mi?" diye sordu. "Acaba Brewster..."

Seagram'ın yüzü ter içinde kalmıştı. "Korkarım ki hayır, Sayın Başkan," dedi.

"Peki ama neden?"

Seagram, derin bir nefes alarak, "Sayın Başkan," dedi. "İngiltere'nin Southampton limanından 10 Nisan 1912 günü New York'a hareket eden White Star şirketinin gemisi Titanik'ti."

Başkan, birden bir kurşun yemiş gibi sarsıldı ve "Titanik mi?" diye mırıldandı. Ama kendisini çabuk topladı ve, "Şimdi anlaşılıyor," dedi. "Bizanyum'un bunca yıl ortaya çıkmamasının nedeni Şimdi anlaşıldı işte."

Donner hafif bir sesle, "Koloradolular şanslı insanlar değilermiş," diye söylendi. "Çıkardıkları maden cevherlerini korumak için canlarını verdiler ve sonra onu, okyanusun ortasında batan bir

gemiye yüklediler."

Odada yine derin bir sessizlik oldu. Başkan'ın yüzü asılmıştı. İki yardımcısına baktı ve, "Pekâlâ, şimdi ne yapacağız baylar?" diye sordu.

Seagram on saniye kadar süren bir sessizlikten sonra, yavaşça ayağa kalktı ve Başkan'a baktı. Geçmiş günlerin yorgunluğu yüzüne vurmuştu. Ama her şeye rağmen işlerini bitirmek zorundaydılar ve bunu yapacaklardı. Hafifçe boğazını temizledi ve, "Titanik'i çıkarmalıyız, efendim," diye mırıldandı.

Başkan ve Donner, ona baktılar.

Seagram bu kez sert ama çok kararlı bir sesle, "Evet efendim, Tanrı'nın yardımıyla o gemiyi, Titanik'i çıkarmalıyız!" diye tekrarladı.

Karanlık Uçurum

Eylül 1987

Pencereye yapışan simsiyah sular, gerçek dünyayla olan ilişkilerini birden kesip atmış gibiydi. Albert Giordino, hiçbir şeyi göstermeyen bu zifiri karanlık insanın aklını yok ediyor, diye düşündü. Mehtapsız karanlık bir gecede, gözleri kapalı olarak, kendini çok yükseklerden siyah bir boşluğun içine düşüyormuş gibi hissediyordu.

Alnından damlayan bir ter damlası gözünü yaktı. Kolunun yeniyle yüzünü sildi ve sonra, elini, tam önünde duran kontrol paneline uzattı. Karanlıkta, paneldeki şalterleri yokladı ve en sonunda aradığını buldu. Birkaç saniye içinde istediği minik şalteri bulup yukarıya itmişti.

Derin-deniz aracının bordasına takılmış güçlü lambalar birden yandılar ve zifiri karanlık sularda, geniş bir ışık şeridi belirdi. Spotların oluşturduğu ışıklı yolda, çeşitli derin-deniz hayvanları sağa sola kaçışıp duruyorlardı. Giordino, kalın pleksiglası buğulandırmamak için başını biraz çevirip derin bir nefes alıp verdi, sonra, operatör koltuğunun yumuşak minderine yaslandı. Bir süre öylece, hareketsiz durduktan sonra, birden, tekrar kontrol paneline uzandı ve sessiz aracı tekrar harekete geçirdi. Tüm göstergeleri kontrol edip hepsinin, güvenceli yeşil ışığı gösterdiğini gördü ve Sappho I'in elektrik sistemini devreye soktu.

Sappho I. Koltuğunu biraz çevirdi ve aracın kış tarafına doğru baktı. İçinde buldukları denizaltı, Ulusal Sualtı ve Deniz Araştırmaları Dairesi (NUMA) için dünyanın en yeni, en modern ve büyük sualtı araştırma aracı olabilirdi, ama Giordino'ya, ilk gördüğünde buz pateni üzerine konmuş kocaman bir puro gibi görünmüştü.

Sappho I, askeri denizaltılarıyla boy ölçüşmek için yapılmamıştı, onun görevi, okyanusların dibinde araştırma yapmaktı ve geminin her santimetre karesi, yedi kişilik mürettebat ve iki ton ağırlığındaki okyanus araştırmaları aletleri ve ekipmanı için kullanılmıştı. Sappho I, füze fırlatamaz ya da deniz altında saatte yetmiş mil süratle seyredemezdi, ama hiçbir denizaltının inemeyeceği 7300 metre derinliğe rahatça dalabilirdi. Ama Giordino, her şeye rağmen pek rahat değildi. Derinlik göstergesi 3800 metreyi gösteriyordu. Suyun basıncı, her 10 metre derinlikte, bir santimetre kare başına bir kilo olarak artıyordu. Sappho I'in kırmızı boyalı titanyum gövdesinde de, şu anda santimetre başına yaklaşık 1 tonluk bir basınç var demekti.

"Bir bardak kahveye ne dersin?"

Giordino başını kaldırıp bakınca, misyonun fotoğrafçısı Omar Woodson'ın somurtkan yüzünü gördü. Adamın elinde dumanı tüten bir fincan kahve vardı.

Giordino, "Şalter ve vana ustası kahvesini beş dakika önce almalıydı bayım," dedi.

Woodson kahve fincanını ona uzatırken, "Özür dilerim," dedi. "Salağın biri ışıkları kapattı, bir süre karanlıkta kaldık da ondan gecikti. Her şey tamam mı?"

Giordino, "Evet, tüm göstergeler normal," diye cevap verdi. "Arka akü bölümünü dinlenmeye aldım. Bundan sonraki on altı saat boyunca orta bölümü kullanacağız."

Woodson, "Zifiri karanlıkta bir yere çarpmadığımız için şanslı olmalıyız," dedi.

Giordino, koltuğundan kalktı, gözlerini ovaladı ve esnedi. "Biraz abartıyorsun dostum. Sonar son altı saattir, beysbol topundan büyük bir kaya parçası göstermedi. Buralarda deniz dibi, kız arkadaşımın karnı kadar düz ve pürüzsüz."

Woodson, "Herhalde göğüsleri demek istedin, değil mi?" diyerek ilk kez sırıttı, "Onun resmini gördüm."

Giordino, "Ne yapalım yani?" diye homurdandı. "Hiç kimse mükemmel değildir, değil mi? Aslına bakarsan, sevgilimin babası zengin bir içki dağıtım firması sahibi olduğundan, kızcağızın bazı kusurlarını görmeyebilirim."

O sırada, görev komutanı Rudi Gunn'ın pilot kompartımanına doğru yürüdüğünü gördüler. Gunn kısa boylu, zayıf, koca burunlu bir adamdı ve kalın çerçeveli gözlüğüyle, âdeta az beslendiği için isyan etmek üzere olan bir baykuşu andırıyordu. Ama, bu görünüşü yanıltıcıydı. Çünkü Rudi, sıcakkanlı ve nazik bir insandı. Emrindeki herkes onu sever ve sayardı.

Gunn başını uzatıp, "Siz ikiniz yine mi kavga ediyorsunuz?" diyerek gülümsedi.

Woodson asık suratla, "Aynı eski hikâye," diye homurdandı. "Sevgilisine laf ettirmiyor hiç."

Gunn kabindeki gözlem penceresinden dışarıya bakarken, "Elli bir gündür bu minik denizaltının içinde, karanlıklarda dolaştığımızı göre, onu mazur görebiliriz," dedi. Gözlerinin karanlık sulara alışması için bir süre bekledi ve sonra, Sappho I'in alt taraflarında, deniz yatağının kızıla çalan çökelti kaplamasını gördü. Dışarıdaki projektörlerden birinin ışığında, camın önünden bir an için üç santim kadar boyda kırmızı bir karides geçti ve karanlığa kaçıp kayboldu.

Gunn küçük pencereden geriye çekilirken, "Dışarıya çıkamamak ne kadar kötü değil mi?" diye söylendi. "Çıkıp yüzebilsek, kim bilir neler görürüz?"

Giordino, "Mojave Çölü'nde ne görürsen, burada da ancak onu görebilirsin," diye konuştu. "Bu derinliklerde hiçbir şey yoktur." Uzandı ve ibrelerden birinin camına hafifçe vurdu. "Hava da gittikçe soğuyor."

Woodson, "Görülmesi gereken ilginç bir yer," dedi. "Ama buralarda fazla kalmak doğru olmaz, öyle değil mi?"

Gunn, "Sonarda bir şeyler var mı?" diye sordu.

Giordino panelin tam ortasında bulunan büyük yeşil ekrana baktı ve hafifçe başını salladı. Ekrandaki görüntü dümdüzdü. "Önümüz ve yan taraflar bomboş. Profil saatlerdir değişmedi."

Gunn yorgun bir tavırla gözlüğünü çıkardı ve gözlerini ovaladı. "Pekâlâ, beyler, görevimizin bitmesine bir şey kalmadı. On saat daha böyle devam edip yüzeye çıkacağız." Durdu ve birden başını kaldırıp tavandaki panele baktı. "Ana gemi hâlâ bizimle, değil mi?"

Giordino, başını salladı. "Evet, Anamız hâlâ üstümüzde duruyor."

Su üstü destek gemisi olan ana geminin, Sappho I'i sürekli olarak sonarda izlediğini anlamak için, Giordino'nun güç çeviricinin oynayan ibresine bakması yeterli olmuştu.

Gunn, "Ana'yla temas kur," dedi. "Ve onlara, saat sıfır dokuzda çıkışa başlayacağımızı söyle. Böylece, bizi gemiye almak ve Sappho I'i çekiciye bağlamak için yeterli zamanları olur ve güneş

batana kadar hazırlıklarını tamamlayabilirler."

Woodson, "Güneşin batışını bile unuttum," diye mırıldandı. "Plaja gidip güneşte yanmayı ve bikinili yavruları seyretmeyi nasıl özledim bilemezsiniz dostlarım. Bundan sonra böyle derinlere dalmak istemiyorum."

Giordino, "Şükürler olsun, bu karanlıktan kurtuluyoruz," diye söylendi. "Bu koca puronun içinde bir hafta daha kalsaydım, herhalde su bitkileriyle konuşmaya başlayacaktım."

Gunn gülümsedi, "Hepimiz iyi bir dinlenmeyi hak ettik arkadaşlar. Çok iyi çalıştınız. Topladığımız bilgiler, laboratuardakileri uzunca bir süre meşgul edecektir, bundan eminim," dedi.

Giordino başını çevirip Gunn'ın yüzüne uzun bir süre baktı ve ağır ağır konuştu. "Biliyor musun Rudi bu garip bir görevdi."

Gunn, anlamamış gibi gözlerini açtı. "Ne demek istiyorsun, anlamadım?"

Giordino eliyle, denizaltının arka bölümünde çalışanları gösterip, "Şu ekibe bir baksana," dedi. Gösterdiği yerde dört kişi çalışıyordu -zayıf, sırik gibi bir Güneyli olan Ben Drummer, kapalı dişleri arasından sürekli ıslık çalan, kısa boylu bir Kaliforniyalı olan Rick Spencer, bir Wall Street borsacısını andıran Sam Merker ve gözlerinde hep kederli bir ifade olan ve Sappho I'de bulunmaktan mutlu olmadığı hemen anlaşılan Henry Munk'tı. "Şu ekibe bir bak, arkadaki şu soytarılar, Woodson, sen ve ben. Biz hepimiz mühendisiz, yani teknik adamlarız. İçimizde bir tane olsun bilim adamı yok."

Gunn karşı çıktı. "Ay'a ilk ayak basanlar da entelektüeller değillerdi. Bir ekipmanın mükemmel olarak çalıştırılmasını ancak mühendisler sağlayabilirler. Sizler, Sappho I'in yeteneklerini gösterdiniz, mükemmel bir araştırma aracı olduğunuzu kanıtladınız. Bundan sonrası bilim adamlarına, oşinografi uzmanlarına ait. Bizim bu görevimiz, büyük bir bilimsel araştırma ve başarı olarak geçecektir kitaplara."

Giordino, kibirli bir ses tonuyla, "Kahraman olmaya hiç niyetim yok," dedi.

Woodson, "Benim de yok," diye ekledi. "Ama kahramanların, savaştan sonra çok iyi sigorta poliçesi sattıklarını da kabul etmelisin."

Gunn, "Bu adam işin en güzel yanını göremiyor," diye devam etti. "Sevgililerine, kız arkadaşlarına anlatacağın hikâyeleri düşünsene bir. Onlara, asrın en önemli denizaltı araştırma aracını en ufak bir hata yapmadan kullandığını söylediğin zaman yüzlerindeki ifadeyi düşünebiliyor musun?"

Giordino, "En ufak bir hataya yer vermeden mi?" diyerek başını salladı. "O zaman bana, daha önce planlanmış olan rotamızın beş yüz mil dışında dolanıp durmamızın nedenini söyler misin?"

Gunn, omuzlarını silkti, "Böyle emir aldık da ondan," dedi.

Giordino, gözlerini onun yüzüne dikti ve, "Aslında Labrador Denizi'nin altında olmamız gerekiyordu," diye söylendi. "Ama Amiral Sandecker, son anda planı değiştiriyor ve bizi, Newfoundland'ın Grand Banks'i altındaki zifiri karanlık derinliklere gönderiyor. Bu nasıl saçmalık böyle?"

Gunn, garip bir gülümsemeyle onun yüzüne baktı ve sesini çıkarmadı. Ama karşısında duran iki adamın kafalarının içindeki soruları da tahmin edebiliyordu. Onların da, aynen kendisi gibi düşündüklerinden emindi. Onlar da, hiç kuşkusuz, şu anda, Washington D.C.'deki Ulusal Sualtı ve Deniz Araştırmaları Dairesi'nde, kuruluşun başında bulunan Amiral James Sandecker'ın üç ay önce

söylediklerini düşünüyor olmalıydılar.

Amiral Sandecker yüksek bir sesle gürlemişti. "Sizin yerinizde olmak için bir yıllık maaşımı verirdim."

Giordino rahat bir koltuğa gömülmüş, amiralin masasındaki kutudan aldığı bir sigaradan halka dumanlar çıkarırken herkes gibi o da amirali dinliyordu. Hepsinin dikkati duvardaki Atlantik Okyanusu haritasına yoğunlaşmıştı.

Sandecker, elindeki çubuğun ucuyla, haritada bir noktayı ikinci kez gösterdi ve, "İşte, Lorelei Akıntısı tam şurada arkadaşlar," dedi. "Afrika'nın batı ucundan başlıyor, Atlantik Okyanusu ortasından kuzeye yöneliyor, sonra da Baffin Adası ve Grönland arasından doğuya dönüp, Labrador Denizi'nde son buluyor, yani ölüyor."

Giordino söz istemiş ve, "Ben oşinografi uzmanı değilim, Amiralim," demişti. "Ama Lorelei Gulf Stream'le birleşiyor galiba."

"Tam olarak değil. Gulf Stream bir yüzey akıntısıdır. Lorelei ise, okyanusların en soğuk, en ağır suyudur ve yaklaşık dört bin üç yüz metre derinden akar."

Spencer, "O halde Lorelei, Gulf Stream'in altından geçiyor," demişti. Briefingde ilk kez konuşuyordu.

Amiral, "Evet, bu, mantıklı bir yaklaşım tabii," dedi. Gülümsedi ve devam etti. "Okyanus genelde iki tabakaya ayrılır, güneşin ısıttığı ve rüzgârların karıştırdığı üst tabaka ve ara derin ve dip sulardan oluşan, soğuk ve yoğun tabaka. Bu iki tabaka, birbirleriyle hiçbir zaman karışmazlar."

Munk, "Hiç de hoş bir yer olmasa gerek," diye söylendi, "İsmi bile berbat bu akıntının, ona, denizcileri kandırıp kayalıklara çeken bir Rhine su perisinin ismini verenler, herhalde kara mizahtan çok hoşlanıyorlardı."

Sandecker garip bir gülümsemeyle onlara baktı, "Bu isme alışmalısınız arkadaşlar," dedi. "Çünkü, Lorelei isimli bir akıntının içinde elli gün geçireceksiniz."

Woodson, "Orada ne yapacağız Amiralim?" diye sordu.

"Görevinizin ismi, Lorelei Akıntı Araştırması. Bir derin-deniz aracıyla, Dakar sahillerinin beş yüz mil kuzeybatısında dalacak ve akıntı içinde, derin sularda yolculuk ve araştırma yapacaksınız. Temel göreviniz, aracı ve içindeki aletleri denemek, çalıştırıp kontrol etmek olacak. Görevinizi kısa kesmenizi gerektirecek bir arıza olmadığı takdirde, Eylül ortasında ve Labrador Denizi'nin yaklaşık olarak merkezinde su yüzüne çıkacaksınız."

Merker hafifçe boğazını temizledi, "Hiçbir sualtı aracı, bu kadar derin sularda, bu kadar uzun süre kalmamıştır," dedi.

"Gitmek istemiyorsan açıkça söyle Sam. Kimse seni zorlamıyor."

"Şey... Hayır, onu demek istemedim."

"Bu, gönüllülerin yapacağı bir görev, isteyen vazgeçebilir."

Ben Drummer, oturduğu yerde doğruldu ve, "Neden biz, Amiralim?" diye sordu. "Ben bir deniz mühendisiyim, Spencer ekipman mühendisi ve Merker de bir sistemler uzmanı. Bizim bu araştırmada ne işimiz olabilir ki?"

"Hepiniz de, mesleğinizde usta birer profesyonelsiniz. Woodson, aynı zamanda çok iyi bir fotoğrafçı. Sappho I'de birkaç fotoğraf sistemi de olacak. Munk, kuruluşumuzun en iyi alet uzmanı. Hepiniz, daha önce birçok NUMA araştırma gemisinde komutanlık yapmış olan Rudi Gunn'ın komutasında görev yapacaksınız."

Giordino, "Beni unuttunuz," dedi.

Sandecker ona döndü ve elinde, kendi purolarından birini görünce, kaşlarını çattı. Giordino'nun, arada sırada purolarından çaldığını biliyordu ama onu bir türlü suçüstü yakalayamamıştı ve o da, bu muzipliği sürdürüyordu. "Sen, proje direktör yardımcısı olarak, görevin sorumlusu olacaksın. Aracı da yöneterek yararlı olabilirsin."

Giordino purodan derin bir nefes çekerken, şeytanca bir sırıtışla ona baktı. "Benim pilotaj lisansım uçaklar için geçerli, sualtı araçları için değil."

Sandecker hafifçe dikildi ve soğuk bir tavırla, "Sadece bana güvenin, yeter," dedi. "Şu anda, zaten elimde sizden iyi bir ekip yok. Hepiniz, daha önce Beaufort Deniz Seferi'nde birlikte çalıştınız. Tecrübeli ve yetenekli insanlarsınız. Şu anda kullanılan tüm deniz araç ve aletlerini tanıyor, biliyor ve kullanabiliyorsunuz. Hepiniz de gönüllüsünüz, biliyorum."

Giordino, başını alaycı bir tavırla salladı ve, "Tabii," dedi.

Sandecker, masasına gidip oturdu, "İki gün sonra, Key West'teki tesisimizde toplanacak ve prosedür eğitimine başlayacaksınız," diye devam etti. "Pelholme Uçak Şirketi, sualtı aracıyla bazı dalış testleri yaptı ve başarılı sonuçlar aldı, bu nedenle, sizler sadece, araştırma çalışmaları sırasında kullanacağınız araçla ve içindeki alet ve ekipmanla uyum sağlama çalışmaları yapacaksınız."

Spencer dişleri arasından bir ıslık çaldı ve, "Uçak şirketi mi?" diye sordu. "Uçak yapan bir şirket, bir derin-deniz aracı dizayn edebilir mi?"

Sandecker içini çekti ve sabırlı bir tavırla, "Rahat olun," diyerek gülümsedi. "Pelholme, on yıl önce uçak yapımını bıraktı ve deniz araçları yapımına başladı. O zamandan beri, dört tane sualtı laboratuvarı ve Donanma için de iki tane son derece başarılı sualtı aracı yaptılar."

Merker, "Bunu da sağlam yapmışlardır umut ederim," diye söylendi. "Dört bin üç yüz metre derinlikte su almaya başlarsak, herhalde canım çok sıkılır."

Giordino, "Sanırım altıma ederim demek istiyorsun," diye mırıldandı.

Henry Munk, gözlerini ovaladı ve sonra, yere bakmaya başladı, sanki halıda, denizin dibini görüyordu. Kimsenin konuşmadığını görünce, cılız bir sesle, "Bu iş gerçekten çok mu gerekli Amiralim?" diye sordu.

Sandecker, ciddi bir tavırla, "Evet, çok gerekli," diye cevap verdi. "Okyanus bilimcileri, okyanusun derinliklerindeki akıntılar konusunda bilgilerini geliştirmek için, Lorelei Akıntısı'nın akış sistemini öğrenmek istiyorlar. Bu misyon, dünya çevresinde dönen ilk uydu olayı kadar önemli, inan bana. Dünyanın en geliştirilmiş sualtı aracını test ederken, bir yandan da, şimdiye kadar hiçbir insanoğlunun görmediği deniz dibi bölgelerini göreceğiz ve haritalarını çıkaracağız. İçinizde hiç kuşku kalmasın. Sappho I, en yeni tekniklerle ve en son güvenlik önlemleri düşünülerek inşa edildi. Rahat ve güvenli bir gezi için size garanti veriyorum."

Giordino, ona göre bunu söylemek kolay, kendisi orada olmayacak ki, diye düşünmekten kendini alamamıştı.

Henry Munk duruşunu değiştirdi, esnedi ve Sappho I'in arka gözlem penceresinden bakmaya devam etti. Dümdüz giden deniz yatağı, üzerinde yazı olmayan kitap sayfaları kadar sıkıcıydı, ama Munk, kalın pleksiglasın altından geçen her bir küçük kaya parçası ya da başka bir cismin, şimdiye kadar kimse tarafından görülmemiş olduğunu düşünüyor ve bunun tarama cihazları önünde geçirdiği sıkıcı saatlerin küçük ama hoş bir ödülü olduğunu düşünüyordu.

Bir ara, gözlerini pencereden çevirdi ve aletlere baktı. Görev boyunca sürekli çalıştırılan S-T-S-V-D alıcısı dışarıdaki suyun tuzluluk derecesini, ısı derecesini, ses hızını ve su basıncını ölçüp manyetik banda kaydediyordu. Dip profil aleti, üst çökeltilerin derinliklerini akustik olarak ölçüyor ve deniz yatağı tabakalarının yapısını belirliyordu. Gravimetre, her çeyrek milde, yerçekimi gücünü ölçüyordu. Başka bir alıcı sürekli olarak, Lorelei Akıntısı'nın hızını ve yönünü izliyordu. Deniz yatağının manyetik alanı ve pusula sapmalarına yol açan maden kümeleri de manyetometre denilen aletle ölçülüyordu.

Munk az daha onu kaçıırıyordu. Manyetometre üzerindeki ibrenin hareketleri öylesine küçüktü ki, Munk tam o anda grafik kâğıdına bakıyor olsaydı onu rahatlıkla kaçırabilirdi. Yüzünü hemen gözlem penceresine çevirip baktı. Sonra dönüp, kendisinden sadece üç metre uzaklıktaki kumanda konsolunda oturan Giordino'ya, "Tüm makineler stop!" diye bağırdı.

Giordino şaşkın gözlerle arkaya döndü ve sadece Munk'ın ayaklarını görebildi. Adamın vücudu, aletlerin arasına gömülmüştü. "Ne gördün?"

"Biraz önce, metal bir cismin üzerinden geçtik. Biraz geriye git de iyice bir bakalım."

Giordino, onun duyması için, "Tamam, geriye gidiyorum," diye seslendi.

Teknenin tam ortasında, iki yanda bulunan iki motoru çalıştırdı ve yarım yolla geriye gitmeye başladı. Sappho I, on saniye kadar, iki mil gücündeki akıntıya karşı koyamadı ve yerinde saydı. Sonra, akıntıya karşı, yavaş yavaş geriye doğru kaydı. Gunn ve diğerleri Munk'ın aletlerinin başına toplandılar.

Gunn, "Ne olduğunu anlayabildin mi?" diye sordu.

Munk, "Emin değilim," diye cevap verdi. "Yaklaşık yirmi metre kış tarafta, deniz yatağı çamurlarından dışarıya çıkmış bir şey vardı. Kış taraftaki ışıklarda, bulanık olarak bir şey gördüm."

Şimdi, merakla bekliyorlardı. Hepsine asırlar kadar uzun gelen birkaç saniye sonra Munk, "Tamam," dedi. "Onu buldum."

Gunn, Woodson'a döndü ve, "Tekne altındaki iki stereo kamerayla ışıkları aç," dedi. "Bunu filme almalıyız."

Woodson başıyla onayladı ve ekipmanına doğru gitti.

Spencer, "Ne olduğunu söyleyebilir misin?" diye sordu.

Munk'ın sesinden, çok heyecanlı olduğu belli oluyordu. "Dipteki sulu çamurdan çıkmış bir huniye benziyor," diye cevap verdi.

Gunn, "Huniye mi benziyor?" diye kuşkucu bir sesle sordu.

Drummer eğildi ve Gunn'ın omzuna yaslandı. "Nasıl bir huni yani?"

Munk öfkeli bir sesle, "Dar ağızlı kaplara, şişelere sıvı boşaltmakta kullanılan huniler gibi bir huni işte, be adam!" diye homurdandı. "Şu anda sancak tarafımızdan geçiyor. Baş taraf pencerelerinde görünür görünmez, gemiyi durdurması için Giordino'yu uyarın."

Gunn iki adımda Giordino'nun yanına geldi. "Bizi onun üstünde tutabilir misin?"

"Denerim tabii, ama akıntı yandan gelmeye başlarsa tekneyi tutamam ve o şeyle göz temasını kaybedebiliriz."

Gunn baş tarafa gitti, kauçuk kaplı döşemeye uzanıp, dört pencereden birine yaklaştı, Merker ve Spencer'la birlikte dışarıya bakmaya başladı. Cismi hepsi aynı zamanda görmüşlerdi. Cisim, Munk'ın tarif ettiği gibi, yaklaşık on iki santim çapında, ters dönmüş bir çanı andıran bir huniydi ve dip kısmı çamura gömülü duruyordu. Üzeri çamur ve çeşitli deniz dibi maddeleriyle kaplanmıştı ama hasar görmemişe benziyordu.

Giordino, "Tekneyi tutuyorum," dedi. "Ama ne kadar tutabilirim bilmem."

Gunn, gözlerini pencereden çekmeden, bir çift kamera üzerine eğilmiş, objektif ayarı yapmaya çalışan Woodson'a işaret etti.

"Tamam, ayarladım, çalıştırıyorum." Merker, döndü ve Gunn'a bakıp, "Yakalayalım onu," dedi. Gunn sesini çıkarmadı. Burnu neredeyse cama degecekti. İyice dalmış, o garip cisme bakıyordu.

Merker gözlerini kısıp tekrar ona baktı. "Ne diyorsun, Rudi? Şunu yakalayıp içeri alalım diyorum."

Düşüncelere dalan Gunn onun söylediğini en sonunda anladı Ve "Tabii, tabii," diye mırıldandı. "Bunu yapalım hemen."

Merker ön bölme duvarına yaklaşık bir metrelik bir kabloyla takılmış olan metal bir kutuyu yerinden çıkardı ve orta pencereye yerleşti. Kutunun üzerinde, topuz şeklinde bir küçük levye ve çevresinde de birkaç şalter vardı. Kutu, Sappho I'in burun altında bulunan ve yüz seksen kilo ağırlık kaldırabilen mekanik kolun kontrol ünitesiydi.

Merker bir düğmeye basıp kolu çalıştırdı. Kol, tam boyu olan on metre açıldığında, kontrol panelindeki başka düğmelerle oynadı. Fakat kolun ucu, huniye yaklaşık yirmi santim uzakta kalmıştı, "Bir otuz santime daha ihtiyacım var."

Giordino, "Hazır ol ve bekle," dedi. "Hareket, pozisyonumu bozabilir."

Huni, kolun parmak şeklindeki kıskaçları altında, çok ağır bir şekilde hareket ediyordu. Bir ara tam yakalama noktasına geldiler ve Merker, kolun ucundaki parmakları açıp, yakalaması için huninin ağzına doğru yaklaştırdı. Fakat, parmaklar tam kapanmak ve huniyi yakalamak üzereydiler ki, akıntı, gemiyi hafifçe savurdu ve huni üç santimlik bir farkla ellerinden kaçtı.

Giordino, "İskele tarafına kayıyoruz!" diye bağırdı. "Onu tutamıyorum."

Merker kutu üzerindeki şalterle ve kolla oynamaya başladı. Bu kez de yakalayamadığı takdirde, onu kaybedebilirlerdi. Alnında biriken terler gözlerine doğru süzülüyordu ve parmakları uyuşmuş gibiydi.

Kolu biraz döndürdü ve geminin kayış yönünün tersine, altı derece sancak tarafına hareket ettirdi. Parmaklar tam huninin üzerindeydi ve bu kez kaçırılmamalıydı. Yakalama çenelerinin düğmesine

hafifçe dokundu. Huninin kenarı, kapanan çeneler arasındaydı.

Merker onu yakalamıştı.

Kolu çok ağır bir hareketle yukarıya doğru kaldırdı ve huniyi, çamurun içinden yavaşça çekip aldı. Terler şimdi gözlerine giriyordu, ama onları kapamadı. En küçük bir hatasında huni, kolun ucundaki parmakların arasından sıyrılıp çamura gömülebilirdi ve bir daha da onu bulamazlardı. Şimdi, huninin geriye kalan kısmı da çamurdan kurtulmuş ve pencerelere doğru yükselmeye başlamıştı.

Woodson, "Aman Tanrım!" diye fısıldadı. "Bu bir huni değil!"

Merker, "Bir kornaya benziyor," dedi.

Gunn başını iki yana salladı. "Hayır, bu bir kornet."

Giordino pilot konsolundan ayrıлып, Gunn'ın omzu üzerinden dışarıya baktı, "Nasıl bu kadar emin olabiliyorsunuz?" dedi.

"Lise bandosunda bu aleti çalmıştım da ondan."

Şimdi, diğerleri de, bu müzik aletini tanımışlardı. Aletin ağızlığı ve pistonları da rahatça görülebiliyordu.

Merker, "Yanılmıyorsam bu alet pirinçten yapılmış ve bir zamanlar rengi sarıymış," diye konuştu. "Temizlenince göreceğiz tabii."

Giordino, "Munk'ın manyetometresinin onu çok hafif göstermesinin nedeni bu olmalı," diyerek başını salladı. "Aletin sadece ağızlığı ve pistonları demir içerirler."

Drummer heyecanlanmıştı, Alabama aksanıyla, "Acaba ne zamandır burada duruyor bu alet?" diye sordu.

Merker, "Bence, nereden gelmiş olduğu daha önemli bir soru," dedi.

Giordino, "Canım, buralardan geçen bir gemiden düşmüş olabilir," diyerek omuzlarını silktiler. "Belki de, müzik dersinden nefret eden bir çocuk tarafından denize atılmıştır."

Merker, başını kaldırmadan, hafif bir sesle, "Kim bilir, belki sahibi de buralarda bir yerlerde, diye mırıldandı.

Spencer ürpermişti, "Ne hoş şeyler düşünüyorsun," diye homurdandı.

Sappho I'in içinde, şimdi derin bir sessizlik vardı.

* * *

Havacılık tarihinde Teneke Kaz olarak ün yapmış, üç motorlu, antika Ford uçak, uçamayacak kadar şekilsiz görünüyordu, ama Washington Ulusal Havaalanı'nın pistine doğru, bir albatros gibi, mükemmel bir süzülüşle son yaklaşmasını yaptı ve alçalmaya başladı. Pitt, üç gaz kolunu geriye çekince, uçak, bir sonbahar yaprağının yere konuşu gibi, yavaşça tekerleklerini piste koydu. Pitt, havaalanının kuzey ucundaki NUMA hangarlarına doğru ilerledi ve hangarın önünde, makinistin motor durdur işaretiyle motorları stop etti. Akşam güneşinde parıldayan pervaneler, yavaşlamış ve sonra da tamamen durmuşlardı. Pitt, telsiz kulaklığını çıkarıp levyenin üzerine astı ve kokpit yan kapısını açtı.

Uçaktan çıkıp aprona inmek üzereydi ki, aşağıdan birinin asfalt üzerinde durmuş el sallayarak, "Yukarıya çıkabilir miyim?" diye bağırdığını görünce şaşırıldı. Adam, Gene Seagram'dan başkası değildi.

"Ben aşağıya iniyorum," diye seslendi Pitt.

"Hayır, lütfen orada kal."

Pitt omuzlarını silkti ve tekrar koltuğuna oturup arkasına yaslandı. Seagram, birkaç saniye içinde merdiveni tırmanıp kokpite çıkmış ve kapıyı açıp içeriye girmişti. Üzerinde çok iyi bir terzi elinden çıktığı belli olan koyu renk, yelekli bir takım elbise vardı, ama bazı yerlerinin buruşmuş olması, adamın belki de yirmi dört saattir yatağa girmediğinin bir göstergesiydi.

Seagram, "Bu harika eski makineyi de nereden buldun böyle?" diye sordu.

Pitt, "Onu, İzlanda'da, Keflavik'de gördüm," diye cevap verdi. "Oldukça iyi bir fiyata aldım ve gemiyle buraya gönderdim."

"Çok güzel bir uçak."

Pitt eliyle, boş olan ikinci pilot koltuğunu gösterdi ve, "Burada konuşmak istediğine emin misin?" diye sordu, "Güneş birkaç dakika içinde burasını fırına çevirir."

Seagram, koltuğa oturup derin bir nefes aldı ve, "Söyleyeceklerim pek fazla zaman almayacak," dedi.

Pitt belli etmeden onu inceledi. Seagram, istemediği şeyleri yapmaya zorlanan, kapana kısılmış gururlu bir adamın ifadesini taşıyordu.

Seagram konuşurken, Pitt'e değil de, ön camdan dışarıya bakıyordu ve sesinden, oldukça sinirli olduğu belli oluyordu. "Sanırım buraya neden geldiğimi merak ediyorsun, değil mi?" diye sordu.

"Bunun aklımdan geçmediğini söyleyemem."

"Yardıma ihtiyacım var."

Bir süre önce yaptıkları tartışmadan hiç bahsetmiyor, doğrudan, ondan yardım talep ediyordu. Garip bir adamdı doğrusu.

Pitt gözlerini kısarak onun yüzüne baktı. "Neden bilmiyorum ama senin benden pek hoşlanmadığını düşünüyordum, haksız mıyım acaba?"

"Duygularımızın önemi yok şu anda. Hükümetimiz, senin yeteneklerinden yararlanmak istiyor ve bunu rica ediyor."

"Yeteneklerimden yararlanmak mı? Rica mı?" Pitt şaşkınlığını gizleyemedi. "Beni işletiyor musun Seagram."

"Seni işletiyor olmak isterdim, ama Amiral Sandecker böyle nazik bir görevi ancak senin başarabileceğini söyledi ve ben de bunun için sana geldim."

"Nasıl bir görevmiş bu?"

"Titanik'in deniz dibinden çıkarılması."

"Oh tabii! Monoton yaşamı renklendirmek için bir gemi batığını çıkarmak kadar..." Pitt birden

durdu, yeşil gözleri büyüdü ve suratı birden kıpkırmızı oluverdi. "Hangi gemi dedin sen?" Sesi bir mırıltı gibiydi.

Seagram onu şaşırtmaktan memnun olmuş gibiydi. Hafifçe gülümsedi ve "Titanik," dedi. "Bu gemiyi duymuşsundur mutlaka?"

Pitt on saniye kadar afallamış bir halde sessizce oturdu. Sonra, "Sen ne önerdiğinin farkında mısın acaba?" diye sordu.

"Tabii farkındayım."

Pitt hâlâ şaşkınlıktan kurtulamamıştı, başını iki yana salladı ve yine o mırıltıya benzer sesiyle, "Bu imkânsız bir şey!" diye söylendi. "Teknik olarak mümkün olsa bile, ki değil, bu iş yüz milyonlarca dolara mal olur ve ayrıca... Gemi sahibi şirket ve ülkeyle, sigorta şirketleri arasında korkunç bir boğuşmaya neden olur."

Seagram, "Şu anda, konuyla ilgili olarak çalışan iki yüz mühendis ve bilim adamı var, belki daha da fazla," diye açıkladı. "İşin finansmanı, gizli devlet fonlarından karşılanacak. Yasal konuları boş ver sen. Uluslararası yasalara göre, bir gemi, çıkarılamayacak şekilde battıktan sonra, gereken parayı harcamayı göze alan ve onu çıkarmaya çalışan kim olursa sahibi de o olur Pitt." Döndü ve pencereden dışarıya baktı. "Bu işin ülkemiz için ne kadar hayati olduğunu bilemezsin. Titanik, bizim için, sadece bir hazine ve tarihi değeri olan bir gemi değil. O geminin kargo ambarında, ülkemizin savunması için çok önemli olan bir şey saklı duruyor."

"Söylediklerinin bana biraz saçma geldiğini biliyor musun?"

"Tamam, şu anda sana saçma gelebilir tabii, ama bunlar gerçek."

Pitt başını iki yana salladı. "Sen, tam anlamıyla fantezilerden bahsediyorsun burada. Titanik, yaklaşık dört bin beş yüz metre derinlikte yatıyor. Bu derinlikte suyun basıncı santimetre kare başına bir tonun üzerindedir. Bu büyük bir engeldir, geminin çıkarılmasına karşı. Şimdiye kadar hiç kimse Andrea Doria ya da Lusitania'yı çıkarmaya teşebbüs etmedi... Ve bu gemiler, sadece doksan metre derinlikte yatıyorlar."

Seagram, "Biz Ay'ın üzerine adam indirebiliyorsak, herhalde Titanik'i de çıkarabiliriz, değil mi?" diye ısrar ediyordu.

"Bunu, Ay'a çıkma ile kıyaslayamazsın. Ay'ın üzerine bir kapsül indirmek için, binlerce insan on yıl çalıştılar. Bu kapsülün ağırlığı da yaklaşık dört tondur. Kırk beş bin tonluk bir çelik yığınını derin sulardan çekip çıkarmak ise tamamen başka bir olay. Sadece gemiyi bulmamız bile aylarca sürebilir."

"Gemiyi arama çalışmaları başladı bile."

"Ama ben bir şey duymadım ve..."

Seagram, "Gemiyi arama çalışmalarını duymaman normal," diyerek gülümsedi. "Bu çalışma çok gizli tutuluyor, anlarsın, güvenlik önlemleri işte. Hatta senin yardımcın Giordano bile..."

"Giordano değil, Giordino."

"Özür dilerim, evet Giordino. O bile, şu anda Atlantik deniz yatağında araştırma yapan araştırma gemisinin kaptanlığını yaparken, gerçek görevi hakkında en ufak bir bilgi sahibi değil."

"Ama görevleri, Lorelei Akıntısı'nı araştırmaktı. Sappho I'in görevi derin okyanus akıntısını

izleyip bilgi toplamaktı."

"Evet, ama tam zamanında müdahale edildi ve Amiral Sandecker, Sappho I ekibine, su yüzüne çıkmalarına çok az kala, Titanik'in battığı yere gitmelerini emretti."

Pitt başını çevirdi ve o sırada havaalanının ana pistinden kalkmakta olan dev yolcu uçağına baktı. "Peki ama bu iş için neden beni seçtiniz? Yüzyılın en müthiş olayına davet edilmek için ne yaptım ben, bunu nasıl hak ettim acaba?"

Seagram gözlerini kısarak onun yüzüne baktı. "Sen basit bir davetli değilsin, Pitt. Batığı çıkarma operasyonunu sen yöneteceksin, komutansın."

"Tamam da, soruma cevap vermedin, neden ben?"

"Beni çok sevindiren bir seçim değil, senin bu göreve atanman," dedi Seagram. "Ne var ki, Ulusal Sualtı ve Deniz Araştırmaları Dairesi, bu ülkenin oşinografi konusunda en yetkin kuruluşu, derin su kurtarma uzmanlarının en önde gelenleri burada çalışıyor ve sen de bu kuruluşun Özel Projeler Direktörüsün. İşte bu nedenle seçildin."

"Şimdi durum netleşiyor. Ben sadece yanlış zamanda, yanlış görevdeyim."

Seagram yorgun bir tavırla, "Nasıl istersen öyle kabul edebilirsin," dedi. "Ama kayıtlarda, çok güç görevleri başarıyla tamamlamış olduğun yazıyor ve bu beni çok etkiledi, bunu da kabul etmeliyim." Cebinden mendilini çıkarıp alnını sildi, "Senin seçilmeni gerekli kılan bir etken de," diye devam etti, "Titanik konusunda bir uzman olarak kabul edilmen."

"Titanik'le ilgili bilgi toplamam sadece bir hobi, hepsi bu. Bunun, o geminin kurtarılmasıyla bir ilgisi olamaz."

"Her neyse Bay Pitt, Amiral Sandecker'ın dediğine göre, lojistik koordinasyon ve adam kullanma konusunda, senin bir dâhi olduğun kabul etmemiz gerekiyormuş." Sustu ve Pitt'in gözlerine baktı, "İşi alacak mısın?"

"Bu işi başaracağımı pek sanmıyorsun, değil mi Seagram?"

"Doğruyu söylemek gerekirse öyle. Ama denize düşen yılan sarılır diye bir söz vardır, bilirsin."

Pitt alaycı bir gülümsemeyle ona baktı, "Bana güvendiğin için sağ ol!" dedi.

"Ee, görevi kabul ediyor musun?"

Pitt, uzunca bir süre gözlerini kısıp düşündü. Sonra, onun gözlerine bakıp, "Pekâlâ dostum," dedi. "İşi kabul ediyorum, ama o koca paslı gemi New York limanına getirilmeden, hiçbir bahse girme. Bu işin hiçbir garantisi olmadığını peşinen söyleyeyim sana. Titanik'i bulduğumuzda, yani eğer bulabilirsek, tekne su yüzüne çıkarılamayacak kadar parçalanmış olabilir. Aslında hiçbir şey imkânsız değildir. Ama ben, o gemide, hükümet için bu kadar kıymetli ne olduğunu merak etmekten kendimi alamıyorum doğrusu. Deneyeceğim Seagram, ama hiçbir şeye söz vermiyorum."

Pitt bunları söyledikten sonra, sırtarak onun yüzüne baktı ve pilot koltuğundan kalktı. "Konuşma bitmiştir. Şimdi bu fırından çıkalım ve şöyle klimalı, güzel bir bar bulalım da bana soğuk bir şeyler ısmarla bakalım. Böyle güç bir işi kabul ettiğime göre, bir şeyler yapmalısın."

Seagram gittikçe ısınan kokpitte iyice gevşemişti. Pitt'in söylediklerini dinledi ve sonra, sesini çıkarmadan omuzlarını silkti.

John Vogel, kornete önce, sadece bir tamir işi olarak baktı. Müzik aletinin görüşünde onu olağandışı kılan, koleksiyoncuları heyecanlandıracak bir şey yoktu. Aletin pistonları paslanıp kalmışlardı ve yerlerinden oynamıyorlardı. Pirincin sarı rengi, üzerine birikmiş pisliklerden görünmüyordu. Tüplerin içine dolmuş olan çamurdan, balık kokusunu andıran bir koku geliyordu.

Vogel bu kadar basit bir işle uğraşmasının ayıp olabileceğini düşündü. Onu, onarmaları için yardımcılarında birine vermesi daha doğru olacaktı. O, uzun, düz tüpleri olan ve kulak tırmalayan sesler çıkaran antika Çin ve Roma trompetleri, eski caz ustalarının pirinç müzik aletleri ve tarihi değeri olan aletleri yenileyip, yeniden hayata döndürmekten zevk alır, bunlarla günlerce hiç sıkılmadan bir saat tamircisi sabrıyla uğraşabilirdi.

Korneti bir beze sardı ve ofisinin bir köşesine bıraktı.

Tam o sırada masasındaki interkomdan bir ses geldi. "Evet Mary? Ne var?"

Sekreteri, interkomdan, "Ulusal Sualtı ve Deniz Araştırmaları Dairesi'nden Amiral James Sandecker telefonda efendim," diye cızırdayan bir sesle konuştu. "Sizinle hemen görüşmek istiyor."

"Pekâlâ, bağla bakalım." Telefonu aldı ve "Buyrun, ben John Vogel," dedi.

"Bay Vogel iyi günler, ben James Sandecker."

Sandecker'ın onu araya sekreterini sokmadan araması ve hattın diğer ucundan konuşurken, unvanını söylememesi Vogel'ı etkilemişti.

"Buyrun Amiralim, sizin için ne yapabilirim acaba?"

"O şey geldi mi size?"

"Hangi şey Amiralim?"

"Eski bir borazan canım."

Vogel güldü ve başını salladı. "Haa, şu kornetten bahsediyorsunuz galiba, değil mi? Bu sabah onu masamın üzerinde buldum, ne olduğuna dair bir not da bırakmamışlar. Müzeye birinin armağan ettiğini sandım."

"Özür dilerim Bay Vogel. Size haber vermem gerekirdi, ama meşguldüm."

Açık yürekli bir özür dileyiş.

"Peki, sizin için ne yapabilirim?"

"Onu inceleyip bana bilgi verebilir misiniz acaba? Yani, hangi tarihte yapıldığı filan gibi bilgiler."

"Peki ama beni seçmenizin nedeni ne?"

"Washington Müzesi Müzik Bölümü müdürü olarak, ilk aklıma gelen siz oldunuz tabii. Sonra, ortak bir dostumuz, sizin bir bilim adamı olarak çalışmaya başlamanızla, dünyanın ikinci bir Harry James kaybettiğini söyledi."

Vogel, 'Aman Tanrım! Başkan olmalı bu ortak dost,' diye düşündü. Sandecker'a olumlu bir puan daha verdi. Doğru kişileri tanıyordu.

"Bu husus tartışılabilir," dedi Vogel. "Raporu ne zaman istiyorsunuz?"

"Sizin için uygun olan en kısa zamanda."

Vogel kendi kendine gülümsedi. Böyle kibarca yapılan talepler, daha iyi bir çalışmayı hak ederlerdi. "Zaman alan, aletteki paslanmanın çözülmesidir. İşler yolunda giderse, yarın sabah size bir şeyler verebilirim," dedi.

"Teşekkür ederim Bay Vogel. Size müteşekkirim."

"Acaba bana yardımcı olmak için, bu aletin nasıl ve nerede bulunduğu konusunda bilgi verebilir misiniz?"

"Çok özür dilerim ama bunu yapamam. Yardımcılarım, sizi etkilemeden fikrinizi almanın daha iyi olacağı kanısına vardılar."

"Yani, benim bulgularıyla sizinkileri kıyaslayacaksınız, öyle mi?"

Sandecker hattın diğer ucundan, "Biz sadece, umutlarımızı ve beklentilerimizi doğrulamanızı arzu ediyoruz Bay Vogel," diye konuştu. "Hepsi bu."

"Pekâlâ, elimden geleni yapacağım Amiralim, iyi günler."

"İyi şanslar."

Vogel telefonu kapadıktan sonra, bir süre, beze sarıp bir köşeye bıraktığı müzik aletine baktı. Sonra, interkomun düğmesine bastı ve sekreterine, "Mary ben söyleyinceye kadar telefon bağlama, ayrıca, bir orta boy pizza ve bir küçük şişe Gallo şarabı getirt, tamam mı?" dedi.

"Yine kendinizi atölyeye kilitleyip çalışacaksınız galiba."

"Evet kızım, sanırım bugün işim uzun sürecek."

Vogel, hemen çalışmaya başladı ve önce, kornetin çeşitli yönlerden fotoğraflarını çekti. Sonra, aletin boyutlarını, üzerindeki pas ve lekelerle pislikleri, büyük bir not defterine kaydetti. Telefon konuşmasından sonra, alete daha büyük bir ilgiyle bakıyordu. Pirinci çok iyi, kaliteli bir aletti ve pistonlarla borulara bakılırsa, 1930'dan önce yapılmış olmalıydı. Aleti eline alıp biraz inceleyince, üzerindeki pas sandığı kabuğun, aslında, basınç altında sertleşmiş bir çamur tabakası olduğunu anladı.

Aleti Calgon'lu suya batırıp çalkalamaya ve üzerindeki pislikleri temizlemeye başladı. Suyu zaman zaman değiştirip, aletten akan pislikleri atıyordu. Gece yarısına doğru, aleti tamamen temizlemişti. Onu sudan çıkardı ve kuruladıktan sonra, pirincin parlaklığını geri getirmek için krom asidi eriyiğiyle silip parlatmaya başladı. Bir süre sonra, aletin huniye benzer kısmında, küçük sarı plakanın üzerindeki yazılar da okunmaya başlamıştı.

Vogel kendi kendine, "Aman Tanrım!" diye mırıldandı. "Bu, özel yapılmış bir alet, sipariş üzerine yapılmış."

Eline bir büyüteç aldı ve yazıyı okumaya başladı. Birkaç saniye sonra büyüteci bırakıp telefona sarılırken, elleri titriyordu.

John Vogel saat tam sekizde, Sandecker'ın NUMA karargâhının on katlı binasının en üst katında bulunan ofisine kabul edildi. Gözleri kıpkırmızıydı ve esneyip duruyordu.

Sandecker masasından kalkıp ona doğru gitti ve elini sıktı. Amiral bu uzun boylu adamın yanında daha da kısa görünüyordu. Vogel bir doksan boyunda, saçlarının tepesi açılmış, sempatik görünümlü

bir adamdı. Kahverengi gözlerinde sıcak bir gülümseme vardı. Pardösüsü pırıl pırıl ve ütülüydü, ama pantolonu, dizlerinin altında lekeli ve buruşuktu.

Sandecker, "Sizinle tanışmak büyük zevk Bay Vogel," diyerek gülümsedi.

Vogel, elindeki siyah trompet çantasını masaya bırakıp, "Ben de sizinle tanıştığıma çok sevindim Amiral. Bu kılıkla, olduğum gibi geldiğim için özür dilerim," dedi.

"Zor bir gece geçirmişe benziyorsunuz."

"İnsan zevk aldığı bir işi yaparken, zamanın nasıl akıp geçtiğini anlamıyor bile."

Sandecker, "Haklısınız," dedi ve ofisin bir köşesinde duran ve çok kısa boylu bir adamı işaret etti, "Bay John Vogel, bu da Binbaşı Rudi Gunn."

Vogel gülümseyerek, "Sizi tanıdığıma çok sevindim Binbaşı Gunn," dedi. "Sizin Lorelei Akıntısı Seferinizi, milyonlarca insanla birlikte ben de gazetelerden heyecanla izledim. Sizi kutlarım Binbaşım. Büyük iş başardınız."

Binbaşı Gunn, başını hafifçe salladı ve, "Teşekkürler," dedi.

Sandecker bu kez, kenardaki divanda oturan başka birini gösterdi. "Bu da benim Özel Projeler Direktörüm Dirk Pitt."

Vogel, Pitt'in güneş yanığı yüzüne baktı ve onu başıyla selamladı. "Bay Pitt."

Vogel oturdu ve cebinden eski bir pipo çıkarıp, "İçmemin bir mahzuru var mı?" diye sordu.

Sandecker de, masasındaki kutudan bir Churchill purosunu aldı ve gülümseyerek, "Hayır, hayır," diye cevap verdi. "Ben de size katılacağım."

Vogel piposunu yakıp birkaç nefes çektikten sonra, arkasına yaslandı ve, "Söyler misiniz Amiral?" diye sordu. "Bu kornet Kuzey Atlantik'in dibinde mi bulundu?"

Amiral, meraklı bir ifadeyle ona bakarak "Evet Newfoundland açıklarında, Grand Banks'in güneyinde bulundu," diye cevap verdi. "Bunu nasıl anladınız acaba, sorabilir miyim?"

"Basit bir muhakeme sonucu tabii."

"Peki, bu müzik aleti hakkında bize ne söyleyebilirsiniz?"

"Epey şey söyleyebilirim. Her şeyden önce, bu, çok kaliteli bir enstrüman ve profesyonel bir müzisyen için yapılmış."

Gunn, Giordino'nun Sappho I'deki sözlerini hatırladı. "Yani, bir amatör işi değil, öyle mi?" diye sordu.

"Hayır," dedi Vogel kararlı bir sesle. "Hiç öyleye benzemiyor."

Pitt, "Yapıldığı yeri ve tarihi söyleyebilir misiniz acaba?" diye sordu.

"Ayını yaklaşık olarak söyleyebilirim, yani Ekim ya da Kasım olabilir, yılı ise 1911. Bu alet, ünlü bir İngiliz firması, Boosey & Hawkes tarafından yapılmış."

Sandecker'ın gözlerinden, bu adama saygı duyduğu belli oluyordu. "Çok büyük bir iş başardınız Bay Vogel. Aslına bakarsanız, biz, yapımcının ismini değil, ülkesini bile bulabileceğimizi pek sanmıyorduk."

"Ben de öyle büyük bir araştırma yapmadım zaten, bilgiler aletin üzerinde yazılıydı. Bu alet, birine armağan olarak verilmiş."

"Nasıl yani?"

"Efendim, bu tür iyi kalite aletler, bazı durumlarda, önemli bazı olayların anısına bazı özel kişilere armağan edilirler."

"Küçük çaplı silah yapımcılarının alışılmış bir uygulamasıdır bu," diye onu destekledi Pitt.

"Kaliteli müzik aletleri yapanlar da aynı şeyi uygular. Burada da, bu alet, firması tarafından, bir çalışanına hizmetleri karşılığı olarak armağan edilmiş. Armağan edilmiş tarihi, yapımcı ismi, armağan verilen çalışanın adı ve firması da, kornetin üzerindeki madeni plakaya yazılmış."

Gunn dayanamayıp, "Yani, bu aletin sahibinin kim olduğunu da söyleyebilir misiniz?" diye sordu. "Onu da mı yazmışlar?"

Vogel, "Tabii," diyerek, aletin durduğu siyah çantayı açtı ve "Bakın, kendiniz de okuyabilirsiniz," dedi.

Korneti çıkarıp Sandecker'ın masasına koydu. Üç adam, hayranlıkla alete baktılar. Pencereden giren sabah güneşinin ışıkları, aletin parlak sarı metalinden yansyordu. Kornet, sanki mağazadan yeni alınmış gibiydi. Aletin deniz dibinden çıkarıldığını gösteren en küçük bir işaret bile yoktu. Sandecker, birden kaşlarını çattı ve Vogel'ın yüzüne baktı.

"Bay Vogel, siz bu işin ciddiyetini anlamadınız galiba. Benim şaka yapacak halim yok."

Vogel, birden şaşırıp ve, "İşin ciddiyetini anlamamış olabilirim," diye karşılık verdi. "Çok heyecanlanmanızı ve şaşkınlığınızı anlayabiliyorum Amiral. Ama inanın, bu bir şaka değil. Son yirmi dört saatimin büyük çoğunluğunu, bu aleti eski haline getirmek için harcadım." Durdu ve masanın üzerine kalınca bir dosya bıraktı, "İşte, raporum da burada, yaptığım bütün çalışma, aşama aşama kayda alındı ve fotoğraflarla güçlendirildi. Burada, küçük zarflar içine koyduğum deniz dibi çamur parçaları ve aletin üzerinden çıkan pislikleri de bulabilirsiniz. Ayrıca, birkaç küçük parçayı da değiştirip yenilemek zorunda kaldım ki, onlar da not edilmiştir. Hiçbir şeyi ihmal etmedim."

Sandecker mahcup olmuşa benziyordu, "özür dilerim Bay Vogel," diye konuştu. "Ama şurada duran aletle, dün size gönderdiğim alet arasında en küçük bir benzerlik göremiyorum." Sustu ve Pitt'le göz göze geldi. "Anlayacağınız gibi, biz..."

"Bu aletin bu kadar uzun süre deniz dibinde durduktan sonra, bu kadar iyi durumda kalabileceğini düşünmediniz," diyerek Vogel cümleyi tamamladı. "Demek istediğinizi anlıyorum Amiralim. Ben de bu aletin nasıl olup da bu kadar iyi durumda kalmış olduğunu anlamış değilim. Tuzlu suda iki-üç yıl kalmış olup da, bundan çok daha berbat hale gelmiş bir sürü müzik aleti gördüm. Bir deniz bilimcisi yani oşinograf olmadığım için, bu işin sırrını da bilemem tabii. Ama suyun dibinde ne kadar kaldığını ve nereden geldiğini söyleyebilirim."

Vogel, uzanıp korneti aldı ve gözlüğünü takıp okumaya başladı: "White Star Gemi Şirketi tarafından, yolcularımızın eğlenceli deniz seyahati yapmaları için tüm ustalığını göstermiş olan Graham Farley'e armağan edilmiştir." Gözlüğünü çıkartıp Sandecker'e baktı ve "White Star ismini görünce, bu sabah bir arkadaşıma telefon ettim ve küçük bir araştırma yaptım," diye devam etti. "Arkadaşım, Donanma Arşivi'nde araştırma yaptı ve buraya gelmeden yarım saat önce beni aradı. Anlaşıldığına göre, bu Graham Farley, White Star Şirketi'nin çok sevilen bir müzisyeniymiş. Şirketin

gemilerinden biri olan... Bir dakika ismi neydi, tamam, galiba Oceanic isimli gemide üç yıl süreyle solo kornetçi olarak çalışmış. Şirketin en yeni gemisi ilk seferine çıkacağı zaman, yöneticiler, gemilerdeki en seçkin ve usta müzisyenleri seçip, yeni gemide mükemmel bir orkestra oluşturmuşlar. Graham da, seçilen müzisyenlerin arasındaymış. Evet baylar, bu kornet, Atlantik Okyanusu'nun derin sularında çok uzun yıllar kaldı. Çünkü 15 Nisan 1912 günü, dalgalar onu ve Titanik'i yutarken, Graham Farley, yolculara moral vermek için bunu çalıyordu."

Vogel'in açıklamaları herkesi farklı etkilemişti. Sandecker'in yüzünde yarı hüznü, yarı kuşkulu bir ifade belirmiş, Gunn gerginleşmişti, Pitt ise umursamaz görünüyordu. Vogel, gözlüğünü çıkarıp cebine koyarken, odanın içinde derin bir sessizlik vardı.

Sandecker, güzel bir kadının ismini söylüyormuş gibi, "Titanik," diye mırıldandı. Sonra, gözlerini Vogel'a çevirdi. "İnanılacak gibi değil."

Vogel başını hafifçe eğdi. "Evet, ama gerçek. Bu kornet, Sappho I tarafından bulundu, değil mi Binbaşı?"

"Evet, seferinin sonuna doğru."

"Görevinizin sonunda bu keşif, büyük ikramiye sayılır. Geminin kendisine rastlamamanız büyük şanssızlık doğrusu."

Gunn, Vogel'in gözlerine bakmaktan kaçınarak, "Evet öyle," dedi.

Sandecker, "Ben hâlâ, o kadar derin sularda yetmiş beş yıl kalmış olan şu aletin, bu kadar sağlam bir şekilde çıkmış olmasını anlamıyorum," diye söylendi.

Vogel, "Evet, üzerinde hiç korozyon olmaması şaşırtıcı bir şey," dedi. "Aslında, pirinç çok dayanıklı bir alaşımdır, ama bunda, içinde demir olan kısımlar da hiç bozulmamış, öylece kalmışlar. Aletin ağızlığı ilk günkü gibi duruyor."

Gunn alete kutsal bir cisimmiş gibi baktı ve, "Peki, bu şimdi çalar mı yani?" diye sordu.

Vogel başını salladı. "Sanırım çok iyi çalar," diye cevap verdi.

"Siz denediniz mi acaba?"

"Hayır... Denemedim." Vogel parmaklarını hafifçe, saygı duyuyormuş gibi enstrümanın pistonları üzerinde gezdirdi. "Şimdiye kadar ben ve asistanlarım, yenilediğimiz tüm aletleri denerdik. Ama bu kez, yapamam."

Sandecker şaşırmıştı. "Peki ama, neden?"

Vogel hafif bir sesle, "Bu alet, insanlık tarihinin en büyük deniz trajedisinde yerine getirilen, küçük, fakat cesurane bir görevin anısı," diye konuştu. "Titanik buz gibi sulara gömülürken, Graham Farley ve arkadaşlarının, kendi yaşamlarını düşünmeden, yolculara müzikle moral ve cesaret vermeye çalışmalarını gözümüzde canlandırmak zor değil. Bu kornetin son melodileri, çok cesur bir adamın dudaklarından çıktı. Başka birinin onu çalması, kutsallığına büyük saygısızlık olur diye düşünüyorum."

Sandecker yaşlı adamın yüzünü o anda ilk kez görüyormuş gibi, uzun uzun Vogel'a baktı.

Vogel, "Sonbahar," diye mırıldandı. "Graham Farley, bu kornetle son olarak 'Sonbahar' ilahisini çaldı."

Pitt, "Evet," diyerek Vogel'a baktı. "Efsaneye göre, Titanik batarken, güvertesinden duyulan son melodi, 'Sonbahar' ilahisi olmuş."

Vogel, "Titanik konusunda çok şey biliyorsunuz galiba," dedi. Pitt başını salladı. "Bu gemiyle ilgilenmeye başlamak, bir hastalığa yakalanmak gibi bir şey. Kolay kolay kurtulamıyorsunuz."

Vogel korneti yine siyah çantaya koyup, masanın üzerinden Sandecker'a uzattı, "Gemi beni pek fazla ilgilendirmiyor," diye konuştu. "Ama bir müzisyen ve müzik tarihçisi olarak, Titanik orkestrasını düşünmeden edemiyorum doğrusu. Bana soracağınız başka bir şey yoksa, hemen bir şeyler atıştırıp biraz uyumak istiyorum Amiral. Uzun ve uykusuz bir gece geçirdim."

Sandecker hemen ayağa kalktı ve, "Size çok şey borçluyuz Bay Vogel," diyerek gülümsedi.

Vogel, "Bunu söylemenizi bekliyordum," dedi. "Bana bir şekilde borcunuzu ödeyebilirsiniz."

"Nasıl yapacağız bunu?"

"Bu korneti Washington Müzesi'ne hibe edin. Müzik Salonu'nun en büyük eserlerinden biri olacaktır."

"Laboratuar uzmanlarımız onu inceleyip raporunuzu okuduktan sonra, onu hemen size göndereceğim."

"Müze müdürlüğü adına size teşekkür ederim."

"Ama hibe etmeyeceğiz."

Vogel şaşkın gözlerle ona baktı. "Anlayamadım, neden?" Sandecker gülümsedi. "Şuna sürekli ödünç diyelim. Böylece, onu sizden geçici olarak, üzerinde biraz çalışmak için istemek zorunda kalırsak, bürokratik işlemlerden kurtulmuş oluruz."

"Pekâlâ, anlaştık."

"Bir şey daha var Bay Vogel. Bu olay basına yansımada, kimse bir şey bilmiyor, siz de şimdilik konuşmazsanız seviniriz."

"Nedenlerinizi bilmiyorum tabii, ama merak etmeyin söylediklerinize uyacağım."

Uzun boylu müze müdürü, onlarla tokalaştı ve oradan ayrıldı. Kapı, adamın arkasından kapanır kapanmaz Gunn, "Allah kahretsin!" diye söylendi. "Titanik'in çok yakınlarından geçmiş olmalıyız."

Pitt başını salladı. "Sappho I'in sonarının yarıçapı iki yüz metredir. Titanik, büyük ihtimalle bu menzilin dışında kaldı."

"Biraz daha zamanımız olsaydı keşke. Ve özellikle de ne aradığımızı bilseydik, sonuç değişik olabilirdi."

Sandecker, "Sizin göreviniz, Sappho I'in denemesini yapmak ve aynı zamanda Lorelei Akıntısı'nı incelemektir," dedi. "Görevinizi de başarıyla tamamladınız. Okyanus bilimcileri, getirdiğiniz bilgileri en az iki yıl boyunca inceleyip, bilmediklerini öğreneceklerdir. Üzüldüğüm tek nokta, Titanik araştırması hakkında size bilgi vermemiş olmamız, ama Seagram ve arkadaşları, bu konunun çok gizli tutulması gerektiğini söylediler ve biz de bir şey yapamadık tabii. Yani, mesele, size olan güvensizliğimiz değildi."

Pitt, "Fakat bunu uzun süre gizli tutamayız," dedi. "Medya, bir süre sonra işin kokusunu alacak ve

peşimize düşecektir, bundan eminim."

Sandecker, masasından kalktı ve pencerenin önüne gitti. Bir süre sessizce dışarıya baktıktan sonra, yumuşak, güç duyulan bir sesle, "Graham Farley'in korneti," diye mırıldandı.

"Efendim? Anlayamadım?"

Sandecker, "Graham Farley'in korneti," diye tekrarladı. "Bu korneti bir işaret sayarsak, Titanik de orada, o karanlık suların dibinde, bu alet gibi bozulmadan duruyor olabilir."

* * *

Kıyıda durup, kayıtsızca suları seyreden ya da Rappahannock Nehri'nde tekne gezintisi yapanlar, kürekli eski teknenin içinde oturan üç kişiyi, hafta sonu balığa çıkmış amatör balıkçılar sanabilirdi. Üzerlerine rengi solmuş gömlekler, eski pantolonlar giymişler ve başlarına da, amatör balıkçıların, yanları olta iğneleri ile süslenmiş şapkalarından takmışlardı. Teknenin yanından denize sarkıtılmış filenin içinde bira kutuları görülüyordu.

İçlerinden en kısa boylu ve kızıl saçlı olanı, teknenin kış tarafına oturmuş, elinde bir olta, uyuklar gibi arkasına yaslanmıştı, ikinci adam, öne doğru eğilmiş, elinde tuttuğu bir dergiyi okuyor, üçüncüsü ise, dimdik oturmuş, oltasını fırlatmaya hazırlanıyordu. Bu, yuvarlak yüzlü, mavi gözlü ve iriyarı bir adamdı. Birkaç torunu olan sevimli bir dedeye benziyordu.

Amiral Joseph Kemper, nazik ve sakin bir adam gibi görünmesine karşın, çok otoriter bir komutandı ve gerektiğinde karşısındakine kan kustururdu. Bir ara başını çevirdi ve uyuklar gibi görünen arkadaşına baktı.

"Hey, Jim sen balık mı tutuyorsun, yoksa uyuyor musun?"

Sandecker, "Bu iş, can sıkılmaktan başka bir şey değil," diye cevap verdi.

"Ya siz Bay Seagram, demirlediğimizden bu yana olta atmış değilsiniz."

Seagram, gözlerini dergiden kaldırıp Kemper'e baktı. "Bu pis sularda hâlâ yaşamayı başaran bir balık varsa, ucuz korku filmlerindekiler gibi değişime uğramıştır muhakkak. Herhalde tadı da görünümünün iki katı kötüdür."

Kemper, "Buraya beni davet eden sizlersiniz," diye konuştu. "Buraya balık tutmaya gelmediyse, neden geldik o halde, söyler misiniz?"

Sandecker hafifçe başını salladı ve, "Rahatla ve açık havadan yararlan işte Joe," diyerek bir kahkaha attı. "Deniz Kuvvetleri Kurmay Başkanı olduğunu birkaç saat için unut ve eğlenmene bak."

"Sen yanımdayken bu çok kolay. Beni umursamayan, benden çekinmeyen tek adam sensin."

Sandecker, sırtarak ona baktı. "Bütün dünyanın, senin kışını öpeceğini sanıyorsan yanıyorsun, dostum. Bana, senin doktorunmuşum gibi bak, rahatlırsın."

Kemper içini çekti, "Emekli olduğun zaman, senden kurtulduğumu sanıyordum," diye homurdandı. "Şimdi yine karşıma çıktın ve benimle oyun oynayıp duruyorsun. Ne yapacağım ben seninle?"

"Emekli olduğum zaman, Pentagon'un koridorlarında dans eden çok oldu herhalde, değil mi?"

Kemper, oltasının makarasını yavaş yavaş sararken, "Arkandan kimsenin üzülüp ağlamadığını söyleyebilirim," diyerek sırttı. "Pekâlâ, Jim, kafanın içinde bir sürü tilki dolaştığını bilecek kadar

tanıyorum seni. Söyle bakalım, beni buraya neden getirdiniz?" Sandecker, basit ve olağan bir olaydan bahsediyormuş gibi, rahat bir tavırla, "Titanik'i arayacağız," dedi.

Kemper gözlerini oltadan ayırmadan, "Yok canım!" dedi. "Sahi mi?"

"Evet, sahi."

Kemper oltasını tekrar fırlattı ve, "Bunu neden yapacaksınız ki?" diye sordu. "Birkaç reklâm fotoğrafı için mi?"

"Hayır, onu bulup yüzdüreceğiz."

Kemper, olta makarasını sarmayı birden bıraktı ve Sandecker'a baktı. "Titanik mi dedin sen?"

"Evet, öyle söyledim."

"Jim, dostum, bu kez gerçekten kafayı üşüttün galiba. Bana gelip..."

Seagram, ellerini kaldırıp, "Bakın Amiralim," diyerek söze karıştı. "Biz burada fantezilerden bahsetmiyoruz. Geminin çıkarılıp yüzdürülmesi emri doğrudan doğruya Beyaz Saray'dan geliyor."

Kemper bu kez gözlerini Seagram'a çevirdi. "Yani sen şimdi bana, Başkan'ı temsil ettiğini mi söylemek istiyorsun?"

"Evet efendim, öyle. Başkan'ı temsil ediyorum."

"Fakat çalışma tarzınız biraz garip geldi bana, Bay Seagram. Biraz açıklama yapmaya ne dersiniz acaba?"

"Zaten buraya da açıklama yapmak için geldik, Amiralim."

Kemper, Sandecker'a döndü. "Sen de bu oyunun içinde misin Jim?"

Sandecker başını salladı. "Bu arkadaş tamamen doğru söylüyor, dostum."

"Pekâlâ Seagram, sahne senin. O eski gemi batığını çıkarmak istemenizin nedeni nedir ve bu acele niye?"

"Her şeyin sırası var Amiralim. Her şeyden önce ben, çok gizli bir hükümet organizasyonu olan Meta Bölümü'nün başkanım."

Kemper, "Adını ilk kez duyuyorum," dedi.

"Federal kuruluşlar listesinde yokuz ve ne CIA, ne FBI, ne de NSA ve benzeri kuruluşlar bizi biliyorlar."

Sandecker, "Gizli bir bilim adamları kuruluşu," diye açıkladı.

Seagram, "Biz sadece bir bilim adamları kuruluşu değiliz," diye devam etti. "Elemanlarımız, geleceğin projelerini yaparlar ve onları gerçekleştirmek için çalışmalar yürütürler."

Kemper, "Yaptığınız işler için milyonlarca dolar gerekiyor herhalde," dedi.

"Alçakgönüllülüğüm, bütçemizi açıklamama izin vermiyor Amiralim, ama on haneli meblağlardan bahsettiğimizi söyleyebilirim."

Amiral Kemper'in gözleri açıldı ve, "Vay canına!" diye homurdandı. "Milyarlardan mı bahsediyorsun sen? Bir bilim adamları kuruluşu ve kimse de bunları bilmiyor, öyle mi? Benim ilgimi

çekmeye başladınız, Bay Seagram."

Sandecker, "Ben de aynı şeyi söyleyeceğim," diye araya girdi. "Şimdiye kadar, NUMA'nın yardımını istemek için Başkan'ın yardımcılarında olduğunu söyleyip bizi uyuttun. Neden bana gerçekleri açıklamadın peki?"

"Başkan, Parlamento'dan bir sızıntı olur korkusuyla, en üst derecede gizlilik uygulaması istedi Amiralim. Senato ve Meclis'ten, Meta Bölümü'nün gizli bütçesine bir zarar gelebileceğini düşünüyordu."

Kemper ve Sandecker, birbirlerine baktılar. Sonra, tekrar Seagram'a döndüler.

Seagram, "Evet, dinleyin şimdi," diye devam etti. "Meta Bölümü, kod adı Sicilya Projesi olan bir savunma sistemi geliştirdi ve..."

"Sicilya Projesi mi?"

"Bu ismi, satrançta Sicilya Savunması denen bir oyuna dayanarak koyduk. Proje, mikrodalgalarla ilgili maser ilkesine dayanıyor. Örneğin, belirli frekansta bir ses dalgasını, aktif atomlarla dolu bir ortamda itersek, sesin gücünü müthiş bir oranda artırabiliyoruz."

Kemper, "Yani, lazer gibi bir şey, öyle mi?" diye sordu.

Seagram, "Öyle de diyebilirsiniz," diye cevap verdi. "Ama lazer dar bir ışık enerjisi demeti yayınlar, hâlbuki bizim cihazımız, geniş, yelpaze şeklinde ses dalgaları yayınlayacaktır."

Sandecker, "Peki ama insanların kulaklarını sağır etmekten başka ne işe yarayacak bu ses dalgaları, söyler misin?" diye sordu.

"İlkokul günlerinizden hatırlayacağınız gibi, ses dalgaları, suya atılan bir taşın yaydığı dalgalar gibi yayılırlar Amiralim. Biz, Sicilya Projesi'yle, ses dalgalarını milyon kez güçlendirebileceğiz. Bu korkunç enerji atmosferde yayıldığında, hava partiküllerini önüne katıp itecek ve bir süre sonra, onları iyice sıkıştırıp, yoğun hale getirerek, bir savunma duvarı oluşturacaktır. Yani, yüzlerce kilometre kare genişliğinde, resmen katı ve geçilemez bir savunma duvarı meydana gelecek." Seagram durdu ve hafifçe burnunun ucunu kaşdı. "Size projenin fiziksel hesaplarından ve ayrıntılarından bahsederek canınızı sıkmak istemem. Aslında, projenin ayrıntıları çok karmaşıktır ve burada izah edilmeleri kolay değil tabii, ama potansiyelini hiç kuşkusuz anladınız. Düşman tarafından ülkemize gönderilen füzeler, bu görünmez ses duvarına çarpıp orada, hedeflerine varmadan çok önce infilak edecekler."

Kemper şaşkın bir tavırla, "Böyle... Böyle bir şey mümkün mü?" diye sordu.

"Evet Amiralim, inanın bana, mümkün. Hatta tüm füze saldırılarını durdurabilecek yeterli sayıda tesisin inşası bile başladı."

Sandecker, "Aman Tanrım!" diye söylendi. "Korkunç bir silah."

"Sicilya Projesi bir silah değil, sadece ülkemizin korunması için geliştirilmiş bilimsel bir yöntem."

Kemper, "İnanılacak gibi değil," dedi.

"Bir jet uçağının ses duvarını aşarken çıkardığı sesi on milyon kez artırdığınızı düşünün."

Kemper şaşkına dönmüştü. "Peki ama bu kadar korkunç bir ses dalgası, yerdeki her şeyi de mahvetmeyecek mi?"

"Hayır, enerjinin gücü, uzay yönünde gelişerek yoğunlaşacak. Deniz seviyesinde, yerde duran biri, ancak uzaktan gelen bir gökgürültüsü gibi duyacak bu sesi."

"Peki ama bu işin Titanik'le olan ilişkisi nedir, anlayamadım?"

Seagram, "Anlatayım," diye devam etti. "Ses emisyonunu artırmak, yani en üst seviyeye çıkarmak için gerekli olan elementin adı Bizanyum ve bunun dünyada bilinen yegâne yeterli miktarı 1912 yılında, Titanik'le Amerika'ya gönderilmiş."

Kemper, başını salladı, "Anladım. Yani o gemi çıkarılıp yüzdürülmeden, sizin projenizin gerçekleştirilmesi ihtimali yok, öyle mi?"

"İşimizi görecektir olan atom yapısı sadece Bizanyum'da var. Bilinen özelliklerini bilgisayarlarımıza vererek, bire otuz bin oranında başarı sağlayabileceğimizi hesapladık."

"Peki ama, gemiyi yüzdürmeye ne gerek var? Ambarına girilip o elementi çıkarmak mümkün değil mi yani?"

"Bunu yapabilmek için, geminin ambarlarını infilak ettirmek gerekiyor. Böyle yaparsak maden cevherini de tahrip etme ihtimalimiz çok yüksek. Başkanla ben, batığı çıkarmanın maliyetinin, cevheri kaybetmenin maliyetinden düşük olacağına karar verdik."

Kemper, oltasını fırlattı ve, "Sen gerçekçi bir bilim adamısın Seagram, bunu anlıyorum," diye konuştu. "Fakat, Titanik'in tek parça olarak çıkarılabileceğine inanıyor musun? O kadar derin sularda yetmiş beş yıl kaldıktan sonra, paslı bir enkazdan başka bir şey değildir o."

Sandecker, "Arkadaşların bu konuda bir teorileri var," dedi. Oltasını bir kenara bırakıp, balıkçı malzemesi kutusundan bir zarf çıkardı. "Şunlara bir bakın." Bunu söylerken, Kemper'e birkaç fotoğraf uzattı.

Kemper, "Bunlar bir sualtı çöplüğünden başka bir şey değil," diye fikrini söyledi.

Sandecker, "Evet, denizaltılarımız arada sırada, deniz yatağında, gemilerden atılan eşyaları görüp fotoğraflarını çekiyorlar," dedi. "Örneğin şu fotoğraf, Bermuda açıklarında bin iki yüz metre derinlikte bulunmuş bir gemi mutfağı fırını. Şu, Aleut adalarında, iki bin metrede çekilmiş bir otomobil motoru bloğunun fotoğrafı. Şuna baksana, İzlanda yakınlarında, üç bin metre derinlikte görülmüş bir II. Dünya Savaşı uçağı Grumman F4F. Bu kazanın hikâyesini de öğrendik. Teğmen Strauss'un uçağı, yakıtı bittiğinden, 17 Mart 1946 tarihinde denize inmiş ve parçalanmadan dibe inip oturmuş."

Kemper başka bir fotoğrafı, kolunu ileriye uzatıp uzaktan inceledi ve, "Bu da ne böyle?" diye sordu.

"Bu fotoğraf, son seferinde Sappho I tarafından çekildi. Başlangıçta bir mutfak bacasına benzeyen cisim, bir borazan olarak ortaya çıktı." Durdu ve müzik aletinin, Vogel'in restorasyonundan sonra çekilmiş fotoğraflarını da gösterdi.

Kemper resmi inceledi ve, "Bu bir kornet," diye onu düzeltti, "Bunu Sappho I mi getirdi?"

"Evet, üç bin yedi yüz metre derinlikten çıkardı. Bu alet 1912 yılından beri orada duruyordu."

Kemper kaşlarını kaldırıp eski arkadaşına baktı. "Yani, bu müzik aletinin Titanik'ten geldiğini mi söylemek istiyorsun şimdi?"

"Tabii, bunun kanıt belgelerini de sana gösterebilirim."

Kemper içini çekti ve resimleri Sandecker'a geri verdi. Birden omuzları düşmüş, birkaç yaş ihtiyarlamış gibi olmuştu. Bir süre düşündü ve sonra, eğilip teknenin bordasına sarkıtılmış fileden bir kutu bira alarak açtı. "Peki ama, bu neyi kanıtlar?" diye sordu.

Sandecker, hınzırca bir sırıtışla onun yüzüne baktı. "Az önce sözünü ettiğimiz uçak iki yıldır önümüzde duruyordu. Uçağın mükemmel bir durumda olduğunu gösteren birtakım bulgular vardı, yine de oşinograflarımdan hiçbiri bunun önemini fark etmedi, bunun değerlendirilmesini ancak, Sappho I'nin şu korneti çıkarmasından sonra başarabildik."

Kemper, "Ne demek istediğini anlayamadım," dedi.

"İlk olarak," diye devam etti Sandecker. "Bu eski F4F uçaklarımın yüzde doksanı alüminyumdan yapılmıştır ve tuzlu su da, bildiğin gibi alüminyumu yer bitirir. Ama orada, kırk yıldır o tuzlu suların dibinde oturan bu uçak, fabrikadan çıktığı gibiydi. Şu kornet de öyle. O kadar derin sularda seksen yıl kaldığı halde yeni doğmuş bir bebeğin poposu gibi pırıl pırıldı."

Kemper, "Buna bir açıklaman var mı?" diye sordu.

"NUMA'nın iki uzmanı şu anda bilgisayarlarda bilgileri tarıyorlar. Genel teoriye göre, birkaç faktörün bir araya gelmesi söz konusu. Çok derin sularda, objelere zarar veren deniz yaşamının olmaması, dip suların tuz oranının düşük olması, derinlerdeki suyun dondurucu soğukluğu ve metal oksidasyonunu yavaşlatan düşük oksijen oranı. Derin sulardaki enkazların çürümemesinin nedeni, bu faktörlerden biri, birkaçı ya da hepsi olabilir. Titanik'e ulaştığımızda, tabii ulaşabilirsek, bunu daha iyi anlayacağız."

Kemper, bir süre, kaşlarını çatıp onun yüzüne baktı ve sonra, "Pekâlâ, benden ne istiyorsun?" diye sordu.

Seagram, "Koruma," diyerek araya girdi. "Sovyetler ne yaptığımızı anlarılarsa, bizi engellemek ve Bizanyum'u ele geçirmek için her şeyi göze alabilirler."

Kemper, "Bunu merak etmeyin," dedi. Sesi sertti. "Sovyetler, Atlantik Okyanusu'nun bize yakın olan bölümüne kolay kolay yaklaşamazlar. Sizin Titanik'i kurtarma operasyonunuzu destekler ve koruruz, Bay Seagram, bunu size garanti ediyorum."

Sandecker yine o hınzırca sırıtışıyla arkadaşına baktı. "Bugün çok cömertsin," dedi. "Söyle bakalım Joe, Modoc'u ödünç alabilir miyiz acaba?"

Kemper, "Modoc mu?" diye söylendi. "O, donanmanın en mükemmel derin-deniz gemisidir bayım."

Sandecker, "Biliyorum canım," diyerek güldü. "Ekibiyle birlikte verirsen çok daha iyi olur kuşkusuz."

Kemper, soğuk bira kutusunu alnında yuvarlayıp yüzünü serinletirken, "Pekâlâ, Modoc'u ekibiyle birlikte size ödünç veriyorum," dedi. "Ayrıca, başka ekipman ve adam isterseniz söyleyin, yardıma hazırım."

Seagram derin bir nefes aldı, "Çok teşekkür ederim Amiralim," dedi. "Size minnettarız."

Kemper, "Büyük işler peşindedesiniz, ama çok da sorunuz var," diyerek gülümsedi. "Size yardım etmek durumundayız tabii."

Seagram, "Hiçbir iş kolay olmuyor Amiralim," dedi.

"Peki, bundan sonraki aşama nedir?"

Bu soruya Sandecker cevap verdi. "Deniz dibine televizyon kameraları gönderip, geminin hasar durumunu öğrenmeye çalışacağız."

Kemper birden Sandecker'ın teknenin döşemesine takılı oltasını işaret etti ve "Aman Tanrım Jim," dedi. "Baksana titriyor, galiba bir balık yakaladın."

Sandecker, oltayı alıp çekti ve gülümseyerek, "Evet, galiba bir şey takıldı," diye mırıldandı. "Umut edelim de Titanik de böyle kolayca bulunsun ve gelsin."

"Ne yazık ki umutların denenmesi bazen pahalıya patlar." Kemper gülümsemedi.

* * *

Pitt, elindeki Joshua Hays Brewster'ın güncesini kapadı ve masanın diğer yanında oturan Mell Donner'a baktı. "Demek böyle."

"Yazılanların hepsi gerçek. Gerçek dışı tek bir şey yok," dedi Donner.

"Peki ama bu Bizanyum denen şey ya da adı her neyse, bunca yıl suların altında kaldıktan sonra özelliklerini kaybetmiş olamaz mı?"

Donner ellerini iki yana açtı. "Bunu kim bilebilir ki? Şimdiye kadar kimse yeterli miktarda ele geçirip de bu maddenin belirli koşullar altında ne tür reaksiyonlar gösterebileceğini deneyemedi."

"O zaman, özelliklerini yitirmiş ve işe yaramaz bir hale gelmiş de olabilir."

"Eğer Titanik'in kasaında kilitli duruyorsa bir şey olmamıştır. Araştırmalarımıza göre, kasa su geçirmez şekilde yapılmış."

Pitt, arkasına yaslandı ve, "Yine de büyük bir kumar bu iş," dedi.

"Bunun biz de farkındayız."

"Bu iş birkaç çocuğun, bir halat ve salla, göl dibinden bir tank çıkarmaya çalışmasını andırıyor bence."

Donner, "Bunun biz de farkındayız," diye tekrarladı.

Pitt, "Sadece Titanik'i deniz yatağından söküp çıkarmanın maliyeti korkunç olacaktır," diye söylendi.

"Örneğin ne kadar olabilir sence?"

"CIA, 1974 yılında batık bir Rus denizaltısının sadece baş tarafını sudan çıkarabilmek için üç yüz milyon dolardan fazla para harcadığını söyledi. Üç bin yedi yüz metre derinlikte yatan ve ağırlığı kırk beş bin tondan fazla olan koca bir gemiyi çıkarmak kaç mal olur, bunu hesaplayamam."

"O zaman bir tahmin yap."

"Bu operasyonu kim finanse edecek?"

Donner, "Meta Bölümü," diye cevap verdi. "Beni zengin bir banker olarak görebilirsin. Bana, geminin oradan çekilip çıkarılmasının yaklaşık maliyetini çıkarabilirsen, istediğin meblağın gizlice

NUMA hesabına transferini ben sağlarım, hiç merak etme."

"Topu oyuna sokmak için, iki yüz elli milyon dolar gerekecektir sanıyorum."

Donner, "Biz daha fazla tahmin etmiştik," dedi. "Para konusunda kendini sıkma. Ben sana, sadece işin yolunda yürümesi için bir beşlik daha verebilirim dostum."

"Beş milyon dolar daha mı?"

Donner gülümsedi, "Hayır," dedi. "Beş yüz milyon."

Pitt nöbetçinin açtığı kapıdan geçip yola çıkınca, biraz ilerledikten sonra arabasını yolun kenarına çekti ve başını çevirip, tel örgünün arkasından görünen Smith Nakliye ve Depolama Şirketi'ne baktı. Kendi kendine, "İnanamıyorum," diye mırıldandı. Sonra dalgın gözlerini yola çevirdi ve arabayı vitesle takıp şehre geri dönmek için gazladı.

* * *

Başkan çok yorucu bir gün geçirmişti. Rakip partinin Kongre üyeleriyle bir araya gelip toplantılar yapmış, onları gelir vergisiyle ilgili yasa değişikliği konusunda ikna edebilmek için çırpınıp durmuştu. Daha sonra, kendisine neredeyse düşman olan eyalet valilerinin toplantısında bir konuşma yapmış ve o yorgunlukla, Dışişleri bakanıyla hararetli bir tartışmaya girişmişti.

Saat ondu ve can sıkıcı bir toplantısı daha vardı. Sağ eline aldığı viski kadehiyle rahat bir koltuğa oturdu ve sol eliyle, yanına gelen köpeğinin başını okşamaya başladı.

CIA Başkanı Warren Nicholson ve Kremlin güvenlik danışmanı Marshall Collins, karşısındaki geniş kanepeye oturmuşlardı.

Başkan içkisinden bir yudum aldı ve karşısındaki iki adama baktı. "Siz, benden ne istediğinizin farkında mısınız acaba?"

Collins sinirli bir hareketle omuzlarını silkti, "Bunun bilincinde olduğumuzu söyleyemem Sayın Başkan, ama buna zorunluyuz," diye konuştu. "Nicholson'ın bir şeyler planladığını biliyorum. Ama bunun sonucunda çok yararlı ve gizli bilgiler sağlayabiliriz gibi geliyor bana."

Başkan, "Bunun maliyeti çok ağır olabilir," dedi.

Nicholson öne doğru eğildi. "Bana inanın Sayın Başkan, bu maliyete degecektir."

Başkan, gözlerini kısarak, "Bunu söylemek sizin için kolay tabii, ikinizin de Sicilya Projesi hakkında en ufak bir fikri yok," dedi.

Collins başıyla doğruladı. "Haklısınız Sayın Başkan. Bu proje öylesine gizli tutulmuş ki, biz de bunu kendi güvenlik kuruluşlarımız yerine KGB'den öğrenince çok şaşırıldık."

"Ruslar bunun ne kadarını biliyorlar sence?"

Nicholson, "Bunu şu anda söylememiz imkânsız," diye cevap verdi. "Ama elimizdeki bilgilere bakılırsa, KGB sadece projenin ismini biliyor galiba."

Başkan, "Allah kahretsin!" diye homurdandı. "Bunu sızdıran kim olabilir acaba?"

Collins, "Bana öyle geliyor ki, bu ismi kazara öğrendiler, efendim," diye konuştu. "Sovyet istihbaratı bizim çok gizli bir savunma projemiz olduğunu bilseydi, Moskova'daki ajanlarımın da

bundan haberi olurdu."

Başkan, Collins'e baktı. "Neden bunun bir savunma projesi olduğunu düşünüyorsun?"

"Sicilya Projesi, bu kadar gizli tutulduğuna göre, arkasında her zaman savunma silahı olarak tanımlanan askeri bir silah var demektir. Tabii, benim düşündüğümü Ruslar da düşünüp aynı sonuca varabilirler."

Nicholson, "Ben de Collins ile aynı fikirdeyim," dedi.

"Bu, bizim elimize çok iyi bir koz veriyor."

"Devam et."

"Sovyet Donanma İstihbaratı'na, Sicilya Projesi hakkında küçük bilgiler sızdıralım. Bunu yutarlarsa..." Nicholson, eliyle bir şey kapıyormuş gibi yaptı, "o zaman Sovyetler'in en iyi istihbarat örgütlerinden birini ele geçirmiş sayılırız."

İnsanların konuşmalarından sıkılmış olan av köpeği, yere uzandı ve gözlerini kapadı. Başkan bir süre başını eğip, çok sevdiği köpeğine baktı ve söylenenleri düşündü. Bu adamların söylediklerini yapmak, Meta Bölümü'nde çalışanları sırtlarından bıçaklamak olmayacak mıydı?

Bir süre düşündükten sonra, "Projenin başındaki arkadaştan bir rapor isteyeceğim," diye konuştu. "Nicholson sen, Ruslar'ın bu aldatmacadan kuşkulanamaları için bilgilerin nereye sızdırılması gerektiğini bana söylersin. Sicilya Projesi'yle ilgili çalışmalarda sadece benimle temas edeceksin, tamam mı?"

Nicholson, başını salladı. "Tamam Sayın Başkan. Bağlantıları ben ayarlarım."

Başkan, yaptığından hiç hoşlanmıyormuş gibi yüzünü buruşturdu ve koltuğuna iyice yapıştı. Sonra, yorgun bir sesle, "Sizi etkilemek istemem baylar," diye konuştu. "Ama bu yaptığımız öğrenilirse, hepimiz vatan haini damgasını yeriz, bunu da aklınızdan çıkarmayın sakın."

* * *

Sandecker, elindeki küçük gösterme çubuğuyla oynarken, Atlantik Okyanusu'nun kuzeyindeki deniz yatağının kabartma haritasının üzerine eğildi ve karşı tarafta duran Gunn ve Pitt'e baktı. "Anlayamadığım bir şey var," diye konuştu. "Bulunan şu aleti bir işaret olarak kabul edersek, Titanik, tahmin ettiğimiz yerde bulunmuyor demektir."

Gunn, eline bir keçe uçlu kalem aldı ve haritanın üzerine bir işaret koydu. "Batmadan önce verdiği pozisyon raporuna göre, bulunduğu yer tam şurasıydı, yani 41°46' Kuzey, 50°14' Batı."

"Peki, korneti nerede buldunuz?"

Gunn, haritaya bir işaret daha koydu. "Farley'in kornetini bulduğumuz anda üstümüzde bulunan ana geminin pozisyonu tam şurası oluyor, yani altı mil kadar güneydoğuda."

"Altı millik bir fark var demek. Nasıl olur bu?"

Pitt, "Titanik'in battığı yerle ilgili bazı tartışmalar vardı," diye konuştu. "Kurtarma gemilerinden biri olan Mount Tertiple'in kaptanı, geminin daha doğuda olduğunu sekstantla güneş-ufuk açısını ölçerek bildirmişti ki bunun, Titanik dördüncü kaptanının, buzdağına çarptıkları sırada paraketeyle belirlediği mevkiiden daha doğru olması gerekir."

Sandecker, "Fakat, kazazedeleri denizden toplayan şu gemi, ismi galiba Carpathiydı," diye konuşarak onlara baktı, "Evet bu gemi, Titanik'in telsizcisinin verdiği mevkie göre seyretmiş ve dört saat sonra kurtarma filikalarını bulmuş."

"Carpathia'nın da kaptanının düşündüğü kadar yol alıp almadığı konusunda bazı tereddütler var," diye cevap verdi Pitt. "Belki de kurtarma filikalarını Titanik'in telsizlere verilen mevkiinden çok daha güneyde bulmuştur."

Sandecker elindeki çubuğu haritanın üzerinde gezdirdi ve, "Pekâlâ, bu durumda ne yapacağız baylar?" diye sordu. "Araştırmalarımızı 41°46' K-50°14' B pozisyonuna göre mi, yoksa kornetin bulunduğu altı mil güneydoğuda mı yapacağız, ne diyorsunuz? Yanlış bir yerde başlarsak, sualtı kameraları gemiye ait bir iz buluncaya kadar, Allah bilir kaç kilometrekare yeri boşuna aramış olacağız. Ne diyorsun, Rudi?"

Gunn, tereddüt etmeden, "Sappho I'in taradığı yerler Titanik'in bilinen mevkiine çok yakındı ve hiçbir bulguya rastlanmadı," dedi. "Bana sorarsanız, kameraları Farley'in kornetini bulduğumuz nokta civarında çalıştırmalıyız."

"Pekâlâ, sen ne diyorsun Dirk?"

Pitt, uzunca bir süre sesini çıkarmadı. Sonra, "Bence, kırk sekiz saat düşünelim derim," dedi.

Sandecker, karşısındaki haritaya bakıp kuşkulu bir tonla, "Değil kırk sekiz, bir saat bile gecikmemeliyiz, Dirk," dedi.

"Bana sorarsanız, kameralarla aramayı bir yana bırakıp, doğrudan ikinci aşamaya geçmeliyiz."

"Nasıl yani?"

"Aşağıya, insanlı bir sualtı aracı gönderelim."

Sandecker, başını iki yana sallayıp itiraz etti. "Bu verimli olmaz. Bir su üstü gemisi tarafından çekilecek kamera kızıağı, düşük hızlı bir sualtı aracının yarı zamanında, beş kat daha fazla yer tarayabilir."

"Batığın bulunduğu bölgeyi önceden saptarsak bir şey kaybetmeyiz."

Sandecker suratını astı, "Peki ama, bu küçük mucizeyi nasıl gerçekleştireceksin bakalım, söyler misin bana?" dedi.

"Titanik'in son saatleriyle ilgili tüm bilgileri, hız kayıtlarını, çelişkili mevki raporlarını, su akıntılarını, batarken aldığı açıyı ve bulabildiğimiz tüm bilgileri, ayrıca da kornetin bulunduğu pozisyonu, NUMA bilgisayarlarına verip programlarız. Şansımız yardım ederse, çıkacak sonuç, bizi Titanik'in yanına indirir."

Gunn onayladı. "Mantıklı bir yaklaşım."

Sandecker, "Bu arada iki gün kaybederiz," diye söylendi.

Pitt, "Hayır efendim, hiçbir şey kaybetmeyiz," diyerek ısrarını sürdürdü. "Tam aksine zaman kazanmış oluruz. Amiral Kemper Modoc'u bize verdi ve bu gemi şu anda göreve hazır olarak Norfolk'da duruyor."

Gunn dayanamadı ve, "Tabii ya, Sea Slug!" diye bağırdı.

Pitt, "Evet, Sea Slug. Şu anda Donanma'nın, özel olarak derin su arama-kurtarma çalışmaları için dizayn edilip yapılmış en yeni ve son model sualtı aracı," dedi. "Ve bu araç, Modoc'un kış güvertesinde hizmete hazır olarak bizi bekliyor. Rudi ve ben, iki gün içinde gemiyi ve denizaltıyı arama bölgesine götürüp çalışmaya başlayabiliriz."

Sandecker, düşünceli bir tavırla, elindeki çubukla çenesini kaşdı. "Bilgisayarlar batık geminin pozisyonunu verdiği zaman, ben de size bu bilgiyi ulaştıracağım, öyle mi yani?"

"Evet efendim, durum bu işte. Hiç zaman kaybetmek yok."

Sandecker, haritanın başından ayrıldı ve gidip bir koltuğa oturdu. Sonra, Gunn ve Pitt'in yüzlerine baktı ve, "Pekâlâ baylar," dedi. "istediğiniz zaman oyuna başlayabilirsiniz."

* * *

Mel Donner, Seagram'ın Chevy Chase'deki evinin kapısına dayandı ve zili çalarken esnedi.

Seagram kapıyı açtı ve hiçbir şey söylemeden dışarıya çıktı. Günaydın bile demeden, birbirlerini sadece başlarıyla selamlayıp, Donner'ın kaldırımın kenarında duran arabasına doğru yürüdüler.

Donner arabayı çalıştırıp vitese geçirirken, Seagram, altları morarmış gözleriyle arabanın camından dışarıya bakıyordu.

Donner, "Bu halinle Frankeştayn'ı hiç aratmıyorsun dostum," dedi. "Dün gece kaç kadar çalıştın bakalım?"

Seagram, "Aslında eve erken geldim," diye cevap verdi. "Ama hata etmişim, keşke geç saatlere kadar çalışsaydım. Erken gelmekle, Dana'ya kavga için daha fazla zaman vermiş oldum. Son zamanlarda çekilmez oldu bu kadın. En sonunda kendimi çalışma odasına kilitledim ve masa başında uyuyakalmışım. Şu anda her yanımda ağrıyor."

"Teşekkür ederim." Donner bunu söylerken gülümsüyordu.

Seagram şaşkın gözlerini ona çevirdi. "Neden teşekkür ettin?"

"Bekâr kalma kararımı biraz daha desteklemiş oldun."

Bir süre sonra, Washington'un sabah trafiğine karışmışlardı.

Donner, bir ara yan gözle arkadaşına baktı, "Sana bir şey söyleyeceğim ve istersen bana kızabilirsin Gene," dedi. "Aslında işlerine burnumu sokmam doğru değil, son zamanlarda, kendine işkence eder gibi bir halin var."

Seagram'ın hiç ses çıkarmadığını görünce, "Neden bir iki haftalığına tatile çıkıp, Dana'yla birlikte güneşli bir sahilde dinlenmiyorsun?" diye devam etti. "Şu Washington denen cehennemden bir süre uzaklaş ve kendine bak. Projemiz ilerliyor ve şu anda, Sandecker'in NUMA'daki adamları Titanik'i bulup bizanyumu çıkarıncaya kadar yapabileceğimiz bir şey yok."

Seagram, "Şu anda bana her zamankinden çok daha fazla ihtiyaç var," dedi, duygusuz bir sesle.

"Sen bencilce düşünüyor ve kendini kandırıyorsun. Şu anda her şeyin artık bizim elimizden çıktığını sen de çok iyi biliyorsun."

Seagram garip bir gülümsemeye baktı, "Gerçeğe bu kadar yakın olduğunu asla tahmin edemezsin," dedi.

Donner hiçbir şey anlamamıştı. "Ne demek istiyorsun sen?" dedi.

"Evet, haklısın, her şey bizim elimizden çıktı artık. Başkan bana Sicilya Projesi hakkında bazı bilgileri Ruslar'a sızdırmam için emir verdi."

Donner arabayı yavaşça kaldırımın kenarına çekip durdu ve hayretler içerisinde Seagram'a baktı.

"Aman Tanrım! Peki ama neden?"

"Warren Nicholson, yani CIA Direktörü, Başkan'ı, projeye ilgili bazı küçük ve önemsiz bilgileri Ruslar'a sızdırırsak, onların en büyük istihbarat teşkilatlarından birini ele geçirebileceği konusunda ikna etmiş."

Donner, "Bunun tek kelimesine bile inanmıyorum," dedi.

"Senin inanıp inanmaman hiçbir şeyi değiştirmez dostum."

"Söylediğin doğruysa, Ruslar, bizden alacakları önemsiz bilgileri ne yapacaklar yani? Gerekli ayrıntılı hesaplar ellerinde olmadıkça ne yapabilirler ki? Ortaya bir şey çıkarabilmeleri en azından iki yıl sürer. Bizanyum olmadan da hiçbir şeyi gerçekleştiremezler."

"Evet, ama bizanyumu önce onlar ele geçirirlerse, otuz ay içinde sistemi kurabilirler."

"Ama bu imkânsız. Amiral Kemper buna asla izin vermez. Ruslar Titanik'in yanına yaklaştıkları takdirde onları hemen oradan sepetler."

Seagram hafif bir sesle, "Amiral'in yeni bir emir aldığını ve hiçbir şey yapmadan olanları seyrettiğini bir düşün," diye mırıldandı.

Donner direksiyonun üzerine eğildi ve duyduklarına inanamıyormuş gibi alnını ovuşturdu. "Yani, sen şimdi bana, Amerika Birleşik Devletleri Başkanı'nın komünistlerle işbirliği yaptığını mı söylemeye çalışıyorsun?"

Seagram yorgun bir tavırla omuzlarını silkti, "Ben hiçbir şey söylemeye çalışmıyorum dostum. Zaten neye inanacağımı da şaşırmış durumdayım," dedi.

* * *

Beyaz deniz subayı üniforması ve uzun boyuyla otoriter bir görünümü olan Pavel Marganin, akşam havasını ciğerlerine çekti ve Borodino Restaurant'ın şatafatlı lobisine girdi. Şef garsona ismini söyledi ve sonra onun arkasına takılıp Prevlov'un her zamanki masasına doğru yürüdü. Albay masada oturmuş, önündeki kalın dosyadan çıkardığı kâğıtları okuyordu. Bir an, başını kaldırıp Marganin'e baktı ve başının hafif bir hareketiyle onun selamını aldıktan sonra tekrar önündeki kâğıtlara döndü.

"Oturabilir miyim, Albayım?"

"Koluna beyaz bir peçete atıp boş tabakları toplamak istemiyorsan otur tabii." Prevlov, başını bile kaldırmadan konuşuyordu. "Otur hadi."

Marganin garsona bir votka ısmarladı ve Albay'ın konuşmasını bekledi. Albay ancak birkaç dakika sonra dosyayı yana itti ve bir sigara yaktı.

"Söylesene Teğmen, Lorelei Akıntısı Araştırması'nı izledin mi?"

"Ayrıntılarına bakmadım efendim. Rapora şöyle bir göz attım ve dosyayı hemen size getirdim."

Prevlov ona küçümser gözlerle baktı, "İyi etmemişsin," dedi. "Düşünsene Teğmen, iki ay süreyle, hiç su yüzeyine çıkmadan, okyanus diplerinde bin beş yüz mil katedebilen bir sualtı aracı. Sovyet bilim adamları bunun yarısını yapabilseler razıyım."

"Evet efendim, ama açık konuşmamı isterseniz, bana pek heyecan vermedi bu rapor."

"Demek yavan buldun bunu, öyle mi? Eğer bu raporu, kafanı iyice verip, üzerinde durarak okusaydın, araştırmalarının son günlerindeki garip rota değişikliğini de hemen fark edebilirdin."

"Basit bir rota değişikliğinin ardındaki gizli anlamı anlayamıyorum."

"İyi bir istihbaratçı, zamansız yapılan her işten anlam çıkarabilendir Marganin."

Aşağılandığını ve azarlandığını anlayan Marganin, saatine göz attı ve sonra, başını erkekler tuvaletinin bulunduğu tarafa çevirdi.

Prevlov, "Bence, Amerikalılar'ın Newfoundland Grand Banks'da ne aradığını araştırmalıyız," diye devam etti. "Şu Novaya Zemlya olayından sonra, NUMA'nın yaptığı her operasyon ilgimi çekmeye başladı. Bana öyle geliyor ki Amerikalılar, Rusya'nın pek de lehine olmayacak birtakım işler çeviriyorlar." Sustu ve geçen garsona, boş bardağını gösterdi. "Evet, işler hiçbir zaman görüldüğü gibi değildir, öyle değil mi? Öyle bir mesleğimiz var ki, elimizdeki kâğıtta görülen her nokta ve virgölün bile, hiç beklemediğimiz, tahmin etmediğimiz anlamları olabilir. Cevaplar hiç beklenmedik yerdedir."

Prevlov, garsonun getirdiği konyağı bir yudumda içmeden önce, ağzının içinde birkaç kez dolaştırdı.

Marganin, "Bana biraz izin verir misiniz komutanım?" dedi.

Prevlov bakınca, Marganin, tuvaleti gösterdi.

"Pekâlâ, git bakalım."

Marganin pırıl pırıl tuvalete girdi ve bir pisuara gidip pantolonunun fermuarını açtı. Tuvalette yalnız değildi ve kabinlerden birinde, pantolonunu dizlerine indirmiş bir adam oturuyordu. Marganin, sifonun sesini duyuncaya kadar bekledi. Sonra lavaboya gitti ve aynada yüzüne bakarken ellerini yıkamaya başladı. Birkaç saniye sonra tuvaletten çıkan daha önce parkta konuştuğu şişman adam, yanına yaklaştı. "Özür dilerim denizci, şunu az önce yere düşürdünüz."

Bunu söylerken ona bir zarf uzattı.

Marganin zarfı aldı ve hiç sesini çıkarmadan üniformasının cebine soktu. "Dikkat etmemişim, çok teşekkür ederim," dedi.

Marganin ellerini silmek için havluya doğru uzanırken, şişman adam ellerini yıkamaya başlamıştı. Biraz sonra Marganin'e yaklaştı ve, "Zarfta müthiş bilgiler var," diye fısıldadı. "Gereğini dikkatli yapmalısın."

"Sen hiç merak etme, gerekeni yaparım."

* * *

Mektup Seagram'ın çalışma odasında masanın tam ortasında duruyordu. Seagram masaya oturup lambasını yaktı ve okumaya başladı.

Sevgili Gene,

Seni seviyorum. Mektuba böyle sıradan bir ifadeyle başlamak istemezdim, ama gerçek bu. Seni tüm kalbimle hâlâ seviyorum.

Bu gergin aylar süresince seni anlamak ve rahatlatmak için elimden geleni yaptım. Senden sadece küçük bir karşılık, bir anlayış bekliyordum, başka bir şey değil. Pek çok konuda güçlü bir insanımdır, bilirsin bunu, ama ihmal edilmeye de tahammül edemem, zaten buna hiçbir kadın edemez.

Birbirimize karşı olan sevgimizin, iş hayatımızın üzerinde olduğu o ilk günlerimizi nasıl arıyorum bilemezsin. O zaman yaşamımız çok daha basitti. Üniversitede sınıflarımızda derslerimizi verir ve her seferinde, sanki sonuncu kezmiş gibi çılgınca sevişirdik. Galiba çocuk istemeyerek aramızı soğutan ben oldum. Belki bir bebek bizi birbirimize daha sıkı bağlayabilirdi, bilemiyorum. Bunun için üzgünüm.

Bana kalırsa, bir süre için birbirimizden ayrı yaşamamız daha iyi olacak, çünkü şu günlerde aynı çatı altında yaşamamız beraberliğimizin anlamsızlığını ve bencilliklerimizi daha fazla ortaya çıkaracak.

Şu anda, NUMA'nın deniz arkeologlarından biri olan Marie Sheldon'un yanına taşındım. Kendime gelinceye kadar, onun Georgetown'daki dairesinin bir odasında kalacağım. Lütfen beni aramaya kalkma, çünkü yeni tartışmalara girmek istemiyorum. Bana biraz zaman tanı Gene. Rica ediyorum.

Zamanın en iyi ilaç olduğunu söylerler ve umalım ki öyle olsun. Bana ihtiyacının olduğu bir dönemde seni terk etmek istemezdim, yapmak istediğim bu değil Gene. Böylece, bu zor durumunda, senin sırtından bir yük kaldırdığıma inanıyorum.

Olaya benim açımdan bakmaya çalışırsan, sanırım bu konuda senin de suçun olduğunu kabul edecek ve beni dışlamış olduğunu göreceksin. Aramızdaki sevginin gelecekte de sürmesi umudunu ikimiz de taşıyalım.

Seni sevdiğimi tekrarlıyorum.

Dana

Seagram, düzgün bir el yazısıyla yazılmış mektubu dört kez okudu. Sonra ışığı söndürdü ve karanlıkta oturup düşünmeye başladı.

* * *

Kapı vurulduğu zaman, Dana Seagram gardrobun önünde durmuş ne giyeceğine karar vermeye çalışıyordu.

"Dana? Hazırlandın mı?"

"Girsene Marie."

Marie Sheldon yatak odasının kapısını açıp başını içeriye uzattı. "Aman Tanrım! Şekerim daha giyinmemişsin bile."

Marie genizden gelen kısık bir sesle konuşuyordu. Ufak tefek, gür sarı saçlı, mavi gözlü, cıvıl cıvıl güzel bir kadındı. Çekiciliğini biraz azaltan tek yanı, köşeli çenesiydi.

Dana sinirli bir tavırla, "Bunu her sabah yaparım nedense," diye konuştu. "Halbuki sabah

giyeceklerimi akşamdan çıkarıp hazırlasam ne kadar rahat olacak ama bir türlü yapamıyorum işte."

Marie, Dana'nın yanına sokuldu. "Şu mavi etekliğe ne dersin?"

Dana etekliği askıdan çıkardı ve sonra, "Allah kahretsin! Bunun bluzunu temizlemeye vermiştim," diye söylenerek yere bıraktı.

"Yakında öfkeden kudurup etrafa saldırabilirsin. Dikkatli ol."

"Özür dilerim Marie, son zamanlarda hiçbir şey yolunda gitmiyor."

"Yani kocanı bıraktığından beri, değil mi?"

"Kusura bakma ama, şu anda nasihat dinlemek istemiyorum."

"Sakin ol şekerim. Öfkeni birisinden çıkarmak istiyorsan, aynaya bakman yeterli."

Dana'nın sinirleri iyice gerilmişti. Marie onun sinirden ağlamak üzere olduğunu anlayınca geri adım atmak zorunda kaldı.

"Sakin ol ve acele etme. Ben aşağıya inip arabayı ısıtır ve seni beklerim, tamam mı?"

Dana arkadaşının ayak sesleri merdivenden kayboluncaya kadar bekledi ve sonra banyoya gidip iki Librium hapı içti. Kısa bir süre sonra hapların sakinleştirici etkisi başlayınca, üzerine turkuaz renkli bir elbise giyip saçlarını düzeltti, ayaklarına kısa topuklu ayakkabılar giydi ve çıktı.

NUMA merkezine doğru giderlerken, Dana iyice rahatlamış ve arabanın radyosundan duyulan müziğe parmaklarıyla tempo tutmaya başlamıştı.

Marie, başını çevirmeden, "Bir mi, yoksa iki mi?" diye sordu.

"Ne, anlamadım?"

"Hapı bir tane mi yoksa iki tane mi aldın? Sabahleyin bir cadı iken birden tatlı bir kadın olduğuna göre, bunu tahmin etmek güç değil."

"Nasihat istemediğimi söyledim sana, değil mi?"

"Pekâlâ, ama seni uyarıyorum eski dostum. Bir akşam seni aşırı dozdan yerde yatarken bulursam, hiçbir şey yapmayıp oradan kaçacağım. Dramatik ölüm sahnelerine hiç dayanmam, anlaşıldı mı?"

"Biraz abartmıyor musun?"

Marie başını hafifçe çevirip ona baktı. "Abartıyor muyum? Bu nesnelere vitamin hapı gibi aldığını bilmiyor muyum sanki?"

Dana karşı koymak istercesine, "Merak etme iyiyim," dedi.

"Hiç de değilsin işte. Klasik bir depresyon geçirmekte olan kadın örneğisin. Hem de ağır bir depresyon."

"İnsanın bazı durumlarda kendine gelmesi zaman alır."

"Kendini suçlu hissettiğine eminim."

"Gene'i terk etmekle en iyi şeyi yaptığımı söyleyemem tabii. Ama doğru olanı yaptığıma eminim."

"Sana ihtiyacı olabileceğini düşünmüyor musun?"

"Onun bana yaklaşmasını hep bekledim, ama ne zaman bir araya gelsek kedi köpek gibi kavga ediyoruz. Beni hayatından sildi Marie. Gene gibi adamlar işlerinin esiri oldukları zaman kendilerine bir duvar örerler ve bu duvarı kimse aşamaz. O, sorunlarını paylaşırsam, benim de tehlikede olacağımı sanıyor, ki yanılıyor. Bir erkek, artık yük haline gelmiş, ona yararı olmayan bir sorumluluğu kabullenebilir, kadınlar ise genellikle bunu yapamazlar. Bizim için yaşam, her gün oynanan bir oyuna benzer. Erkekler gibi ileriye dönük planlar yapmayız pek." Sustu ve üzgün bir ifadeyle arkadaşına baktı. "Yapabileceğim tek şey beklemek ve Gene kendi savaşında yenik düşünce ona dönmek. O da zaten ancak o zaman beni isteyecektir, bundan eminim."

Marie, "O zaman çok geç olabilir," dedi. "Anlattıklarına bakılırsa, Gene bir sinir hastalığı ya da kalp krizinin eşiğinde gibi görünüyor. Bence onu yalnız bırakmamalısın."

Dana başını iki yana salladı. "Beni iten bir erkeğe koşamam. Onun bana ihtiyacı olana kadar başka bir hayat yaşamaya çalışacağım."

"Bu başka hayatta başka erkekler de olacak mı acaba?"

Dana zoraki bir gülümsemeyle, "Platonik bir şeyler olabilir belki," diye cevap verdi. "Özgür bir dul rolü oynayıp, kendimi önüme çıkacak her erkeğin kucağına atacak halim yok ya!"

Marie, kurnaz bir tavırla gülümsedi. "Buradaki insanların içine karıştığın zaman, istediğini her zaman yapamayacağını çabuk anlarsın şekerim. Washington D.C.'de yaşadığımızı unutma sakın. Burada bir erkeğe karşılık sekiz kadın yaşıyoruz. Yani, seçim hakkı erkeklerde ve onlar bizden şanslı."

"Olabilir, bazı şeyler olabilir, bir macera aramayacağım da kesin. Zaten pratiğimi de kaybettim ve flört etmeyi unuttum bile."

Marie, "Erkeklerle cilve yapmak bisiklete binmeye benzer şekerim," dedi ve bir kahkaha attı. "Bir kere öğrendikten sonra bir daha unutmazsın."

Arabayı otoparka bırakıp binaya girdiler ve merdivenden çıkıp asansörlere doğru, diğer personelin arasında yürüdüler.

Marie, "Öğle yemeğini benimle yer misin?" diye sordu.

"İyi olur."

"Yemekte iki erkek arkadaş da olabilir, böylece gizli kalmış cazibeni deneme imkânı bulursun."

Dana ağzını açıp itiraza kalkışmadan Marie hızla oradan uzaklaştı. Dana asansörü beklerken, heyecanlandığını fark etti ve gülümsedi.

* * *

Sandecker arabasını Alexandria Oşinografi Okulu'nun otoparkına bıraktı ve çimlerin üzerinde, elektrikli bir golf arabasının yanında duran adama doğru yürüdü.

"Amiral Sandecker?"

"Evet."

Tıknaz, saçları dökülmüş adam elini uzattı, "Hoşgeldiniz Amiral," diyerek gülümsedi. "Ben Dr. Murray Silverstein. Geldiğinize sevindim, galiba sizin için yararlı olacak bazı şeyler var."

Sandecker golf arabasına, onun yanına geçip, oturdu. "Vereceğiniz her türlü bilgi için şimdiden teşekkür ederim Doktor."

Silverstein arabayı hareket ettirdi ve asfalta çıkıp giderlerken, "Dün geceden beri bir dizi test yaptık," diye konuştu. "Size matematiksel olarak bir garanti veremem ama sonuçlar oldukça ilginç çıktı."

"Sorun var mı?"

"Elimizde somut bilgiler olmadığı için biraz güçlük çektik kuşkusuz. Örneğin, Titanik batarken burnunun hangi yöne dönük olduğu konusunda bilgi yoktu. Sadece böyle bir bilinmeyen bile, arama bölgesini dört mil kare artırabilir."

"Anlamadım. Kırk beş bin tonluk bir çelik yığını olan gemi suyun dibine dimdik inmez mi yani?"

"Her zaman inmeyebilir. Tahminlerimize göre, Titanik suya batarken yaklaşık yetmiş sekiz derecelik bir açıyla burnunu suya verdi ve içeriye dolan sular da ona, aşağıya doğru dört ya da beş millik bir hız kazandırdı. Geminin muazzam kitlesinin neden olduğu momentumu ve dibe vurmadan önce iki buçuk mil yol almış olabileceği gerçeğini de hesaba kattık tabii. Sanıyorum ki, deniz dibine dikey olarak değil de başlangıçta biraz yatay olarak indi ve sonra dikleşti."

Sandecker denizbilimcisine meraklı gözlerle baktı. "Titanik batarken suya giriş ve iniş derecesini nasıl biliyorsunuz? Kazadan kurtulanların söyledikleri birbirini tutmuyormuş."

Silverstein sağ taraftaki koca bir beton kuleyi gösterdi. "Cevaplar bunun içinde Amiralim," dedi. Arabayı stop etti ve inerlerken, "Gelin benimle," diye devam etti. "Söylediklerimi size pratik olarak göstereyim."

Sandecker onu izledi ve koridordan geçip bir ucunda büyük bir akrilik plastik pencere bulunan geniş bir odaya girdiler. Silverstein, Amiral'e yaklaşmasını işaret etti. Pencerenin diğer tarafında bulunan tüplü bir dalgıç onlara el salladı.

Silverstein, "Bu bir derin su tankı Amiral," diye izah etti. "Dış duvarı çelikten yapılmıştır, yüksekliği altmış metre, çapı da dokuz metredir. Dip kısmında, tanka giriş çıkış için bir basınç odası vardır ve deneylerimizi değişik derinliklerde yapabilmemiz için de farklı seviyelerde beş tane hava istasyonu bulunur."

Sandecker yavaşça. "Evet, anlıyorum," dedi. "Burada Titanik'in suyun dibine inişini yapay yollardan tekrarlayabildiniz herhalde."

Silverstein pencerenin altındaki bir kapağı kaldırıp bir telefon çıkardı ve, "Evet olayın benzerini burada denedik," dedi. "Bakın size göstereyim." Ahizeyi dudaklarına götürüp. "Owen, otuz saniye sonra bir deneme yap bakalım," diye konuştu.

"Titanik'in bir maketi var mı sizde?"

Silverstein, "Müzeye konabilecek bir maket değil kuşkusuz," diyerek gülümsedi. "Ama onun genel şekline benzeyen, ağırlık ve su deplasmanını bir orana göre aynen veren dengeli bir model yaptık. Seramikle bu iş mükemmel oluyor doğrusu."

"Seramik mi?"

Silverstein, elini hafifçe yana doğru salladı, "Evet, seramik," diye devam etti. "Metal bir maket

için gereken zamanda yirmi maket çıkarabiliyoruz bu yöntemle." Sustu ve Sandecker'i kolundan tutup pencerenin önüne çekti, "İşte geliyor, dikkatle izleyin şimdi."

Sandecker başını kaldırıp su kulesinin üst tarafına bakınca, yaklaşık bir metre yirmi santim boyunda bir cismin önünde bilyeler olduğu halde ağır ağır dibe doğru indiğini gördü. Makete gemi ayrıntılarını vermemişler, sadece şeklini benzetmişlerdi ve üst kısmında da baca oldukları belli olan üç tane tüp görülüyordu. Maketin burnu tankın dibine çarparken uzaktan hafif bir ses duyuldu.

Sandecker, "Maketin şeklindeki bir eksiklik ya da hata, sonuçları olumsuz etkilemez mi acaba?" diye sordu.

"Evet, bir hata farklı sonuçlara neden olabilir kuşkusuz. Ama merak etmeyin Amiral, hesaplarımızı çok hassas yaptık, maket iyidir."

Sandecker suyun dibindeki maketi gösterip, "Titanik'te dört baca vardı, sizin modelde üç tane var," dedi.

Silverstein, "Titanik suya tam girmeden önce kış tarafı tamamen dikey olarak havaya kalktı," diye açıkladı. "Bu sırada birinci bacayı tutan kablolar çok fazla gerilip koptular ve baca da yerinden çıkıp sancak tarafına yıkıldı."

Sandecker başını sallayıp gülümsedi. "Kutlarım sizi Doktor. Her şeyi iyice düşündüğünüzü bilmem gerekirdi, özür dilerim."

"Üzülmeysin canım, bunları size gösterebildiğim için çok memnunum." Silverstein, döndü ve başparmağını yukarıya kaldırıp dalgıca işaret etti. Gemi maketi bir kabloya bağlandı ve yukarıya doğru çıkmaya başladı. "Şimdi testi tekrarlayıp, sonuçlara nasıl vardığımızı size açıklayacağım."

"Açıklamanıza şu bilyelerle başlayabilirsiniz."

Silverstein gülümsedi, "Onlar geminin kazanlarını temsil ediyorlar," dedi.

"Kazanlar mı? Nasıl yani?"

"Bu benzetme de iyi oldu. Titanik'in kış tarafı doksan derece havaya kalkınca, kazan dairesindeki kazanlar yuvalarından fırlayıp, bölmeleri delerek geminin burun bölümüne doğru yuvarlandılar. Verilen bilgilere göre yirmi dokuz kazan vardı ve bunlar kocaman şeylerdi. Çapları beş metre, boyları altı metre kadardı."

"Peki ama, sizin bilyeler geminin dışına çıkmışlardı."

"Evet, yaptığımız hesaplara göre, kazanlardan on dokuz tanesi geminin burnunu delip dışarıya çıkmışlar ve gemiden ayrı olarak dibe oturmuşlar."

"Bunu nasıl öğrendiniz peki?"

"Gemiden ayrılmasalardı, tüm kazanların burna doğru yuvarlanmaları gemiyi burunüstü, dimdik olarak suyun dibine götürürdü. Ama geminin batışını kurtarma filikalarından izleyenlerin söylediklerine göre, kazanların çıkardıkları korkunç gürültünün kesilmesinden sonra, geminin kış tarafı biraz daha geriye kaymış, yani doksan derecelik açı bozulmuş. İşte böylece geminin dikey batış durumu ortadan kalktı ve daha önceden bahsettiğim gibi yetmiş sekiz derecelik bir vaziyet aldı."

"Bilyeler de bunu doğruluyor mu?"

"Tamamen doğruluyorlar." Silverstein telefonu tekrar aldı ve "Hazırsan başlayabilirsin Owen,"

diye konuştu. Telefonu bırakıp Amiral'e döndü ve, "Yukardaki Owen Dugan benim yardımcımdır," diye devam etti. "Şu anda maketi, tankın kenarında gördüğünüz şu borunun üst kısmına yakın bir yerde suya bırakmaya hazırlanıyordur. Modelin teknesinde, belirli noktalarda açılmış noktalardan su girmeye başlayınca, geminin burnu suya girecek ve kazanları temsil eden bilyeler de burun tarafına yuvarlanıp, yaylı bir delikten dışarıya çıkacaklar."

Birkaç saniye sonra önce bilyeler, arkasından da gemi maketi suyun dibine oturdular. Gemi maketi, borunun üç buçuk metre kadar yakınına oturmuştu. Dalgıç, tankın dibine bir işaret koydu ve baş ve işaretparmağıyla iki buçuk santimlik bir mesafe gösterdi.

"İşte Amiralim. Şimdiye kadar yüz on test yaptık ve maket hiçbirinde de on santimlik bir yarıçapın dışına oturmadı."

Sandecker su tankının dibine baktı ve sonra Silverstein'a döndü. "O halde araştırmalarımızı nerede yapmamız gerekiyor sizce?"

"Bizim fizikçilerin hesaplamaları ve tahminlerine göre, en iyi başlangıç noktası, Sappho II'nin korneti bulunduğu yerin bin üç yüz metre kadar güney doğusu olabilir. Ama yine söylüyorum, bunlar sadece tahmin."

"Kornetin de bir açıyla düşmediğini nereden biliyorsunuz?" Silverstein gücenmiş gibi onun yüzüne baktı, "Benim zekâmı küçümsüyorsunuz galiba Amiral," dedi. "Kornetin düşüş ya da batış yolunu iyice hesaplamasaydık bir sonuç alamazdık zaten. Size gelen faturaların içinde Moe'nun dükkânından gelen iki fatura bulacaksınız, oradan iki kornet satın aldık. Tankta bir dizi test yaptıktan sonra, onları alıp Hatteras Burnu'nun iki yüz mil açığına götürdük ve derinliğin üç bin yedi yüz metre olduğu bir yerde denize bıraktık. Sonar verilerini de göstereceğim size. Her iki kornet de, atıldıkları noktanın izdüşümünün yaklaşık elli metre yakınında dibe oturdular."

"Pekâlâ, hemen gücenmeyin canım. Sizin gönlünüzü almak için galiba bir kasa Robert Mondavi Chardonnay 1984 mahsulü şarap göndermem gerekecek."

Silverstein gülümseyerek ona baktı. "1981 olsun lütfen."

"Ağzınızın tadını bildiğinizi hemen anlamıştım zaten."

"Bizim gibiler olmasa dünyanın ne tadı kalır, değil mi Amiral?" Sandecker sesini çıkarmadan pencereye yaklaştı ve Titanik'in, tankın dibinde duran maketine baktı. Silverstein de onun yanına geldi, "İnsanı çeken ve heyecanlandıran bir konu bu," diye mırıldandı.

Sandecker, "Evet," diyerek başını salladı. "İnsan bu Titanik konusuna bulaşınca başka bir şey düşünemez oluyor nedense."

"Peki ama, bunun nedeni nedir acaba?"

Sandecker, "Çünkü bu gemi diğerlerine hiç benzemiyor," dedi. "Modern tarihin efsanevi bir hazinesi bu gemi. Onun bir fotoğrafı bile insanı heyecanlandırmaya yetiyor. Onun tarihini bilmek, birkaç günlük yaşamında onu denizde yöneten mürettebat ve güvertelerinde yürüyen şık insanları düşünmek, insanın hayal gücünü ateşliyor Bay Silverstein. Bu koca gemiyi tekrar su yüzüne çıkarabilecek miyiz acaba? Bunu sadece Tanrı bilir, değil mi? Ama her şeye rağmen deneyeceğiz ve başarmaya çalışacağız."

Sea Slug isimli sualtı aracı, dışardan bakıldığında aerodinamik şekliyle güzel görünüyordu, ama Pitt, bir seksen beşlik koca vücuduyla kumanda koltuğuna oturunca, kendisini hidrolik borular ve elektrik devreleri arasında sıkışmış gibi hissetti. Gemi, altı metre boyundaydı ve iki ucu yuvarlaklaştırılmış uzunca bir boru biçimindeydi. Parlak sarıya boyanmış aracın baş tarafının her iki yanında ikişerli dört lomboz vardı. Aracın üzerine de küçük birer radar çanak anteni gibi yerleştirilmiş güçlü iki projektör vardı.

Pitt kontrollerini tamamladı ve sağında oturan Giordino'ya döndü.

"Bir dalış yapalım mı?"

Giordino dişlerini göstererek sırıttı. "Tabii, hadi gidelim."

"Sen ne diyorsun Rudi?"

Gunn alt lomboz önündeki yerinden başını salladı. "Ben hazırım."

Pitt mikrofona bir şeyler söyledi ve sonra başını kaldırıp, kontrol paneli üstündeki ekranda, Modoc'un vincinin sualtı aracını bulunduğu yerden alıp yan tarafa götürerek denize bırakışını seyretti. Sea Slug, vinçten kurtulunca, Pitt'in açtığı imlâ vanalarından su alarak yavaş yavaş dalmaya başladı.

Giordino, "Yaşam destek sistemi çalışıyor," diye konuştu. "Dibe varış bir saat, arama çalışmaları için on saat ve su yüzeyine çıkış da iki saat, böylece beş saatlik yedeğimiz kalıyor."

Pitt, "Yedeğimizi de aramada kullanacağız," dedi.

Giordino durumlarının ciddiyetini çok iyi biliyordu. Bir aksilik olduğu takdirde, üç bin yedi yüz metre derinlikte kurtulma şansları yoktu. Oksijen yokluğundan boğulmaktansa, hızlı bir ölüm için dua edebilirlerdi. O anda, daha geniş bir yaşam alanı olan ve sekiz haftalık yaşam destek sistemi bulunan Sappho II'nin içinde olmayı istedi. Sea Slug yavaş yavaş karanlık sulara gömülürken, arkasına yaslandı ve gemiye komuta eden arkadaşına baktı.

Giordino, Pitt'i Kaliforniya'da Newport Beach'in arka taraflarındaki ıssız çiftlik yollarında birlikte bisiklete bindikleri lise yıllarından beri tanırdı. Onu herkesten iyi tanıdığına emindi. Pitt, aslında birbirinden tamamen farklı iki kişiliğe sahipti. Bunlardan biri, cana yakın, yolundan asla sapmayan, şakadan anlar, kibirli olmayan ve herkesle kolayca dost olan Dirk Pitt idi. Diğer Dirk Pitt ise, çok az hata yapan, duygusuz bir makine gibi çalışan ve kendi içine kapanıp kimseyle temas kurmayan bir insandı. Giordino bu iki kişilik arasındaki kapıyı henüz açamamıştı.

Giordino başını çevirip derinlik göstergesine baktı, ibre üç yüz yetmiş metreyi gösteriyordu. Bir süre sonra altı yüz metre seviyesini geçtiler ve sürekli karanlık olan bir dünyaya girdiler. Giordino uzanıp minik şalterlerden birini kaldırdı ve dışarda yanan ışıkların aydınlığındaki manzaraya baktı.

"Ne diyorsun?" diye sordu. "İlk denemede onu bulabilecek miyiz acaba?"

"Amiral Sandecker'in gönderdiği bilgisayar bilgileri doğruysa, Titanik yüz on derecelik yay içinde bir yerlerde ve korneti bulduğunuz noktanın bin iki yüz metre kadar güneydoğusunda olmalı."

Giordino alaycı bir tonla, "Aman ne güzel," diye söylendi. "Bu da bizim arama alanımızı daraltıyor öyle mi? Yani pamuk tarlasında bir albino aramak yerine kumsalda bir çivi arayacağız."

Gunn, "İşte yine başladı bu adam," diyerek güldü. "Bunun iyimser olduğunu hiç görmedim ki zaten."

Pitt bir kahkaha attı. "Boşver, onu umursamazsak buradan uzaklaşıp gider."

Giordino suratını astı ve dışardaki su dünyasına baktı.

"Ah tabii canım, beni bundan sonraki köşede bırakabilirsiniz."

Pitt kararlı bir ses tonuyla, "Merak etmeyin gemiyi bulacağız," dedi. "Şimdi saat... Evet, altı kırk. Sanıyorum öğle yemeğinden önce, yani yaklaşık on bir kırk'ta Titanik'in güvertelerinin üstünde olabiliriz."

Giordino ters ters onun yüzüne baktı. "Büyük falcı yine konuştu."

Gunn, "Biraz iyimserlik kimseye zarar vermez," diyerek araya girdi. Dış kamerayı ayarladı ve spot lambayı yaktı. Projektör bir an içinde milyonlarca planktonu bir ışık seli içinde bırakmıştı.

Kırk dakikalık bir dalış ve üç bin metre derinliği geçtikten sonra Giordino Modoc'u aradı, derinlik ve su ısısını bildirdi. Pencerelerden birinin önünden geçen çirkin bir derin-deniz balığı uçünü de şaşırttı, hayvanın kafasının üstünde minik bir ışık yanıyordu ve parlıyordu.

3.800 metre derinlikte deniz yatağını gördüler. Pitt motorları çalıştırdı ve irtifa derecesini ayarlayıp Sea Slug'ın inişini durdurdu. Sonra sualtı aracını, deniz yatağını kaplayan kırmızı çamur örtünün biraz üzerinde yavaşça döndürdü.

Sea Slug'ın elektrik motorlarının ritmik mırıltıları sessizliği bozmuştu. Pitt önce ortama uyum sağlamakta güçlük çekti, garip bir boşluk içindeymiş gibi hissediyordu kendini. Sonra gözlerini ışıkların aydınlattığı deniz yatağına çevirdi ve uzayıp giden düzlüğe baktı.

Görünürde bir yaşam belirtisi yok gibiydi ama, öyle olmadığını biliyorlardı. Deniz yatağının çökeltisi üzerinde derin-deniz hayvanlarının izleri görülebiliyordu. Derin-deniz örümceklerinin, denizhiyarlarının ya da yıldız balıklarının izleri birkaç dakika önce de bırakılmış olabilirdi, yüzlerce yıl önce de.

Giordino, parmağını uzatıp, "Şu güzel yaratığa bakar mısınız?" dedi.

Pitt arkadaşının gösterdiği yere bakınca, mürekkepbalığına benzeyen siyah-mavi renkte tuhaf bir hayvan gördü. Hayvanın sekiz kolu vardı ve gövdesinin neredeyse üçte birini kaplayan koca koca gözlerle Sea Slug'a bakıyordu.

Gunn, "Bu bir vampir mürekkepbalığı," dedi.

Giordino sırıttı. "Sor bakalım Transilvanya'da akrabaları var mıymış?"

Pitt, "Biliyor musun," dedi. "Bu yaratık bana biraz senin şu kız arkadaşını hatırlatıyor."

Gunn fırsatı kaçırmadı. "Şu tahta göğüslüden mi bahsediyorsun yoksa?"

Giordino, "Kıskançlıktan patlayın," diye homurdandı. "O kız bana delice âşık ve babası da her zaman en iyi içkilerden ikram ediyor."

Pitt, "Evet, gördüm senin kaliteli içkilerini," diyerek güldü. "Old Cesspool Bourbon, Attila Han cini, Tijuana votkası gibi saçmalıklar işte."

Daha sonraki birkaç saat daha birbirleriyle böyle şakalaştılar. Bunu yapmasalar, küçücük geminin içindeki monotonluğu bozamayacaklarını biliyorlardı. Okyanusların derin diplerinde araştırma çalışmaları bazen insanı delirtecek kadar sıkıcı olabiliyordu. Bu monotonluğa, dar hacimlerde

yaşamının verdiği sıkıntı, soğuk hava ve yüksek nem oranı da katılınca, insanın hata yapıp bir kazaya neden olması işten bile değildi.

Sea Slug'ı deniz yatağının hemen bir metre kadar üzerinden götüren Pitt'in kontrolleri kavrayan elleri hiç kımıldamıyordu. Giordino yaşam destek sistemlerini kontrol altında tutarken, Gunn da sonar ve manyetometreyi izliyordu. Saatler süren planlama çalışması sona ermişti ve şimdi, bilinmeyeni aramanın verdiği garip zevki paylaşarak büyük bir ısrar ve sabırla görevlerini yapmanın zamanıydı.

Pitt, "Galiba önümüzde bazı kaya yığınları var," dedi.

Giordino pencereden dışarıya baktı. "Dip çamurunda öylece duruyorlar. Nerden gelmiş olabilir bunlar?"

"Belki de eski bir yelkenliden atılmış safralardır."

Gunn, "Bence bir buzdağından gelmişlerdir," dedi. "Buzdağları böyle kayaları ve başka cisimleri denizlere taşırlar ve eridiklerinde de bunlar dibe çöküp kalırlar böyle..." Birden sustu ve, "Bir dakika..." diyerek onlara baktı. "Sonarda bazı sinyaller alıyorum, işte, manyetometre de yakaladı."

Pitt, "Ne taraftan geliyor?" diye sordu.

"Bir-üç-yedi başta."

Pitt, "Bir-üç-yedi," diye tekrarladı. Sea Slug'ı bir uçak gibi hafifçe yatırıp döndürdü ve yeni rotaya girdi. Giordino, Gunn'ın omzu üzerinden eğilmiş, sonar ekranındaki yeşil ışık dairelerine bakıyordu. Küçük parlak bir noktanın titreşimleri, görüş alanlarının dışında, üç yüz metre kadar ilerde katı bir cismin varlığını işaret ediyordu.

Gunn sakin bir sesle, "Fazla umutlanmayın," dedi. "Hedef, bir gemi olamayacak kadar küçük sinyaller veriyor."

"Peki sence ne olabilir?"

"Bilemiyorum. Boyu altı, yedi metre kadar ve yüksek bir şey. Ne olduğunu söyleyemem... Her şey olabilir."

Pitt, "Titanik'in kazanlarından biri de olabilir," dedi. "Deniz yatağına düşmüş bir sürü kazan varmış."

Gunn heyecanlı bir sesle, "Haklı olabilirsin," dedi. "Bir-bir-beşten de aynı sinyalleri alıyorum. İşte bir tane daha, bir-altı-sıfır. Bu sonuncunun boyu yaklaşık yirmi metre kadar."

Pitt, "Bu da bacalardan biri olabilir," dedi.

Gunn, "Aman Tanrım!" diye mırıldandı. "Burası bir hurdalığı andırıyor."

Karanlığın ucundaki bulanık bölgede ansızın yuvarlak bir cisim gördüler, garip ışıkta bir mezar taşı gibi görünüyordu. Bir süre sonra, bu kocaman cismin bir kazan olduğunu anladılar, buhar tüplerinin çevresindeki perçin yerleri bile artık fark edilebiliyordu.

Giordino, "O günlerde bir ateşçi olup bu koca kazanı kömürle doldurduğunu düşünebiliyor musun?" diye mırıldandı.

Gunn, "Bir tane daha buldum," dedi. "Hayır, durun... Sinyal daha güçlendi. Şimdi boyu geliyor, otuz metre... Altmış metre..."

Pitt, "Hadi yavrum, devam et," diye mırıldandı.

"Yüz elli metre... İki yüz ve iki yüz elli metre. Bulduk onu! Bulduk onu!"

Pitt'in ağzı kupkuru olmuştu. "Hangi başta?"

Gunn, "Sıfır-dokuz-yedi," diye fısıldadı.

Sea Slug hedefe doğru yaklaşırken hiçbiri konuşmadı. Üçünün de yüzleri solmuş, heyecan içinde beklemeye başlamışlardı. Pitt'in kalbi yerinden fırlayacakmış gibi çarpıyordu ve midesinde büyük bir ağırlık varmış gibiydi. Bir ara, denizaltıyı dipteki çamur tabakasına çok fazla yaklaştırmış olduğunu fark etti ve gemiyi biraz daha yükseltti. Acaba ne bulacaklardı? Gemi sağlam olarak duruyor muydu yoksa parçalanmış mıydı, bilemiyorlardı. Biraz daha yaklaşıncaya, karanlıklar içinde karşılarına çıkan muazzam gemiyi görünce ne yapacaklarını şaşırıyorlardı, şoke olmuşlardı.

Giordino, "Tanrım sen aklımı koru!" diye mırıldandı. "Tam burun bölümüne geldik dostlar."

Enkaza on beş metre kadar yaklaştıklarında, Pitt motorları yavaşlattı ve Sea Slug'ı batık geminin bordasına paralel olacak şekilde döndürdü. Titanik'i bu kadar mesafeden ve tam yan taraftan görmek, insanı âdeta serseme çeviriyordu. Batık gemi, yaklaşık seksen yıl sonra bile fazla paslanmamıştı ve temiz görünüyordu. Geminin 270 metre uzunluğundaki siyah boyalı teknesini baştan sona kuşatan altın sarısı bant, denizaltının projektörleri altında parılıyordu. Pitt denizaltıyı biraz yükseltti ve sekiz ton ağırlığındaki iskele tarafı çıpasını geçip, doksan santim boyundaki altın sarısı harflerle yazılmış Titanik kelimesinin hizasına çıktılar.

Pitt büyülenmiş gibiydi, önündeki mikrofonu aldı ve düğmesine basıp, "Modoc, Modoc," diye seslendi. "Burası Sea Slug... Bizi duyuyor musunuz?"

Modoc'teki telsiz operatörü hiç vakit geçirmeden cevap verdi. "Burası Modoc, Sea Slug. Sizi net olarak duyuyoruz, devam edin, tamam."

Pitt paraziti azaltmak için sesi biraz daha kıstı, "Modoc, NUMA merkezine Büyük T'yi bulduğumuzu haber verin," diye devam etti. "Tekrar ediyorum, Büyük T'yi bulduk. Derinlik şu anda üç bin yedi yüz elli metre. Saat on bir kırk iki, tamam."

Giordino, "On bir kırk iki mi?" diye bağırdı. "Bu kadar da olmaz, tam iki dakika eksik söylemişsin, on bir kırkta buluruz demiştin."

Yeniden Doğuş

Titanik simsiyah suların dibinde hareketsiz yatıyordu ve bazı yerlerinde, geçirdiği talihsiz kazanın izlerini görmek mümkündü. Bordanın iskele tarafında, buzdağıyla çarpışması sonucu meydana gelen yaklaşık doksan metre uzunluğundaki yırtık ve kazanların su hattı altında bordayı delerek denize fırladıkları delikler rahatça görülebiliyordu.

Koca geminin enkazı hafifçe iskele tarafına yatmış olarak duruyordu ve baş kasarası, hiç görmediği bir limana doğru seyretmek ister gibi güneye dönmüştü. Minik sualtı aracının güçlü ışıkları, geminin üzerinde garip şekiller oluşturuyor, uzun, tik ağacından güverteleri aydınlatıyordu. Bazıları açık kalmış, bazıları kapalı lombozlar, gemi bordası boyunca uzanıyorlardı. Bacalar yerlerinden koptuğu için, Titanik şimdi modern aerodinamik bir görünüm almıştı. İlk üç baca tamamen kaybolmuş, büyük ihtimale geminin batışı sırasında ayrılıp başka bir yere gitmişlerdi, ama dördüncü baca arka filika güvertesinde duruyordu. Filika güvertesinde, küpeşeden sarkan kopuk baca bağlantı kablolarından

başka, bir zamanlar geminin filikalarını tutan boş Welin metaforaları ve birkaç manika görülüyordu.

Batık geminin ürkütücü bir güzelliği vardı. Sualtı aracındakiler, sanki transatlantiğin yemek salonlarında ya da lüks kamaralarında ve eğlence salonlarında yemek yiyen, gülüp konuşan, eğlenen yolcuları, mürettebatı görür gibiydiler. Kitaplarla dolu gemi kütüphanesini, seçkin ve zengin erkeklerin puro dumanlarıyla dolu sigara salonlarını hayal ediyorlar ve sanki yüzyılın başlarında moda olan müzik parçalarını çalan gemi orkestrasının müziğini duyabiliyorlardı. Gemide hiç kuşkusuz çeşitli türde yolcu vardı. Birinci mevkide, smokinlerini, gece kıyafetlerini giymiş zengin erkek ve kadınlar, onların çocuklarına bakan dadılar, ikinci mevkide orta sınıftan öğretmenler, din adamları, öğrenciler ve yazarlarla benzeri yolcular, güverte ve kasara altında da, büyük ihtimalle İsveç, Rusya ve Yunanistan gibi çeşitli ülkelerden gelmiş çiftçi, marangoz, fırıncı, terzi, madenci gibi yolcular, yani mülteciler seyahat ediyordu. Koca transatlantikte ayrıca, gemi subayları, kamarotlar, restoran ve eğlence yerleri hizmetlileriyle, kazan dairesi makinistleri de dahil olmak üzere yaklaşık dokuz yüz mürettebat olduğu biliniyordu.

O kamara kapıları ve lombozların arkasında hiç kuşkusuz servetler yatmaktaydı. Yüzme havuzu, Türk hamamı ve spor salonları acaba ne haldeydi? Yolcu karşılama salonlarındaki halılar hâlâ duruyorlar mıydı? Birinci sınıf yemek salonundaki kristal avizeler ve merdiven başlarındaki büyük saatler sağlam kalmış mıydı? Kaptan Edward J. Smith'in kemiklerini kaptan köşkünün bir köşesinde bulabilecek miydiler? Bu koca gemi enkazı tekrar gün ışığına çıktığında -kuşkusuz çıkabilirse- hangi sıraları ortaya çıkaracaktı? Sualtı aracı tüm projektörlerini yakmış, ağır ağır koca gemi enkazının çevresinde dolaşıyordu. Bir ara geminin eğik güvertesinden sıçrayan altmış santim boyunda, zırhla kaplı kafası ve koca gözleriyle korkunç bir görünümü olan fare kuyruklu bir balık, denizaltının projektörlerine hiç aldırmadan yüzüp gitti.

Bir süre sonra sualtı aracı içindekilerin yüzleri hâlâ pencerelere yapışık olduğu halde, birinci sınıf dinlenme salonunun tavanına doğru yükselip oraya mıknaşlı, küçük bir elektronik sinyal cihazı bıraktı. Cihazın alçak frekanslı sinyalleri, daha sonra yapılacak dalışlarda bir nirengi noktası oluşturacak, dalanlara yol gösterecekti. Sea Slug, daha sonra yukarıya doğru bir dönüş yaptı ve geldiği yöne doğru, karanlık sulara oradan uzaklaştı.

Titanik, karanlık ve soğuk dip sularında yaşayabilen birkaç deniz canlısı dışında yine yalnız kalmıştı. Fakat bir süre sonra, şu anda bulunduğu yere birçok derin-deniz aracı gelecek, üzerine inen insanlar onun çelik gövdesinde çalışmalar yapacaklardı. Belki de, uzun yıllar önce Belfast'taki Harland ve Wolff tersanelerinde olduğu gibi, üzerinde çalıştırılan çeşitli aletlerin sesleri deniz dibinde yankılanacaktı.

Belki de ondan sonra ve çok uzun yıllar sonra, ilk kez limana varabilecekti, kim bilir?

Titanik

Mayıs 1988

Sovyetler Birliği Genel Sekreteri Georgi Antonov, kendinden emin bir tavırla piposunu yaktı ve uzun maun toplantı masasında oturan diğerlerine baktı.

Antonov'un sağında, Sovyet Donanma İstihbarat Başkanı Amiral Boris Sloyuk ve yardımcısı Albay Prevlov oturuyordu. Onların karşısında oturanlar ise, KGB'nin Gizli Bilgiler Dairesi'nin başı olan Vladimir Polevoy ve Sovyetler Birliği Emniyet Genel M¼d¼r¼ ve Sovyet G¼venlik Direkt¼r¼ Mareşal Vasili Tileviç'ti.

Antonov hemen konuya girdi, "Evet baylar," diye başladı konuşmasına. "Öyle görünüyor ki, Amerikalılar Titanik'i su yüzüne çıkarmaya karar vermişler." Birkaç saniye susup önündeki kâğıtlara bir göz attı. "Bu, büyük bir iş. İki ikmal, üç destek gemisi ve dört derin-deniz aracı katılacakmış operasyona." Tekrar sustu ve Amiral Sloyuk'la yardımcısı Prevlov'a baktı. "O bölgede gözlemci gemimiz var mı?" diye sordu.

Prevlov, "Albay İvan Parotkin komutasındaki Mikhail Kurkov okyanus araştırma gemimiz o bölgede seyrediyor," dedi.

Sloyuk, "Parotkin'i iyi tanırım," diye ekledi, "İyi bir denizcidir."

Antonov, "Amerikalılar yetmiş beş yıldır orada yatan bir gemi enkazını kurtarmak ve yüzdürmek istiyorlarsa," diye devam etti, "Bunun arkasında çok iyi bir neden aramak gerekir, değil mi?"

Amiral Sloyuk, "Çok iyi bir neden var zaten," diye cevap verdi. "Hem de bizim güvenliğimizi tehdit eden bir neden." Başıyla Prevlov'a işaret etti ve o da, üzerinde 'Sicilya Projesi' yazılı dosyaları Antonov ve diğerlerine uzattı. Amiral, "Bu toplantıyı bunun için istedim," diye devam etti. "Adamlarımız yeni ve çok gizli bir Amerikan savunma planının kaba planlarını ele geçirdiler. Lütfen şu dosyalara bir göz gezdirin, eminim müthiş bulacaksınız."

Antonov ve diğerleri dosyaları açıp okumaya başladılar. Sovyet Genel Sekreteri, arada sırada başını kaldırıp Sloyuk'a bakarak beş dakika kadar okumayı sürdürdü. Antonov'un yüzünde sırasıyla önce ilgi, sonra şaşkınlık ve en sonra da gerçekleri birdenbire fark etmiş kişilerin ifadeleri gör¼ld¼.

"Bu korkunç bir şey Amiral Sloyuk, inanılacak gibi değil."

Mareşal Tileviç, "Böyle bir savunma sistemi mümkün mü?" diye sordu.

"Bu soruyu ben de en saygın bilim adamlarımızdan beşine sordum. Yeterli kuvvette bir güç kaynağı bulunabildiği takdirde bunun teorik olarak mümkün olabileceğini söylediler."

Tileviç, "Siz de bu güç kaynağının Titanik'in ambarlarından birinde, bir kasada filan olduğunu varsayıyorsunuz, öyle mi?" dedi.

"Bundan eminiz, Mareşal. Raporda da belirttiğim gibi, Sicilya Projesi'nin tamamlanabilmesi için gereken unsur, çok az bilinen bizanyum elementidir. Amerikalıların, bu elementi içeren maden cevherlerini yetmiş altı yıl önce Rus topraklarından çaldıklarını biliyoruz. Ama bizim şansımıza, bunları Amerika'ya götürmek için o batan gemiye koymuşlar."

Antonov, hiçbir şey anlamamış gibi başını iki yana salladı. "Eğer raporunda yazılanlar doğruysa

Amerikalılar'ın elinde, bizim kıtalararası balistik füzelerimizi birer sinek gibi avlayıp zararsız hale getirecek potansiyel var demektir."

Sloyuk büyük bir ciddiyetle, "Korkarım bu doğru," dedi.

Polevoy masanın üzerine doğru eğildi, yüzü bir maskeyi andırıyordu ve gözlerinde kuşkulu bir ifade vardı. "Burada yazdığınıza göre, Amerika'daki kaynağınız Savunma Bakanlığı'nın üst düzey yetkililerinden biriymiş, doğru mu bu?"

Prevlov, "Doğru," diyerek onayladı. "Watergate Skandali nedeniyle Amerikan hükümeti konusunda büyük hayal kırıklığı yaşamış ve bize yardım etmeye karar vermiş. O zamandan bu yana da, önemli gördüğü her bilgiyi bana gönderiyor."

Antonov, delici gözlerini Prevlov'a dikti. "Bunu yapabilirler mi, Albay Prevlov?"

"Titanik'i sudan çıkarmayı mı?"

Antonov evet anlamında başını salladı.

Prevlov da aynı şekilde ona bakarak, "CIA'in 1974'te Hawaii açıklarında, bizim nükleer denizaltılarımızdan birini, battığı beş bin metre derinlikten çıkardığını hatırlarsanız, Titanik'i de oradan çıkarıp New York'a götürebilecek kapasiteye sahip olduklarını anlarsınız," diye cevap verdi. "Evet Yoldaş Antonov, Amerikalılar bunu yapabilecek kapasiteye sahipler."

Polevoy, "Sizinle aynı fikirde değilim," diyerek itiraz etti. "Bir denizaltıyla koca bir transatlantiği kıyaslayamazsınız."

Sloyuk, "Ben de Albay Prevlov'la aynı fikirdeyim," dedi, "Amerikalılar bir şeyi çok isterlerse onu başarırlar."

Polevoy, "Peki ama, bu Sicilya Projesi de neyin nesi?" diyerek itirazını sürdürdü. "KGB'ye bu projenin isminden başka hiçbir bilgi ulaşmadı. Amerikalılar'ın, stratejik nükleer silahların sınırlandırılması görüşmelerinde avantaj sağlamak ve blöf yapmak için böyle bir şey uydurmadıklarını nereden biliyorsunuz?"

Antonov parmaklarını çıtırdattı ve, "Amerikalılar blöf yapmazlar," diyerek araya girdi. "Yoldaş Kruşçef bunu yirmi beş yıl önce Küba krizi sırasında öğrendi. Şu bizanyum denen elementi Titanik'ten çıkarır çıkarmaz bu savunma sistemini gerçekleştireceklerine inanmamız için birçok neden var. Bence bu konuda gerekli önlemleri almalıyız."

Mareşal Tileviç, "Evet, bizanyumun Amerika'ya ulaşmaması için elimizden geleni yapmak zorundayız," dedi.

Polevoy, parmaklarıyla Sicilya Projesi dosyasının üzerinde tempo tutuyordu. Birden başını kaldırdı, "Kurtarma operasyonunu sabote etmeliyiz yoldaşlar," diye konuştu. "Ben başka çıkar yol göremiyorum."

Antonov, "Evet ama, uluslararası bir mesele çıkarmamalıyız," dedi. "Bunu yaparken açık bir askeri müdahaleye yol açmamalıyız, değil mi? Amerikalılarla ilişkilerimizin şu sıralarda bozulmasını hiç istemeyiz. Anlaşıldı mı?"

Tileviç, "Kurtarma bölgesine girmeden hiçbir şey yapamayız ama," dedi.

Polevoy masanın karşı tarafında oturan Sloyuk'a baktı, "Amerikalılar operasyonu korumak için ne

gibi önlemler alıyor acaba?" diye sordu.

"Nükleer güçlü güdümlü füze kruvazörü Juneau, kurtarma ve destek gemilerinin çevresinde yirmi dört saat nöbet tutuyor."

Prevlov, "Konuşabilir miyim?" diye atıldı ve izin beklemeden, "Sızma operasyonumuzu gerçekleştirdik bile yoldaşlar," dedi.

Antonov gözlerini açıp ona baktı. "Açıklar mısın, Albay?"

Prevlov başını hafifçe çevirip komutanı Amiral Sloyuk'a baktı ve onun başıyla onayladığını görünce, "NUMA kurtarma elemanı olarak çalışan iki ajanımız onların arasında," diye devam etti. "Müthiş yetenekli adamlar. İki yıldan beri bize, çok yararlı Amerikan oşinografi bilgileri gönderiyorlar."

Antonov, "Çok iyi, çok iyi. Adamlarınız çok iyi çalışıyor Sloyuk," diyerek başını salladı, ama sesinde belirgin bir memnuniyet ifadesi yoktu. "Pekâlâ Albay Prevlov, herhalde bir plan yapmışsınızdır, değil mi?"

"Hiç kuşkusuz yaptım, Yoldaş."

Prevlov bürosuna döndüğünde, Marganin'i masasında oturuyor buldu. Teğmende bir değişiklik var gibiydi. Prevlov'un birkaç saat önce bıraktığı yaltakçı yardımcıya hiç benzemiyordu. Sanki o dalkavuk adam gitmiş, yerine daha inançlı ve gururlu biri gelmişti. Gözlerinden, kendine olan güveninin arttığı belli oluyordu. Havası değişmiş, ne yaptığını ve yapacağını bilen biri olmuştu.

Albayın içeriye girdiğini görünce, yerinden kalkmadı, "Toplantı nasıl gitti Albay?" diye sordu.

"Sanıyorum senin bana Amiralim diyeceğin günler yaklaşıyor."

Marganin soğuk ve kendinden emin bir tavırla, "Hayal gücün iyi çalışıyor Albay," diyerek sırıttı.

Prevlov suratına tokat yemiş gibi birden kıpkırmızı olmuştu. Gözlerini kısıp yardımcısının yüzüne baktı ve büyük bir öfkeyle, "Ne biçim konuşuyorsun sen öyle?" diye bağırdı. "Bana hakaret ettiğinin farkında mısın?"

"Farkındayım tabii. Sicilya Projesi'yle ilgili tüm bilgiler benim kaynağımdan gelmiş olmasına karşın, sen gittin Yoldaş Antonov'a bu proje ve Titanik'in kurtarılması operasyonu ile ilgili bilgileri kendi kaynaklarının sağladığını söyledin, öyle değil mi? Herhalde bizanyumu Amerikalıların ellerinden alabileceğini de söylernişsindir. Her bilgiyi benden çalışıyorsun ve sen pis bir hırsızısın Prevlov."

Öfkeden kudurmak üzere olan Prevlov, parmağını ona doğru uzattı, "Bu kadar yeter!" diye bağırdı. Yardımcısının üzerine atılıp onun boğazına sarılmamak için kendini güç tutuyordu. Ama hemen toparlandı ve büyük bir soğukkanlılıkla, "Bu söylediklerin için seni yakacağım pis herif!" diye söylendi. "Komutanına karşı böyle konuşmanın cezasını çekeceksin. Bu ay sona ermeden işini bitireceğim senin, göreceksin."

Marganın hiçbir şey söylemedi ve mezar taşı kadar soğuk bir sırıtışla onun yüzüne baktı.

* * *

Seagram, "İşte bizim gizliliğimiz de bu kadar," diyerek elindeki gazeteyi Sandecker'in masasına bıraktı. "Bu, sabahki gazete, biraz önce aldım."

Sandecker gazeteyi aldı ve ilk sayfaya baktı. Haber manşetteydi.

Başını kaldırıp Seagram'a baktı ve tekrar gazeteye dönüp okudu. "NUMA Titanik'i ÇIKARIYOR. Batmış transatlantiği çıkarmak için milyonlarca dolar harcanacak. Güvenilir kaynaklardan alınan bilgilere göre, Ulusal Sualtı ve Deniz Araştırmaları Dairesi, 15 Nisan 1912'de Atlantik Okyanusu ortalarında bir buzdağına çarparak batan Titanik'i deniz dibinden çıkarma çalışmalarına başlamıştır. Bu deniz kazasında bin beş yüz kişiden fazla ölen olmuştur. Batık geminin çıkarılması operasyonu, yeryüzünde şimdiye kadar yapılmış en pahalı hazine avcılığı olacak."

Seagram, "Milyonlarca dolar harcanacak bir hazine avcılığı," diyerek kaşlarını çattı. "Başkan bu habere bayılır herhalde."

Sandecker, "Bir de benim resmimi basmışlar," diyerek gülümsedi. "Ama hiç de bana benzemiyor bu resim. Herhalde beş-altı yıl önce çekilmiş resimlerimden biridir ve arşivlerinden bulmuşlardır."

Seagram, "Haberleri berbat bir zamanda veriyorlar," diye homurdandı. "Üç hafta daha bekleyemediler namussuzlar... Pitt gemiyi üç haftaya kadar çıkarabileceğini söylüyordu."

"Kendini bu kadar üzme. Pitt ve arkadaşları dokuz aydır okyanus fırtınalarına göğüs gererek bu işi bitirmeye çalışıyor olabilirlerdi. Bu kadar kısa zamanda, öyle bir açık denizde bu kadar başarılı işler yapmalarına bir mucize olarak bakmak gerek. Ama daha zaman var ve bazı şeyler yolunda gitmeyebilir de, bilemem tabii. O koca tekne dip çamurundan çekilip çıkarılırken görünmeyen bazı çatlaklar ortaya çıkabilir ya da deniz yatağı çamurunun muazzam emiş gücü gemiyi bırakmayabilir. Senin yerinde olsam Seagram, Titanik'in çekilerek Özgürlük Anıtı önüne kadar götürüldüğünü görmeden bir şey yapmam."

Seagram üzgün görünüyordu. Amiralin verdiği puroyu bile reddetti.

Sandecker, "Ama diğer yandan, o koca gemi hiçbir şey olmadan da kolayca su yüzüne çıkabilir," diyerek onu rahatlatmak istedi.

"Senin bu huyunu seviyorum Amiralim. Önce insanı üzüyor, sonra da iyimserlikle sevindirmeye çalışıyorsun."

"Ben her zaman için kötü şeylere karşı hazırlıklı olurum. Böylece gerçekten kötü şeyler olursa fazla üzülmezsin."

Seagram bir süre sesini çıkarmadan düşündü ve sonra, "Evet, Titanik için zamanı gelince üzülürüz mü demek istiyorsunuz?" diyerek gülümsedi. "Ama yine de basın konusunu düşünmemiz gerekiyor,

onları nasıl idare edeceğiz?"

Sandecker neşeli bir tavırla, "Geçmişlerindeki rezaletler ortaya çıkarıldığında yüz­süz politikacılar ne yaparlarsa, biz de onu yaparız," dedi.

"Nasıl yani? Ne yapacağız?"

"Bir basın toplantısı düzenleriz."

"Fakat bu delilik olur. Kongre ve kamuoyu bu işe yedi yüz elli milyon dolar yatırdığımızı öğrenirlerse, bir Kansas kasırgası gibi üzerimize gelirler."

"Biz de onlara bir oyun oynar ve kurtarma harcamalarını yarı yarıya indirir, öyle açıklarız. Gerçek rakamı kimse ortaya çıkaramaz."

Seagram yüzünü buruşturdu, "Yine de hoşuma gitmiyor," diyerek başını iki yana salladı. "Bu Washington gazetecileri basın toplantılarında konuşmacıları parça parça edebilirler bilirsin. İnsanı, sorularıyla didik didik edip gerçeği öğrenebilirler."

Sandecker yavaşça, "Bu iş için kendimi düşünmüyordum," dedi.

"O halde kim yapacak bunu? Bu kişi ben olamam. Ben olayla ilgisi olmayan küçük bir adamım, hatırladın mı?"

"Sen zaten perde arkasındasın ve seni düşünmedim bile. Bunu yapacak kişi, bizim dalaveremizden habersiz, batık gemiler konusunda bir uzman ve aynı zamanda da gazetecilerin nazik ve saygılı davranacakları biri olmalı, değil mi?"

"Bu kadar erdemli bir kişiliği nereden bulacaksın peki?"

Sandecker, hınzırca ona baktı, "Erdem sözcüğünü kullandığına sevindim," dedi. "Çünkü bu iş için karını düşünüyordum."

* * *

Dana Seagram, NUMA merkezinin toplantı salonundaki kürsüde kendinden emin bir tavırla duruyor ve seksenden fazla basın mensubunun sorularına cesurca cevaplar veriyordu. Kendine olan güvenini sürekli bir gülümsemeye gösteriyor ve karşı taraftan da sempati topluyordu. Kiremit rengi bir eteklik, ona uygun, göğsü V şeklinde açık bir bluz giymiş ve boynuna da ince bir kolye takmıştı. Uzun boylu, kibar ve çekici görünüyordu ve karşıdakileri hemen etkilemişti.

Salonun sol tarafındaki beyaz saçlı bir kadın elini sallayarak, "Dr. Seagram," diye seslendi.

Dana ona baktı ve gülümseyerek selam verdi.

"Dr. Seagram, gazetem Chicago Daily'nin okuyucuları eski paslı bir geminin kurtarılması için hükümetin neden milyonlarca dolar harcadığını soruyorlar. Bu paralar, örneğin sağlık işleri ya da kentlerin iyileştirilmesi gibi daha uygun yerlere harcanamaz mıydı acaba?"

Dana, "Sizi memnuniyetle yanıtlayayım," dedi. "Her şeyden önce, Titanik'i oradan çıkarmak parayı boşuna harcamak anlamına gelmiyor. Bu proje için ayrılan para iki yüz doksan milyon dolar ve henüz bu bütçenin çok altındayız ve aynı zamanda programın da önündeyiz."

"Bu büyük bir para değil mi yani?"

"Neyin karşılığı olduğunu düşünürseniz değil tabii. Titanik gerçek bir hazine ve yapılan tahminler, değerinin üç yüz milyon doların üstünde olduğunu gösteriyor. Yolculardan çoğunun mücevherleri ve paraları kamaralarda kalmış. Sadece bir kamarada çeyrek milyonluk para ve değerli eşyalar olduğu söyleniyor. Sonra geminin çok kıymetli ve aynı zamanda antika değerinde kendi eşyaları var. Örneğin, birinci mevki yemek salonundaki bir tek porselen tabak ya da kristal bir kadeh için, bir antikacı memnuniyetle beş yüz ile bin dolar arasında para ödeyecektir. Hayır bayanlar baylar, bu projede vergi mükellefinin parası çarçur edilmiyor merak etmeyin. Bu proje bize, su altındaki hazinelerle birlikte ayrıca çok kıymetli deniz-bilim ve deniz teknolojisi verileri de getirecektir, bundan emin olun."

"Dr. Seagram?" Salonun dip taraflarından uzun boylu, zayıf bir adam elini kaldırmıştı. "Toplantıdan önce dağıttığımız basın bültenini okumaya zamanımız olmadı. Kurtarma operasyonunun teknik kısmına ait bilgi verebilir misiniz acaba?"

Dana güldü, "Bu soruyu sormanıza memnun oldum," dedi. "Sizlere zaten bu konuda, hem de renkli olarak bir açıklama yapmayı planlamıştık, hatırlatmanız iyi oldu." Sustu ve sahnenin yan tarafına baktı, "Işıklar lütfen," dedi.

Salonun ışıkları azaltıldı ve kürsünün üst tarafındaki büyük ekranda bir resim görüldü.

"Titanik'i deniz yatağı üzerinde otururken gösteren seksenden fazla fotoğraf var. Gemi deniz yatağında, çamurların arasında hafifçe iskele tarafına eğilmiş olarak duruyor ve bu da, buzdağıyla çarpışması sırasında aldığı yaklaşık doksan metre boyundaki yarığın onarılıp kapatılmasını kolaylaştırıyor."

"Bu derinlikte, bu kadar büyük bir hasarın kapatılması mümkün mü?"

Ekrana gelen ikinci diada, elinde büyük bir plastik torba tutan bir adam görülüyordu ve torbanın içinde de bir sıvı var gibiydi.

Dana, "Sorunuza yanıt olarak size, Dr. Amos Stannford'un geliştirdiği 'Islak Çelik' denen bir maddeyi gösteriyoruz," dedi. "Gördüğünüz gibi havayla temasta çok esnek olan bu madde, su içinde doksan saniyede çelik gibi sertleşiyor ve sürüldüğü metale kaynaklanmış gibi yapıyor."

Odayı dolduran basın mensupları arasında bir mırıltı duyuldu.

Dana, "Geminin çevresine, içinde Islak Çelik bulunan üç metre çaplı ve küre şeklinde alüminyum tanklar atıldı," diye devam etti. "Bu tanklar o şekilde yapılmışlar ki, derin-deniz araçları bunlara aynen bir uzay aracının bir uzay laboratuvarlarına kenetlenmesi gibi yapıyor ve sonra bunları gemide kullanılacağı yere taşıyor, içindeki personel, Islak Çeliği özel bir memeden, onarılması gereken yarığa püskürtüyor."

"Islak Çeliğin tanktan püskürtülmesi nasıl oluyor peki?"

"Püskürtme işlemi aslında bu derinlikte deniz suyunun basıncıyla gerçekleşiyor. Yani, deniz suyunun basıncı tankı aynen bir diş macunu tüpü gibi bastırıp yama maddesinin özel memeden çıkmasını sağlıyor."

Dana elini kaldırıp yeni bir dia istedi.

"Burada, su üstündeki destek gemileriyle deniz dibindeki geminin çevresine toplanmış derin-deniz araçlarını gösteren bir kesit görüyorsunuz. Kurtarma operasyonunda çalışan dört tane sualtı aracımız

var. Lorelei Akıntısı seferinde kullanılan Sappho II sualtı aracını hatırlarsınız, işte o, buzdağının geminin sancak tarafından açtığı yarıkla, kazanların açtığı delikleri tıkama görevini sürdürüyor. Daha yeni ve modern bir araç olan Sappho III, hava bacaları ve lombozlar gibi daha küçük delikleri tikiyor. Donanma'ya ait olan Sea Slug isimli mini denizaltı, direkler, bağlantı kabloları ve Filika Güvertesi'ne düşmüş olan baca gibi gereksiz parçaları kesip atma görevini yapıyor. Son olarak, Uranüs Petrol Şirketi'nin derin deniz aracı Deep Fathom da, Titanik'in bordasına ve üst bölümde bazı noktalara hava kaçıрма vanaları monte ediyor."

"Bu hava kaçıрма vanaları ne işe yarıyor Dr. Seagram?"

Dana hemen cevapladı. "Batık tekne su yüzüne doğru yolculuğuna başlarken içine verilen basınçlı havanın basıncı, dışardaki su basıncı azaldıkça artacaktır. Eğer geminin içinde artan basınç düzenli bir şekilde azaltılmazsa Titanik patlayarak paramparça olacaktır. Hava kaçıрма vanaları bu amaçla kullanılacak."

"O halde NUMA, gemiyi çıkarmak için basınçlı hava kullanacak, öyle mi?"

"Evet, destek gemisi Capricorn'da çok güçlü iki kompresör ünitesi var ve bunların vereceği basınçlı hava geminin içindeki suyu boşaltıp, onu hafifletecek ve su yüzüne çıkaracaktır."

Arkalardan sahibi görünmeyen bir ses, "Dr. Seagram, ben Science Today'denim," diye konuştu. "Titanik'in yattığı yerde su basıncı, metre kareye dört bin beş yüz ton olarak hesaplanıyor. Yine bildiğim kadarıyla, halen varolan en büyük hava kompresörleri sadece üç bin tonluk hava basabiliyor. Aradaki farkı nasıl gidereceksiniz acaba?"

"Capricorndaki ana ünite, havayı yüzeyden, güçlendirici bir boru hattıyla batık geminin ortasındaki ikinci bir pompaya basacak. Bu ikinci pompa, merkezinden çevreye doğru çalışan pistonlarıyla, radyal bir uçak motoruna benziyor. Bu pompanın çalışması için bu derinlikteki deniz suyunun basıncından yararlanıyoruz, ayrıca elektrikten ve yukardan gelen hava basıncı ve ayrıca elektrik yardımıyla oluyor. Bu çalışma konusunda ayrıntılı teknik bilgi veremiyorum, özür dilerim, çünkü ben bir deniz arkeologuyum, mühendis değil. Daha sonra, Amiral Sandecker size ayrıntılı teknik bilgileri verebilir sanırım."

Science Today muhabiri ısrarlıydı. "Emme konusunu nasıl çözümleyeceksiniz acaba? Bunca yıl sonra, Titanik o çamura iyice yapışmış değil midir sizce? Ne diyorsunuz?"

Dana ışıkları işaret etti ve lambalar yanınca, "Haklısınız," diye cevap verdi. Birkaç dakika gözlerini kırıştırıp kalabalığa baktı ve kendisine soru soran adamı gördü. Orta yaşlı, uzun kahverengi saçlı ve gözlüklü bir adamdı.

Dana, "Geminin içine, onu kaldıracak kadar basınçlı hava verildiğinde," diye cevap verdi, "Hava borusu çekilecek ve yapılan bir değişiklikle geminin çevresine, çamurun içine, Myers-Lentz Şirketi'nin ürettiği bir elektrolit kimyasal madde püskürtecek. Meydana gelecek reaksiyon, çökelti içindeki moleküllerin çözülerek kabarcıklar oluşturup bir yastık haline dönüşmesine ve bu da statik sürtünmenin ortadan kalkmasına neden olacaktır ki, gemi de böylece çamurdan kurtulacaktır."

Başka bir muhabir elini kaldırıp söz istedi.

"Operasyon başarılı olur da Titanik yukarıya doğru yükselirse alabora olmaz mı acaba? Kırk beş bin tonluk boş bir gemi dengesiz olacaktır ve dipten su yüzüne kadar olan iki buçuk mil de oldukça uzun bir yol."

"Haklısınız. Alabora olma ihtimali var tabii ve biz de bunun için alt ambarlarda yeteri kadar su bırakıp balast olarak kullanacağız."

Genç, erkek görünümlü bir kadın kalkıp elini kaldırdı.

"Dr. Seagram. Ben kadın dergisi Female Eminence Weekly'den Connie Sanchez. Okuyucularım, erkeklerin yoğun olduğu böyle bir meslekte başarılı olabilmenin yollarını nasıl bulduğunuzu, kendinize nasıl bir savunma mekanizması kurduğunuzu öğrenmekten mutlu olacaktırlar. Çevrenizdeki bencil erkeklerden nasıl korunuyorsunuz acaba?"

Salonda buz gibi bir hava esti. Dana birden şaşırdı, 'Sonunda böyle bir saçmalığın geleceğini beklemeliydim,' diye düşündü. Kürsünün arkasından çıktı ve sonra umursamaz, hemen hemen seksi bir hareketle arkasına yaslandı.

"Eğer teybe almazsanız buna cevap verebilirim, Bayan Sanchez."

Connie Sanchez, "Kimden çekiniyorsunuz?" diye sordu.

Dana onun kışkırtmasına aldırmadı, "Bir koruma mekanizmasına gerek olduğunu düşünmüyorum," dedi. "Erkek meslektaşlarım bilgime, zekâma güvendikleri için ve fikirlerimi kabul ederler. Onların dikkatini çekmek için sutyensiz gezmem ya da sereserpe oturmam gerekmez. Ayrıca ben, hemcinslerimle rekabeti yeğlerim ki, NUMA'daki beş yüz kırk bilim adamının sadece yüz on dördünün kadın olduğunu düşünürseniz bu benim için daha avantajlıdır. Şunu da söylemek isterim ki Bayan Sanchez, hayatım boyunca rastladığım en bencil insanlar da erkekler arasından değil, kadınlardan çıkmıştır."

Koca salonda, bir öncekinden daha da derin bir sessizlik oldu ve daha uzun sürdü. Sonra, Chicago Daily'den gelen ufak tefek beyaz saçlı kadın, "Bravo kızım!" diye bağırdı. "Ona ağzının payını verdin."

Arkasından muazzam bir alkış tufanı koptu. Washington'un kurt muhabirleri alkışlarıyla ona saygılarını gösteriyorlardı.

Connie Sanchez, oturduğu yerde öfkesinden kıpkırmızı olmuş, kımıldamadan duruyordu. Dana'nın kendisine baktığını görünce, dudaklarından ne dediği belli olacak şekilde, "Orospu," diye mırıldandı ve Dana da buna, onu küçümseyen bir gülücükle yanıt vermeyi uygun gördü.

* * *

Rüzgâr sabahın erken saatlerinden beri kuzeydoğudan esiyordu. Akşama doğru şiddetini artırıp otuz beş mile çıkmış ve meydana getirdiği dağ gibi dalgalarla, destek gemilerini küçük birer tekneymişçesine sallamaya başlamıştı. Fırtına, Kuzey Kutup bölgesinin korkunç soğuğunu da beraberinde getirmişe benziyordu. Mürettebat buz tabakasıyla kaplı güvertelere çıkmaya cesaret edemiyordu. Hava eksi on derece kadardı. Rüzgâr, soğuğun etkisini daha da artırıyor ve insanın vücut ısısını kolayca alıp götürüyordu. Böyle durumlar donma olayını hızlandıran koşullardı.

Federal Meteoroloji Dairesi'nden Capricorn'a gönderilmiş olan meteoroloji uzmanı Joel Farquar, Kuzey Atlantik Okyanusu'nun her yirmi dört saatte bir dört fotoğrafını gönderen Ulusal Meteoroloji Uydusu'na bağlı aletleri incelerken, dışardaki fırtına ve soğuğa aldırmaz görünüyordu.

Pitt hava uzmanının yanına yaklaştı, "Eee, söyle bakalım dostum," dedi. "Bu havanın hali ne olacak böyle? Geleceğimizi nasıl görüyorsun?"

Farquar, "Fırtına bir saat kadar sonra hafifleyecek," diye cevap verdi. "Yarın sabah güneşin doğuşuyla birlikte rüzgârın hızı on mile düşer."

Farquar, konuşurken başını bile kaldırmamıştı. Sadece işini düşünen, kimseyle şakalaşmayan ve senli benli olmayan, kırmızı suratlı ufak tefek bir adamdı. Fakat, işini çok sevmesi ve yaptığı hava tahminlerinin de genelde doğru çıkması nedeniyle, kurtarma operasyonunda çalışan herkes onu seviyor ve saygı gösteriyordu.

Pitt kendi kendine konuşur gibi, "Planladığımız gibi çalışamadık yine," diye söylendi. "Bu hafta dördüncü keredir hava hattını kesiyoruz."

Farquar, "Fırtınaları sadece Tanrı yapabilir, elimizden ne gelir?" diye konuştu. Ve Capricorn'un operasyon merkezinin duvarında duran iki televizyon monitörünü gösterdi, "Hiç olmazsa bunlar etkilenmiyor fırtınadan," dedi.

Pitt başını ekranlara çevirip, üç bin altı yüz metre derinlikte denizin çalkantılarından etkilenmeden batık gemi üzerinde çalışan derin-deniz araçlarına baktı. Su yüzüne çıkmaları gerekmediği için hava koşullarından hiç etkilenmeden çalışıyor, projeyi sürdürüyorlardı. Sualtında sadece on sekiz saat kalabilen ve şimdi yukarıya çekilip Modoc'un güvertesine alınmış olan Sea Slug dışında diğerleri, su yüzeyine çıkıp mürettebat değiştirmeden beş gün süreyle su altında kalabiliyor ve Titanik üzerindeki çalışmalarını sürdürüyorlardı. Pitt başını çevirdi ve büyük bir harita masası üzerine eğilmiş olan Giordino'ya baktı.

"Su üstü gemilerinin durumları ne şu anda?"

Giordino haritanın belirli noktalarına konmuş olan beş santim boyundaki maketleri göstererek, "Capricorn her zamanki merkezi yerinde, yani ortada," diye cevap verdi. "Modoc tam önde ve Bomberger de üç mil kış tarafında."

Pitt, Bomberger'in maketine baktı. Bu gemi yeniydi ve derindeniz batık kurtarma çalışmaları için yapılmıştı. "Kaptanına söyle yaklaşsın, bir mil içine girsin."

Giordino, ekipmanı önünde duran telsiz operatörüne döndü ve "Komutanı duydun Curly," diye konuştu. "Bombergeri ara ve kış tarafımıza bir mile kadar yaklaşmalarını söyle, tamam."

Pitt, "Peki, ikmal gemileri ne durumda?" diye sordu.

"Onların hiçbir sorunu yok. Böyle havalar bu iki dev gemiye hafif gelir. Alhambra iskele tarafındaki pozisyonunda ve Monterey Park da tam olarak bulunması gereken yerde, sancak tarafımızda."

Pitt başıyla küçük kırmızı bir gemi maketini işaret etti, "Bakıyorum Rus dostlarımız bizi hâlâ bırakmıyorlar," dedi.

Giordino, "Mikhail Kurkov mu?" diyerek, mavi renkli bir savaş gemisi maketini alıp kırmızı maketin önüne bıraktı. "Evet ama, oyunun zevkini çıkaramıyor. Donanmamızın güdümlü füze kruvazörü Juneau ona zamk gibi yapışmış."

"Pekâlâ, batık şamandırası sinyal ünitesi ne durumda?"

"Bu şamatanın yirmi beş metre altında sinyallerini yollayıp duruyor. Sadece bin yüz metre mesafede, kerterizi sıfır-beş-dokuz."

Pitt içini çekti, "ok Őukur yerimizden sökülüp atılmadık," dedi.

Giordino sırtarak ona baktı, "Biraz sakin ol, rahatla," dedi. "Ne zaman biraz rüzgâr çıksa, erkek arkadaşıyla çıkıp eve geç dönen bir kızın annesi gibi huysuzlanıyorsun."

Pitt, "İŞin sonuna yaklaŐtıka ana tavuk kompleksi de artıyor, haklısın," diyerek başını salladı. "On günümüz kaldı Al. İŞi bitirmemiz için on sakin güne ihtiyacımız var."

Giordino, Farquar'a döndü ve, "Bunu hava khinine söyleyeceksin," dedi. "Evet, sen ne diyorsun bakalım, ey meteorolojinin dehası?"

Farquar yine başını kaldırmadan, "Benden sadece on iki saatlik hava tahmin raporu alabilirsiniz," diye konuştu. "Burası Kuzey Atlantik. Bu bölge okyanuslar arasında ne yapacağı önceden kestirilemeyen, en zor yerdir. Burada hiçbir gün diğerine benzemez. Sizin Şu Titanik'iniz eğer Hint Okyanusu'nda batmış olsaydı, size on günlük hava tahmini ve yüzde seksen de doğruluk garantisi verebilirdim."

Giordino, "zr dilerim, özür dilerim," diyerek güldü. "Galiba sen bir kadınla seviŐirken de, onun bu işten ne kadar hoŐlanacaėına dair yüzde tahminleri yapıyorsundur, değil mi dostum? Örneğin, yüzde kırk filan mı garanti veriyorsun?"

Farquar sakin bir tavırla, "Yüzde kırk hiç yoktan iyidir," dedi.

O sırada Pitt, sonar operatörünün işaretini gördü ve onun yanına gitti. "Bir Şey mi buldun?"

Sonar operatörü, "Ykselticiden garip bir ping ping sesi geliyor efendim," diye cevap verdi. Goril gibi iriyarı, ama soluk yztl bir adamdı. "Son iki aydır, arada sırada duyulup kayboluyor. Çok garip bir ses, sanki birileri mesaj gnderiyormuŐ gibi."

"Peki bir Şey anlayabildin mi?"

"Hayır efendim. Bir keresinde sesi Curly'ye de dinlettim, ama o da bir Şey anlayamadı ve anlamsız sesler dedi."

"Batık üzerinde yerinden çıkmış ve akıntıyla çarpıp duran bir Şey olabilir."

Sonar operatörü, ciddi bir tavırla, "Belki de bir hayalettir," dedi.

"Onlara inanmazsın ama yine de korkarsın, öyle mi?"

Sonarcı, "Titanik'te bin beş yüz kişi öldü efendim," dedi. "İçlerinden birinin hayaleti olamaz mı yani?"

Pitt güldü ve başını salladı. O sırada TV monitörlerinin önünde oturan sarı saçlı adam, heyecanlı bir sesle, "Sappho II'nin kabin içini gösteren kamerası karardı efendim," diye seslendi.

Pitt hemen oraya koştu ve kararan monitöre baktı. "Sorun bizim tarafta mı?"

"Hayır efendim, burada ve Őamandıra röle panelindeki tüm devreler alıŐıyor. Sorun Sappho II'de olmalı. Sanki birisi gelip kamera objektifini bir örtüyle kapatmıŐ gibi."

Pitt dönüp telsizcinin yanına gitti, "Hemen Sappho II'yi ara Curly," dedi. "Söyle onlara kabindeki TV kamerasını kontrol etsinler."

Giordino eline bir kâğıt aldı ve baktıktan sonra, "Bu vardiyada Sappho II'nin komutasında Omar Woodson var," dedi.

Curly telsizin düğmesine bastı ve "Sappho II, cevap verin Sappho II, burası Capricorn, lütfen cevap verin," diye konuştu ve sonra arkasına yaslanıp kulaklığı kulaklarına iyice bastırdı. "Temas çok zayıf efendim, fazla parazit var. Sesler anlaşılıyor, çok karışık."

Pitt, "Hoparlörü aç," emrini verdi.

Operasyon merkezinde parazitli bir ses duyuldu. Curly, "Hattı karıştıran bir şeyler var efendim," dedi. "Aslında hava hattı şamandırasındaki röle ünitesi bu sesleri net olarak almalıydı."

"Sesi sonuna kadar aç bakalım. Belki Woodson'un konuşmasından bir şeyler çıkarabiliriz."

"Sappho II, lütfen tekrar edin. Sesiniz iyi gelmiyor, anlaşılıyor."

Curly sesi biraz daha açınca, odanın içinde korkunç bir gürültü duyuldu ve aralıklı sözcükler gelmeye başladı.

".. .corn, Biz..... ya da yız ama..."

Pitt mikrofonu kaptı, "Omar, ben Pitt," diye konuştu. "TV kameranızın objektifi karardı, çalışmıyor. Onu onarabilir misiniz? Cevap bekliyorum. Tamam."

Operasyon merkezinde herkes gözünü, sanki canlıymış gibi hoparlöre çevirmişti. Bir türlü bitmek bilmeyen beş dakikalık bir bekleyişten sonra, Woodson'un sesi yine bölük pörçük olarak hoparlörde duyuldu.

"Hen..... Munk..... suyuzzinis....."

Giordino şaşkın şaşkın baktı ve yüzünü buruşturdu. "Henry Munk'la ilgili bir şey söylüyor ama, gerisi hiç anlaşılıyor."

TV monitörlerini izleyen genç adam, diğerleri gibi hoparlöre bakmıyordu ve birden, "İşte tekrar ekrana geldiler," diye seslendi. "Herkes sanki yerde yatan birinin üzerine eğilmiş gibi."

Şimdi hepsi başlarını çevirmişler TV monitörüne bakıyorlardı.

Kameranın önünden gelip geçenler vardı ve daha geride üç kişi, sualtı aracının döşemesine uzanmış birinin üzerine eğilmişlerdi.

Pitt mikrofon düğmesine yine bastı, "Omar beni dinle," diye konuştu. "Söyledikleriniz hiç anlaşılıyor. TV monitörü tekrar çalışmaya başladı, tekrarlıyorum, ekranda sizi görüyoruz. Mesajını yaz ve kameraya tut, tamam."

Yerdeki adamın üzerine eğilmiş olanlardan biri doğruldu ve masaya gidip bir şeyler karaladıktan sonra kameraya yaklaştı. Onun Woodson olduğunu ancak o zaman gördüler. Büyük harflerle yazıp kameraya tuttuğu kâğıtta, "Henry Munk öldü. Su yüzüne çıkma izni istiyorum," yazılıydı.

Giordino, "Aman Tanrım!" diye bağırdı. "Henry Munk ölmüş ha! Bu doğru olamaz!"

Pitt yüzünü buruşturup, "Omar Woodson şaka yapmayı sevmez," diye söylendi ve tekrar mikrofonu konuştu. "Cevabım olumsuz Omar, yüzeye çıkamazsınız. Burada otuz beş mil hızda esen rüzgâr var ve deniz çok dalgalı. Tekrar ediyorum, yüzeye çıkamazsınız."

Kamera karşısında duran Woodson anladığını belirtmek için başını salladı. Sonra, omzunun üzerinden sık sık arkaya bakarken bir şeyler daha yazdı ve kameraya gösterdi. "Munk'ın öldürüldüğünden şüpheleniyorum."

O ana kadar hiç heyecanlanmayan Farquar'ın yüzü bile bir anda bembeyaz oluvermişti. "Artık izin ver de çıksınlar oradan," diye fisıldadı.

Pitt kararlı bir ses tonuyla "Yapmam gerekeni yapacağım," dedi. "Duygularımızı kontrol etmeliyiz. Sappho II'nin içinde şu anda hâlâ yaşayan ve nefes alan beş kişi var. Onları yukarıya çıkarıp da on metrelik dalgalarda kaybetmeyi göze alamam. Bu nedenle Sappho II'de neler olduğunu anlamak için güneş doğuncaya kadar bekleyeceğiz."

* * *

Pitt, rüzgâr hızı yirmi mile düşünce, Capricorn'u sinyal röle şamandırasına doğru yöneltti. Geminin kompresöründen Titanik'e uzanan hava hattını tekrar bağlamışlar ve Sappho II'nin derin sulardan çıkışını beklemeye başlamışlardı. Sualtı aracını yüzeye çıkarma çalışmaları yapılırken, doğuda ufuk aydınlanmaya başlıyordu. Dalgıçlar derin-deniz aracını yüksek dalgalarda devrilmemesi için emniyet kablolarına bağlamak amacıyla beklerken, onu alıp Capricorn'un kış güvertesine koyacak olan vinç ayarlanıyor ve mutfaktaki aşçı da, okyanusun derinliklerinden gelecekler için sıcak bir şeyler ve kahve hazırlıyordu. Her şey hazırlandıktan sonra, mühendisler ve bilim adamları, Henry Munk'ın ölümünü merak ederek güverteye çıkmışlar ve soğuktan titreyerek beklemeye başlamışlardı.

Sualtı aracı sabahleyin Capricorn'un iskele kış tarafında yüz metre kadar ve koca dalgalar arasında suyun yüzüne çıktığında, saat altıyı on geçiyordu. Bir tekne tarafından götürülen halat hemen Sappho II'ye bağlandı ve denizaltı yirmi dakikalık bir çalışmadan sonra kış güvertedeki rampasına alındı. Birkaç dakika sonra tepedeki kapak açılmış ve önce Woodson, arkasından da hayatta kalan dört mürettebat dışarıya çıkmışlardı.

Woodson hemen Pitt'in onu beklediği üst güverteye çıktı. Gözleri uykusuzluktan kıpkırmızı, sakallı yüzü sapsarıydı ama, Pitt'in uzattığı sıcak kahve fincanını alırken yine de gülümsemeyi başardı. "Seni gördüğüme de sevindim, kahveyi gördüğüme de," dedi.

Pitt merakla bekliyordu ve ona hoşgeldin bile demeden, "Mesajında cinayetten bahsediyordun," dedi.

Woodson kahvesinden bir yudum aldı ve başını çevirip aşağıya, Munk'ın cesedini denizaltıdan çıkaran adamlara baktı. Sonra, "Burada olmaz," dedi.

Pitt onu alıp kendi kamarasına götürdü ve kapıyı kapar kapamaz, "Pekâlâ anlat bakalım," diyerek onun yüzüne baktı.

Woodson kendini bütün ağırlığıyla Pitt'in yatağına attı ve gözlerini ovuşturdu. "Söyleyecek fazla bir şey yok. TV kamerası konusundaki mesajın geldiğinde, deniz yatağının yaklaşık yirmi metre üstünde durmuş C Güvertesi'ndeki lombozları kapatıyorduk. Kamerayı kontrol etmek için gittiğimde, Munk'ı yerde buldum, sol şakağı içeriye göçmüştü."

"Şakağındaki darbe neyle yapılmış?"

Woodson, "Bunu anlamak zor değildi," diye cevap verdi. "Alternatör kapağının üzerinde kan, deri parçaları ve saçlar vardı."

Pitt, "Sappho II'nin ekipman yerlerini iyi bilmiyorum," dedi. "Alternatör nerede durur?"

"Kış taraftan yaklaşık üç metre mesafede sancak tarafında durur. Alternatörün alt kısmının bakım ve onarımı kolay yapılsın diye, kutusu döşemeden yaklaşık on beş santim kadar yükseltilmiştir."

"O halde bu bir kaza olabilir. Munk'ın ayağı takılmış ve düşmüş, düşerken de başını kutunun kenarına vurmuş olabilir, değil mi?"

"Evet olabilirdi tabii, ama ayakları aksi yönde duruyordu."

"Ayaklarının bununla ne ilgisi var?"

"Ayakları kış tarafı gösteriyordu."

"Ee? Bu ne demek yani?"

Woodson sabırsız bir tavırla içini çekti, "Anlamıyor musun?" dedi. "Munk düştüğü zaman buruna doğru yürüyormuş, yani öyle olmalı."

Pitt'in kafasındaki karmaşa yavaş yavaş kayboluyordu. Biraz daha düşününce karşısındaki adamın ne demek istediğini anladı. "Evet, alternatör kutusu sancak tarafında, o halde Munk'ın sol değil de sağ şakağı yaralanmalıydı, değil mi?"

"Tamam işte anladın."

"Peki kamera neden bozulmuştu?"

"Kamerada bir şey yoktu. Sadece birisi objektifi bir bezle örtmüştü."

"Mürettebatın konumları nasıldı?"

"Sam Merker gemiyi yönetirken ben de püstürtücü memeyi kontrol ediyordum. Munk alet panelinden ayrılıp, aracın kış tarafına gitmişti. Biz ikinci nöbetçi ekibiydik. Birinci ekipte Jack Donovan ve..."

"Oceanic Tech'den gelen şu genç sarışın mühendis mi?"

"Evet o, sonra Donanma'dan gelen kurtarma uzmanı Teğmen, Leon Lucas ve Ben Drummer vardı. Bu üçü ranzalarında uyuyorlardı."

Pitt, "Bunlardan birinin Munk'ı öldürmüş olması ihtimali çok zayıf," dedi. "Öldürülmesinin nedeni ne? Üç bin altı yüz metre derinlikte ve kaçılması olanaksız bir yerde adam öldürmek için çok önemli bir neden olmalı."

Woodson omuzlarını silkti. "Bunun cevabını bulmak için Sherlock Holmes'u çağırmak zorunda kalabilirsin. Ben sadece gördüklerimi anlattım."

Pitt düşünceli bir ifadeyle, "Munk düşerken dönmüş olabilir mi acaba?" diye mırıldandı.

"Boynu yüz seksen derece dönebilir miydi yani? Bunun için lastikten bir boynu olması gerekir."

"Peki ama, doksan kiloluk bir adamın başını, yerden 15 cm yükseklikte bulunan bir demir kutunun köşesine nasıl vurup da onu öldürürsün? Topuklarından tutup onu bir balyoz gibi sallayabilir misin yani?"

Woodson çaresizlik içinde ellerini iki yana açtı. "Pekâlâ, belki de fazla hayalperestim ve çevremde manyak katiller görüyorum. Biliyor musun, aşağıdaki o koca gemi enkazı bir süre sonra insanı garip bir şekilde etkilemeye başlıyor. Sana yemin ederim ki, bazen güvertelerde yürüyen ve bizleri seyreden insanlar görür gibi oluyorum." Sustu ve esnedi, gözlerini açık tutmak için büyük gayret gösterdiği belli oluyordu.

Pitt kapıya doğru yürüdü, "Biraz uyu da kendini toparla," dedi. "Daha sonra konuşuruz."

Woodson'un böyle bir tavsiyeye zaten ihtiyacı yoktu. Pitt kapıyı kapar kapamaz uykuya dalmıştı bile.

Dr. Cornelius Bailey, geniş omuzlu, köşeli çeneli, sert ifadeli bir yüzü olan iriyarı bir adamdı. Gür sarı saçları omuzlarına kadar inmişti, keçi sakalı köşeli çenesini örtüyordu. Gemi kurtarma ekipleri arasında çok popülerdi ve beş kişinin içeceği içkiyi tek başına içtiği söylenirdi. Koca elleriyle tuttuğu Munk'ın cesedini, sanki oyuncak bebekmiş gibi, masanın üzerinde kolayca döndürüverdi.

Doktor, "Zavallı Henry," dedi. "İyi ki çoluk çocuğu yoktu. Sağlıklı bir adammış. Ama şu anda yapabileceğim bir şey yok."

Pitt, "Ölüm nedenini söyleyebilir misin Doktor?" diye sordu.

Bailey, "Bu çok kolay," diye cevap verdi. "Önce şakaktaki darbenin etkisi..."

"Önce demekle neyi kastediyorsun Doktor?"

"Pitt dostum, bu adam iki kez öldürülmüş gibi bir şey. Şuna bir bakar mısın?" Munk'ın gömleğini çekti ve ensesini açıp, oradaki kocaman morartıyı gösterdi. "Buraya bir darbe yemiş ve omuriliği ezilmiş. Büyük ihtimalle ensesine sert bir cisimle vurulmuş."

"O halde Woodson haklı, Munk bir cinayete kurban gitmiş."

Bailey gemilerde sanki her zaman cinayet işleniyormuş gibi doğal bir tavırla, "Cinayet mi?" diyerek onun yüzüne baktı. "Oh tabii, bundan hiç kuşkun olmasın dostum."

"Bu durumda katil, Munk'ın ensesine vurup onu yere düşürdü ve sonra da kaza süsü vermek için başını tutup alternatör kutusuna vurdu."

"Evet, bu mümkün."

Pitt elini doktorun omzuna koydu, "Bu bulgunu bir süre gizlersen memnun olurum Doktor," dedi.

"Annemin dediği gibi, dudaklarım kilitlendi. Bu konuda hiç endişen olmasın dostum. Raporum istediğin zaman hazır olacaktır."

Pitt ona hafifçe gülümsedi ve gemi revirinden çıktı. Doğruca arka güverteye, Sappho II'nin üzerinden tuzlu sular süzülerek durduğu yere gidip giriş kaportasının merdiveni tırmanıp aracın içine atladı. Geminin içinde bir teknisyen TV kamerasını kontrol ediyordu.

Pitt, "Nasıl görünüyor?" diye sordu.

Teknisyen, "Bu kamerada hiçbir şey yok efendim," diye cevap verdi. Diğer sistemlerin kontrolünden sonra gemiyi tekrar aşağıya gönderebilirsiniz."

Pitt, "Evet bu iyi olur," diyerek teknisyenin yanından ayrıldı, aracın kış tarafına doğru yürüdü. Güverteye ve alternatörün kasasına Munk'ın başından akan kanların temizlenmiş olduğunu gördü.

Pitt'in kafası oldukça karışıkta ama, yine de Munk'ın katiliyle ilgili bir şey bulma umudunu yitirmemişti. Bunun için belki de saatlerce uğraşması gerekebilirdi ama, sonuçta bir şeyler bulabileceğini umuyordu. Fakat talihi yerindeydi ve bulmak istediğini ilk on dakika içinde buldu.

Sandecker masanın diğer yanından öfkeli bir tavırla eğildi, "Acaba seni doğru mu anladım?" diye homurdandı. "Kurtarma ekibinden bir arkadaşımız korkunç bir şekilde öldürülüyor ve sen de orada durmuş, bana şu anda beklememi ve katil ortalarda dolaşırken, hiçbir şey yapmamamı söylüyorsun, öyle mi?"

Warren Nicholson, Sandecker'in gözlerine bakmamaya çalışarak sandalyesinde hafifçe kımlıladı. "Bunu kabul etmenin kolay bir şey olmadığını biliyorum."

Sandecker, "Hah, kolay değil tabii," diye öfkeyle söylendi. "Herif birini daha öldürmeye kalkarsa ne yapacağız peki?"

"Böyle bir risk her zaman var, biz bunu göze alıyoruz."

"Demek siz bunu göze alıyorsunuz ha! Sizin için CIA merkezinde oturup bunları söylemek kolay. Siz, denizin binlerce metre derinliğinde, minik bir sualtı aracının daracık ortamında yanı başınızdaki adamın katil olup olmadığını düşünmek zorunda değilsiniz tabii."

Nicholson onu ikna edebilmenin gayreti içinde, "Böyle bir şeyin tekrarlanacağını hiç sanmıyorum," dedi.

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun, söyler misin bana?"

"Eminim çünkü, profesyonel Rus ajanları çok zorda kalmadan cinayet işlemezler Amiralim."

Sandecker duyduklarına inanamıyormuş gibi gözlerini açarak Nicholson'a baktı. "Rus ajanları mı dedin? Sen ne söylediğinin farkında mısın?"

"Gayet tabii farkındayım. Henry Munk Sovyet Donanma İstihbaratı'nın bir ajanı tarafından öldürüldü."

"Bundan emin olamazsın. Bunun için elinde yeterli kanıt..."

"Yüzde yüzlük bir kanıt yok kuşkusuz. Bunu yapan, Munk'a herhangi bir nedenle kin duyan biri de olabilir. Fakat ipuçları, bunun bir Sovyet operasyonu olduğuna işaret ediyor."

Sandecker, "Peki ama neden Munk?" diye sordu. "O sadece bir alet uzmanıydı. Bir casus için ne gibi bir tehdit oluşturabilirdi ki? Bunu anlamak mümkün değil."

Nicholson, "Bana öyle geliyor ki, Munk, görmemesi gereken bir şeyler gördü ve susturulması gerekiyordu," diye konuştu. "Mesele sadece bu kadar da değil Amiralim. Aslında sizin şu kurtarma operasyonuna sızan sadece bir değil, tam iki Rus ajanı var."

"Buna inanmam."

"Bizim işimiz bu Amiralim, sürekli casusluk oynarız. Bunu da öğrendik."

Sandecker şaşkın gözlerle ona baktı, "Peki ama kim bu adamlar?" diye sordu.

Nicholson çaresizce omuzlarını silkti, "Özür dilerim ama şu anda ancak bu kadar söyleyebilirim," diye cevap verdi. "Kaynaklarımıza göre bu Rus ajanlarının kod isimleri Gümüş ve Altın'mış. Ama gerçek kimliklerini şu anda ne yazık ki bilemiyoruz."

Sandecker afallamıştı. "Ya benim adamlarım onların kim olduklarını fark ederlerse?"

"Umarım bizimle işbirliği yapar ve adamlarına da böyle bir durumda sakin olup, hiçbir şey yapmamalarını söylersin."

"Ama o iki Rus ajanı, bizim tüm kurtarma operasyonumuzu sabote edebilirler, değil mi?"

"Onların bu türden bir tahrip emri almadıklarını sanıyoruz."

Sandecker, "Çılgınlık bu," diye mırıldandı. "Benden ne istediğini biliyor musun sen?"

"Başkan da bana birkaç ay önce aynı soruyu sordu ve benim cevabım da hâlâ aynı. Hayır bilmiyorum. Çalışmalarınızın basit bir batık kurtarma operasyonunun ötesinde bir şeyler olduğunu biliyorum ama Başkan bana bilmem gerekenden fazlasını söylemedi."

Sandecker dişlerini sıktı ve "Pekâlâ, senin dediğini yaparsam ne olacak?" diye sordu.

"Tüm gelişmelerden haberdar edeceğim seni Amiralim. Zamanı gelince de Rus ajanlarını yakalayabileceğinizi söyleyeceğim."

Amiral bir süre konuşmadan düşündü ve sonunda, çok ciddi bir ses tonuyla, "Pekâlâ Nicholson," diye konuştu. "Dediğini yapıp seninle işbirliğine gideceğim. Ama orada, denizin dibinde bir cinayet daha işlenirse benden çekeceğin var, bunu da unutma. Sana bunun cezasını çok ağır bir biçimde ödetmek için elimden geleni yaparım."

* * *

Mel Donner, Marie Sheldon'un kapısının önündeydi, elbisesi yağmurdan sırılsıklam olmuştu.

"Bundan sonra arabada bir şemsiye taşıyacağım," diye söylendi.

Marie evin kapısını kapadı, "Demek fırtınadan kaçmak için burasını buldun, öyle mi yakışıklı?" diyerek onun yüzüne baktı.

"Efendim? Anlayamadım?"

Marie yumuşak ve iç gıcıklayıcı bir ses tonuyla, "Anladığım kadarıyla yağmur dininceye kadar sığınacak bir yer arıyordun," diye konuştu. "Ve tesadüfen evimin yakınlarındaydın."

Donner önce kaşlarını çatıp onun yüzüne baktı, ama birden durumu kavradı ve gülümsedi. "Oh, özür dilerim, ben Mel Donner. Dana'nın eski bir arkadaşıyım, acaba kendisi evde mi?"

Marie güldü ve, "Kapıma bir yabancı erkeğin benim için geleceğine inanmak zaten saflıktı," dedi. "Ben Marie Sheldon. Otur ve rahatına bak, Dana'yı hemen çağırıyorum. Sana bir kahve getireyim."

"Teşekkür ederim, kahve çok iyi gelecek doğrusu."

Donner, Marie'nin arkasından dikkatle baktı. Marie, kısa ve beyaz bir tenis etekliğiyle, kolsuz örme bir bluz giymişti ve ayakları da çıplaktı. Kalçasının hafif hareketleri etekliğini öylesine dalgalandırıyordu ki, herhangi bir erkeğin bundan etkilenmemesi imkânsızdı.

Marie birkaç dakika sonra elinde bir fincan kahveyle döndü ve, "Dana hafta sonları iyice tembelleşir," dedi. "Sabahın onundan önce yataktan kalktığı pek görülmemiştir. Çıkıp ona haber vereyim."

Donner beklerken kitap raflarına göz gezdirdi. Bu sık sık yaptığı bir şeydi ve kitapların, sahiplerinin karakteri ve zevkleri konusunda değerli ipuçları verdiğini bilirdi.

Kitaplar, bekâr bir genç kadının okuyacağı türden şeylerdi ve içlerinde birçok şiir kitabı da bulunuyordu. Bestseller'ların arasında birkaç da yemek kitabı görülüyordu. Fakat, Donner'ın ilgisini

en çok çeken şey, kitapların diziliş tarzı oldu, örneğin Kıtalararası Lav Akıntıları Fiziği ve Yeraltı Kanyonları Jeolojisi isimli kitapların arasında, Kadınların Cinsel Fantezilerinin Açıklamaları ve O'nun Hikâyesi gibi kitaplar da bulunuyordu. O'nun Hikâyesini almak için elini henüz uzatıyordu ki, merdivende ayak sesleri duydu. Elini çekti ve arkasına döndüğünde Dana'yı gördü.

Dana koşarak geldi ve ona sarıldı. "Mel, seni gördüğüme öyle sevindim ki."

Donner, "Çok iyi görünüyorsun," dedi. Dana'nın üzerindeki yorgun ve üzüntülü hal kaybolmuştu. Şimdi çok daha rahat, sakin görünüyor ve sürekli gülümsüyordu.

Dana, "Ee bizim çapkın bekârdan ne haber bakalım?" diye güldü. "Bu hafta kızları nasıl kandırıyorsun? Astronot mu, yoksa beyin cerrahı mısın?"

Donner hafifçe göbeğine vurdu, "Birkaç kilo verinceye kadar astronot olamayacağım," diyerek bir kahkaha attı. "Aslına bakarsan, şu Titanik konusunda yaptığımız reklamları dikkate alıp, Washington barlarına gelen bekâr hanımlara bir derin deniz dalgıcı olduğumu da söyleyebilirim."

"Neden onlara doğrudan gerçeği söylemiyorsun sanki? Ülkenin önde gelen fizikçilerinden biri olmak neden seni utandırır ki?"

"Biliyorum ama, böyle oyun oynamak daha çok hoşuma gidiyor işte. Zaten kadınlar da üç kâğıtçı çapkınları daha çok severler."

Dana güldü ve başıyla onun elindeki fincanı gösterdi. "Biraz daha kahve ister misin?"

Donner, "Hayır teşekkür ederim," dedi. "Buraya neden geldiğimi biliyor musun?"

"Tahmin edebiliyorum."

"Gene için üzülüyorum Dana."

"Ben de üzülüyorum tabii."

"Bak, ona geri dönebilir ve..."

Dana onun gözlerine baktı. "Ama sen anlamıyorsun Mel. Biz ikimiz bir araya geldiğimiz zaman her şey, birdenbire kötüleşiyor."

"O, sensiz bir hiç olduğuna inanıyor."

Dana başını iki yana salladı. "Onun sevgilisi, işi. Bazen beni görmüyordu bile. Kadınların çoğu gibi, ben de sadece işini düşünen ve bana karşı hiçbir şey duymayan bir kocayla bir arada yaşayamam, değil mi? Anlasana Mel, birbirimizi öldürmeden önce, ayrılmamızın çok daha iyi olacağını anladım ve bunu yaptım." Birden dönüp yüzünü ellerinin arasına aldı, ama kendisini çabuk topladı. "Gene, şimdiki işini bırakıp yeniden öğretmenliğe dönseydi her şey farklı olabilirdi."

Donner, "Sana bunu söylememem gerekir ama aldırıyorum," diye konuştu. "Her şey yolunda gittiği takdirde, proje bir ay içinde tamamlanacaktır. O zaman Gene'i Washington'da tutacak hiçbir şey kalmaz. Üniversiteye rahatlıkla dönebilir."

"Hükümetle sözleşmeniz ne olacak peki?"

"Projeyle birlikte hizmetimiz de sona erecek, çünkü sadece bu iş için anlaşma imzalamıştık. Bittiğinde hepimiz eski işlerimize dönebiliriz."

"Evet ama artık beni istemeyebilir."

Donner "Gene'i iyi tanırım," dedi. "O, tek kadınla yaşamayı seven erkeklerden. Seni beklediğinden eminim. Ama senin başka bir ilişkin varsa bir şey diyemem tabii."

Dana şaşkın gözlerle ona baktı. "Neden böyle konuştun şimdi?"

"Geçen çarşamba akşamı Webster's Restoran'daydım."

Dana, "Aman Tanrım!" diye geçirdi içinden. Gene'den ayrıldıktan sonra sadece birkaç kez dışarıya çıkmıştı ve onlardan birinde de yakalanmıştı işte. O akşam, Marie ve NUMA'dan iki biyolog arkadaşıyla akşam yemeğine çıkmışlardı, adamlarla aralarında hiçbir şey yoktu.

Ayağa kalktı ve Donner'a bakıp gülümsedi. "Sen, Marie ve hatta Başkan bile, her şeyi unutup kocama dönmemi istiyorsunuz. Sanki ben bir battaniyeyim de Gene de bensiz uyuyamazmış gibi. Ama hiçbiriniz de benim neler hissettiğimi düşünmüyorsunuz, değil mi? Üzgün müyüm, öfkeli miyim? Kimsenin umurunda bile değil. Ama hepinizin canı cehenneme, ben istediğim gibi yaşamakta serbestim. Gene'e geri dönmeme gelince, bunu ancak ben istediğim zaman yaparım. Başka erkeklerle çıkmak istediğim zaman da kimseye sormak zorunda değilim."

Bunları söyledikten sonra döndü ve şaşkın şaşkın bakan Donner'ı orada yalnız başına bırakıp merdivene yürüdü. Çıkıp odasına girdi ve kendisini yatağın üzerine attı. Söylediklerini kızgınlıkla söylemişti ve kendisi de hayatında Gene'den başka erkek olmadığını, olamayacağını ve günün birinde tekrar ona döneceğini biliyordu. Birden kendini bıraktı ve hüngür hüngür ağlamaya başladı.

* * *

Aynalarla kaplı duvarlardan birine yerleştirilmiş müzik setinden bir kadın disk jockeyin seçtiği parçalar, kulakları sağır edercesine çalıyordu. Küçük dans pisti omuz omuza dans eden çiftlerle doluydu ve salon, rengârenk ışıkların oynadığı tavana doğru yükselen kalın bir sigara dumanı bulutuyla kaplanmıştı. Donner tek başına bir masada oturmuş, dans edenleri seyrediyordu.

Ufak tefek bir sarışın, onun yanından geçerken birden durdu ve gülerek, "Hey fırtına kuşu, burada ne arıyorsun sen?" diye bağırdı.

Donner şaşkın bir ifadeyle başını kaldırdı ve birden ayağa fırladı. "Bayan Sheldon, siz ha?"

"Artık samimi olduk sayılmaz mı? Bana Marie desene."

"Pekâlâ Marie, yalnız mısınız?"

"Hayır evli bir arkadaşım ile geldim, yani üç kişiyiz anlayacağın."

Donner onun işaret ettiği yöne baktı, ama o kalabalıkta kimi gösterdiğini anlaması imkânsızdı. Hemen bir sandalye çekti ve Marie'ye, "Otursana," dedi.

O sırada masanın yanından geçen kadın garsona birer içki söylerken, Marie de onu inceliyordu. "Biliyor musun Bay Donner, bir fizikçi olarak hiç de fena sayılmazsın."

"Allah kahretsin! Bu akşam bir CIA ajanı olmayı düşünüyordum."

Marie sırtarak ona baktı, "Dana yaramazlıklarından bahsetti bana," dedi. "Masum kızları baştan çıkarmakta ustaymışsın galiba."

"Her duyduğuna inanma sakın. Aslına bakarsan kadınlara karşı çok utangaç bir adamımdır."

"Yok canım, sahi mi?"

Donner onun sigarasını yakarken, "İzci sözüne güvenebilirsin," dedi. "Dana yok mu bu akşam?"

"Kurnazca bir soru. Belki de buraya onu görmek için geldin, ne dersin?"

"Yok canım, bu tamamen..."

"Seni ilgilendireceğini sanmıyorum ama, yine de söyleyeyim. Dana şu anda Atlantik Okyanusu'nun kuzeyinde bir yerlerde, bir gemide."

"Evet, bir gemi seyahati onun sınırlarına iyi gelir."

Marie, "Zavallı bir kızdan bilgi almasını iyi beceriyorsun doğrusu," dedi. "Bunu sana, dostun Gene'e söylemen için bildiriyorum. Dana tatilde değil, sadece Titanik çıkarılırken orada olmak isteyen basın mensuplarına ev sahipliği yapıyor."

"Bunu söylediğine sevindim."

"Güzel, açık konuşan erkeklerden hoşlanırım." Marie, başını kaldırdı ve alaycı bir ifadeyle Donner'ın gözlerine baktı. "Pekâlâ, bu işi çözümlediğimize göre, şimdi neden bana kur yapıyorsun?"

Donner birden şaşırıp ve kaşlarını kaldırıp güldü, "Bunu yaptığım takdirde senin de, 'Ama ben senin bildiğin kızlardan değilim,' demen gerekmez mi acaba?" dedi.

Marie birden kalktı ve onun elini tutup, "Hadi gel," dedi.

"Nereye gittiğimizi sorabilir miyim?"

Marie hınzırca bir sırıtışla, "Senin evine," diye cevap verdi.

Donner şimdi iyice şaşkına dönmüştü. Her şey çok çabuk geliyordu. "Nee? Benim evime mi?"

"Tabii, ne var bunda? Sevişmeyecek miyiz yani? Nişanlanan ve evlenecek olan iki insan birbirlerini nasıl tanıyacak başka türlü?"

* * *

Pitt pencere kenarındaki tren koltuğuna oturmuş, dışardaki Devon kırlarını seyrediyordu. Tren rayları Dawlish'de kıvrımlı sahili izliyor, durmadan sağa sola dönüyordu. Uzakta Manş Denizi'nde, sabah balık avına çıkan balıkçı teknelerini görebiliyordu. Birden başlayan yağmur görüşünü engelleyince başını eğdi, kucağındaki derginin sayfalarını tekrar çevirmeye başladı.

İki gün önce ona, kurtarma operasyonundan bir süre için ayrılacağını söyleselerdi saçma der, gülüp geçerdi. Hele, İngiltere'nin güneybatı sahillerinde, Devonshire'da on iki bin nüfuslu Teignmouth isimli küçük bir kasabaya, ölmek üzere olan yaşlı bir adamla konuşmak için gideceğini söyleselerdi, onlara resmen delisiniz derdi.

Bu ziyareti Amiral James Sandecker'e borçluydu. Amiral onu Washington'daki NUMA karargâhına geri çağırdığında bu ziyareti böyle tanımlamıştı. Titanik'ten kurtulan mürettebattan hâlâ yaşayan son kişiye yapılacak bir ziyaret.

Sandecker onun itirazlarına hiç aldırmamış ve, "Boşuna direnme, Teignmouth'a gidiyorsun," demişti.

Pitt, Capricorn'da aylarca sallanarak, dalgaların üzerinde yaşadıkdan sonra, dengesini bulmak ister gibi odada bir aşağı bir yukarı dolaşırken, Sandecker'e, "Ama büyük bir saçmalık bu," diye homurdanmıştı. "Bir yandan, beni Washington'a, NUMA merkezine çağırıp, adamlarımın arasında iki

Rus ajanı olduğunu, içimizden bazılarını öldürebileceklerini ve CIA'in de onları adeta koruduğunu söylüyor, sonra da İngiltere'ye gidip, ölmekte olan yaşlı bir adamla konuşmamı istiyorsun."

"Evet ama, ölmek üzere olan o yaşlı adam, şimdiye kadar sağ kalmış tek Titanik elemanı."

"Peki ama kurtarma operasyonu ne olacak Amiralim? Bilgisayarlara göre Titanik üç gün sonra o çamurdan kurtulabilecekmiş."

"Sakin ol Dirk. Yarın akşam yeniden Capricorn'un güvertesinde olacaksın. Merak etme, Titanik'in çıkarılışını kaçırmazsın. Sen yokken Rudi Gunn işleri yürütebilir sanıyorum, değil mi?"

Pitt, "Bana seçme hakkı bırakmıyorsun," dedi yenilgiyle.

Sandecker gülümsedi, "Senin korkunu anlıyorum. Bir aksilik olabilir diye korkuyorsun ama, orada çalışanlar şu anda dünyanın en mükemmel gemi kurtarma ekipleri. Otuz altı saat süreyle sen olmadan da işlerini sürdüreceklerinden kuşku yok."

"Pekâlâ, ne zaman gidiyorum?"

"Dulles'daki NUMA hangarında bir jet seni bekliyor. Onunla Exeter'e uçacak ve oradan da trenle Teignmouth'a gideceksin."

"Oradan dönünce Washington'a gelip rapor verecek miyim?"

"Hayır, raporunu bana Capricorn'da da verebilirsin."

"Capricorn'da mı?"

"Tabii, neden olmasın? Sen İngiltere'nin küçük bir kasabasında keyif çatarken, Titanik planlanandan önce çıkartılırsa onu görmeyecek miyim yani?"

Sandecker bunları söylemiş ve Pitt'in öfkesini görüp, gülmek için kendisini zor tutmuştu.

Pitt tren istasyonunda bir taksiye atladı ve nehri izleyen daracık yolun üzerindeki denize bakan küçük evlerden birine doğru yola koyuldu. Evin bahçe kapısı önünde taksiden inip şoföre parasını ödedi ve içeriye girip kapıya doğru ilerledi. Bahçedeki güllerin kokularını içine çekmekten kendini alamamıştı. Kapıyı çalıp birkaç saniye bekledi ve karşısında menekşe gözlü, kıvılcıklı ve İskoç aksarıyla konuşan yumuşak sesli bir kız görünce şaşırıldı.

"Günaydın efendim."

Başının hafif bir hareketiyle kızı selamladı ve "Günaydın," diyerek gülümsedi. "Benim adım Dirk Pitt ve..."

"Oh evet, Amiral Sandecker'in telgrafında geleceğiniz bildiriliyordu. Lütfen buyrun, komodor sizi bekliyor."

İyi ütülenmiş beyaz bir bluz, üzerine yeşil bir yün süveter ve onların altına da uygun bir eteklik giymişti. Şöminesinde odunların yandığı, rahat ve konforlu salona girdiler. Pitt ev sahibinin emekli bir denizci olduğunu bilmeseydi bile, salonun dekorundan bunu kolayca tahmin edebilirdi. Salonda bulunan her rafın üzerinde birkaç gemi maketi ve duvarlarda eski, ünlü yelkenlilerin resimleri vardı. Manş Denizi'ni gören pencerenin önüne pirinç bir teleskop yerleştirilmişti. Salonun bir köşesinde de, saatlerce parlatıldığı belli olan pırıl pırıl bir gemi dümeni, dümencisini bekler gibi duruyordu.

Genç kız, "Rahatsız bir gece geçirmişe benziyorsunuz efendim," dedi. "Acaba kahvaltı ister

miydiniz?"

"Nazik davranıp açgözlü biri gibi görünmek istemem ama, karnım da zil çalmıyor değil."

"Amerikalılar iştahlarıyla ünlüdür. Bu efsaneyi bozsaydınız hayal kırıklığına uğurdum zaten."

"O halde Amerikan geleneklerini bozmamak için elimden geleni yaparım Bayan..."

"Oh özür dilerim, adımı söylemeyi unuttum, Sandra Ross, komodorun torununun kızıyım."

"Anladığım kadarıyla ona siz bakıyorsunuz."

"Boş olduğum zamanlarda evet. Bristol Havayollarında hostesim. Uçuşum olduğu zaman köyden bir hanım gelip ona bakar." Eliyle koridoru göstererek, "Şu taraftan gideceğiz," dedi. "Kahvaltıyı beklerken en iyisi siz büyükbabayla konuşun biraz. Çok yaşlı, ama sizin Titanik'i çıkarma çabalarınızı çok merak ediyor ve ne yaptığınızı öğrenmek istiyor."

Genç kız, bir kapının önünde durup hafifçe vurdu ve sonra kapıyı araladı. "Komodor, Bay Pitt burada, seni görmeye gelmiş."

Hırıltılı bir ses, "İyi, gelsin buraya kızım," diye konuştu. "Ölmeden önce onunla konuşmak istiyorum."

Kız kenara çekilip yol verdi ve Pitt yavaşça içeriye girdi.

Komodor Sir John L. Bigalow, birçok madalyanın sahibi eski bir denizciydi ve yatağının üzerinde dimdik oturmuş, koyu mavi gözleriyle Pitt'e bakıyor, onu inceliyordu. Kafasındaki birkaç tel saç da sakalı gibi bembeyazdı ve yüzünde, denizde geçirdiği yılların izlerini görmek mümkündü. Geceliğe benzer bir şeyin üstüne balıkçı yaka bir kazak geçirmişti. Kupkuru fakat güçlü elini uzatıp Pitt'in elini sıktı.

Pitt, bu kadar yaşlı bir adamın parmaklarında böyle bir gücün bulunmasına şaşırılmıştı. "Sizinle tanışmak benim için büyük şeref Komodor. Titanik'ten kahramanca kurtuluşunuzun hikâyesini birkaç kez okudum."

Yaşlı adam, "Biraz abartıyorlar," diye söylendi, "İki dünya savaşında da gemim torpillendi ve günlerce dalgalarla boğuştum, ama bana sadece Titanik olayını sorarlar hep." Eliyle sandalyeyi göstererek, "Otur, otur," dedi. "Denize yeni çıkmış sakalsız bir tayfa gibi durma, otur."

Pitt onun gösterdiği sandalyeye oturdu.

"Şimdi bana gemiden bahset bakalım. Bunca yıl sonra nasıl görünüyordu? O gemide çalışırken çok gençtim ama her güvertesini daha dünmüş gibi hatırlıyorum."

Pitt elini cebine attı ve içi fotoğraf dolu zarfı çıkarıp Bigalow'a uzattı. "Bu resimler onun son durumunu benden çok daha iyi anlatırlar sanıyorum Komodor. Bunlar birkaç hafta önce bizim derindeniz gemilerimizden biri tarafından çekilmişti."

Komodor Bigalow yakın gözlüğünü taktı ve resimlere bakmaya başladı. Yatağın yan tarafındaki eski bir gemi saatinin dakikaları ilerlerken, yaşlı denizci eski zamanların anılarına dalıp gitmişti. Bir süre sonra gözlerini Pitt'e çevirdi, "Klas bir gemiydi," diye mırıldandı. "Âdeta bir efsaneydi o. Hepsinde çalıştım ve seyahat ettim. Olympic... Aquitania... Queen Mary. Hepsi zamanının en iyi gemileriydi, ama yine de dekorasyonda Titanik'in klasına erişememişlerdi, onun kamaraları ve duvar kaplamaları bile bir başkaydı. Şu resimlere baksanıza, bu haliyle bile klasını gösteriyor işte."

Pitt, "Haklısınız," diyerek başını salladı. "Bunca yıl sonra bile insanı hâlâ büyüleyebiliyor."

Bigalow birden heyecanlandı, "İşte, işte," diyerek bir resmi işaret etti. "Şurada, işte şurada. O batıp sular gömülürken ben de tam şurada, subay dinlenme salonunun vantilatörü altında duruyordum. Fakat o gece sular korkunç soğuktu. Sıfırın altında dört derecedeydi galiba."

Yaşlı denizci on dakika kadar konuştu ve dondurucu sulara nasıl çırpındığını, bir halatin ucunu yakalayıp bir sandala nasıl çıktığını, insanların birbirleriyle mücadelelerini, gecenin karanlığında duyulan sonra da yavaş yavaş kaybolan iç paralayıcı çığlıkları, kurtarma sandalında geçen bitmez tükenmez saatleri ve sandaldaki, soğuktan titreyen otuz kişinin birbirlerine nasıl sarıldıklarını anlattı ve Cunard şirketinin Carpathia isimli gemisinin gelip kendilerini kurtarışını anlatırken iyice heyecanlanmıştı. Sonra içini çekti ve gözlüğünün camlarının üzerinden ona bakıp, "Canını sıktım mı Bay Pitt?" diye sordu.

Pitt, "Hayır efendim hiç sıkılmadım," diye cevap verdi. "O olayı, yaşayan birinin ağzından duymak büyük bir şey benim için. Sanki kendim yaşıyormuş gibi oldum."

Bigalovv, "Peki o halde, sana başka bir şey anlatayım da dinle," diye devam etti. "Gemideki son dakikalarım, şimdiye kadar kimseye bahsetmedim. Bunları Amerikan Senatosu ya da İngiltere Soruşturma Kurulu'ndaki sorgulamalarda bile anlatmadım. Bu trajediyle ilgili yazan yazarlar ve gazetecilere bile tek kelime etmedim. Sen delikanlı, bunları benim ağzımdan duyan ilk ve son insan olacaksın, bunu unutma sakın."

Pitt üç saat sonra yine Exeter'e giden trendeydi, ama kendisini hiç de yorgun hissetmiyordu. Hâlâ heyecanlıydı. G Güvertesi'ndeki 1 Numaralı kargo ambarının kasasında duran esrarengiz maddeyle Titanik, şimdi onu daha da çok kendisine doğru çekmeye başlamıştı. Birden Southby'ı hatırladı. Southby da nereden çıkmıştı acaba? Başını eğdi ve Komodor Bigalow'un kendisine verdiği pakete belki ellinci kez baktı. Teignmouth'a geldiğine hiç pişman olmamıştı.

* * *

NUMA'nın Tampa, Florida'daki Kasırga Merkezi'nin müdürü Dr. Ryan Prescott, o gece ilk kez olarak evine erken gitmeyi ve karısıyla sakin bir gece geçirmeyi planlamıştı. Ama saat on ikiye on vardı ve o hâlâ masasında oturmuş, yorgun gözlerle önündeki uydu fotoğraflarını inceliyordu.

Bir ara başını kaldırdı. "Bazen kasırgalarla ilgili her şeyi bildiğimizi, onları öğrendiğimizi sanıyoruz, ama günün birinde bir tanesi çıkıp hiç beklenmedik bir yerde patlayıveriyor," diye homurdandı.

Asistanı kadın, "Mayıs ortasında kasırga rekor kitaplarına geçecek bir olay," dedi.

"Peki ama nasıl oluyor bu? Kasırga mevsimi normal olarak Temmuz ve Eylül ayları arasındadır. Bu kasırga iki ay önce nerden çıktı böyle?"

Asistan, "Buna ben de cevap bulamıyorum?" dedi. "Acaba hangi yöne gidecek dersin?"

Prescott, "Bunu tahmin etmek için henüz çok erken," diye cevap verdi. "Oluşumu normal kalıpları izledi. Nemli havayla beslenen geniş bir alçak basınç merkezi, dünyanın rotasyonu nedeniyle saat istikametinin tersine dönüyor. Ama burada fark görülüyor işte, dört yüz mil genişliğinde bir kasırganın meydana gelmesi genellikle günler ve hatta bazen haftalar alır. Bu korkunç bebek ise tam on sekiz saatte ortaya çıkıverdi."

Prescott içini çekti, masasından kalktı ve büyük duvar haritasına gitti. Harita üzerindeki çizgilere bakıp fırtınanın bilinen mevkii, atmosfer koşulları ve rüzgâr hızıyla ilgili notlar aldı. Sonra Bermuda'nın yüz elli mil kadar kuzeydoğusundaki bir noktadan yavaş yavaş kuzeye, Newfoundland'a doğru uzayan tahmini bir hat çizdi.

"Gelecekteki rotasıyla ilgili daha net bilgiler verinceye kadar, tahminim bu şekilde," dedi ve asistanının fikrini bekledi. Ondan ses çıkmadığını görünce, "Sen de böyle mi görüyorsun?" diye sordu.

Asistandan hâlâ cevap çıkmayınca döndü ve baktı. Kadın uykusuzluk ve yorgunluğa daha fazla dayanamamış, başını kolunun üzerine koyarak uykuya dahvermişti. Kadının yanına gidip yavaşça omzuna dokundu ve onu uyandırıp, "Burada yapabileceğimiz bir şey kalmadı artık," dedi. "Evimize gidelim de biraz uyuyalım. Belki de korktuğumuz gibi bir şey değildir ve sabah olmadan dağılıp küçük bir fırtınaya dönüşür."

Prescott hiç kuşkusuz, kasırganın tahmini yönünü çizerken, bu hattın tam olarak 41°46' Kuzey ve 50°14' Batı mevkiinden geçtiğini fark etmemiştir.

* * *

Binbaşı Rudi Gunn, Capricorn'un köprüüstü üzerinde durmuş, bulutsuz havada batı tarafından beliriveren küçük mavi noktaya bakıyordu. Nokta bir süre orada öylece, asılıymış gibi hiç değişmeden durdu ve birkaç dakika sonra büyüüp bir helikopter şeklini aldı.

Gunn hemen aşağıya indi ve helikopter pistine inmek üzere yaklaşan hava aracını beklemeye başladı. Otuz saniye kadar sonra helikopter geminin kış tarafındaki platforma oturdu, rotor pallerinin dönüşleri yavaşladı ve motor sustu.

Pitt helikopterin sağ kapısını açıp aşağıya atlarken, Gunn da ona doğru ilerledi, "Hoşgeldin, seyahat iyi geçti mi?" diye sordu.

Pitt, "Oldukça ilginçti," dedi.

Gunn'ın yüzündeki gerginlik ifadesini hemen görmüştü. Ufak tefek adamın yüzünde yorgunluk işaretleri hemen görülüyordu ve baskı altında olduğu belliydi. "Oyuncağı elinden alınmış bir çocuğa benziyorsun Rudi, ne var?"

"Uranüs Petrol şirketinin denizaltısı Deep Fathom gemi enkazının üzerine bir yere takıldı kurtulamıyor."

"Peki Amiral Sandecker nerede?"

"Deep Fathom'un destek gemisi Bomberger olduğundan, sen dönünceye kadar kurtarma operasyonunu yönetmek üzere o gemiye gitti."

"Durumları çok mu kötü?"

"Pek iyi görünmüyor. Hadi yukarıya çıkalım da sana olanları anlatayım."

Capricorn'un operasyon merkezinde bir gerginlik ve telaş havası var gibiydi. Her zaman neşeli, şakacı olan Giordino bile Pitt'i sadece başıyla selamladı ve hiçbir şey söylemedi. Ben Drummer mikrofona geçmiş, telsizle Deep Fathom mürettebatıyla konuşuyor, onlara moral vermeye çalışıyordu, ama gözlerindeki endişe ve korku ifadesini de gizleyemiyordu. Operasyon merkezindeki diğer

adamlar işleriyle meşguldüler fakat hepsinin yüzleri asıktı.

Gunn, "Deep Fathom'un su yüzüne çıkmasına iki saat kala," diye anlatmaya başladı, "Mürettebatı, hepsi de mühendis olan Joe Kiel, Tom Chavez ve Sam Merker'di ve..."

Pitt, "Merker Lorelei seferinde seninle birlikteydi, değil mi?" diye sözünü kesti.

"Evet, Munk da vardı. Galiba lanetlenmiş bir mürettebatız."

"Pekâlâ devam et."

"Titanik'in baş kasara güvertesinde bir basınç vanası monte ederlerken denizaltının kış tarafı öndeki kargo vinçlerinden birine sürtünmüş. Vincin çürümüş bağlantı yerleri kopmuş ve bir bölümü denizaltının yüzdürme tankları üzerine düşüp, onları ezmiş. Denizaltıya, açılan delikten iki tondan fazla su girmiş ve onları batık gemiye çivilemiş."

Pitt, "Ne zaman olmuş bu?" diye sordu.

"Yaklaşık üç buçuk saat önce."

"O halde neden bu kadar telaşlısınız? Yapılacak hiçbir şey kalmamış gibi davranıyorsunuz. Deep Fathom'un oksijen sisteminde üç kişiye bir hafta yetecek kadar yedek oksijen vardır. Sappho II ve Sappho III'le ondaki deliği kapayıp suyu da dışarıya atabilirler, değil mi?"

"Durum sandığın gibi değil Pitt, altı saatimiz var sadece."

"Nerden çıkarıyorsun bu altı saatlik sınırlamayı?"

Gunn endişeli bir ifadeyle Pitt'e baktı. "En kötü haberi sona bıraktım. Düşen vinç, Deep Fathom'un bordasındaki bir omurgasını çatlatmış," diye devam etti. "Delik küçük ama, o derinlikteki basıncın etkisiyle kabine dakikada dört galon su giriyormuş. Omurganın parçalanıp, teknenin çökerek çocukları pelte gibi ezmediğine şükretmeliyiz." Başını kaldırıp bilgisayar panelinin üstündeki saate baktı. "Sadece altı saatimiz kaldı, bu süre sonunda kabin suyla dolacak ve boğulacaklar... Buradan yapılacak hiçbir şey de yok şu anda."

"Peki ama, bu çatlağı dışardan Islak Çelikle neden kapatmıyoruz?"

"Oraya erişemiyoruz. Çatlayan kısım Titanik'in baş kasara bölmesine dayanmış. Amiral diğer üç denizaltıyı Deep Fathom'u belki oradan çekip biraz uzaklaştırabilirler umuduyla oraya gönderdi ama onu yerinden kımlıdatamadılar. Yani oraya çakılıp kalmış durumdalar."

Pitt bir sandalyeye oturdu ve eline bir not defteri alıp bir şeyler yazmaya başladı. "Sea Slug'da kesme ekipmanı var. Eğer vince ulaşıp..."

Gunn başını iki yana salladı, "O da başka sorun," dedi. "Sea Slug'ın hareketli kolu bir çalışma sırasında kırıldı. Onu çekip Modoc'a aldılar ve teknisyenler onarımın uzun zaman alacağını söylüyorlar." Sustu ve birden yumruğunu masaya vurdu. "Son umudumuz Bomberger'deki vinçti. Onun çekeceği bir kabloyla batık geminin vincini kaldırıp denizaltıyı kurtaracaktık."

Pitt, "Sea Slug'ın elle kumanda edilen hareketli kolu olmadan da bunu yapmak imkânsız tabii," diyerek onun sözünü kesti. "Elimizde, hareketli kolu olan tek denizaltı da ne yazık ki o."

Gunn yorgun bir hareketle gözlerini ovuşturdu. "Binlerce saatlik planlama ve mümkün olan her türlü güvenlik önleminin alınmasından sonra, bilgisayarların bile hesaba katmadığı, kimsenin aklına gelmeyen bir şey oluyor ve elimizi kolumuzu bir anda bağlayıveriyor. Olmaz böyle şey."

Pitt, "Bilgisayarlar sadece kendilerine verilen bilgilerle çalışırlar, onların yapabileceği bir şey yok," dedi.

Telsizin yanına gitti ve mikrofonu Drummer'ın elinden aldı. "Deep Fathom, ben Pitt, tamam."

Cevap veren Merker, çok sakin bir sesle, sanki evindeki telefonla konuşuyormuş gibi, "Sesini duyduğuma sevindim," dedi. "Neden aşağıya yanımıza gelmiyorsun? Bir parti briç çevirirdik dördümüz."

Pitt de olağan bir konuşma yapıyormuş gibi, "O oyunu pek bilmem," diye cevap verdi. "Suyun akülere erişmesine ne kadar zaman kaldı?"

"Su bu hızla yükselirse, yaklaşık on beş ya da yirmi dakika."

Pitt, Gunn'a döndü ve sanki o bilmiyormuş gibi, "Aküler elden çıktığında haberleşmeleri de kesilecek," dedi.

Gunn başını salladı. "Sappho II onların yanında duruyor, yalnız bırakmak istemedik. Şimdilik yapabileceğimiz sadece bu kadar."

Pitt mikrofonun düğmesine tekrar bastı. "Merker, yaşam destek sisteminiz ne durumda?"

"Hangi yaşam destek sistemi? Yarım saat önce o da kesildi. Şimdi sadece kendi kirli havamızla yaşıyoruz."

"Merak etme, sana bir şeyler göndermeye çalışacağım."

"Bana hiçbir şey gönderemezsin dostum. Haa, hâlâ konuşabiliyorken şunu söyleyeyim bari, yapılacak bir şey kalmaz ve sizleri bir daha göremezsek, burada yalnız olmadığımızı bilmeni isterim, yanımızda epeyce dostumuz olacak."

Merker'in bu sözleriyle Titanik'de ölenleri ima ettiğini anlayan odadakilerin hepsi birden sapsarı olmuşlar, sadece Pitt etkilenmemişti. O, hiçbir şey yokmuş gibi, telsizin düğmesine bastı ve, "Giderken gemiyi temiz bırakmayı unutmayın sakın," dedi. "Onu yine kullanacağız biliyorsunuz."

Pitt'in bu duygusuz ve katı konuşmasına hepsi kızmışlardı ve bu, Giordino, Spencer ve Gunn'la diğerlerinin yüzlerinden açıkça anlaşılıyordu. Kimse sesini çıkarmadı, fakat Drummer'ın yüzündeki öfke ifadesi daha çok belliydi.

Pitt, telsizci Curly'nin omuzuna dokundu ve, "Beni Bomberger'da Amiral'le konuştur, ama değişik bir frekans kullan," dedi.

Curly başını kaldırıp ona baktı ve, "Deep Fathom'dakilerin duymalarını istemiyor musunuz?" diye sordu.

Pitt soğuk bir tavırla, "Bilmedikleri bir şey onları incitmez," diye konuştu. "Sen şimdi hemen dediğimi yap, tamam mı?"

Birkaç saniye sonra Sandecker'in sesi hoparlörde duyuldu. "Capricorn, ben Amiral Sandecker, tamam."

"Amiralim ben Pitt."

Amiral, doğrudan konuya girdi ve, "Başımıza gelenlerden haberin var, değil mi?" diye sordu.

"Evet, Gunn bana olanları anlattı."

"O halde çaresiz durumda olduğumuzu da biliyorsunuzdur. Nasıl düşünürsen düşün, zaman en büyük düşmanımız şu anda. Eğer on saat daha dayanabilirsek onları kurtarma şansımız da artacaktır."

Pitt, "Denenecek bir yol daha var," diye konuştu. "Riski biraz fazla ama, matematiksel olarak mümkün."

"Önerilerine açığım."

Pitt bir süre tereddüt etti ve sonra, "Şu an için Deep Fathom'u unutalım ve diğer işlere dönelim," dedi.

Bunu duyan Drummer daha fazla dayanamadı ve Pitt'in yanına gelip öfkeli bir sesle, "Ne diyorsun sen, Pitt?" diye konuştu. "Neler oluyor burada? Deep Fathom'u unutmak mı? Delirdin mi sen?" Bu son cümleyi bağırarak söylemişti.

Pitt soğukkanlılığını hiç bozmadı ve hafif bir gülümsemeyle onun yüzüne baktı. "Bak dostum, siz elinizden geleni yaptınız, ama başaramadınız, değil mi? Batık gemileri çıkarma konusunda dünyanın en uzman kişileri olabilirsiniz ama, kurtarma işinde sadece birer amatörsünüz. Şanssızlığınız da hatalarınızı büyüttü ve şimdi de oturup çaresizlik içinde düşünüyorsunuz. Ama henüz hiçbir şey kaybedilmiş değil baylar. Oyunun kurallarını biraz değiştirip o altı saat dolmadan önce onları oradan çıkaracağız. Aslında şu anda sadece beş saat kırk üç dakikaları kaldı, değil mi?"

Giordino şaşkın gözlerle Pitt'e baktı, "Bunun gerçekten mümkün olduğunu düşünüyor musun?" diye sordu.

"Bunun mümkün olduğunu gerçekten düşünüyorum."

* * *

Gemi mühendisleri ve deniz bilimcileri ellerindeki hesap makineleriyle bir şeyler hesaplıyor ve aralarında tartışıyorlardı. Bazıları arada sırada bilgisayarlara gidip, çıkan sonuç kâğıtlarını inceliyorlardı. Birkaç dakika önce Bomberger'dan gelen Amiral Sandecker bir masaya oturmuş, kendisine ikram edilen kahveyi yudumluyor ve arada sırada başını iki yana sallayıp kendi kendine bir şeyler mırıldanıyordu.

Bir ara başını kaldırdı ve, "Böyle bir şey kurtarma kitaplarında asla yazmaz," diye söylendi. "Bir enkazı deniz dibinde patlatmak çılgınca bir düşünce?"

Pitt, "Başka şansımız var mı?" dedi. "Eğer Titanik'i o çamurun içinden patlayıcıları peşpeşe patlatarak çıkartabilirsek, Deep Fathom da onunla birlikte kurtulacaktır."

Gunn, "Çılgınca bir fikir bu," diye homurdandı. "Patlama sadece sualtı aracımızdaki çatlağı büyütecek ve aracın içi bir anda suyla dolacaktır."

Pitt, "Dediğin belki olur, belki de olmaz," diye konuştu. "Ama böyle bir şey olsa bile Merker, Kiel ve Chavez hiç olmazsa hücum eden suların basıncıyla çabucak ölürlere ve yavaş yavaş boğulmanın işkencesini çekmezler."

Gunn, "Ya Titanik ne olacak?" diye söylendi. "Aylardan beri kurtarmak istediğimiz, bunun için gece-gündüz uğraştığımız o batık gemiyi parçalayacak mıyız yani?"

Pitt, "Bunu istatistiksel bir olasılık olarak kabul etmeliyiz," diye cevap verdi. "Titanik'in yapısı günümüz gemilerinin birçoğundan daha sağlamdır ve güverteleri, bordası ve bölmeleri ilk inşa

edildiği günkü gibi duruyor. Bizim yaşlı tekne bizim darbelerimize dayanacaktır, inanın bana arkadaşlar. Bundan eminim."

Sandecker, "Gerçekten de bunun işe yarayacağına inanıyor musun?" diye sordu.

"Evet Amiral, inanıyorum."

"Sana bunu yapmaman için emir verebilirim biliyorsun, değil mi?"

Pitt, "Biliyorum tabii," diyerek başını salladı. "Ama bu işin sonuna kadar beni uzaklaştırmayacağınıza inanıyorum."

Sandecker gözlerini ovuşturdu ve sonra, "Pekâlâ Dirk," dedi. "Bu senin işin, ben karışmıyorum, nasıl düşünüyorsan öyle yap."

Pitt başını salladı ve tekrar saatine baktı. Sadece beş saat on dakikası kalmıştı.

* * *

İki buçuk mil aşağıda, karanlık suların dibinde, Deep Fathom'un buz gibi kabininde üç kişi, suların santim santim yükselip ana devreye erişmesini seyrettiler ve devrenin arıza yapmasıyla birden karanlık içinde kalıverdiler. Birkaç dakika sonra buz gibi sular ayaklarını dondurmaya başlamıştı. Bir derece sıcaklığındaki suyun içinde titriyorlardı, ama kurtulma umutlarını bir saniye bile yitirmemişlerdi.

Kiel, "Yukarıya çıkar çıkmaz kendime bir gün boyunca izin vereceğim," diye söylendi. "Kim ne derse desin bunu yapacağım."

Chavez karanlıkta, "Ne dedin anlayamadım?" diye seslendi.

"İsterlerse beni işten atsınlar, yarın bütün gün uyuyacağım."

Chavez karanlıkta elini uzattı ve Kiel'in kolunu yakaladı. "Ne söylenip duruyorsun be adam?"

Merker, "Sakin olun bakalım," diye araya girdi. "Oksijenimiz bitti ve karbondioksit oranı artıyor. Ben de yavaş yavaş bir garip olmaya başladım."

Chavez, "Olanlar yetmiyormuş gibi bir de şimdi pis havayla uğraşacağız, öyle mi? Boğulmazsak içeriye saldıran sularda ezileceğiz, ezilmezsek de kendi havamızla boğulacağız, değil mi?" diye söylendi. "Geleceğimiz çok parlak doğrusu!"

Merker alaycı bir ses tonuyla, "Soğuktan donarak ölmek de var, onu unuttun," dedi. "Şu buz gibi sulardan kurtulamazsak diğer ihtimaller geçersiz olabilir."

Kiel hiç sesini çıkarmamış ve Chavez'in arkadan itmesiyle en üst ranzaya tırmanmıştı. Chavez de onu izledi ve ranzanın kenarına oturup ayaklarını aşağıya sarkıttı.

Merker kasıklarına kadar çıkmış olan dondurucu suların içinde güçlkle yürüyerek ön gözetleme penceresine gitti ve dışarıya baktı. Orada sadece parlak projektörlerinin parıltısında Sappho II'nin bulanık görüntüsünü görebiliyordu. Sappho II onlara sadece birkaç metre uzaklıkta bulunmasına rağmen, kurtarmak için hiçbir şey yapamıyor ve çaresizlik içinde bekliyordu. Merker, 'Buradan ayrılmadıklarına göre bizi gözden çıkarmadılar demek ki,' diye düşündü ve yalnız bırakılmadıklarına sevindi. Onlar da çaresizdiler ve yapabilecekleri bir şey yoktu, ama en azından yanlarında bekliyorlardı.

Alhambra isimli ikmal gemisinin güvertesine toplanmış olan en büyük üç televizyon şirketinin kameraman ve yardımcılarıyla muhabirleri, ekipmanlarını hazırlamak için büyük bir çaba içindeydiler. Basın mensupları geminin küpeştelere dayanmışlar, dürbünlerle iki mil mesafedeki Capricorn'u büyülenmiş gibi seyredelerken, foto muhabirleri de telefoto objektiflerini gemiler arasındaki denizin yüzeyine doğrultmuşlardı. Dana Seagram, üzerine kalın bir kaban geçirmiş, basın odası olarak kullanılan bir köşede karşısına toplanıp ellerindeki mikrofonları neredeyse onun ağzına sokacak olan gazetecilere cevap yetiştirmeye çalışıyordu.

"Bayan Seagram, Titanik'in planlanandan üç gün önce çıkarılmasının nedeni, söylendiği gibi aşığıda tehlikede olan bazı adamların kurtarılması mı acaba?"

Dana, "Bu da nedenlerden biri tabii," diye cevap verdi.

"Dana önceki girişimlerin başarısız kaldığını söyleyebilir miyiz acaba?"

Dana, "Bazı istenmeyen durumların yaşandığı doğru," dedi.

Dana, elini cebine sokmuş sinirli parmaklarıyla mendilini didikleyip duruyordu. Aylardan beri basınla uğraşmak kolay değildi ve sinirleri artık iyice gerilmişti.

"Haberleşme kesildiğine göre Deep Fathom'dakilerin hâlâ yaşadıklarını nasıl biliyorsunuz, söyler misiniz?"

"Bilgisayar bilgilerine göre durumları dört saat kırk dakikadan önce bozulmayacaktır, bunu kesin olarak biliyoruz."

"O dediğiniz elektrolit kimyasal madde Titanik'in çevresine yeteri kadar sıkılmadan NUMA batık gemiyi nasıl çıkaracak acaba?"

Dana, "Buna ben cevap veremem," dedi. "Bay Pitt'in, Capricorn'dan gönderdiği son mesajda batık geminin birkaç saat içinde çıkarılabileceği bildiriliyordu. Yöntemle ilgili hiçbir ayrıntı verilmemişti."

"Çok geç kalındıysa ne olacak? Yani Kiel, Chavez ve Merker öldülürse?"

Dana'nın yüzü birden sertleşti ve gözlerini açarak, "Onlar ölmediler," diye âdeta bağırdı. "İçinizden biri şayet böyle bir şey kesinleşmeden gazetesine bu tür bir haber geçerse onu kendim denize atarım, haberiniz olsun."

Basın mensupları Dana'nın bu hiç beklenmeyen öfkesi karşısında bir an şaşırıldılar ve sonra ona uzattıkları mikrofonları yavaş yavaş indirip sessizce dönüp güverteye çıktılar.

Rick Spencer masanın üzerine geniş bir kâğıt parçası koydu ve köşelerini de birer kahve fincanıyla tutturdu. Kâğıtta Titanik'in deniz yatağındaki duruşu görülüyordu. Spencer elindeki kalemle, gemi bordasındaki bazı noktaları gösterdi ve oralara küçük işaretler koydu.

"İşte durum şu anda böyle," diye açıkladı. "Bilgisayardan aldığımız bilgilere göre, Titanik'in bordası boyunca çamurun içine ve şu işaretli noktalara, her birine yaklaşık on beşer kilo patlayıcı madde olan seksen adet patlayıcı yerleştirdik."

Sandecker çizimin üzerine eğilip işaretli noktalara baktı ve "Gördüğüm kadarıyla patlayıcılar geminin her iki yanına üç sıra halinde yerleştirilmiş," dedi.

Spencer, "Evet efendim," diyerek başını salladı. "Dış sıranın gemiye uzaklığı yaklaşık altmış metre, orta sıra kırk ve iç sıra da yaklaşık yirmi metre mesafede. Önce sancak taraftaki, dış sırayı patlatacağız ve sekiz saniye sonra iskele taraftaki dış sıra patlatılacak, bir sekiz saniye sonra orta sıraya geçecek ve böylece devam edip gideceğiz."

Giordino, "Çamura saplanmış bir arabayı sallan gibi bir şey bu," dedi.

Spencer başını salladı. "Evet bu iyi bir benzetme sayılabilir."

Giordino, "Neden bir tek ve büyük bir infilakla yapmıyoruz bu işi?" diye sordu.

"Bir büyük patlama da bu işi yapabilirdi belki, ama jeologlar birbirini izleyen şok dalgalarının daha iyi sonuç vereceğini söylediler. Bizim istediğimiz şey titreşimler tabii."

Pitt, "Elimizde bu kadar çok patlayıcı var mı?" diye sordu.

Spencer, "Bomberger sismik araştırmalarda kullanılmak üzere yaklaşık bir ton patlayıcı taşıyordu," diye cevap verdi. "Modoc'un ambarında da sualtı kurtarmada kullanılmak üzere yaklaşık dört yüz kilo patlayıcı var."

Pitt, "Bu kadarı yetecek mi peki?" diye sordu.

Spencer, "Ancak yeter," diye cevap verdi. "Yüz elli kilo daha olsaydı başarı şansı daha da artardı, ama bu da yeter sanırım."

Sandecker, "Uçakla getirtebilirdik, bize havadan paraşütle atabilirlerdi," dedi.

Pitt başını iki yana sallayıp itiraz etti, "Onlar gelip dibe indirilinceye kadar en azından iki saat kaybedebilirdik," diyerek onlara baktı.

Sandecker, "O halde hemen işe başlayalım, fazla vaktimiz yok," dedi ve Gunn'a döndü. "Zamanımız çok az. İş ne zaman tamamlanır?"

"Dört saat sonra," dedi Gunn, hiç tereddüt etmeden.

Sandecker gözlerini kısıp ona baktı. "Geriye sadece on dört dakika kadar bir süre kalıyor ki durum çok kritik."

Gunn, "Başaracağız," dedi. "Ama bu da bir koşulla mümkün."

"Neymiş o koşul?"

"Sualtı araçlarının hepsini kullanmak zorundayız."

"Yani Deep Fathom'un yanında bekleyen Sappho II'yi de çekmek zorundayız, öyle mi?" Bunu söyleyen Pitt yüzünü buruşturdu. "Zavallılar kendilerini terk ettiğimizi sanacaklar."

Gunn ellerini iki yana açtı, "Başka çaremiz yok. Başka bir yol göremiyorum," dedi.

* * *

Merker zaman kavramını iyice yitirmişti. Kolundaki ışıklı saate baktı, ama gözleri rakamları net olarak seçemiyordu. Titanik'in vinci üzerlerine düşeli ne kadar olmuştu acaba? Kazanın kaç saat önce

olduğunu hatırlamıyordu. Kafası iyice karışmıştı. Orada öylece, hareketsiz oturuyor, çok ağır nefes alıp vererek yaşamını sürdürmeye çalışıyordu. Bir ara bir hareket sezer gibi oldu ve karanlıkta elini uzatıp Kiel ve Chavez'e dokundu, ama onlarda ne bir hareket ve ne de bir ses vardı, hayati işlevleri iyice zayıflamış görünüyordu.

O hareketi tekrar sezdi ama, hâlâ ne olduğunu anlayamıyordu. Kafası doğru dürüst çalışmıyordu. Ama en sonunda bir şeyler anlar gibi oldu, su basmış kabinde bir değişiklik yoktu aslında, ama Sappho II'nin ön pencereden sızan ışığında bir azalma olmuştu.

Ranzadan aşağıya atladı ve şimdi göğsüne kadar gelen suyun içinde, âdeta bir karabasanın içindeymişçesine ön pencereye gidip bakmak istedi. Dışarıya baktığında aniden, şimdiye kadar hissetmediği bir korku hissetti.

"Aman Tanrım!" diye inledi Merker. "Gidiyorlar! Bizi terk ediyorlar!"

* * *

Sandecker biraz önce yaktığı koca puroyu kırıp attı ve sinirli adımlarla dolaşmaya başladı. Bir ara telsizcinin, elini kaldırdığını görünce, durdu ve dönüp onun yanına gitti.

Curly, "Sappho II'den mesaj var efendim," dedi. "Patlayıcıları yerleştirme işini tamamlamışlar."

"Pekâlâ, onlara mümkün olan en yüksek hızla su yüzüne doğru yükselmelerini söyle. Ne kadar yüksekte olurlarsa, patlamada o kadar az basınç etkisinde kalırlar." Amiral bunları söyledikten sonra, Titanik'in çevresindeki stratejik noktalara yerleştirilmiş kamera ve spotların görüntülerini veren dört monitöre bakan Pitt'e döndü. "Durum nasıl?" diye sordu.

Pitt, "Şimdilik fena sayılmaz," diye cevap verdi. "Islak Çelikle kapattığımız yerler patlamanın basıncına dayanırlarsa şansımız var demektir."

Sandecker monitörlere baktı ve batık geminin birçok yerinden yükselen hava kabarcıklarını gösterip, "Çok hava kaybediyor," dedi.

Pitt sakin bir sesle, "Sadece basınç vanalarından çıkan fazla hava o," diye cevap verdi. "Üst kompartmanlara mümkün olduğunca ekstra hava göndermek için, elektrolit pompalardan kompresörlere geçtik. Capricorn'un kompresörleri saatte on bin fit küp hava veriyorlar, bu nedenle batık içindeki basıncı inç başına on libre artırdık ve bu da fazla basınç vanalarını çalıştırdı tabii."

Drummer bilgisayarların başından ayrıldı ve elindeki notlara baktıktan sonra, "Eğer hata yapmadıysak, gemi kompartmanlarından yüzde doksanının sularının boşaltıldığını söyleyebilirim," dedi. "Ama şu anda bir sorunumuz var; bilgisayarların verdiği kaldırma gücünden daha fazlasına sahibiz gibi bir durum söz konusu. Çamurdan kurtulduğu anda, Titanik bir uçurtma gibi yukarıya çıkacaktır ki, bu çok tehlikeli."

Curly, "Sea Slug da son patlayıcıyı koydu," diye bildirdi.

Pitt, "Onlara söyle," diye seslendi. "Yukarıya çıkmadan önce son bir kez Deep Fathom'un yanına gitsinler, Merker ve ekibiyle görsel temas kurmaya çalışsınlar."

Giordino, "On bir dakika kaldı," diye bağırdı.

Sandecker sinirli bir ses tonuyla, "Sappho II'yi tutan ne?" diye sordu. Pitt ona aldırmadı ve karşı taraftaki Spencer'e baktı, "Patlatma için hazır mıyız?" diye sordu.

Spencer başını salladı. "Patlayıcıların her sırası değişik frekanslara ayarlı. Bütün yapacağımız, buradan gerekli sinyali vermek, ondan sonra onlar kendi sıralarına göre patlayacaklar."

"Acaba önce baş mı, yoksa kışık mı su yüzüne çıkacak, ne dersiniz?"

"Bunu tartışmak bence saçma. Titanik'in burnu, dümenden altı metre daha fazla çamura gömülmüş durumda. Bence, önce kışık tarafı çamurdan kurtulacak ve tüm gemiyi yukarıya çekecektir. Suyun yüzüne çıkış açısı da batıştaki açısına yakın olacak, tabii çıkabilirse."

Curly, "Son patlayıcı da yerinde," diye seslendi. "Sappho II ayrılıyor."

"Sea Slug'dan haber var mı?"

"Deep Fathom ekibiyle görsel temas kuramamışlar."

Pitt, "Pekâlâ, söyle onlara hemen yukarıya çıkmaya başlasınlar," dedi. "İlk sıra patlayıcıları dokuz dakika sonra patlatıyoruz."

Drummer birden, "Öldüler!" diye bağırdı. "Çok geç kaldık, zavallı arkadaşlarımız öldüler!"

Pitt hemen onun yanına gidip omuzlarından yakaladı ve sarsarak, "Kendine gel be adam!" diye haykırdı. "'Kriz'e girmenin zamanı mı şimdi?"

Drummer birden çökmüş gibiydi ve suratı sapsarı kesilmişti. Pitt'in tepkisi karşısında başını salladı ve sendeleyerek bilgisayar konsoluna döndü.

Giordino, "Su seviyesi denizaltının tavanına çok yaklaşmış olmalı," diye konuştu. Onun da sesi bir garip çıkıyordu.

Pitt, "Kötümserlik kiloyla satılmış olsaydı sizler milyoner olurduz," diye söylendi.

O sırada sonar operatörünün, "Sappho III, bin sekiz yüz metre güvenlik sınırına girdi," diyen sesi duyuldu.

Sandecker, "Evet, şimdi diğerleri kaldı," diye mırıldandı.

O anda diğer sualtı araçlarının da patlama şoku sınırının dışına çıkmalarını beklemekten başka yapacakları bir şey yoktu. Çok zor geçen sekiz dakikanın sonunda herkesin yüzü ter içinde kalmıştı.

"Sappho II ve Sea Slug güvenlik sınırına yaklaşıyorlar."

Pitt, "Deniz ve hava durumu nasıl?" diye sordu.

Meteoroloji uzmanı Farquar, "Dalga boyu bir metre yirmi santim, gökyüzü bulutsuz, rüzgâr kuzeydoğudan beş mil hızla esiyor," diye cevap verdi. "Hava iyi."

Kimseden ses çıkmadığını gören Pitt, "Evet baylar zaman geldi," diye konuştu. Sesi çok sakindi ve tavrında da hiçbir heyecan belirtisi yoktu. "Pekâlâ Spencer, saymaya başla bakalım."

Spencer saat gibi saniyeleri saymaya başladı. "Otuz saniye... On beş saniye... Beş saniye... Sinyal transmisyonu tamam... Evet." Durdu ve sonra hiç beklemeden, diğer ateşleme emrine başladı. "Sekiz saniye... Dört saniye... Sinyal tamam, infilak tamam."

Şimdi herkes monitörlerin başına ve sonar operatörünün çevresine toplanmıştı, denizin dibiyle aralarında tek temas imkânı onlardı, ilk patlama Capricorn'un güvertelerine çok az yansıdı ve hafif bir titreşim hissedildi, infilakın sesi ise çok uzaklardan gelen bir gökgürültüsünü andırıyordu.

İstisnasız herkesin yüzünde gergin bir ifade görülüyordu. Patlamayla birlikte tüm gözler merakla monitörlere çevrilmişti. Spencer kuru bir sesle saniyeleri sayıp patlamayı haber verirken, herkes büyük bir umutla Titanik'in o bataklıktan çıkmasını bekliyordu.

Patlamaların birbiri ardına gelmesiyle artan şok dalgaları şimdi, denizin yüzeyine daha etkili olarak gelmeye başlamıştı. Fakat monitörlerde parlak ve karışık ışıklar yanıp söndü, sonra da ekranlar karardı.

Sandecker, "Kahretsin!" diye söylendi. "Görsel temas kayboldu."

Gunn, "Şok dalgaları ana röle bağlantısını koparmış olmalı," dedi.

Hepsi gözlerini sonar operatörüne çevirdiler ve sonar ekranını görmek için eğildiler, fakat operatör başını ekrana iyice yaklaştırmış ve onu diğer gözlerden gizlemişti. Spencer nihayet doğruldu ve içini çekti. Sonra cebinden bir mendil çıkarıp alına birikmiş ter damlalarını sildi. "Hepsi bu işte, patlayıcıların hepsi infilak etti."

Sonar operatörü, "Hâlâ yerinde duruyor," diye haber verdi. "Büyük T yerinden kımıldamadı bile."

Giordino, yalvaran bir ses tonuyla, "Hadi bebeğim!" diye söylendi. "Kaldır şu koca kıçını oradan!"

Drummer, "Oh Tanrım!" diye mırıldandı. "Çamur onu hâlâ tutuyor."

Sandecker de, "Hadi kımıldı artık!" diye homurdandı. "Çık oradan!"

İnsanlarda zihinlerini kullanarak nesnelere hareket ettirme gücü bulunsaydı, yetmiş altı yıla yakın bir zamandır orada çamurun içinde duran gemiyi çekip çıkarmak için sonarın çevresinde bulunanların hepsi o anda bunu yaparlardı. Fakat o gün, orada böyle bir doğa üstü olay olmayacaktı. Titanik o çamur deryasına öylesine yapışmıştı ki, onu oradan çekip çıkarmak imkânsız görünüyordu.

Farquar dayanamadı ve, "Pis, paslı şey!" diye homurdandı. Drummer ellerini yüzüne götürüp gözlerini ovuşturdu ve hiçbir şey söylemeden sendeleyerek dışarıya çıktı.

Curly, "Sappho II'den Woodson aşağıya inip duruma bir bakmak için izin istiyor efendim," diye seslendi.

Pitt omuzlarını silkti, "İzin verilmiştir," dedi.

Amiral Sandecker ağır ağır bir sandalyeye çöktü ve, "Bu kadar çalışma, gayret boşa gitti," diye bitkin bir sesle mırıldandı.

Odadaki herkes şimdi yenilginin üzüntüsünü yaşıyordu.

Giordino, "Şimdi ne yapacağız?" diye sordu ve boş gözlerle güverteye baktı.

Pitt, bıkkın bir ses tonuyla, "İşimize devam edeceğiz," dedi. "Yarın tekrar şu..."

Tam o anda, "Kımıldadı!" diye haykıran bir ses duyuldu.

Herkes put gibi donup kalmıştı, kimsede hareket yoktu.

Sonar operatörü, titrek sesiyle tekrar, "Kımıldadı," dedi.

Sandecker, "Emin misin?" diye fısıldadı.

"Size yemin ederim ki kımıldadı, efendim."

Spencer öylesine şaşkıncı ki, sesini bile çıkaramıyordu. Gözleri yerinden fırlayacakmış gibi açılmış, sonar ekranına bakıyordu. Birkaç saniye sonra, "Şok sonrası!" diye mırıldandı. "Şok sonrası dalgalar, gecikmeli reaksiyon yarattı."

Sonar operatörü yumruğunu birden koltuğunun koluna vurdu ve, "Yükseliyor!" diye bağırdı. "Bu muazzam güzellik, bağlarından kurtuldu. Yukarıya geliyor."

Başlangıçta kimsede kımıldayacak hal yoktu. Sekiz aydır bekledikleri, olması için mücadele ettikleri an gelmişti, ama buna hâlâ inanamıyorlardı. Sonra herkesi heyecana boğan haber ortama egemen olunca herkes aynı anda bağırmağa başladı. O anda, bir füzenin uzaya gönderilişi sırasında coşkuyla sevinen uzay mühendislerine ve ekiplerine benziyorlardı.

Amiral Sandecker bir okul çocuğu gibi, "Hadi bebeğim, gel bakalım!" diye bağıırıyordu.

Giordino, "Hadi yavrum kımıl da biraz," diye haykırdı.

Spencer ise, "Hadi, yavaş yavaş yüksel koca paslı güzel, gel bize artık," diye mırıldanıyordu.

Pitt birden telsizin yanına gitti ve Curly'nin omuzlarına yapıştı.

"Hemen Sappho II ile temasa geç ve Woodson'a oradan kaçmasını, geminin çıktığını söyle. Yoksa Titanik yükselirken onlara çarpabilir."

Sonar operatörü, "Yükselmeyi sürdürüyor," diye rapor verdi. "Yükseliş hızı da gittikçe artıyor efendim."

Pitt, "Henüz fırtınayı atlattığımız sayılmayız," dedi. "O gemi su yüzüne çıkıncaya kadar yüzlerce terslik olabilir. Ama, eğer..."

Giordino, "Evet, olabilir tabii," diyerek söze karıştı. "Ama eğer Islak Çelik tutarsa ve yapıştığı yerleri bırakmazsa, vanalar su basıncının düşüşüyle başa çıkabilirlerse ya da geminin bordasında çatlaklar, kırılmalar meydana gelmezse her şey yolunda demektir, değil mi?"

Sonarcı, "Şimdi daha hızlı yükseliyor," diye konuştu. "Son bir dakikada iki yüz metre yükseldi efendim."

Pitt birden Giordino'ya döndü ve, "Al, hemen koş, Doktor Bailey'yi ve helikopter pilotunu bul," diye konuştu. "Titanik su yüzüne çıkar çıkmaz güvertesine inin. Nasıl yaparsan yap, istersen zorunlu iniş yaptır helikoptere, ama Deep Fathom'un kapağını açın ve o çocukları oradan hemen çıkarın. Anladın değil mi? Bunun için sana güveniyorum, hadi koş!"

Giordino gülümseyerek ona baktı ve, "Gittim bile," diye bağırdı. Pitt ikinci emri için Spencer'a dönerken, Giordino kapıdan çıkmıştı bile.

"Rick, portatif dizel pompalarını Titanik'in güvertelerine indirmek için hazır olmalısın. Açılan deliklerden giren suları ne kadar çabuk boşaltırsak o kadar iyi olur."

Spencer ona baktı ve heyecanlı bir sesle, "İçeriye girmek için kesici kaynak ekipmanına ihtiyacımız olacak," dedi.

"O halde bu işle ilgilen."

Pitt sonra da sonarın bulunduğu panele döndü.

"Çıkış hızı."

"Dakikada iki yüz elli metre," diye cevap verdi sonar operatörü.

"Çok hızlı."

Sandecker, yaktığı purodan bir nefes çekip, "Bu kadar hızlı çıkmasını da istemedik," diye mırıldandı. "Geminin içi olduğu gibi hava doldu ve şimdi de bir balon gibi yükseliyor işte."

Pitt, "Evet," diyerek başını salladı. "Alt ambarlara doldurulan suyu eğer yanlış hesaplasaydık, şimdi suyun yüzüne bir roket gibi, boyunun üçte ikisine kadar fırlayıp alabora olabilecekti."

Sandecker, "İşte o zaman da Deep Fathom ekibini tamamen kaybederdik," dedi ve Amiral de operasyon merkezinden çıkıp, herkesin olayı gözlemlemek için heyecanla beklediği güvertedeki kalabalığa katıldı.

Pitt, operasyon merkezinde kaldı. Sonar operatörüne baktı, "Titanik şu anda hangi derinlikte?" diye sordu.

"İki bin beş yüz metrede."

O sırada Curly'nin, "Woodson rapor verdi," diyen sesi duyuldu. "Büyük T, Sappho II'nin yanından fişek gibi geçip gitmiş."

"Ona yüzeye çıkabileceğini söyle. Bu mesajı Sea Slug ve Sappho III'e de ilet." Pitt, bunları söyledikten sonra, orada yapabileceği başka bir şey kalmadığını gördü ve dışarıya çıkıp merdivene yöneldi. Kısa bir süre sonra kaptan köprüsü iskele kanadına çıkmış ve Gunn'la Sandecker'in yanına gitmişti.

Gunn köprüüstü telefonunu aldı, "Sonar, burası köprüüstü," diye konuştu.

"Burası, sonar."

"Bize geminin tahmini çıkış noktasını söyleyebilir misin?"

"Buradaki görüntüye göre, iskele tarafına yaklaşık iki yüz metre mesafede su yüzüne çıkması gerekir efendim."

"Zaman?"

Sonar operatöründen ses çıkmadı.

Gunn, "Zaman?" diye tekrarladı.

"Hemen şimdi dersem çok mu çabuk olur, Binbaşım?"

Tam o anda denizin yüzeyinde muazzam bir dalgalanma olmuş, sular her yana fıskırmış ve Titanik'in koca gövdesi bir balina gibi su yüzeyine çıkıvermişti. Koca transatlantiğin kış tarafı, hızını alamamış gibi birden havaya dikildi ve bir zamanlar 2 numaralı bacanın durduğu noktaya kadar su üstüne çıktı. İnsanı heyecandan öldürebilecek bir manzara vardı karşılarında, basınç vanalarından püsküren basınçlı hava, su fiskiyeleri oluşturuyor ve koca gemi muazzam bir yağmur örtüsünün altında kayboluyordu. Titanik bir süre öylece, havada asılı kalmış gibi durdu ve sonra kış tarafının deniz yüzeyine düşmesiyle birlikte, üç metreye yakın yükseklikte dalgalar oluşturup çevredeki diğer gemileri salladı. Herkes nefesini tutmuş olanları izlerken, koca transatlantik yavaş yavaş sancak tarafına yattı, yatış derecesi otuz, kırk, kırk beş ve elli dereceye kadar çıktı ve gemi o durumda bir süre kaldı. Herkes yatışın devam edeceğini ve geminin alabora olacağını sanıyordu. Ama beklenen olmadı ve Titanik, büyük bir gayret gösterircesine yavaş yavaş doğruldu ve yatışını azaltıp

düzelmeğe başladı. Bir süre sonra, yatış derecesi sancak tarafında on iki dereceye kadar azaldı... Ve gemi o durumda kaldı.

Herkes nefesini tutmuş olanları izliyor, konuşmaya bile cesaret edemiyordu. Sandecker'in rüzgârla yanmış yüzü, güneşin altında bile soluk görünüyordu.

Kendisini toparlayan ilk kişi Pitt oldu ve güç duyulan bir sesle, "Onu çıkardık işte," diye mırıldandı.

Gunn, başını salladı, "Evet çıktı işte," diye onu onayladı.

O anda havada Capricorri'un helikopterinin sesini duyup başlarını kaldırdılar. Helikopter, su yüzüne çıkan geminin üzerine doğru uçuyordu. Birkaç saniye sonra onun, Titanik'in güvertesine bir metre kadar yaklaştığını ve açılan kapıdan iki kişinin güverteye atladığını gördüler.

Giordino hemen denizaltının kapak merdivenine tırmandı ve orada durup Deep Fathom'un giriş kapağına baktı. Gövdenin hasar görmemiş olması mucize sayılırdı. Kaymamak için ayaklarını sıkıca güverteye bastı ve basıp kapağı açan tekerlek biçiminden manivelayı yokladı. Manivela sıkışmış gibiydi, tüm gücünü parmaklarına verip onu çevirmeye çalıştı. Fakat yerinden oynatamadı.

Dr. Bailey, arkasında durmuş, "Oynayıp durma da aç şunu," diye söyleniyordu. "Her saniyenin hayati önemi var."

Giordino derin bir nefes aldı ve güçlü, tıknaz vücudunun tüm gücünü ellerine verip manivelayı tekrar denedi. Evet, iki-üç santim kadar oynamıştı işte. Bir kez daha deneyince onu yarım daire kadar çevirebildi ve daha sonra, içerdeki havanın fısıldayarak dışarıya sızmasıyla, manivela daha kolay dönmeye başladı, iç basınç azalmıştı. Manivelanın sonuna kadar döndüğünü anlayınca kapağı kaldırdı ve küçük denizaltının karanlık kabinine eğilerek baktı, içerden garip, insanın genzini yakan, küf kokusuna benzer bir koku yükseliyordu. Gözleri karanlığa alışıp da içerdeki suyun, kabin tavanına kırk-kırk beş santim kadar yaklaştığını görünce derin bir umutsuzluğa kapıldı.

Dr. Bailey, onun donup kaldığını görünce hemen kenara itti ve koca vücuduyla kapaktan girip iç merdivene ayak attı. içerdeki buz gibi su, onu da birden titretmişti. Her şeye rağmen aşağıya indi ve elleriyle suyu yararak denizaltının kıç tarafına doğru yürüdü. Arka tarafa geldiğinde eli bir şeye değdi ve onun bir bacak olduğunu anlayınca, elini yukarıya, vücuda doğru kaldırdı. Eli, omuz hizasında suyun dışına çıktı ve aynı anda bir yüze dokundu.

Yüzün kime ait olduğunu anlamak için karanlıkta başını eğip yakından baktı. Adamın nabzını dinlemek istedi, fakat kendi parmakları da soğuk sudan uyuşmuştu ve tuttuğu bilekte hiçbir yaşam belirtisi hissetmiyordu. Fakat o anda adamın gözleri aralandı, dudakları titredi ve, "Defol git buradan..." diye fısıldadığı duyuldu. "Git buradan... Sana söyledim... Bugün çalışmıyorum."

Hoparlörden Curly'nin, "Köprüüstü?" diye seslendiği duyuldu.

Gunn, "Burası köprüüstü, devam et," diye cevap verdi.

"Helikopteri bağlıyorum, dinleyin lütfen."

Kısa bir sessizlik oldu ve sonra garip bir ses duyuldu. "Capricorn, ben Teğmen Sturgis."

"Ben Binbaşı Gunn, Teğmen, seni net olarak duyuyorum, devam et."

"Dr. Bailey Deep Fathom'a girdi. Lütfen bekleyin."

Bu arada herkes, kısa bekleme süresi boyunca boşuna zaman geçirmemek için dikkatini tekrar Titanik'e yöneltti. Koca transatlantik, muazzam bacaları uzun direkleri ve aksesuarları olmadan çırılçıplak görünüyordu. Borda kaplamaları olan çelik plakalar paslanmış ve kirlenmişti, ama bordayı çepeçevre kaplayan siyah ve beyaz boya, güneşte hâlâ parlıyordu. Bir zamanlar çok iyi günler görmüş, fakat tüm güzelliğini kaybetmiş yaşlı kaldırım yosmaları gibi acıklı bir hali vardı. Kaportalar ve lombozlar, Islak Çeliğin gri boyası altında kaybolmuşlardı ve bir zamanlar pırıl pırıl olan cilalı güvertelerde şimdi bir sürü kırık dökük demir parçası ve kilometrelerce paslı kablo görülüyordu. Eskiden kurtarma filikalarını tutan metaforalar, tekrar eski görevlerini yapmak ister gibi kollarını uzatmışlardı. Transatlantiğin genel görünümü gerçek-üstücü bir resimdeki ürkütücü bir objeyi andırıyordu. Ama yine de teknenin açıklanamaz bir sessiz ihtişamı vardı.

"Capricorn, ben Sturgis. Tamam."

"Ben Gunn, seni dinliyorum."

"Bay Giordino şu anda parmaklarıyla önce üç rakamını ve sonra da baş parmağını kaldırıp işler yolunda işaretini verdi. Merker, Kiel ve Chavez yaşıyorlar."

Garip bir sessizlik oldu. Kimse yerinden kımlıdayamıyordu. Bir süre sonra, Pitt kendini toparladı ve acil durum paneline gidip siren düğmesine bastı. Tiz bir ses insanın kulaklarını sağır edencesine, bir anda tüm deniz yüzeyine yayıldı.

Arkasından Modoc'un cevap veren düdüğü geldi ve Pitt, her zaman ciddiyetini korumakla ün yapmış olan Amiral Sandecker'in, kahkahalar atarak şapkasını havaya fırlattığını gördü. Birkaç saniye içinde Monterey Park, Alhambra ve en sonra Bomberger de şamataya katılmışlar ve Titanik, bir anda sürekli çalan sirenler ve gemi düdükları arasında kalıvermişti. Savaş gemisi Juneau da hiç kuşkusuz bu kutlamanın dışında kalmak istemezdi, mürettebat hemen harekete geçti ve birkaç dakika sonra yirmi santim çapındaki toptan kurusıkı bir selamlama atışı yapıldı.

Bu öyle bir andı ki, orada bulunanlar, bunu yaşamlarının sonuna kadar bir daha yaşayamayacaklarını biliyorlardı. Pitt, kendini bildiğinden beri ilk kez olarak gözlerinin sevinç ve mutlulukla yaşardığını hissetti.

* * *

Gene Seagram, East Potomac Park'ta bir banka oturup düşüncelerini, kucağında tuttuğu Colt tabancanın üzerine yoğunlaştırdığında güneş, ağaçların arkasında alçalmaya başlamıştı. 204,783 seri numaralı bu tabanca artık görevini yapabiliyordu. Parmaklarını tabancaya sürdü ve namluyu, kabzayı ve silindiri âdeta okşadı. Bu gidişle delirmemek için intihar en uygun yoldu. Artık geceyarıları uyanıp da hüngür hüngür ağlamayacaktı, buna bir son vermesi gerekiyordu. Boşa geçmiş bir yaşam için artık yanmayacak, kendi kendini yemeyecekti.

Bir ara başını kaldırdı ve uzaklara bakıp, geçen birkaç ayı düşündü. Hayatında en çok sevdiği, saygı duyduğu iki şey karısı ve Sicilya Projesi'ydi. Şimdi Dana gitmiş, evliliği yıkılmıştı. Başkan da, Seagram için gereksiz bir risk olan bir şeye kalkışmış ve o kıymetli projenin bazı bilgilerini demokrasi düşmanı Ruslar'a sızdırmıştı.

Sandecker ona, Titanik kurtarma ekibinde iki Rus ajanı olduğunu söylemişti. CIA'in de, bu ajanlara şimdilik kimsenin dokunmaması konusundaki uyarısı, Seagram açısından Sicilya Projesi'nin tabutuna vurulan bir çivi daha olmuştu. NUMA mühendislerinden biri öldürülmüştü ve Sandecker'den o sabah

gelen yeni bir mesajda da, denizaltılardan birinin Titanik güvertesine sıkışıp kaldığı ve mürettebatın kurtarılmasının umutsuz olduğu bildiriliyordu. Bu, hiç kuşkusuz bir sabotajdı. Tüm bu olumsuz ve berbat gelişmeler, Sicilya Projesi'nin artık öldüğünü gösteriyordu ve o da projeye birlikte ölmeye karar vermişti. Tabancayı eline alıp emniyetini açmıştı ki, yanı başında bir gölge belirdi ve dostane bir ses duyuldu.

"Yapmayın bayım, ölünemeyecek kadar güzel bir gün bugün."

Polis memuru Peter Jones, parktaki devriye görevini yaparken, bankta oturan adamda bir anormallik olduğunu sezmiş ve ona doğru yürümüştü, ilk bakışta onun, güneşlenmeye çalışan şarapçı bir serseri olduğunu, alıp karakola götürmeyi düşünmüştü ama, sonradan, nasıl olsa yirmi dört saat içinde serbest bırakılır, benim için sadece zaman kaybı diyerek vazgeçmişti. Ama dikkatle bakınca onun bir serseri olmadığını anlamıştı. Önce ağaçları kendine siper ederek yavaş yavaş yaklaşmış ve sonra aniden ortaya çıkmıştı. Adamda gerçekten bir şarapçı yüzü var gibiydi, gözleri kıpkırmızıydı ve boş boş bakıyordu ama, serseri olmadığını gösteren işaretler de vardı. Yeni traş olmuştu, ayakkabıları parlıyordu, elbisesi pahalı bir kumaşandı ve iyi dikilmişti, elleri de bakımlıydı ve elinde bir tabanca vardı.

Seagram yavaşça başını kaldırdı ve zenci polis memurunun yüzüne baktı. Polisin yüzünde sert bir ifade göreceğini sanıyordu ama sadece gülümseyen gözler ve sevecen bir ifade görünce şaşırıldı.

Seagram, "Ne kadar peşin hükümlüsünüz," dedi.

Jones, "Bir intihar vakası daha başka nasıl olur ki?" dedi. Sonra, "Oturabilir miyim? diye sordu.

Seagram, "Oturabilirsiniz tabii," dedi, "Burası halkın malı."

Jones aralarında yaklaşık bir metre mesafe bırakıp oturdu, bacaklarını ileriye uzattı ve ellerini de, belindeki silahtan uzak tutmak için önüne koyarak arkasına yaslandı.

Seagram'ın yüzüne baktı ve "Ben olsam ölmek için kasım ayını seçerdim bayım," diyerek sırıttı. "Nisan ayı doğanın canlanması ayıdır, çiçekler açar, ağaçlar tomurcuklanır ve yeşerirler, ama kasım ayında havalar bozulur, soğuk rüzgârlar insanları üşütür, gökyüzü de simsiyah olur. Evet, ben ölmek istesem bunu kasım ayında yapardım."

Seagram tabancasını sıkı sıkı yakaladı ve korkulu gözlerle Jones'un yüzüne baktı. Onun, tabancasına sarılıp kendisini yakalamasından korkuyor, ama yerinden de kıımılamıyordu.

"Yoksa siz kendinizi intihar konusunda uzman olarak mı düşünüyorsunuz?"

Jones, "Yok canım," diye cevap verdi. "Aslına bakarsanız intihara kalkışan bir insanı yani intihar öncesini ilk kez görüyorum. Çoğu kez intihar edildikten sonra yetişiriz ne yazık ki. Hepsi de berbattır. Örneğin boğulanları düşünün, bunlar en kötü durumda olanlardır. Çoğunun vücutları morarmış, şişmiştir ve gözleri de balıklar tarafından oyulmuş olur. Sonra, yükseklerden atlayanlar vardır. Bir keresinde, otuz katlı bir binanın tepesinden atlayan bir delikanlı gördüm. Ayaklarının üstüne düştü ve bacak kemikleri omuzlarından çıktıydı..."

Seagram, "Bunları dinlemek zorunda değilim," diye söylendi. "Bir zenci polisten korku hikâyeleri dinlemeye ihtiyacım yok."

Jones'un gözlerinde birden öfke parıltıları belirdi ve kayboldu.

"Pek nazik değilsiniz galiba," diyerek mendilini çıkardı ve yüzündeki terleri sildi. "Söyler misiniz

bayım? Şey, isminiz..."

"Seagram. Sen de öğrenmiş ol. Benim için fark etmez."

"Söyler misiniz, Bay Seagram, bunu nasıl yapmayı düşünüyorsunuz acaba? Kurşunu alnınıza mı, şakağınıza mı, yoksa ağızınıza mı sıkacaksınız?"

"Ne fark eder ki, sonuçlar aynı değil mi sanki?"

Jones normal bir sohbeteymiş gibi sakin bir tavırla, "Her zaman aynı sonuç alınmayabilir," diye devam etti. "Alnı ya da şakağı tavsiye etmem, yani en azından küçük kalibreli bir silahla demek istiyorum. Şimdi bir bakalım, elinizdeki silah nedir? Evet, bir otuz sekizliğe benziyor. Suratınızda korkunç bir yara açabilir, ama öldürmeyebilir de. Şakağına kırk beşlik tabanca sıkın bir adam gördüm, beynini zedeledi ve sol gözünü parçaladı ama ölmedi. Yıllarca o şekilde acı çekerek yaşadı. Sizin yerinizde olsam, tabancayı ağızıma sokar ve beynimin arka tarafını dağıtırım, en sağlam yol budur."

Seagram, birden tabancayı kaldırıp ona doğrulttu, "Eğer sesini kesmezsen," diye bağırdı, "Seni de öldürürüm."

Jones, "Beni öldürür müsün?" diyerek başını iki yana salladı. "Sende o cesaret nerde? Sen bir katil değilsin Seagram. Bu yüzünden okunuyor."

"Her insan bazı durumlarda katil olabilir."

"Evet bunda haklı olabilirsin, gerektiğinde herkes katil olabilir. Ama sadece psikopatlar sonucunu düşünmezler."

"Şimdi de bir filozof gibi konuştun."

"Evet efendim, biz aptal zenci polisler de bazı durumlarda böyle konuşmalar yapıp, akıllı beyazları uyarabiliriz işte."

"O söylediğim zenci sözcüğü için özür dilerim."

Jones omuzlarını silkti, "Sen şimdi büyük sorunlarım var diye mi düşünüyorsun Bay Seagram?" diyerek güldü. "Keşke senin sorunların bende olsa. Senin derdin ne olabilir ki? Beyazsın, iyi para kazandığın belli, belki iyi bir işin ve ailen var. Benimle yer değiştirip siyah derili, altı çocuklu ve otuz yıl ev taksidi ödeyecek zenci bir polis olmaya ne dersin? Gerçekten, senin ne gibi dertlerin olabilir ki?"

"Benim sorunlarımı anlayamazsın sen."

"Anlamayacak ne var bunda? Şu dünyada hiçbir şey, insanın kendini öldürmesine değmez. Oh tabii, karın başlangıçta biraz ağlar sızlar, ama sonradan elbiselerini yardım derneklerine verip seni unutmaya başlar ve altı ay sonra da başka bir erkeğin kollarına atılır. Şöyle etrafına bir bak, harika bir bahar günü yaşıyoruz. Kendini öldürürsen çok şey kaybedeceğini düşünemiyor musun? TV'de Başkanın izlemedin mi?"

"Başkanı mı?"

"Saat dörtte ekrana çıktı ve çok güzel şeyler olduğunu söyledi. İnsanoğlu üç yıl içinde Mars'a uçacakmış, kansere çare bulunmak üzereymiş ve Başkan, yaklaşık dört bin metre derinde bulunan bir geminin çıkarıldığını söyledi."

Seagram, Jones'a inanmıyormuş gibi baktı, "Ne dedin sen? Gemi mi çıkarılmış? Hangi gemi?" diye sordu.

"Hangi gemi olduğunu hatırlamıyorum."

Seagram, "Titanik mi?" diye fısıldadı. "Geminin ismi Titanik miydi?"

"Evet, evet ismi o idi işte. Uzun yıllar önce bir buzdağına çarpmış ve batmış galiba. Haa, şimdi hatırladım, bir zamanlar TV'de Titanik diye bir film izlemiştim. Yanlış hatırlamıyorsam başrollerde Barbara Stanwyck ve Clifton Webb vardı ve..." Birden sustu ve Seagram'ın allak bullak olmuş yüzüne baktı.

Seagram elindeki tabancayı yavaşça uzatıp zenci polise verdi ve arkasına yaslanıp gözlerini kapattı. Otuz gün yetecekti ona. Bizanyumu ele geçirdikten sonra, Sicilya Projesi'nin sistem testini tamamlamak ve sonra da sistemi çalışır hale getirmek için otuz gün gerekiyordu. Ölümün ucundan dönmüştü. Eğer oralarda dolanan bir polis, otuz saniye daha gelmemiş olsaydı Seagram sadece bu kadar yaşayacak ve olacakları göremeyecekti.

* * *

"Peki ama, suçlamalarının sonuçlarını iyice düşündün mü sen?"

Marganin buz gibi soğuk, mavi gözlerini, yumuşak bir tonla konuşan ufak tefek adamın yüzüne dikti. Amiral Boris Sloyuk, Sovyetler Birliği'nin en güçlü ikinci istihbarat teşkilatının başında bulunan bir adamdan çok, köşede fırıncılık yapan bir adama benziyordu.

"Donanma kariyerimi tehlikeye attığımı ve hapse girebileceğimi biliyorum Yoldaş Amiral, ama görevim, kişisel ihtirasımdan önce gelir."

Sloyuk, ifadesiz bir yüzle konuşuyordu. "Bunu takdir ettim, Teğmen. Getirdiğin suçlamalar çok ağır, ama Albay Prevlov'un vatan haini olduğunu gösteren somut kanıtların yok ve bunlar olmadan, sadece astlarından birinin sözleriyle onu itham edebilmem imkânsız. Anlıyorsun, değil mi?"

Marganin başını salladı, ama Amiralle görüşmesini iyi planlamıştı. Prevlov'u ve emir komuta zincirini atlayıp doğrudan Sloyuk'un karşısına çıkmak çok riskli bir girişimdi ama, tuzak iyi hazırlanmıştı ve zamanlama çok iyiydi. Sakin bir tavırla elini cebine atıp bir zarf çıkardı ve masanın üzerinden Sloyuk'a uzattı.

"İşte, İsviçre'deki Banque de Lausanne AZF yedi-altı-sıfır-dokuz numaralı hesapta yapılan işlemler burada. Göreceğiniz gibi, bu hesaba muntazam aralıklarla büyük paralar giriyor ve gönderen de, Prevlov'dan harflerin yerleri değiştirilerek türetilmiş V. Volper isminde biri."

Sloyuk banka hesabını bir süre inceledi ve sonra kuşkulu gözlerini Marganin'e çevirdi. "Kuşkulandığım için özür dilerim Teğmen Marganin, ama bu kâğıt sahte olabilir."

Marganin ona başka bir zarf uzattı, "Burada, Moskova'daki Amerikan büyükelçisinden Washington'daki Savunma Bakanlığı'na giden gizli bir mesaj var. Bu mesajda, Albay Andre Prevlov'un Sovyet Donanma sırları konusunda en önemli kaynak olduğu bildiriliyor," diye konuştu. "Büyükelçi ayrıca, ABD'ye karşı ilk nükleer saldırıda donanmamızın konuşlanmasını gösteren bir plan da eklemiş." Sustu ve Amiral'in yüzündeki şaşkınlık ifadesine bakıp büyük bir memnuniyet duydu. "Gördüğünüz gibi, burada bir sahtekârlık söz konusu olamaz. Benim gibi küçük rütbeli bir subay bu tür gizli donanma bilgilerini asla ele geçiremez. Albay Prevlov ise, Sovyet Donanması

Strateji Komitesi'nin güvenini kazanmış bir subaydır."

Tüm engeller yıkılmış ve yol açılmıştı, Sloyuk'un bunları kabul etmekten başka çaresi yoktu. Sloyuk başını şaşkınlıkla iki yana salladı. "Bir parti ileri geleninin oğlu para için ülkesini satıyor... Bu kabul edilemez bir alçaklık. Prevlov bunu yapamaz, buna inanmıyorum."

"Ama Amiralim, Albay Prevlov'un lüks yaşantısını da düşünürseniz bunların gerçek olduğunu anlayabilirsiniz. Böyle bir hayatı böyle bir maaşla sürdürmesi mümkün mü?"

"Albay Prevlov'un yaşantısını iyi biliyorum, merak etme."

"Peki, Amerikan büyükelçisinin başyaverinin karısı olduğu söylenen bir kadınla ilişkisi olduğunu da biliyor musunuz acaba?"

Sloyuk'un yüzünde bir sıkıntı ifadesi belirdi, "Demek o konuyu da biliyorsun, öyle mi?" diye sordu. "Prevlov bana, o kadından elçilik bilgileri aldığını söylemişti," dedi.

Marganin, "Hayır Yoldaş Amiral," diyerek başını iki yana salladı. "O kadın dul ve bir CIA ajanı. Çalışma tam tersine oluyor ve o kadın, Albay Prevlov'dan bilgileri karşı tarafa ulaştırıyor. Aslında albayımız kadının kaynağı, kadın onun değil."

Sloyuk bir süre gözlerini kısarak ona baktı ve sonra, "Bu kadar bilgiyi sen nereden aldın bakalım?" diye sordu.

"Bilgi kaynağımı açıklamamayı yeğlerim Yoldaş Amiral. Size karşı saygısızlık etmek, emirlerinize karşı gelmek istemem ama, kaynağımla iki yıldır çalışıyoruz, onun güvenini kazandım, ismini ve Amerikan hükümetindeki pozisyonunu benden başkasının bilmeyeceğine dair kendisine söz verdim."

Sloyuk onun bu açıklamasını kabul etti ve başını salladı. "Evet ama, bunun bizi çok güç bir durumda bıraktığını da kabul etmeliyiz."

"Bizanyum açısından mı?"

"Tabii. Prevlov planımızı Amerikalılar'a anlattıysa çok güç durumda kalabiliriz. Bizanyumu bulur da Sicilya Projesi'ni hayata geçirirlerse güç dengesi önümüzdeki on yıl için onların lehine dönebilir."

Marganin, "Albay Prevlov henüz planımızı sızdırmamış olabilir," dedi. "Belki de Titanik'in çıkarılmasını bekliyordur."

Sloyuk, onun gözlerine baktı, "Titanik çıkarıldı bile," diye konuştu. "Mikhail Kurkov'un komutanı Albay Parotkin, üç saat kadar önce, Titanik'in su yüzüne çıkarıldığını ve çekilmeye hazır olduğunu rapor etti."

Marganin şaşırmişti. "Ama nasıl olur?" diye mırıldandı. "Ajanlarımız Gümüş ve Altın, geminin ancak yetmiş iki saat sonra çıkarılacağını rapor etmişlerdi. Anlamadım, neler oluyor?" Sloyuk omuzlarını silkti. "Amerikalılar her zaman acelecidirler."

"O halde güvenlik açısından, şu anda Albay Prevlov'un bizanyumu ele geçirme planını iptal etmeliyiz."

Marganin, Prevlov'un planı derken, gülmek için kendini zor tutmuştu. Kurnaz Albay'ın o muazzam egosu felaketine neden olacaktı. Bundan sonra oyunu çok daha büyük bir dikkatle oynaması ve açık vermemesi gerekiyordu. Marganin her sözüne dikkat etmeliydi.

Sloyuk ağır ağır konuşarak, "Stratejimizi değiştirmek için artık çok geç," dedi. "Adamlar ve

gemiler yerlerini aldılar bile. Planı uygulayacağız."

"Peki ama, Albay Prevlov ne olacak? Onun tutuklanması için emir vermeyecek misiniz?"

Sloyuk soğuk bir ifadeyle Marganin'e baktı. "Hayır Teğmen, Albay göreve devam edecek."

Marganin son bir umutla, "Ama ona güvenemezsiniz," diye ısrar etti. "Onun aleyhine olan kanıtları gösterdim size..."

Sloyuk elini kaldırıp onu susturdu ve sonra, "O kâğıtların hepsi de sahte olabilir," dedi. "Getirdiğin kanıtlar çok iyi hazırlanmış ve hiçbir kuşkuya meydan vermeyecek şekilde güzelce süslenmiş. Eh! Benim bu oyundan anladığım, genç bir istihbaratçının komutanını arkadan hançerleyip bir basamak daha tırmanmak istemesi. Ama bu tür oyunların sen daha doğmadan çok önce, eski devirlerden beri oynandığını bilmelisin Teğmen. Bana göre sen tehlikeli bir oyun oynadın ve kaybettin. Bunu kabul etmelisin."

"Fakat sizi temin ederim ki..."

Sloyuk'un, "Yeter artık!" diyen sesi oldukça sertti. "Bizanyumun üç gün içinde bir Sovyet gemisine alınıp güvencede olacağına dair bilgi var elimde. Bu da Albay Prevlov'un sadakatini ve senin suçluluğunu kanıtlayacaktır."

* * *

Titanik, çevresini saran ve bordasını sürekli olarak döven azgın dalgalara karşın hareketsizliğini sürdürüyor ve onlara karşı koyuyordu. Kendisini akıntıya bırakmış, hafif hafif sürüklenirken güneşin kuruttuğu suyu emmiş ahşap güvertelerinden buharlar çıkıyordu. O şimdi, yaşayanların arasına dönmüş ölü bir gemiydi ama boş değildi. Birinci mevki salonun üst kısmındaki güverte bölümü temizlenerek bir helikopter pisti haline getirilmiş ve gemideki yatışın düzeltilerek New York yolculuğunun başlayabilmesi için, helikopterle uzman ve ekipman taşınmasına başlanmıştı.

Deep Fathom'un yarı-ölü mürettebatının helikopterle Capricorn'a naklinden sonraki birkaç dakikalık süre içinde Giordino, Titanik'in güvertesinde yalnız başına kalmıştı, fakat yetmiş altı yıldır su altında kalmış olan gemiye ayak basan ilk insan olmasına ve havanın da aydınlık olmasına karşın çevreye göz atmaktan nedense çekiniyordu. Birkaç kez 270 metrelik koca geminin güvertelerine baktı ve kendisini rutubetli ve ıslak zeminli bir mahzen mezara bakıyormuş gibi hissetti, garip bir duyguydu bu. Sinirli bir hareketle bir sigara yaktı ve ıslak bir tahtanın üzerine oturdu. Çok geçmeden burası insanlarla dolacaktı.

Pitt, gemiye indiğinde rahatsızlık değil de âdeta saygı duyar gibi oldu. Titanik'in köprüüstüne çıkıp efsane geminin geçmişini düşündü. Uzun yıllar önce gemi kaptanı Edward J. Smith de hiç kuşkusuz burada durmuş ve gemisinin bir süre sonra sulara gömüleceğini aklına bile getirmeden seyirle ilgili emirler vermişti. Gemisi batarken, kurtarma filikalarının 1180 kişi taşıma kapasitesine sahip olduğunu ve gemideyse 2200 yolcu ve mürettebat bulunduğunu bilerek neler düşünmüştü acaba? Batan gemisinin güvertelerine uzun yıllar sonra, olay sırasında henüz doğmamış olan insanların ayak basacakları hiç aklına gelir miydi?

Kendisine saatler gibi gelen, aslında sadece birkaç dakika süren bu düşünme sürecinden sonra gerçeklere dönen Pitt, Filika Güvertesi'nden arkaya doğru yürümeye başladı. Sıkıca yalıtılmış telsiz odasının kapısının önünden geçti. Bir zamanlar bu odadan Birinci Telsiz Operatörü John G. Phillips ilk S.O.S. sinyalini göndermişti. Daha sonra, kurtulup üne kavuşan Denver'lı Bayan J. J. Brown'ın

(kadın, Batmayan Molly Brown olarak ün yapmıştı) bindiği 6 numaralı sandalın boş metaforasını gördü. Graham Farley ve gemi orkestrasının moral müziği çaldığı geniş merdiven önünden geçti, smokin giymiş milyoner Benjamin Guggenheim ve sekreterinin sakın sakın ölümü bekledikleri yeri arkasında bıraktı.

Filika Güvertesi'nin sonundaki asansöre varması on beş dakika sürmüştü. Pitt parmaklığı geçip aşağıdaki Gezi Güvertesi'ne atladı. Geminin arka direği buradaydı ve Sea Slug'ın sualtı kaynak kesicisiyle kesilip sadece yaklaşık iki buçuk metre uzunluğunda kalan son kısmı hemen gözüne çarptı.

Elini iç cebine atıp Komodor Bigalow'un verdiği paketi çıkardı ve yavaşça açtı. Yanına ip ya da tel almamıştı, ama paketi saran ip yeterli olacaktı, işini bitirdiğinde geriye çekildi ve kısalmış direğe astığı şeye baktı.

Bigalow'un çok uzun yıllar önce bir yerlerden alıp sakladığı White Star Denizyolları flaması eskimiş, yırtılmış ve solmuştu, ama şu anda yine Titanik'in arka direğinde gururla dalgalanıyordu.

* * *

Sandecker helikopterin kapısından aşağıya atlayıp şapkasını tutarak rotor pallerinin altından geçerken güneşin ilk ışıkları doğu ufkunda belirmeye başlamıştı. Enkaz geminin güvertelerinin belirli yerlerinde bir sürü spot ışığı ve malzeme sandıkları görülüyordu. Pitt ve ekibi bütün gece çalışmaların hazırlığıyla uğraşmışlardı.

Rudi Gunn gülerek yaklaştı ve Amiral'i karşıladı.

"Titanik'e hoş geldiniz Amiralim." O sabah kurtarma ekibindeki herkes neşe içinde gülüyordu.

"Durum nasıl?"

"Şu anda her şey yolunda görünüyor. Pompaları çalıştırır çalıştırmaz gemideki yatışı düzeltebileceğiz."

"Pitt nerelerde?"

"Spor salonunda efendim."

Sandecker şaşırmış gibi ona baktı. "Spor salonu mu dedin?"

Gunn başını salladı ve kaynakla açılmış bir duvarı gösterip, "Şuradan geçeceksiniz," dedi.

Eni yaklaşık beş, boyu da on iki metre kadar olan odada toplanmış bir sürü adam, bir zamanlar spor aletleri olarak kullanılan paslı aletlere hiç aldırmış etmeden kendi işleriyle uğraşmaktaydılar. Bir zamanlar linolyum kaplı olan döşemede, kürek çekme aletleri, sabit bisikletler, çürümüş deri eyerleriyle mekanik atlar ve hatta bir de deveye benzeyen bir alet görülüyordu.

Kurtarma ekibi odaya bir telsiz alıcı-verici cihazı, üç tane benzinle çalışan jeneratör, birkaç sehpalı spot lambası, küçük bir gemi mutfağı, katlanabilir alüminyum masa ve sandalyeler, bir sürü sandık ve birkaç tane de portatif yatak getirmişlerdi.

Sandecker, Pitt'le Drummer ve Spencer'ın bulunduğu köşeye doğru yürüdü. Üç adam, geminin büyük bir kesit resmini inceliyorlardı.

Pitt başını kaldırıp onu gördü ve elini sallayarak, "Büyük T'ye hoşgeldin Amiralim," diye seslendi ve güldü. "Merker, Kiel ve Chavez nasıllar?"

Sandecker, "Capricorn'un revirinde yatıyorlar," diye cevap verdi. "Yüzde doksan iyileştiler ve Dr. Bailey'e, kendilerini göreve göndermeleri için yalvarıp duruyorlar. Ama Doktor onları kolay kolay bırakmayacak galiba. Onların yirmi dört saat daha kontrol altında tutulmalarını istiyor, o cüssede ve kararlılıkta bir adamın caydırılması hiç de kolay olmasa gerek." Birden sustu ve havayı koklayıp yüzünü buruşturdu. "Aman Tanrım, bu koku da ne böyle?"

Drummer, "Çürüme kokusu," diye cevap verdi. "Her tarafa sinmiş, ondan kurtuluş yok. Bir süre sonra, gemiye yapışıp onunla beraber su yüzeyine gelen deniz canlıları da kuruyup kokmaya başlayacaklardır."

Sandecker eliyle odayı gösterdi, "Güzel bir yer bulmuşsunuz," dedi. "Ama operasyon merkezi olarak neden köprüüstünü değil de bir spor salonunu seçtiniz anlamadım doğrusu?"

Pitt, "Bazı pratik nedenlerle geleneklere aykırı davrandık," diye konuştu. "Ölü bir gemide köprüüstü hiçbir işe yaramaz. Burası ise geminin tam ortasında ve hem buruna, hem de kıç tarafına eşit mesafede olduğundan gidiş-gelişleri kolaylaştıracaktır. Aynı zamanda helikopter pistine de çok yakın bir noktadayız, ikmal noktasına ne kadar yakın olursak o kadar hızlı ve etkili oluruz."

Sandecker, "Canım öylesine sordum işte," diyerek gülümsedi. "Bu garip mekanik aletler müzesini bir spor programı uygulaması için seçmediğinizi biliyordum kuşkusuz."

Spor salonunun ön duvarının dibine yığılmış bir sürü eşyanın arasında bir şey Amiral'in dikkatini çekti ve o tarafa doğru yürüdü. Orada durdu ve bir zamanlar Titanik'te yolcu ya da mürettebat olabilecek bir kişiye ait kemik yığınına düşünceli gözlerle baktı.

"Bu zavallı kimdi acaba?"

Pitt, "Bunu hiçbir zaman bilemeyeceğiz herhalde," dedi. "1912 yılından önceki tüm diş kayıtları hiç kuşkusuz çoktan yok edilmiştir."

Sandecker eğildi ve iskeletin pelvis kemiklerine baktı, "Aman Tanrım, bu bir kadınmış," diye bağırdı.

"Kalabalığın arasına karışmaktan korkmuş bir birinci sınıf yolcusu ya da Filika Güvertesi'ne, tüm filikalar denize indirildikten sonra gelmiş bir güverte yolcusu göçmen kadın olabilir."

"Başka ceset kalıntısı buldunuz mu?"

Pitt, "Etrafa bakamayacak kadar meşguldük Amiralim," diye cevap verdi. "Ama Spencer'ın adamlarından biri salondaki şöminenin yanında bazı kemikler bulduğunu söylemiş."

Sandecker başıyla açık bir kapıyı gösterdi, "Burası nereye açılıyor?" diye sordu.

"Büyük merdivene çıkıyor."

"Hadi bir göz atalım."

A Güvertesi üstündeki sahanlığa çıktıklar ve aşağıya baktılar. Gemi batarken yuvarlanan sandalye ve koltuklar hâlâ merdiven basamaklarında, takıldıkları yerlerde duruyorlardı. Merdivenin süslü parmaklığı bozulmamıştı ve eskisi gibi duruyordu. Merdiven başındaki bronz saatin kolları ise 2.21'de donmuştu. Merdivenden indiler ve kamaralara giden koridora girdiler. Koridor kapkaranlıktı ve sızan az ışıktaki, kamaralardaki eşyaların karmakarışık, devrilmiş ve sağa sola savrulmuş olduğunu görebiliyorlardı. Karanlıkta önlerini görebilmeleri çok güçtü ve yaklaşık on metre kadar yürüdükten

sonra, önlerinin eşyalarla tıkanmış olduğunu görünce geriye döndüler ve spor salonuna gittiler.

Onlar içeriye girerken, telsizin başındaki adam kalktı ve dönüp onlara baktı.

"Neredeydiniz? Uranüs Petrol şirketinden denizaltılarının ne durumda olduğunu sordular," dedi.

Pitt, "Onlara söyle, Titanik'i New York'ta kuru havuza aldığımızda gelip Titanik'in güvertesindeki Deep Fathom'u alabilirler," dedi.

Giordino başını salladı ve tekrar telsizin başına gitti.

Sandecker neşeli bir tavırla döndü ve sonra, "Bunun gibi önemli durumlarda özel sektöre pek aldırmayın," dedi. "Onların paraları çoktur ve başlarının çaresine bakarlar. Evet, önemli durum dedim de aklıma geldi, bu durumu biraz bir şeyler içerek kutlamaya ne dersiniz?"

Giordino telsizden başını çevirdi, "Birisi içmekten mi bahsetti?" diye sordu.

Sandecker kaputunun altından iki şişe çıkardı ve sonra "James Sandecker'in, ekibini ihmal ettiğini kimse söyleyemez," diyerek güldü.

Giordino, "Amiraller size bir şeyler ikram etmeye başlarsa dikkatli olun baylar," diye mırıldandı.

Sandecker kızmış gibi ona baktı. "Yaramazlık yapanlara bir şey yok, ona göre," dedi.

"Üstelik de ceza var," diye ekledi Drummer.

Giordino korkmuş gibi hafifçe eğildi, "Komutanımız aleyhine bir daha asla konuşmayacağım, söz veriyorum," diyerek sırtıttı. "Ama tabii, bana bir bardak bir şey ikram ederse."

Sandecker içini çekti, "İşte dayanamadım yine vereceğim," diyerek güldü ve şişeleri ileriye doğru uzattı. "Seçiminizi yapın beyler, şehir çocukları için bir şişe Cutty Sark Skoç ve taşralı çocuklar için de Jack Daniels var. Hadi birkaç bardak bulun ve yanıma gelin bakalım."

Giordino'nun küçük gemi mutfağının dolabından plastik bardakları bulup getirmesi sadece on saniye sürdü. Bardaklara viski konduğunda Sandecker kadehini kaldırdı, "Baylar, Titanik'e içelim," dedi. "Bir daha asla batmasın."

"Titanik'e."

"Evet, Titanik'e içiyoruz."

Sandecker viskisinden bir yudum aldı ve sonra portatif bir sandalyeye oturup, bu adamlardan hangisinin Rus ajanı olabileceğini düşünmeye başladı. Aslında Rus ajanları iki kişiydi ve ikisi de burada olabiliyorlardı.

* * *

Sovyetler Birliği Genel Sekreteri Georgi Antonov piposundan birkaç nefes çekti ve düşünceli bir ifadeyle Prevlov'un yüzüne baktı.

"Biliyor musun Albay, bu iş beni oldukça düşündürüyor."

Prevlov, "Her ayrıntıyı iyice düşündük," dedi. "Önümüzde açık olan tek yolun bu olduğuna eminiz."

"Evet ama, çok riskli bir yol bu. Amerikalılar'ın, ellerindeki bizanyumun çalınmasına seyirci kalacaklarını hiç sanmıyorum."

"Onu bir kez elimize geçirdikten sonra istedikleri kadar bağırsınlar Yoldaş Sekreter, tüm kapılar suratlarına kapatılacaktır."

Duvardaki büyük Lenin portresinin önünde oturan Antonov sinirli hareketlerle yumruklarını sıkıp duruyordu. "Uluslararası bir skandal .olmasını istemiyorum. Bütün ülkeler haklı olduğumuzu kabul etmeliler," dedi.

"Bu kez Amerikan başkanı hiçbir şey yapamayacaktır. Uluslararası yasalar bizden yana ve bunu da herkes takdir edecektir."

Antonov, "Ama yine de yumuşama sürecini sona erdirecektir bu olay," dedi.

"Evet ama, ABD'nin süper güç olma süreci de tamamlanmış olacaktır, bunu unutmayın."

Antonov, "Bunu unutmuyorum tabii Albay," dedi. Sönmüş piposunu tekrar yakınca oda güzel bir tütün kokusuyla doldu. "Ama başaramazsam aynı şeyi Amerikalılar bizim için söyleyeceklerdir."

"Başaracağız efendim."

Antonov, "İyi bir avukat sadece kendi savunmasını değil, savcının dosyasını da planlar," diye konuştu. "Kaçınılmaz bir başarısızlık olduğunda ne gibi önlemler alacağımı da düşündün mü acaba?"

Prevlov, "Evet Yoldaş Sekreter," diye cevap verdi. "Bizanyumu yok edeceğiz. Onu alamadığımız takdirde Amerikalılar da alamayacaklar."

"Bu durumda Titanik de mi yok edilecek yani?"

"Öyle olması gerekir. Titanik'le birlikte bizanyum da yok olacaktır. Bunu o şekilde yaparız ki gemiyi bir kez daha çıkarmaları imkânsız olur."

Prevlov sustu, ama Antonov tatmin olmuş gibiydi. Zaten görevi onaylamış bulunuyordu. Karşısında duran Prevlov, başarısızlıklara alışkın bir adama benzemiyordu. Her hareketi ve davranışını önceden planladığını belli ediyordu, sözleri bile kendine olan güvenini göstermekteydi.

"Kuzey Atlantik için ne zaman yola çıkıyorsun Albay?"

"İzin verirseniz hemen yola çıkıyorum Yoldaş Sekreter. Gorki Hava Üssü'nde uzun menzilli bir keşif bombardıman uçağı beni bekliyor. On iki saat içinde Mikhail Kurkov'un köprüüstünde bulunmak zorundayım. Şansımız bize bir fırtına gönderdi. Ben de bundan yararlanıp Titanik'in ele geçirilişini yasalara uygun bir yolla değiştireceğim."

Antonov kalktı ve onu kucaklayıp, "O halde seni daha fazla tutmayayım," dedi. "Sovyetler Birliği adına sana başarılar diliyorum, Albay Prevlov. Umutlarımızı sakın boşa çıkarma, tamam mı?"

* * *

Kurtarma ekibinden ayrılıp G Güvertesi'ndeki 1 No'lu kargo ambarına inen Pitt'in bütün neşesi kaçmıştı.

Karanlık ambarın durumu hiç de iç açıcı değildi. Bizanyumun durduğu koca kasa, çökmüş olan ön bölmenin altında kalmıştı.

Uzunca bir süre orada öylece durup kasaya ulaşmasını engelleyen kırılmış ve bükülmüş çelik yığınının baktı. Kasanın kapağına erişip açmak ve bizanyumu çıkarmak bu durumda imkânsız görünüyordu. Birden, arkasında bir hareket seziniyip başını çevirdi.

Gelen Sandecker'di. Sandecker, "Durum kötü görünüyor, değil mi?" diye sordu.

Pitt başını salladı. "Şimdilik öyle gibi."

"Evet ama, eğer..."

"Bizim portatif kesme ekipmanının bu çelik yığınlarını kesip temizlemesi haftalar sürer."

"Peki ama başka yolu yok mu bunun?"

"Şu dev Dopplemann vinçlerinden biri olsaydı bu pisliği birkaç saatte temizleyebilirdi."

"Yani bu durumda, gemiyi New York'a çekip kuru havuza alıncaya kadar sabırla beklememiz gerekecek, öyle mi?"

Pitt'in yarı karanlıkta Sandecker'e bakan gözlerinde bir endişe ifadesi görülüyordu. Düşündüğünü anlamak için, cevap vermesine gerek yoktu.

Pitt, "Bizanyumu buradan çıkarıp Capricorn'a aktarabilseydik çok iyi olacaktı," diye konuştu. "Böylece baş ağrısından kurtulmuş olacaktık."

"Onu çıkarıp almış numarası yapamaz mıyız peki?"

"Biz daha ilk sandığı taşırken Rus ajanları işi anlarlar."

"Tabii iki ajanın da Titanik'te olduklarını varsayarsak, değil mi?"

"Bunu yarın bu saatlerde öğrenirim."

"Onların kim olduğu konusunda bir tahminin var mı?"

"Henry Munk'ı kimin öldürdüğünü sanırım anladım. Diğerini de tecrübelerimize dayanarak tahmin edebiliriz."

Sandecker, "Kimleri belirlediğini bilmek isterdim doğrusu," dedi.

"Henüz emin değilim ve elimde kesin kanıtlar yok şu anda. Bana birkaç saat daha ver Amiralim. O Gümüş ve Altın kod isimli hergeleleri sana getireceğim, hiç merak etme."

Sandecker inanamıyormuş gibi ona baktı. "Demek o kadar yakınsın ha?"

"Evet, çok yakınım."

Sandecker dudaklarını kıstı ve elini yüzüne götürüp çenesini sıvazladı. Sonra başını çevirdi ve kasanın üzerine düşmüş tonlarca çelik yığınının baktı. "Pekâlâ Dirk. Bu işi sana bırakıyorum. Seni sonuna kadar destekleyeceğim. Gerçekte yapabileceğim başka bir şey de yok."

Pitt'in başka kaygıları da vardı. Amiral Kemper'in, göndereceğine söz verdiği iki büyük donanma römorkörü hâlâ saatlerce uzaktaydılar ve Titanik de bir süre önce sancak tarafına olan yatışını artırmış ve on yedi dereceye çıkarmıştı.

Gemi sancak tarafında suya fazla girmişti ve dev gibi dalgalar E Güvertesi'ndeki kapalı lombozlara üç metreye kadar yaklaşıyorlardı. Spencer ve pompacı ekibi tüm çabalarına karşın, hâlâ

büyük miktarda su bulunan makine dairesine ve kazanların bulunduğu yere girip de suları dışarıya atamamışlardı.

Drummer yirmi dört saattir durmadan çalışıp yorgun düşmüş, spor salonunda oturuyordu. Elindeki sıcak kakao fincanından bir yudum içti ve sonra, "Seksen yıl su altında kaldıktan sonra, tüm koridorlardaki duvar panelleri çürüyerek dökülmüş, bütün yolları tıkayıp geçilmez yapmışlar," diye söylendi.

Pitt bütün öğleden sonrasını telsizin yanındaki masada oturarak geçirdi. Masaya eğilerek kızarmış gözlerle Titanik'in kesit resmini inceleyip durdu.

"Büyük merdivenden ya da asansör boşluklarından inemez miyiz?"

Spencer, "D Güvertesi'nden sonraki tüm merdivenlerde tonlarca döküntü malzeme yığılmış durumda," diye cevap verdi.

Gunn, "Asansör boşlukları da aynı durumda," diye ekledi. "Tüm boşluklar parçalanmış eşyalar, paslı kablolar ve daha bir sürü şeyle tıkanmış. Bunlar yetmiyormuş gibi, aşağı kompartımanlardaki çift silindirli su geçirmez kapılar da kilitli kalmışlar ve sıkışmışlar, bir türlü açılmıyorlar."

Pitt, "O kapılar buzdağıyla çarpışmadan hemen sonra ikinci kaptan tarafından otomatik olarak kapatılmışlardı," dedi.

O sırada, tepeden tırnağa simsiyah yağa bulanmış kısa boylu, tıknaz bir adam, âdeta yuvarlanır gibi içeriye girdi. Pitt başını kaldırıp baktı ve kendini tutamayıp güldü. "Sen misin Al?"

Giordino güçlükle yürüyüp bir portatif karyolaya gitti ve kendini yatağın üzerine attı. Sonra, "Sizden ricam, sakın yakınımda kibrit ya da çakmak yakmayın," diye mırıldandı. "Genç yaşta yanarak ölmek istemiyorum, anlaşıldı mı?"

Sandecker, "Durum nasıl?" diye sordu.

"F Güvertesi'ndeki oyun sahasına kadar inebildim. Aman Tanrım, oraları simsiyah... Bir ara yere yuvarlandım. Yerde makine dairesinden sızmış yağ vardı ve ona bulandım işte. Daha aşağıya yol yoktu."

Drummer, "Aşağılara inmek için yılan olmak gerek, bunu bir insan yapamaz," diye söylendi. "Dinamit ve iyi bir ekiple oraları temizlemeden aşağı katlara inmek imkânsız."

Sandecker, "Ama bir yolunu bulmamız gerekiyor," dedi. "Gemi alt katlarda bir yerlerden durmadan su alıyor. Yarın bu saatlere kadar bir çaresini bulup suları boşaltmaz ve o delikleri tıkamazsak gemi tekrar suyun dibini boylayacak."

Artık biraz sakinleşmiş denizde şimdilik sorunsuz olarak yüzmekte olan Titanik'in tekrar suyun dibine gidebileceği düşüncesi kimsenin aklına gelmemişti, ama Amiral'in sözleri hepsini uyandırdı ve kara kara düşünmeye başladılar. Bu gemiyi çıkarmak için aylarca uğraşmışlardı ve onu New York'a kadar bin iki yüz deniz mili çekerek götürmeleri gerekiyordu.

Pitt önündeki gemi şemalarına baktı ve başını salladı. Titanik'in iç bölümlerini gösteren çizimler aslında yetersizdi. Titanik ve eşi olan Olympic'in ayrıntılı çizimleri hiçbir yerde bulunamamıştı. Belfast'taki Harland ve Wolff tersaneleri Alman uçakları tarafından bombalandığında, içinde fotoğraflar da bulunan tüm gemi inşa dosyaları yanıp kül olmuş ya da kaybolmuştu. II. Dünya Savaşı her şeyi yok etmişti.

Drummer, "Bu gemi bu kadar büyük olmasaydı işimiz çok daha kolay olurdu," diye homurdandı. "Kazan dairesi neredeyse Filika Güvertesi'nden otuz metre aşağıda."

Spencer, "Yüz bin metre olsa ne yazar!" diye söylendi ve başını kaldırıp içeriye giren Woodson'a baktı. "Ah, işte suratsız arkadaşımız da geldi. Operasyonun resmi fotoğrafçısı neler yapıyor bakalım, söylesene?"

Woodson boynundaki fotoğraf makinelerini çıkarıp bir masanın üzerine bıraktı ve her zamanki ciddiyetiyle, "Gelecek nesiller için bazı fotoğraflar çekiyordum," diye cevap verdi. "Hiç belli olmaz, bakarsınız bu konuda bir kitap yazar ve çektiğim fotoğraflarla da süslerim."

Spencer, "Epey dolaştın galiba," dedi. "Acaba aşağıya kazan dairesine inen bir yola rastlamış olabilir misin?"

Woodson, "Hayır dostum, sadece birinci mevki salonu ve civarında çalıştım," dedi. "Koca salon oldukça iyi durumda, suların doğal olarak mobilyaya ve halılara verdiği zarar dışında pek bir şey bozulmamış, hâlâ Versay Sarayı'nın salonlarına benziyorlar." Fotoğraf makinelerindeki filmleri değiştirmeye başladı. "Şey, acaba helikopteri bir süre için ödünç alabilir miyim, ne dersiniz? Römorkörler gelmeden önce şu koca teknenin havadan birkaç görüntüsünü almak isterdim."

Giordino uzandığı yerde dirseği üzerine doğruldu ve sonra, "Çekebileceğin kadar fotoğraf çek dostum," dedi. "Bu koca tekne sabaha kadar tekrar denizin dibini boylayabilir."

Woodson şaşkın bir ifadeyle ona baktı. "Batıyor mu yani?"

"Ben hiç sanmıyorum."

Bütün gözler bu iki kelimeyi söyleyen kişiye dönmüştü. Pitt rahat görünüyor ve gülümsüyordu. O an sanki General Motors'a yönetim kurulu başkanı seçilen biriymiş gibi güvenle gülümsüyordu.

"Kit Carson'un, Kızılderililer tarafından çevrildiğinde söylediği gibi, 'İşimiz henüz bitmedi,' baylar. Makine ve kazan daireleri on saat içinde kupkuru olacaklar." Pitt, elindeki taslakları karıştırıp istediğini buldu ve masaya serdi. "Woodson havadan, kuşbakışı görüntü almak istediğini söyledi, değil mi? İşte biz de, gemiye şimdiye kadar içerden bakacağımıza ona tepeden bakmayı denemeliydik."

Giordino, "Aman ne güzel," diye söylendi. "Havadan bakmanın nesi ilginç acaba?"

Pitt güldü, "Anlamadınız, değil mi?" dedi.

Drummer şaşkın gözlerle onun yüzüne bakıyordu. "Ben hiçbir şey anlamadım dostum, kusura bakma."

"Ya sen Spencer?"

Spencer başını iki yana salladı.

Pitt gülerek ona baktı, "Adamlarını yukarda topla ve kesme ekipmanını da getirmelerini söyle," dedi.

Spencer, "Pekâlâ," dedi ama yerinden kıınıldamadı.

Pitt, "Bay Spencer benim delirip delirmediğimi anlamaya çalışıyor," diye konuştu. "Neden geminin tepesinden otuz metre aşağıya doğru, sekiz güvertelyi delerek delikler açacağımızı düşünüyor tabii. Aslında anlaşılacak bir şey yok ortada. Elimizde, doğruca kazan dairesine inen ve tıklı olmayan

bir tünel var. Aslında dört tünel var tabii. Bir zamanlar bacaların takılı olduğu ve bizim Islak Çelik'le kapattığımız delikleri kesip açarsak geminin sintesine kadar inebiliriz, öyle değil mi?"

Şimdi herkesle beraber, Spencer da onun ne demek istediğini anlamıştı. Pitt'in sözlerini bitirmesini bile beklemeden hepsi birden dışarıya fırladılar.

İki saat kadar sonra, dizel pompaları hep birlikte çalışıyor ve dakikada iki bin galon su, geminin yan taraflarından denizdeki dalgaların üzerine boşaltılıyordu.

* * *

Ona, Amanda Kasırgası adını vermişlerdi ve o gün öğleden sonra, kasırganın tahmini yolu üzerinde seyreden tüm gemiler bölgeden mümkün olduğunca hızlı bir şekilde uzaklaşıyorlardı. NUMA'nın Tampa'daki Kasırğa Merkezi ilk uyarısını yapar yapmaz, Savannah, Georgia ile Portland, Maine arasındaki limanlardan denize açılan tüm şilepler, tankerler ve yolcu gemileri limanlarına geri çağırılmışlardı. Doğu kıyısında sefer yapan yüze yakın gemi seyirlerini ertelerken, Avrupa'dan Amerika'ya gelen ve okyanusun büyük kısmını katetmiş gemiler de, oldukları yerde kalıp kasırganın geçişini bekleme emri almışlardı.

Tampa'da Dr. Prescott ve yardımcıları, bir duvar haritasının önünde toplanmışlar, bilgisayarlara yeni bilgiler verip, Amanda Kasırgasının izleyeceği rotada bir sapma olup olmayacağını hesaplamaya çalışıyorlardı. Prescott'un ilk tahmin ettiği rotada sadece yüz yetmiş beş millik bir değişme olmuştu.

Bir yardımcısı gelip ona bir kâğıt uzattı. "Kasırganın gözüne giren bir Sahil Koruma keşif uçağının raporu."

Prescott kâğıdı aldı ve bir kısmını yüksek sesle okumaya başladı.

"Kasırğa gözünün çapı yaklaşık olarak yirmi iki mil kadar. Hızı kırk mile çıkmış. Rüzgâr gücü yüz seksen."

Kadın asistanın gözleri büyümüştü. "Rüzgâr hızı saatte yüz seksen mil mi? Aman Tanrım!"

Prescott, "Daha da fazla," diye mırıldadı. "Buna yakalanan gemiye acımdan başka bir şey yapamayız."

Raporu getiren meteoroloji memuru birden, aklına bir şey gelmiş gibi döndü ve haritanın yanına gidip baktı. Yüzü birden sapsarı olmuştu, "Aman Yarabbi!... Titanik!" diye kekeledi.

Prescott onun yüzüne baktı, "Ne dedin?" diye sordu.

"Titanik ve kurtarma filosundaki gemiler. Hepsi de kasırganın yolu üzerinde duruyorlar."

Prescott, yüzünü buruşturdu, "Allah kahretsin!" diye söylendi.

Meteoroloji uzmanı haritanın başında bir süre öylece, hareketsiz kaldı. Sonra kolunu kaldırdı ve Newfoundland Grand Banks'ın hemen altına bir X işareti koydu. "İşte şurası, denizin dibinden çıkardıkları yer burası."

"Bu bilgiyi nerden aldın?"

"Dünden beri tüm gazeteler ve televizyonlar bundan bahsediyorlar. İnanmazsan Washington'daki NUMA karargâhını ara ve öğren."

Prescott hemen telefona koştu ve santrala, "Bana hemen Washington karargâhımızı bağla," diye

bağırды. "Titanik projesiyle ilgili biriyle konuşmam gerekiyor, çabuk ol."

Telefonun bağlanmasını beklerken başını çevirdi ve yardımcısının X işareti koyduğu haritaya baktı. Sonra, kendi kendine konuşur gibi, "Umarım o gemilerden birinde hava tahmini güçlü olan bir meteoroloji uzmanı vardır," diye mırıldandı. "Önlem almazlarsa, yarın bu zamanlar denizin öfkesinin ne olduğunu çok iyi anlayacaklardır."

Masanın üzerine yayılmış hava haritalarına bakan Farquar'ın yüzünde anlamsız bir ifade vardı. Uykusuzluktan kafası durmuş gibiydi ve kısa bir süre önce koyduğu işaretleri bile anlamakta güçlük çekiyordu. Isı, rüzgâr hızı, barometre basıncı ve yaklaşmakta olan fırtına cephesi göstergeleri gözlerinin önünde âdeta dans ediyorlar, bulanık bir görüntüye dönüşüyorlardı.

Gözlerini ovuşturdu ve uykulu halinden sıyrılmaya çalıştı. Sonra sanki kafasında karmaşayı düzenleyebilmiş gibi başını iki yana salladı ve biraz önce çıkarmak üzere olduğu sonucun ne olduğunu hatırlamaya çabaladı.

Fırtına. Evet fırtınaydı. Farquar hesaplarında ciddi bir yanlışlık yaptığını anlamıştı. Kasırga, daha önce hesapladığı gibi Hatteras Burnu'na dönmemiş ve doğu sahillerindeki bir yüksek basınç bölgesi nedeniyle okyanus üzerinde ve kuzeye yönelik bir rotada kalmıştı. Daha da kötüsü, rota değişikliğinden sonra hızını artırmıştı ve yaklaşık kırk beş millik bir hızla Titanik'in bulunduğu bölgeye yaklaşıyordu.

Kasırganın oluşumunu uydu fotoğraflarında görmüş ve Tampa' daki NUMA istasyonunun uyarılarını incelemişti, ama meslek yaşamında bir kasırganın kısa bir süre içinde bu kadar güce ve hıza ulaştığını hiç görmemişti.

Mayıs ayında bir kasırga! Buna inanmak çok zordu. Aklına Pitt'le yaptığı konuşma geldi. Pitt, "Sadece Tanrı kasırga yaratabilir," gibi bir şey söylemişti galiba. Yüzü ter içinde kalmıştı ve yumruklarını sıkmış, ne yapacağını düşünüyordu.

Bir ara gözlerini kapattı, "Tanrı Titanik'in ve bizim yardımcımız olsun," diye mırıldandı, "Onu ve bizleri sadece Tanrı kurtarabilir."

* * *

ABD Donanması'nın Thomas J. Morse ve Samuel R. Wallace isimli kurtarma römorkörleri öğleden sonra saat üçe doğru geldiler ve Titanik'in çevresinde dolaşmaya başladılar. Denizin dibinden çekilip çıkarılan koca transatlantiğin o garip görüntüsü, bir önceki NUMA kurtarma ekibini olduğu gibi, römorkörlerin mürettebatını da etkilemişti.

Dev römorkörler yarım saatlik bir dış incelemeden sonra Titanik'e yanaşıp motorlarını stop ettiler. Sonra kaptanlar, koca geminin bordasına indirilen merdivenlerden Titanik'in güvertesine çıktılar.

Morse'un kaptanı Üsteğmen George Uphill, kısa boylu, şişman, kırmızı yüzlü ve bıyıklı bir gençti. Wallace'ın komutanı Binbaşı Scotty Butera ise yaklaşık bir metre doksan santim boyu ve simsiyah sakalıyla onun tam tersiydi. İki de çıtkırıldım subaylardan değil, aksine, sürekli dalgalarla boğuşan güçlü, gerçek denizcilerdi ve şimdiye kadar pek çok hayat kurtarmışlardı.

Gunn onları karşılayıp ellerini sıkarken, "Sizi gördüğüme çok sevindim baylar," dedi. "Amiral Sandecker ve özel projeler direktörümüz Bay Dirk Pitt sizi operasyon odasında bekliyor."

Römorkör kaptanları Gunn'ı izleyip merdivenden çıkarak Filika Güvertesi'nden geçerlerken, bir

zamanların harika gemisinin haline bakıp durumu değerlendirmeye çalıştılar. Spor salonuna girince Gunn, onları diğerlerine takdim etti.

Uphill, "İnanılacak gibi değil," diye mırıldandı. "Bir gün Titanik'in güvertesine çıkıp orada yürüyeceğim aklıma gelir miydi?"

Butera da, "Al benden de o kadar," dedi.

Pitt, "Size gemiyi gezdirmek isterdim baylar," diyerek gülümsedi. "Ama çok az vaktimiz var ve Titanik'i tekrar kaybetmekten korkuyoruz."

Amiral Sandecker'in işaretini görünce, ellerine birer fincan kahve alarak, üzerinde bir sürü harita, taslak ve kroki bulunan masanın çevresine geçip oturdular. Amiral, "Şu anda en büyük sorunumuz hava durumu," diye konuştu. "Capricorri'da bulunan meteoroloji uzmanımız, nedense birdenbire felaket tellalı haline dönüşüverdi."

Pitt büyük bir meteoroloji haritasını açıp masaya yaydı, "Onu suçlayamayız," diye söze başladı. "Hava koşulları gittikçe sertleşip bozuluyor. Barometre son yirmi dört saatte bir santim inç kadar düştü. Kuzey-kuzeybatıdan dört şiddetinde rüzgâr esiyor ve güçleniyor. Korkarım ki tam ortasına düşeceğiz baylar. Eğer bir mucize olmaz ve Amanda Kasırgası batıya dönmezse, yarın bu saatlerde ona yakalanacağız."

Butera, "Amanda Kasırgası ha?" diye tekrarlardı. "Çok mu şiddetli?"

Pitt, "Meteoroloji uzmanımız Farquar'ın dediğine göre korkunç bir şeymiş," diye cevap verdi. "Beaufort derecesine göre on beş şiddetinde rüzgâr rapor edilmiş."

Gunn şaşkın bir tavırla, "On beş şiddetinde mi?" diye söylendi. "Aman Tanrım, benim bildiğim, on iki şiddeti en büyük kasırga şiddetidir."

Sandecker, "Umarım korkulan olmaz ve bunca uğraştan sonra çıkardığımız batık gemiyi o kasırgaya kaptırmayız," diye söylendi. Durdu ve endişeli gözlerle Uphill ve Butera'ya bakıp, "Belki de bu kadar yolu boşuna geldiniz," diye devam etti. "Bence gemilerinize dönüp buradan hemen uzaklaşsanız iyi edersiniz."

Uphill, "Buradan kaçmak mı?" diye homurdandı. "Daha yeni geldik Amiralim!"

Butera da gülümseyerek, "Hayır efendim gidemeyiz," diye arkadaşını destekledi. "Morse ve Wallace römorkörleri, gerekirse koca bir uçak gemisini bile fırtınalı bir havada çekip götürebilirler. Her türlü kasırga ve doğal afete karşı koyacak şekilde yapılmışlardır. Titanik'in uygun bir yerine bir kablo bağlayabildiğimiz takdirde onu çekebileceğimize inanıyorum."

Sandecker, "Kırk beş bin tonluk bir gemiyi bir kasırganın içinden çekip götürmek kolay değil, büyük konuşmayın," dedi.

Butera çok ciddi ve ısrarlıydı. "Büyük konuşmuyorum Amiralim," diye devam etti. "Morse ve Wallace'ı bir kabloyla birbirlerine bağlarsak, ikisinin bir araya gelecek güçleriyle Titanik'i, aynen iki lokomotifin uzun bir yük trenini çektiği gibi çekebiliriz."

Uphill, "Onu, on metrelik dalgalarda beş-altı mil hızla çekebiliriz," diye ekledi.

Sandecker iki römorkör kaptanına baktı ve sessizce onları dinlemeyi sürdürdü.

Butera sözüne devam etti. "Bunlar bildiğiniz liman römorkörleri değil Amiralim," diye sürdürdü

konuşmasını. "Bizimkiler, yetmiş altı metre boyunda beş bin beygirlik dizel motorları olan açık deniz kurtarma römorkörleri ve her biri, yirmi bin tonluk gemiyi on mil süratle, yakıt ikmali bile yapmadan iki bin mil çekebilir. Dünyada Titanik'i bir fırtınadan çekip çıkarabilecek iki römorkör varsa onlar da bunlardır."

Sandecker, "Görev anlayışınızı takdirle karşılıyorum baylar," diye konuştu. "Ama gemilerinizin, sizin ve mürettebatınızın yaşamlarından sorumlu olmak istemem. Titanik bu kasırganın içinde biraz sürüklenir, hepsi bu. Bence buradan gitmeniz iyi olur, bunu bir emir olarak kabul edin."

Uphill gözlerini kısıp Butera'ya baktı. "Söyler misin Binbaşım?" dedi. "Bir amiralin emrine en son ne zaman karşı gelmiştin sen?"

Butera, düşünüyormuş gibi yaptı ve, "Sanırım kahvaltıdan bu yana böyle bir şey olmadı," dedi.

"Kendi adıma ve kurtarma ekibinin adına konuşsam," dedi Pitt, "Sizleri aramızda görmekten mutluluk duyardık."

Butera sırtıtarak, "Duydunuz mu Amiralim?" dedi. "Zaten Amiral Kemper'in bana verdiği emre göre ya Titanik'i limana çekmek ya da erken emekliliğimi istemek durumundayım. Tabii ben Titanik'i çekmeyi yeğliyorum."

Sandecker, "Ama bu bir isyan sayılır," diye homurdandı. Fakat sesinden, durumdan mutlu olduğu belliydi, konuşmalar istediği tarzda sürüyordu. Emrini dinletemediği için kırılmış numarası yaptı, "Pekâlâ baylar, madem ki istiyorsunuz, öyle olsun," dedi. "O halde fazla konuşmayı bırakalım da işimize bakalım. Titanik'i kurtarma işi sizi bekliyor."

* * *

Albay Ivan Parotkin, Mikhail Kurkov'un köprüüstü iskele kanadında durmuş, elindeki dürbünle gökyüzünü araştırıyordu.

Albay, orta boylu narin yapılı bir adamdı ve yüzü hiç gülmezdi. Altmış yaşına yaklaşıyordu ama, saçlarında hâlâ bir tek ak tel yoktu. Üzerine kalın bir balıkçı yaka kazak, ayaklarına kalın yün pantolon ve dizlerine kadar gelen çizmeler giymişti.

Arkasında duran yardımcısı onun koluna dokundu ve elini geminin dev radar çanak antenine doğru kaldırıp gökyüzünü gösterdi. Kuzeydoğudan gemiye doğru yaklaşan nokta, dört motorlu bir Rus bombardıman uçağıydı. Uçak geminin üzerinden çok düşük bir hızla henüz geçmişti ki, alt tarafında bir kapağın açıldığını ve denize doğru bir şeyin düştüğünü gördüler. Birkaç saniye sonra bir paraşüt açıldı ve paraşütteki adam, bir süre havada süzöldükten sonra geminin sancak tarafında, yaklaşık iki yüz metre kadar uzakta denize indi.

Mikhail Kurkov'un küçük motoru dalgaların arasında sallanarak, denize düşen adama doğru uzaklaşırken, Parotkin ikinci kaptanına döndü ve, "Albay Prevlov gemiye alınır alınmaz hemen bana getir," dedi. Sonra dürbünü köprüüstündeki kumanda konsolunun üzerine bıraktı ve aşağıya indi.

Yirmi dakika sonra, ikinci kaptan, kamaranın cilalı kapısını vurup açtı ve misafirin geçmesi için yana doğru çekildi. Adam hâlâ sıırılsıklamdı ve tuzlu deniz suyu, üzerinden yere damlıyordu.

"Albay Parotkin."

"Albay Prevlov."

İki tecrübeli subay bir süre öylece durup birbirlerini süzdüler. Prevlov, gelmeden önce Parotkin'in sicil dosyasını okuduğu için avantajlı durumdaydı. Parotkin ise misafirinini ismini duymuştu, ama hakkında pek bilgi sahibi değildi. Ama, onun görünüşünden pek hoşlandığı söylenemezdi. Prevlov biraz fazla yakışıklı görünüyordu ve kurnaz bir subay olduğu belliydi, bu tip insanlara fazla samimi davranmak iyi olmazdı.

Prevlov, "Fazla zamanımız yok," diye söze başladı. "Eğer hemen konuya girip buraya gelişimin nedeni ile ilgili..."

Parotkin elini kaldırıp onun sözünü kesti, "Her şeyin sırası var Albay," dedi. "Önce bir sıcak çay içmeli ve elbisenizi değiştirmelisiniz. Gemide bilim adamı olarak görevli olan Dr. Rogovski'nin boyu ve kilosu size uyacaktır."

İkinci kaptan başını salladı ve çıktı.

Parotkin, "Şimdi meseleye gelelim," diye devam etti. "Sizin gibi yüksek rütbeli ve önemli bir subay hiç kuşkusuz buralara kadar gelip bir kasırgayı izlemek amacıyla denize atlamadı, değil mi?"

"Haklısınız Albay. Tehlikelerden korkmam ama, böyle bir iş de boş yere yapılmaz tabii. Haa, çay dediniz de aklıma geldi, acaba burada daha sertçe bir içecek yok mudur?"

Parotkin, "Özür dilerim Albay. Gemide alkollü içki bulundurmaktan hoşlanmıyorum," dedi. "Bu durum kuşkusuz mürettebatın da pek hoşuna gitmiyor ama, hoş olmayan olaylar da önlenmiş oluyor."

"Amiral Sloyuk sizin bir mükemmellik örneği olduğunuzu söylemişti zaten."

"Kadere karşı çıkılmıyor."

Prevlov üzerindeki ıslak tulumun fermuarını açtı ve çıkarıp yere bıraktı. "Korkarım bu defa bu düşüncenizi değiştirmek zorundasınız. Biz yani siz ve ben, daha önce benzeri görülmemiş bir şekilde kaderi değiştirmek üzereyiz."

* * *

Kurtarma filosundaki diğer gemilerin harekete geçip batıya, daha güvenli denizlere doğru uzaklaşmaya başladığını Titanik'in güvertesinden izleyen Pitt, birden terk edilmişlik duygusuna kapılır gibi oldu.

Son olarak Alhambra, projektörüyle bir selam göndererek uzaklaşırken basın mensupları, belki de bir daha göremeyiz düşüncesiyle durmadan fotoğraf çekip Titanik'i görüntülüyorlardı. Pitt yakından geçen gemiyi gözleriyle tarayıp basın mensupları arasında Dana Seagram'ı aradı ama göremedi. Gemilerin arkasından, onlar kurşuni denizde uzaklaşıp birer küçük nokta haline gelinceye kadar baktı. Sadece füze kruvazörü Juneau ve Capricorn orada kalmışlardı ve römorkör kaptanları Titanik'i yedeğe aldıklarını işaret ettiğinde, Capricorn'da onlardan uzaklaşacaktı.

"Bay Pitt?"

Pitt, dönünce arkasında boksör suratlı ve vücudu bira fıçısını andıran bir adam gördü.

"Ben, Wallace'dan Başçavuş Bascom efendim. Çekme kablosunu bağlamak için iki kişilik bir ekiple geldim."

Pitt samimi, dostane bir gülümsemeyle ona baktı, "Sana Berbat Bascom ismini taktıklarına bahse girerim," dedi.

"Evet ama, yüzüme karşı pek söyleyemiyorlar efendim," dedi. "San Diego'da bir barı dağıttığımdan beri bana bu ismi taktılar." Başçavuş omuzlarını silkti ve gözlerini kısıp Pitt'e baktı, "Evet ama bunu nasıl bildiniz?" diye sordu.

"Binbaşı Butera seni biraz anlattı... Yani arkandan konuştu biraz."

"Binbaşım iyidir."

"Bağlantıyı yapmanız ne kadar sürer?"

"İşler yolunda gider ve helikopteriniz de yardımcı olursa bir saatte tamamlarız sanıyorum."

Pitt, "Helikopter konusunda sorun yok," dedi. "Zaten Donanma'nın helikopteri o." Döndü ve Butera'nın mükemmel bir manevrayla Titanik'in burnuna doğru yüz metre yaklaştırdığı Wallace'a baktı. "Kabloyu gemi güvertesine helikopterle mi alacaksınız?" dedi.

Bascom, "Evet efendim," diye cevap verdi. "Kablomuzun çapı yaklaşık yirmi beş santim ve her metresi yaklaşık elli kilo ağırlığında. Yani öyle pek hafif bir şey değildir. Bu tür gemi çekme görevlerinde genellikle gemi burnuna ince bir kablo bağlar ve onu da, çapları gittikçe artan başka kablolarla bağlayıp en sonunda ana kabloyla irtibatlandırırız. Ama bunların yapılabilmesi için elektrikli bir vinç gerekir ve Titanik'te elektrik bulunmadığından, ayrıca insan kasları da bu kadar güçlü olmadığından bu yolu denemek zorundayız."

Helikopter olmasaydı, Bascom ve adamları kabloyu yukarıya bile alamayacaklardı. Sturgis helikopter pilotluğundaki ustalığını gösterdi ve kumandaları büyük bir hassasiyetle kullanıp Wallace'dan uzanan çekme kablosunun ucunu büyük bir dikkatle Titanik'in baş kasara güvertesine yerleştirdi. Helikopter kablonun ucunu gemiye bırakıp Capricorn'a uçtukten sadece elli dakika sonra Başçavuş Bascom transatlantiğin burnuna geldi ve kollarını sallayarak römorkörlere bağlantının yapıldığını bildirdi.

Wallace'ın komutanı Butera onun işaretini anladığını düdükle bildirerek bildirdi ve makine dairesine 'yarım yol ileri' emrini verdi. Bu arada Morse komutanı Uphill de aynı şeyleri yaptı. İki dev römorkör yavaşça harekete geçtiler. Morse önde, Wallace onun arkasındaydı ve aralarında yaklaşık üç yüz metre uzunluğunda bağlantı kablosu vardı. Wallace'dan, gittikçe kabaran denizde burnu batıp çıkan ve yaklaşık çeyrek mil uzakta bulunan Titanik'e uzanan ana kablo da gittikçe geriliyordu. Bir süre sonra Bascom elini kaldırdı ve Wallace'ın kıç tarafında duran mürettebat, kablonun gerildiğini anlayıp römorkörün çekme kablosunu geren vinci durdurdular.

Titanik'in üst güvertelerinden bakılınca, o koca römorkörler minik oyuncak motorlara benziyorlar ve dev dalgaların arasında bir kaybolup bir görünüyorlardı. Bu iki römorkörün, o koca transatlantiği çekebileceğine inanmak gerçekten kolay değildi, ama bir süre sonra, her biri beş bin beygirgücünde olan iki motorun bir araya gelen güçleriyle, Titanik ağır ağır harekete geçti ve burnu dalgaları yarmaya başladı.

İlerleme çok ağırdı ve New York hâlâ bin iki yüz mil batıdaydı. Ama Titanik nihayet 1912 yılında soğuk bir gecede battığı yerden alınmış ve tekrar varış limanına doğru yola çıkmıştı.

* * *

Güney ufkunda simsiyah bulutların görüntüsü gittikçe daha korkunç bir hal alıyordu. Kasırganın ilk işaretleri belirmişti. Pitt, rüzgârın hafiflediğini ve sık sık yön değiştirdiğini görünce şaşırıldı. Bir süre

önce gemilerin üzerinde dolaşıp duran martılar ortadan kaybolmuşlardı. Sadece, Titanik'in yaklaşık beş yüz metre açığında düşük hızla seyreden Juneau'nun görüntüsü güven vericiydi.

Pitt kolundaki saate baktı ve iskele küpeştesine bir kez daha göz attıktan sonra spor salonunun kapısına doğru yürüdü.

İçeriye girdi, "Herkes burada mı?" diye sordu.

Giordino, "Çocukların hepsi çok huzursuz," diye cevap verdi. "Amiral'in teskin edici sözleri olmasaydı belki de tümü sana isyana kalkışabilirlerdi."

"Herkes mi aynı durumda?"

"Son adama kadar herkes."

"Emin misin?"

"Giordino'ya inan dostum. Kimse tuvalete bile gitmedi."

"O halde içerde dikkatli olmalıyım, öyle mi?"

Giordino, "Misafirlerin şikâyetleri var mı?" diye sordu.

"Her zamanki gibi işte. Yeterli konfor olmadığından ve klima sisteminin fazla çalışmasından şikâyetçiler, bilirsin."

"Evet biliyorum."

"İstersen biraz arkaya git de onları eğlendirmeye çalış."

"Ne diyorsun sen? Bunu nasıl yapacağım peki?"

"Onlara güzel fıkralar anlatabilirsin, değil mi?"

Giordino suratını buruşturup onun yüzüne baktı ve kendi kendine bir şeyler mırıldanarak dışarıya çıktı.

Pitt tekrar saatine baktı ve gözleriyle spor salonunun içini taradı. Titanik üç saattir römorkörlerin peşinden gidiyordu ve işler artık olağan bir hale gelmişti. Sandecker ve Gunn telsizin başına oturmuşlar, şimdi elli mil batıda olan Capricorn'la temas kurup Farquar'dan kasırga hakkında bilgi almaya çalışıyorlardı. Mürettebat ise, küçük ve yetersiz petrol sobasının başına toplanmış, ısınmaya çalışıyordu.

Pitt'in yaklaştığını görünce hepsi başlarını beklentiyle kaldırıp ona baktılar. Pitt sadece portatif jeneratörlerin mırıltısının duyulduğu sessizlikte yumuşak bir ses tonuyla, "Sizi beklediğim için özür dilerim arkadaşlar," diye konuştu. "Ama kısa bir kahve molası sizlere iyi gelir diye düşündüm."

Spencer, "Dalga geçmeyi bırak," diye söylendi. "Bir sürü işimiz varken bizi buraya çağırıyor, sonra da yarım saat bekletiyorsun. Mesele nedir?"

Pitt ciddi bir yüz ifadesiyle, "Mesele basit," diye cevap verdi. "Teğmen Sturgis birkaç dakikaya kadar, fırtına gelmeden önce son kez olarak helikopteri buraya indirecek, ben ve Giordino dışında hepimiz ona binip Capricorn'a uçacaksınız. Buna siz de dahilsiniz Amiral."

Sandecker öfkeli bir sesle, "Sen aklını mı oynattın Pitt?" dedi.

"Belki biraz oynatmışımdır Amiral. Ama doğru olanı yapıyorum."

Sandecker gözlerini kısıp avını yutmak üzere olan bir piranha gibi ona baktı. "Ne demek istediğini açıklar mısın?" Rolünü başarıyla oynuyordu. Bir tiyatro sanatçısı da ancak bu kadar başarılı olurdu.

"Titanik'in bu haliyle bu kasırgaya dayanabileceğini hiç sanmıyorum."

Spencer, "Bu yaşlı tekne şimdiye kadar insanoğlu tarafından yapılmış en sağlam gemidir ve çok şeye dayanmıştır," diye söylendi. "Ama bizim çok bilmiş Dirk Pitt'imiz, geminin ilk dalgalarda havlu atıp denizin dibini boylayacağını söyleyip bilgiçlik taslıyor."

Pitt, "Dayanabileceğini kimse garanti edemez," diye ısrar etti. "Ne olursa olsun burada daha fazla hayatı riske sokamam."

Drummer, "Acaba iyi anladım mı?" diyerek öfkeli gözlerini Pitt'e çevirdi, "Yani sen şimdi diyorsun ki, senin ve Giordino'nun dışında hepimiz, dokuz aydır çıkarmak için uğraştığımız bu gemide her şeyi bir yana bırakıp helikoptere atlayarak buradan kaçalım, öyle mi?"

"Çok iyi anlamışsın Drummer, seni sınıf birincisi yapacağım."

"Kusura bakma ama dostum, sen aklımı oynatmışsın."

Spencer, "Bunu yapmamız imkânsız," diye bağırdı. "Sadece pompaların kontrolü için dört kişi gerekir."

Gunn, "Su kesimi altındaki bölümlerin de yeni sızıntılar için sürekli olarak gözetlenmesi lazım," dedi.

Drummer, "Siz kahraman geçinenler hep aynısınızdır," diye homurdandı. "Her zaman başkaları için kendinizi feda edersiniz. Ama bu kez dediğini yapmayacağız. Oylamaya koyalım, ben kalmak istiyorum."

Spencer döndü ve ekibindeki altı kişinin yüzlerini okumaya çalıştı. Hepsi uykusuzluktan kızarmış gözlerini onun gözlerine dikmişlerdi. Spencer bunu gördü ve tekrar Pitt'e döndü. "Özür dilerim büyük lider, ama Spencer ve neşeli pompacıları burada kalmaya karar verdiler."

Woodson sert bir sesle, "Ben de sizinleyim," dedi.

Gunn, "Ben de varım," diye ekledi.

Başçavuş Bascom, Pitt'in koluna dokundu ve, "Özür dilerim efendim," dedi. "Ben ve adamlarım da burada kalmak istiyoruz. O kablonun kasırgada sürekli kontrol edilmesi ve baş kısmının greslenmesi gerekir."

Sandecker, "Kusura bakma Pitt, kaybettin," dedi.

O sırada dışarda, inmeye hazırlanan helikopterin gürültüsü duyulmuştu. Pitt omuzlarını silkti ve, "Pekâlâ, madem öyle istiyorsunuz dediğiniz gibi olsun," dedi. "Hep birlikte ya batarız ya da çıkarız." Durdu ve yorgun bir gülümsemeyle karşısındaki adamlara baktı. "Fırsat bulmuşken biraz bir şeyler yiyin ve dinlenin," diye devam etti. "Bu son fırsatınız olabilir. Birkaç saat sonra kasırganın tam önüne düşmüş olacağız. Ne olacağı konusunda da size bir tablo sunmama gerek yok sanırım."

Bunları söyledikten sonra birden döndü ve dışarıya çıkıp helikopter pistine doğru yürüdü. İyi bir performans göstermişti. Gerçi Oscar'a aday olacak kadar mükemmel rol yapamamıştı ama, yine de karşısındakileri ikna ettiğinden emindi.

Jack Sturgis kısa boylu, zayıf bir adamdı, kederli ve yorgun bakan gözleri vardı. Dişlerinin arasına

uzun bir ağızlık sıkıştırmış, çenesini ileriye doğru uzatmıştı. Kokpitin kapısını açıp aşağıya atlamak üzereydi ki, Pitt'in yaklaştığını gördü.

"Yolcular nerede?" diye sordu. Bunu sorarken aşağıya atlamıştı.

"Şu anda yolcu yok dostum."

Sturgis, ağızlığına takılı sigaranın külünü silkeledi ve, "Keşke Capricorn'daki sıcacık kamaramda kalsaydım. Fırtınalı havalarda uçmak hiç de zevkli değildir biliyor musun?" dedi.

"Konuşmayı bırak da hemen havalan. Rüzgâr birazdan artacaktır."

Sturgis omuzlarını silkti. "Bir şey fark etmez. Ben hiçbir yere gitmiyorum."

Pitt şaşkın gözlerle ona baktı. "Ne demek istiyorsun sen?"

Pilot, eliyle rotor pallerini göstererek, "Beni vurdular," diye söylendi. "Buralarda helikopterleri sevmeyenler var galiba." Rotor pallerinden birinin ucu, altmış santim kadar uzunlukta kırılmış sarkıyordu.

"İniş sırasında bir bölmeye falan mı çarptın?"

Sturgis gücenmiş gibi ona baktı ve, "Ben inişlerde hiçbir yere çarpmam dostum," diye söylendi. "Birisi bir şey fırlattı." Durdu ve eğilip yerden bir şey alıp gösterdi. "İşte bak, orospu çocuğunun birisi pallere çekiç fırlatmış görüyor musun?"

Pitt çekici alıp inceledi. Aletin sapındaki kauçuk bölüm, pale çarpıp yırtılmıştı.

Sturgis, "Sizler için bu kadar uğraşmam boşunaymış," diye homurdandı. "Şu adamların teşekkür tarzlarına bakar mısınız?"

"Kusura bakma Sturgis, ama hemen kendi kendine bir şeyler uydurmasan iyi olur dostum. Hatalı sonuçlara varabilirsin."

"Sen ne diyorsun Pitt? Koca çekiçler havada kendi kendilerine uçmazlar değil mi? İnişim sırasında senin adamlarından biri fırlatmış olmalı onu."

"Bu imkânsız. Şu anda gemide bulunanların hepsinin nerede olduklarını biliyorum ve son on dakikadır da helikopter pisti yakınlarına kimse uğramadı, buna garanti veririm. Sana bu işi kim yaptıysa, onu buraya sen getirmiş olmalısın."

"Neler saçmalıyorsun sen dostum? Yolcu getirsem bilmez miyim yani? Ayrıca şu da var, bu çekiç bir dakika önce, yani otuz metre irtifadayken atılmış olsaydı şimdi helikopterin ve benim artıklarımı topluyor olacaktınız. Helikopterde olan bir yolcunun bunu yapmasına imkân var mı sence?"

Pitt, "Ben yolcu demedim," dedi. "Helikopterinde bir kaçak vardı ve tekerleklerin yere değer değmez oyununu oynadı ve sonra da kargo kapağını açıp kaçtı. Allah bilir şimdi nerede saklanıyor? Bu geminin kilometrelerce uzunluğundaki karanlık koridorlarını tam olarak aramak zaten imkânsız bir şey."

Sturgis'in yüzü birden sapsarı kesildi. "Aman Tanrım! O herif her kimse, hâlâ helikopterin içinde."

"Saçmalama. Sen iner inmez kaçtığına eminim."

"Hayır, hayır. Kabin pencerelerinden birinden uzanıp rotora çekiç fırlatabilirsin ama, bunun içinden çıkıp kaçmak öyle kolay iş değildir."

"Ne demek istiyorsun sen? Açık konuşsana."

"Kargo kompartımanının kapağı elektrikle çalışır ve sadece kontrol kabininden bir şalterle açılır. Yani kontrolü, kontrol kabinindedir."

"Başka çıkışı var mı oranın?"

"Sadece kontrol kabinine açılan bir kapı var."

Pitt bir süre, sıkıca kapalı kargo kapağını inceledi ve sonra gözlerini Sturgis'e çevirdi. "Bir misafire böyle mi davranılır?" diyerek gülümsedi. "Onu en azından dışarıya davet edip temiz havaya çıkmasını sağlayabiliriz, değil mi dostum?"

Sturgis, aniden Pitt'in elinde beliren susturuculu Colt kırk beşlik otomatik silahı görünce donup kalmıştı.

"Tabii... Tabii..." diye kekeledi. "Nasıl istersen Pitt."

Bunu söyledikten sonra, merdivenden kontrol kabinine çıktı ve şalteri kaldırdı. Şalterin kalkmasıyla birlikte elektrik motorunun sesi duyulmuş ve kargo kapağı yukarıya doğru kalkarak açılmıştı. Kapağın eni ve boyu aynı, yaklaşık iki metre kadardı. Kapı daha tam açılmadan, Sturgis hemen güverteye atladı ve Pitt'in arkasına saklandı.

Kapak açılalı yarım dakika kadar olmuştu ama, Pitt hâlâ orada kıınıldamadan duruyordu. Şimdi, sadece geminin bordasına vuran dalgaların, köprüüstü ve geminin yüksek yerlerine çarpan rüzgârın ve biraz ilerdeki spor salonunda konuşan insanların sesleri duyulmaktaydı. Ama Pitt, sadece helikopterin kargo kompartımanına kulaklarını dikmiş, içerden gelecek herhangi bir ses bekliyordu. Hiçbir şey duymayınca helikoptere girdi.

İçerisi, bulutlarla tamamen kaplı gökyüzünün de etkisiyle karanlıktı ve Pitt, silüetinin kolayca fark edildiğini düşünerek tedirgindi, ilk bakışta kargo bölümü bomboş görünüyordu ama sonra omzunda bir elin dokunuşunu hissedince irkildi ve birden başını çevirdi. Sturgis onun arkasında duruyor ve ilerde, insana benzer bir şeklin üzerine atılmış brandayı gösteriyordu.

Pitt'in kulağına eğildi, "O brandayı bir saat önce düzgün bir şekilde katlamıştım," diye fısıldadı.

Pitt sağ elinde tabancayı tutarken eğildi ve sol eliyle brandayı çekip açtı.

Yerde yatan kişinin gözleri kapalıydı, üzerinde kalın bir yağmurluk vardı, yerde bükülmüş yatıyor ve baygın görünüyordu. Kafasındaki yaradan kan akıyordu.

Sturgis biraz geride durmuş, gözlerini karanlığa alıştırmak için kırıp duruyor ve şaşkın bir vaziyette bekliyordu. Birkaç saniye sonra ellerini yanaklarının üzerine koyarak, dehşet içinde, "Aman Tanrım!" diye mırıldandı. "Bunun kim olduğunu biliyor musun?"

Pitt, "Evet, biliyorum," diye yanıtladı. "Bu hanımın ismi Seagram. Dana Seagram."

* * *

Mikhail Kurkov'un üstündeki gökyüzü birden simsiyah kesildi. Koca koca kara bulutlar her yanı kaplamıştı, rüzgâr yönünü değiştirip aniden hızını saatte kırk mile çıkarmış ve dalgaları âdeta çılgına çevirmişti.

Sovyet gemisinin geniş kaptan köşkü sıcak ve konforluydu. Parotkin radar ekranının başında

durmuş Titanik'in ekosunu kontrol ederken, Prevlov da onun yanında bekliyordu.

Parotkin bir okul çocuğuna ders verir gibi, "Bu geminin komutasına atandığım zaman, araştırma ve gözetleme görevleri yapacağımızı sanıyordum," diye konuştu. "Bir askeri operasyona katılacağım hiç aklıma gelmezdi."

Prevlov, hemen elini kaldırıp itiraz etti. "Lütfen Albay, asker ve operasyon sözcüklerini kullanmamızın yasak olduğunu unutmayın. Yapacağımız iş, batılı ülkelerin 'yönetim değişikliği' dediği türden, tamamen yasal bir sivil çalışma olacaktır."

Parotkin, "Şuna aleni korsanlık desek daha doğru olmaz mı?" dedi. "Demek yönetim değişikliği ha! Pekâlâ, limandan ayrılırken benim mürettebatıma eklediğin şu on denizci ne oluyor? Onlar da hissedarlar herhalde, öyle mi?"

"Onlar denizci asker değil, sadece sivil mürettebat."

"Tabii, baştan aşağı silahlanmış siviller, değil mi?"

"Gemi mürettebatının silahlanmasını engelleyen hiçbir uluslararası yasa bilmiyorum, var mı öyle bir şey?"

"Olsa bile sen bu yasanın açık bir tarafını bulurdun."

Prevlov samimi bir tavırla onun sırtına hafifçe vurdu ve sonra, "Hadi Albay Parotkin," diyerek güldü. "Bu iş bittiğinde ikimiz de Sovyetler Birliği'nde birer kahraman olacağız."

"Birer ölü de olabiliriz, unutma."

"Sakin olmalısın dostum. Planımız kusursuz ve fırtına diğer gemileri uzaklaştırınca işimiz çok daha kolaylaştı."

"Bakıyorum da Juneau'yu hiç hesaba katmıyorsun. Titanik'e yanaşıp güvertesine çıkarak ortalığı karıştırdığımızda, onun kaptanı durup bizi izleyecek mi sanıyorsun?"

Prevlov sesini çıkarmadan saatine baktı ve sonra, "Tam iki saat yirmi dakika sonra bir şeyler olacak," diye konuştu. "Bizim nükleer denizaltılarımızdan biri, yüz mil kadar kuzeyde su yüzüne çıkacak ve Laguna Star isimli, belirsiz bandıralı bir şilepmiş gibi acil durum sinyalleri verecek."

"Ve Juneau da buna kanıp o geminin yardımına gidecek, öyle mi?"

Prevlov kendinden emin bir tavırla, "Amerikalılar hiçbir yardım talebini geri çevirmezler," dedi. "Çok yardımsever insanlardır. Evet, Juneau bu imdat sinyallerine mutlaka cevap verecektir. Bunu yapmak zorunda, çünkü Titanik'i çeken römorkörler dışında üç yüz millik alanda başka gemi yok ve bunu onlar da biliyorlar."

"Ama eğer bizim denizaltımız dalarsa, onlar Juneau'nun radar ekranlarında hiçbir şey göremeyecekler."

"O zaman da Laguna Star battı, bari mürettebatını kurtaralım diye seyir hızlarını sonuna kadar artırıp oraya gideceklerdir."

Parotkin hafifçe gülümsedi ve, "Hayal gücünü takdir ediyorum dostum," dedi. "Ama böyle olsa bile hâlâ büyük sorunlar var karşımızda. Örneğin, gemiyi çeken o kocaman iki römorkör, korkunç kasırga sırasında Titanik'e çıkabilme mücadelesi, Amerikalı kurtarma ekibini safdışı bırakma ve en sonunda da gemiyi Rusya'ya kadar çekerek götürme. Bunlar küçük sorunlar sayılmaz. Bunları

uluslararası bir skandala yol açmadan nasıl yapacağız?"

Prevlov, "Şimdi hepsine sırayla bakalım," dedi ve bir sigara yakmak için sözüne ara verdi. "Birincisi, römorkörlerdeki personel şu anda Amerikalı kurtarma ekibinin içinde bulunan iki Sovyet ajanı tarafından safdışı bırakılacaklardır. İkincisi, kasırga buraya geldiğinde ben Titanik'e çıkacak ve komutayı alacağım. Ben ve adamlarım, iki ajanımız tarafından belirli bir saatte açılacak olan bir kargo kapağından kolayca girebileceğiz, çünkü o bölgelerde rüzgârın şiddeti azdır. Üçüncüsü, benim ekibim gemiye girince kurtarma ekibini kısa zamanda safdışı bırakacak. Dördüncüye gelince, hiçbir skandal olmayacak, çünkü tüm dünya, Amerikalıların kasırga sırasında gemiden kaçtıklarını ve denizde boğulduklarını sanacak, bunu da biz ayarlayacağız kuşkusuz. Böylece Titanik, terk edilmiş bir gemi enkazı olacak ve bu gibi durumlarda, boş gemiyi ilk ele geçiren kişi de sahibi olur. İşte o şanslı kaptan da sen olacaksın Yoldaş Parotkin. Uluslararası deniz yasalarına göre, Titanik'i yedeğine alıp istediğin yere götürebileceksin."

"Bu işten asla yakanı sıyıramazsın," dedi Parotkin. "Önerdiğin şey apaçık bir toplu katliam." Boş ve keyifsiz bir bakış vardı gözlerinde. "Bu girişimde başarısız olursak neler olabileceğini de detaylarıyla düşündün mü?"

Prevlov suratını buruşturup ona baktı, "Başarısızlığı da düşündüm Yoldaş. Ama yine de en son çareye başvurma durumunda kalmayacağımızı umalım." Sustu ve radar ekranındaki minik ekoyu göstererek, "Dünyanın bu efsanevi gemisinin ikinci kez ve ebediyen batması yazık olur," dedi.

* * *

Spencer ve ekibi, eski transatlantiğin alt kompartmanlarındaki dizel pompalarını durmadan çalıştırıp içeriye sızan suları boşaltıyorlardı. Bazen yalnız başlarına, her yanı buz gibi soğuk çelikle çevrili ambarlarda spot ışıklarının altında gemiyi yüzdürmek için bütün gayretleriyle çırpınıyorlar, yorgunluktan ölecek hale geliyorlardı. Yine de bazı kompartmanlarda pompalar içeriye dolan deniz sularını yeterince dışarıya atamıyordu.

Saat yedi olduğunda hava iyice kötüleşmişti. Barometre 29.6'ya geçmişti ve düşmeye devam ediyordu. Titanik dev gibi dalgalarla boğuşuyor, burnu kalkıp iniyor ve yalpalayarak daha fazla su alıyordu. Gece karanlığı ve yağmurun da etkisiyle görüş mesafesi hemen hemen sıfıra düşmüştü. Römorkörlerde bulunan personel Titanik'in hayalete benzer silüetini ancak şimşek çaktığı zamanlarda fark edebiliyorlardı. Onları en çok ilgilendiren konu da, sık sık dev dalgalara gömülüp gözden kaybolan çekme kabloudu. Titanik'in burnu dalgaların arasında inip çıkarken kalın çelik kablo da bazen gevşiyor, bazen de itiraz eder gibi gıcırdayarak korkunç bir şekilde geriliyordu.

Butera köprüüstünü hiç terk etmemişti ve kış taraftaki kablo odasında bulunan adamlarıyla sürekli temas halindeydi. Fırtınanın uğultusu içinde birden hoparlörden, "Kaptan?" diye bağırان bir ses duyuldu.

Butera dahili telefonu aldı ve, "Kaptan konuşuyor, devam edin," diye cevap verdi.

"Ben kablo odasından Asteğmen Kelly efendim. Burada garip şeyler oluyor."

"Ne oluyor Asteğmen, söylesene?"

"Bu kablo çıldırmış gibi efendim. Önce iskele tarafına kaydı, şimdi de büyük bir hızla sancak tarafına sıçradı ve garip bir açıda görünüyor."

"Pekâlâ dikkatle izle ve beni haberdar et." Butera telefonu kapattı ve başka bir kanal açtı.

"Uphill beni duyabiliyor musun? Ben Butera."

Morse'dan Uphill hemen cevap verdi. "Duyuyorum, devam et."

"Galiba Titanik sancak tarafına kaydı."

"Pozisyonunu görebiliyor musun?"

"Negatif. Tek belirti kablonun açısı."

Karşı tarafta uzunca bir sessizlik oldu, Uphill durum değerlendirmesi yapıyor olmalıydı. Bir süre sonra hoparlörde Uphill'in sesi tekrar duyuldu. "Bu durumda zaten dört mille seyredebiliyoruz. Devam etmek zorundayız. Yol kesip durur ve ne olduğunu anlamaya çalışırsak bordası denize döner ve alabora olabilir."

"Onu radarında görebiliyor musun?"

"Hayır, görmem imkânsız. Yirmi dakika önce dev bir dalga, radar antenimizi söküp götürdü. Sizinki ne durumda?"

"Benim anten yerinde ama, bir dalga da bizim devreleri kısa devre yaptırdı. O halde bir kör başka bir köre yol gösteriyor durumundayız, değil mi?"

Butera telsiz telefonunun ahizesini yerine bıraktı ve köprünün sancak tarafındaki kapısını yavaşça aralayıp, koluyla gözlerini koruyarak dışarıya baktı, gece karanlığında hava çıldırmış gibiydi. Projektörler hiçbir işe yaramıyor, sadece sağanak yağmur görülebiliyordu. Bir şimşek ortalığı birden aydınlattı ve arkasından gelen gökgürültüsü rüzgârın uğultusunda kayboldu. Şimşek ortalığı aydınlattığında görünen manzara Butera'yı şaşkına çevirmişti, Titanik ortalarda görünmüyordu. Koca transatlantik arkalarında kaybolmuştu. Sırılsıklam olmuş bir halde ve güçlükle nefes alarak içeriye döndüğünde hoparlörde tekrar Asteğmen Kelly'nin sesi duyuldu.

"Kaptan?"

Butera yüzündeki yağmur sularını sildi ve telefonu aldı. "Ne var Kelly?"

"Kablo efendim. Kablo birden gevşedi."

"Koptu mu yoksa?"

"Hayır efendim hâlâ bağlı gibi ama, birkaç fit suya girmiş durumda. Şimdiye kadar hiç böyle çekme kablosu görmedim. Sanki Titanik bizi geçmek için geliyor gibi bir his var içimde."

Asteğmen'in, 'Bizi geçmek için geliyor,' sözleri Butera'yı birden kendine getirdi. Yüzbaşı şaşkına dönmüştü. Aniden bir karabasan yaşar gibi olmuştu. Bütün işaretler ortadaydı işte; kablo sancak tarafına savrulmuştu ve birdenbire gevşemiş görünüyordu. Kafasının içinde her şeyi bütün ayrıntılarıyla görüyordu sanki, Titanik sancak tarafına kaçmış ve gereğinden fazla ilerleyip Wallace'la aynı hizaya gelmiş olacaktı.

Hemen telsiz telefonu kaptı ve makine dairesine, "Tam yol ileri!" diye bağırdı. "Beni duyuyor musun, makine dairesi? Tam yol ileri!" Sonra Morse'u aradı, "Sana doğru tam yol geliyorum!" diye haykırdı, "Beni duyuyor musun, Uphill?"

Uphill, "Anlaşılmadı, lütfen tekrar edin," diye konuştu.

"Tam yol ileri emrini ver be adam, yoksa sana çarpacağım!"

Butera telsiz telefonu bıraktı ve tekrar dışarıya, köprü kanadına çıktı. Rüzgâr öylesine

şiddetlenmiş, dalgalar öyle yükselmişti ki, denize gökyüzünü birbirinden ayırmak imkânsızdı. Parmaklığa yapışmasa denize uçması işten bile değildi.

Gözleri karanlığa alışıp çevreyi tararken birden sarsıldı, Titanik'in muazzam burnu yüz metreden az bir mesafede ve sancak tarafında aniden ortaya çıkıvermişti. Koca geminin Wallace'a yaklaşmasını durduğu yerden sadece izleyebiliyordu, donup kalmıştı ve yapabileceği hiçbir şey olmadığını da bilincindeydi.

"Hayır!" diyen çığırlığı rüzgârın uğultusunda kayboldu. "Hayır, seni lanet gemi hayaleti, benim gemimi rahat bırak!"

Titanik'in, Wallace'ın kış tarafına çarpmaması imkânsız görünüyordu. Ama beklenen olmadı ve Titanik'in yaklaşık yirmi metre yüksekliğindeki burnu, gelen dev bir dalgayla yükselirken, Wallace'ın pervaneleri son bir gayretle suları ittiler ve transatlantiğin burnu aşağıya inerken Wallace onun yolu üzerinden kaçtı. Titanik'in burnu römorkörün kış tarafına sadece bir metre mesafeden geçti ve oluşturduğu muazzam dalgalar Wallace'ın her iki kurtarma filikasını da alıp götürdü.

Butera'nın parmaklığı kavrayan elleri, üzerine gelen dev su dağının etkisiyle gevşeyip kurtuldu ve yerinden fırlayıp serdümen bölümü paneline çarptı. Dev dalga bir süre üzerinde kaldı. Nefes almak için çırpınıyordu. Sonunda sular çekilince zorla ayağa kalktı ve yuttuğu suları midesinden çıkarmaya çalıştı.

Zorlukla yürüyerek kaptan köprüsüne girdi. Şaşkınlığı hâlâ geçmemişti ve Wallace'ın, o koca geminin burnundan kurtulduğuna inanamıyordu. Titanik'in kapkara silueti kasırganın içinde birdenbire, geldiği gibi kaybolmuştu.

* * *

Sandecker, "Okyanusun ortasında ve bir kasırganın içinde bir kadın bulmayı da sadece Dirk Pitt becerebilir zaten," dedi. "Senin sırrın nedir, söyler misin bana?"

Pitt, Dana'nın başındaki yarayı yavaşça sarmaya çalışırken, "Pitt'in laneti," diye cevap verdi. "Kadınlar nedense hep işlerimin çok yoğun olduğu ve onlara vakit ayıramayacağım zamanlarda karşıma çıkar ve bana yakınlık gösterirler."

O sırada Dana kendine gelmeye ve inlemeye başlamıştı.

Gunn, "Kendine geliyor," dedi. Geminin sallantılarından etkilenmesin diye Gunn spor salonundaki eski spor aletlerinin arasına sıkıştırdıkları portatif yatağın yanında diz çökmüştü.

Pitt genç kadının üzerine bir battaniye örttü. "Kafasına kötü vurmuşlar ama, gür saçları darbenin etkisini oldukça azaltmış galiba."

Woodson, "Peki ama, Sturgis'in helikopterine nasıl girmiş bu hanım?" diye sordu. "Bildiğim kadarıyla Alhambra'da bulunan basın mensuplarıyla o meşgul oluyordu, değil mi?"

Amiral Sandecker, "Evet öyleydi. Ama televizyon şirketleri Titanik'in çekilişini ve New York'a götürülüşünü Capricorn'dan izleyip filme almak istediklerini söylediler ve izin istediler. Ben de, Dana'nın gözetiminde olmak koşuluyla izin verdim," dedi.

Sturgis, "Onları oraya ben götürdüm," diye araya girdi. "Capricorn'a indiğimde Bayan Seagram'ın helikopterden ayrıldığını gördüm. Kimseye görünmeden tekrar gelip helikoptere nasıl girdiğini hâlâ

anlamış değilim."

Woodson kuşkulu bir tavırla, "Evet, garip bir durum," diye söylendi. "Sen uçuşlardan önce kargo kompartımanını kontrol etmez misin?"

Sturgis, öfkelenmişti. Kaşlarını çatıp Woodson'a baktı ve sert bir tonla, "Ben özel bir havayolu işletmiyorum," diye homurdandı. Çok kızdığı belli oluyordu, neredeyse Woodson'un üzerine atlayıp onu yumruklayacaktı. Pitt'e bakıp onun 'hayır' diyen bakışlarını görünce toparlandı. Sonra sakin ve hafif bir sesle, "Neredeyse yirmi saattir hiç durmadan uçuyordum," diye açıkladı. "Çok yorulmuştum. O yorgunlukla da, kargo kompartımanında bir şey olmadığını bildiğim için kontrol etmeyi gereksiz buldum. Dana Seagram'ın gizlice helikoptere girdiğini nereden bileyim?"

Gunn, "Peki ama bunu neden yaptı acaba?" diye sordu. "Böyle bir şeyi yapması için ne gibi bir nedeni olabilir?"

Sturgis, "Ben nereden bileyim?" diyerek içini çekti. "Onun, rotor pallerine neden çekiç fırlattığını, brandaya sarılıp kargo kompartımanına neden gizlendiğini ve kafasına neler yaptığını siz söyleyin bana?"

Pitt başıyla yatakta yatan genç kadını işaret ederek, "Bunları neden ona sormuyorsunuz?" dedi.

Dana gözlerini açmış, hiçbir şey anlamadan çevresindeki insanlara bakıyordu. Çok derin bir uykudan uyandırılmış gibiydi.

"Özür dilerim..." diye mırıldandı. "Saçma bir soru ama, neredeyim ben?"

Amiral Sandecker yatağın yanına diz çöktü ve sonra, "Sevgili kızım," dedi. "Şu anda Titanik'te bulunuyorsun."

Dana inanamıyormuş gibi gözlerini açıp Amiral'e baktı. "Olamaz, imkânsız bu!"

Sandecker, "İnanman gerek," dedi. "Hey Pitt, biraz viski kalmıştı, bana bir bardak versene."

Pitt bir bardak alıp Sandecker'e verdi. Dana viskiden bir yudum aldı ve öksürdü. Başındaki yara birden ağrımaya başlamıştı ve elini uzatıp sargının üzerinde hafifçe gezdirdi.

Amiral yaralı bir kadına nasıl davranması gerektiğini bilemiyordu ve şaşkındı. "Sakin ol yavrum," diye konuştu. "Kımıldama ve dinlenmene bak. Başında küçük bir yara var."

Dana elini birden indirip Sandecker'in elini yakaladı ve tuttuğu bardağı yere düşürüp içindeki viskinin dökülmesine neden oldu.

Pitt yüzünü buruşturdu. Kadınlar iyi viskiden anlamıyorlardı.

Dana, yatağın üzerinde doğrulup oturdu ve çevresine baktı. "Hayır, hayır, önemli bir şeyim yok. Gerçekten de Titanik'te miyiz biz şimdi?"

Cevabı bu kez Pitt verdi. "Evet, gerçekten de Titanik'teyiz. Ama sen buraya nasıl geldin, söyler misin lütfen?"

Genç kadın hiçbir şey anlamıyormuş gibi, şaşkın gözlerle onun yüzüne baktı ve, "Bilmiyorum," diye mırıldandı. "Gerçekten de bilmiyorum. Son hatırladığım şey, Capricorn'daydım."

Pitt, "Seni helikopterin içinde bulduk," dedi.

"Helikopter mi? Makyaj çantamı kaybetmişim.. Alhambradan Capricorn'a uçarken düşürmüş

olabilirim diye düşündüm.." Sustu ve zoraki bir gülümsemeyle onlara baktı. "Evet, evet işte böyle oldu. Makyaj çantamı aramak için helikoptere dönmüştüm. Onu katlanmış koltuklardan birinin altında buldum, sıkışmıştı. Çantayı çekip çıkarmak istedim ve... İşte o anda bayıldım galiba ve düşüp başımı da bir yere vurmuş olmalıyım."

Pitt, "Bayıldın mı? Emin misin?" derken birden durdu ve başka bir soru sordu. "Bayılmadan önce en son gördüğün şeyin ne olduğunu hatırlıyor musun?"

Dana, uzaklara bakarak düşündü. Solgun ve yorgun yüzünde korkulu bir ifade belirmeye başlamıştı. Birden gözlerini iri iri açtı, ama konuşmadı.

Sandecker, "Sakin ol, acele etme ve iyi düşün," diyerek onun elini okşadı.

Dana bir süre sonra dudaklarını oynattı ve, "Çizmeler," diye mırıldandı.

Pitt, "Bir daha söyler misin," dedi.

Genç kadın rüyada konuşur gibi, "Bir çift çizme gördüm," diye tekrarladı. "Evet, şimdi çok iyi hatırlıyorum. Sivri uçlu kovboy çizmeleriydi."

Gunn, duyduklarına inanamıyormuş gibi, "Kovboy çizmeleri mi?" diye mırıldandı.

Dana başını salladı. "Söylediğim gibi, çantamı çıkarmak için ellerim ve dizlerimin üzerindeydim ve sonra birden... bilmiyorum, onları orada görüverdim işte."

Pitt, "Pekâlâ ne renkti bu çizmeler" diye sordu.

"Sarıya yakın bir renkti, krem rengiydi."

"Adamın yüzünü gördün mü peki?"

Dana elleriyle başını tuttu ve yarası acıyınca birden yüzünü buruşturdu, "Hayır, birden her yer kararıverdi işte... Tüm bildiğim bu kadar," dedi.

Pitt ona daha fazla soru sormanın bir işe yaramayacağını anlamıştı. Başını eğip gülümseyince genç kadın da ona karşılık verdi.

Pitt, "Seni yalnız bırakalım da biraz dinlen ve kendini toparla," dedi. "Bir şey istediğin takdirde seslen, biz buralardayız."

Sandecker, büyük merdivene açılan kapının yanına kadar Pitt'i izledi ve sonra, "Ne diyorsun bu işe?" diye sordu, "Dana'ya neden saldırsınlar ki?"

"Nedeni basit. Henry Munk'ı neden öldürdülerse aynı nedenle saldırdılar."

"Yani Sovyet ajanlarından birinin açığı mı yakaladı diyorsun?"

"Bence onun durumu biraz farklı sadece, yanlış zamanda yanlış yerde bulundu."

Sandecker içini çekti, "Başımıza bir de yaralı kadın çıktı," diye söylendi. "Gene Seagram bunları öğrendiğinde kim bilir nasıl söylenir."

Pitt, "Hemen öğrenmeyecek Amiralim," diyerek onun yüzüne baktı. "Sana saygım büyük ama, Gunn'a, sizin vermiş olduğunuz mesajı göndermemesini söyledim. Son dakikada bir plan değişikliği istemeyiz, değil mi? Kadınlar söz konusu olduğunda, erkeklerin yapmayacağı şey yoktur. Kendi yaşamlarımızı kolayca tehlikeye atarız, fakat bir kadın işe karışınca her şeyden vazgeçebiliriz, öyle

değil mi? Washington'da bulunan Seagram, Başkan ya da Amiral Kemper şimdilik bunları bilmeseler de olur, en azından on iki saat için."

Sandecker, "Bakıyorum da buradaki otoritemi hiç takmıyorsun sen," diye homurdandı. "Bana söylemediğin başka şeyler de var mı Pitt? Örneğin şu kovboy çizmeleri kime ait?"

"O çizmeler Ben Drummer'ın."

"Onu çizme giyerken hiç görmedim. Peki ama sen nerden biliyorsun bunu?"

"Onun Capricorn'daki kamarasını aradığım zaman gördüm."

Sandecker içini çekti ve başını salladı. "Diğer yeteneklerine şimdi de hırsızlığı mı ekledin?"

"Sadece onun kamarası aranmadı canım. Giordino'yla birlikte son bir ay içinde tüm kurtarma ekibinin kamaralarını aradık."

"İlginç şeyler buldunuz mu bari?"

"Kimsenin kamarasında suç unsuru olabilecek bir şey yoktu."

"Peki, Dana'yı yaralayan kim sence?"

"Bunu Drummer'ın yapmadığı kesin. Dünden beri bizimle birlikte Titanik'te olduğunu hepimiz biliyoruz, değil mi? Elli mil uzaktaki bir gemide birini yaralaması imkânsız."

O sırada Woodson yanlarına geldi ve Pitt'in kolunu yakaladı. "Özür dilerim patron. Ama biraz önce Jueau'dan bir mesaj aldık, korkarım haberler iyi değil."

Sandecker yorgun bir ifadeyle, "Söyle bakalım," diye söylendi. "Zaten berbat bir durumdayız, bir kötü haber daha gelsin bakalım."

"Şey, efendim mesaj, kruvazörün komutanından geliyor ve şöyle diyor; 'Bulduğumuz yerden yüz on mil kuzeyde, sıfır beş derecede Laguna Star isimli bir şilepten imdat sinyali aldık. Yardıma gitmek zorundayız. Tekrarlıyorum, yardıma gitmek zorundayız ve sizden bir süre için ayrılıyoruz. Şansınız açık olsun!'"

Sandecker suratını astı, "Hah, bir de bize şans diliyor," diye mırıldandı. "Bu durumda geminin bordasına 'Hırsızlar, korsanlar, hoş geldiniz,' yazan ışıklı bir pano asalım bari, ne dersin?"

Pitt sesini çıkarmadı ve içinden, 'işte şimdi işler kızışmaya başlıyor,' diye söylendi. Birden midesinin bulandığını hissetti ve tuvalete koştu.

* * *

Amiral Joseph Kemper'in Pentagon ofisindeki masanın üzerinde sigara izmaritleri dolu kül tablaları ve içinde yarı yenmiş sandviçler bulunan tabaklar görülüyordu. Odada elle tutulabilecek kadar belirgin bir gerginlik seziliyordu.

Kemper ve Seagram, Amiral'in masasının üzerine eğilmişler alçak sesle bir şeyler konuşurlarken, Mel Donner ve CIA direktörü Warren Nicholson, kanepeye yayılıp ayaklarını sehpanın üzerine uzatmış uyukluyorlardı. Fakat, Kemper'in ofisindeki kırmızı telefonun garip ve yüksek sesini duyar duymaz hepsi yerlerinden sıçrayıp, homurdanarak doğruldular. Kemper telefonu alıp bir şeyler söyledi ve sonra yerine bıraktı.

"Güvenlikten aradılar, Başkan buraya geliyormuş."

Donner ve Nicholson birbirlerine baktılar ve içlerini çekip kanepeden kalktılar. Masanın üzerindeki kül tablalarını ve tabakları toplayıp kravatlarını düzelterek ceketlerini henüz sırtlarına geçirmişlerdi ki, kapı açıldı ve Başkanla, arkasından gelen Kremlin güvenlik danışmanı Marshall Collins içeriye girdiler.

Kemper hemen koştu ve Başkan'ın elini sıkarak, "Hoşgeldiniz ,, Sayın Başkan," dedi. "Lütfen buyrun, rahatınıza bakın. Ne arzu ederdiniz acaba?"

Başkan saatine baktı ve gülümsedi, "Barların kapanmasına daha üç saat var," dedi. "Bir Bloody Marie'ye hayır demem."

Kemper güldü ve yaverine işaret etti. "Binbaşı Keith, ikramımızı sen yapar mısın?"

Keith, "Emredersiniz efendim," dedi.

Başkan, "Sizinle birlikte nöbete katılmama bir şey demezsiniz herhalde baylar," diye konuştu. "Bu işte, benim için de bazı riskler söz konusu."

Nicholson, "Geldiğimize çok sevindik Sayın Başkan," dedi. "Çok iyi ettiniz."

"Pekâlâ, şu anda durum nedir?"

Amiral Kemper, Başkan'a kapsamlı bir brifing verip, kasırganın korkunç durumunu, Titanik'in çekilme operasyonunu anlattı ve harita üzerinde gemilerin pozisyonlarını gösterdi.

Başkan, "Jueau'nun onları yalnız bırakmaması gerekmez miydi, neden ayrıldı oradan?" diye sordu.

Kemper, "Bir imdat sinyali aldı Sayın Başkan," diye cevap verdi. "Bu tür imdat sinyallerine bölgedeki her geminin cevap vermesi ve yardıma gitmesi gerekir."

Nicholson, "İlk yarının sonuna kadar diğer takımın kurallarına göre oynamak zorundayız," dedi. "Ondan sonra bizim kurallarımız geçerlidir."

"Titanik bu korkunç kasırgaya dayanabilecek mi acaba Amiral Kemper?"

"Onu çeken römorkörler bodoslama rüzgâra ve dalgalara karşı gider ve Titanik'i de bu pozisyonda tutabilirlerse, işin içinden çıkabilirler efendim."

"Peki, ya onu rüzgâra karşı tutmaz ve dalgaları yandan almasını önleyemezlerse, o zaman ne olur?"

Kemper omuzlarını silkerek, "O zaman işimiz Tanrı'ya kalır," dedi.

"Peki, başka bir çıkış yolu bulunamaz mı yani?"

"Hayır efendim, bu gibi kasırgalarda öyle zaman gelir ki, römorkörler de kendi başlarının çaresine bakmak durumunda kalabilirler."

"Evet anlıyorum"

O sırada kapı vuruldu ve içeriye giren bir subay, Kemper'in masasına iki kâğıt bırakarak çıktı.

Kemper kâğıtları alıp okudu ve ifadesiz bir ses tonuyla, "Capricorn'dan bir mesaj," dedi. "Size kötü bir haberim var Bay Seagram... Karınızın kaybolduğunu bildiriyorlar. Gemide yapılan kapsamlı aramada onu bulamamışlar ve denize düştüğünü sanıyorlarmış. Çok üzgünüm Bay Seagram."

Seagram dehşet içinde gözlerini açtı, "Aman Tanrım!" diye bağırarak Collins'in koluna yaslandı. "Doğru olamaz bu! Aman Allahım! Ben ne yapacağım? Dana... Dana..."

Donner onun yanına koştu, "Sakin ol Gene," dedi. "Sakin ol dostum." Collins'le birlikte onu tutup kanepeye götürdüler ve oturmasına yardımcı oldular.

Kemper Başkan'a döndü, "Bir mesaj daha var efendim," dedi. "Bu da Titanik'i çeken römorkörlerden biri olan Wallace'dan geliyor. Mesaja göre çekme kablosu kopmuş ve Titanik kasırganın ortasında başıboş kalmış."

* * *

Çekme kablosunun bir ucu, Wallace'ın kıç güvertesinde ölü bir yılan gibi duruyordu. Diğer ucu, çeyrek mil boyunca karanlık suların içinde sallanıp duruyordu.

Butera, gözlerine inanamıyormuş gibi elektrikli vincin yanında donmuş kalmıştı. Asteğmen Kelly'ye doğru eğilip, "Nasıl olur bu?" diye bağırdı. "Bu kablo çok daha fazla ağırlık çekebilecek şekilde yapılmıştır."

Asteğmen Kelly, rüzgârın uğultusunu bastırmak için, "Hiçbir şey anlamadım," diye haykırdı. "Koptuğunda çok da gergin değildi."

"Çek bakalım şunu Asteğmen, ucu nasıl bir görelim."

Asteğmen başını salladı ve gereken emri verdi. Fren bırakıldı ve makara yavaş yavaş dönerek kabloyu denizden çekmeye başladı. Ağır olan çelik kablo römorkörün kıç kısmında bir çıpa gibi etki yapıyor ve arka tarafı âdeta çökertiyordu.

Bir süre sonra kablonun tamamı çekilmiş ve kopuk olan uç kısım da kıç güverteye alınmıştı. Elektrikli vincin freni uygulanıp çekme işlemi tamamlanır tamamlanmaz, Butera ve Kelly, kopan uç kısmın üzerine eğilip incelemeye başladılar.

Butera gözlerini açmış, gördüğüne inanamıyormuş gibi bakıyordu. Elini uzatıp yanmış tel uçlarına baktı ve, "Aman Tanrım!" diye bağırdı. "Bu kabloyu asetilen aleviyle kesmişler, inanabiliyor musun buna?"

* * *

Titanik'in çekme halatı denize düştüğünde, Pitt helikopterin kargo kompartımanında, katlanmış koltuklar arasında elleri ve dizleri üzerinde araştırma yapıyordu.

Dışarda fırtınanın uğultusu korkunçtu. Pitt farkında değildi kuşkusuz, fakat römorkörlerin çekiş gücü ortadan kalkınca Titanik'in pruvası rüzgâr altına dönmeye başlamış, bordası dev dalgalara açık hale gelmişti. Gemi orsaya gelip yan yatmaya başladı.

Dana'nın makyaj çantasını kontrol kabini bölmesinin hemen arkasındaki bir koltuğun ayağına sıkışmış olarak bulması sadece iki dakika sürmüştü. Dana'nın çantayı neden kolayca çıkaramadığını da anlamıştı. Kadınların mekanik yetenekleri erkekler kadar güçlü değildi ve Dana da, katlanmış olan koltuğu tutan kayışın tokasını açmayı o anda düşünememiş olacaktı. Pitt tokayı açar açmaz çantayı kolayca alıverdi.

Çantaya bakmamıştı bile. Onun dikkatini çeken şey, ön bölmede, yirmi kişilik şişme botun bulunması gereken yer oldu. Botun sarı renkli muşamba örtüsü oradaydı, ama söndürülmüş olarak

orada durması gereken bot yoktu.

Pitt fazla zamanı olmadığını bilincindeydi. Şişme botun örtüsünü çekip yerin boş olduğunu kesin olarak gördüğü anda, Titanik'in bordasına vuran dev dalgalar koca gemiyi salladı ve sancak tarafına doğru yatırdı. Pitt elini uzatıp koltuk bacaklarından birini tutmak istedi fakat eli boşlukta kaldı ve bir patates çuvalı gibi yerinden fırlayıp, hafif açık durumda olan kargo kompartımanının kapısına çarptı. Başını kapıya çok sert vurmuştu, kafasında on santimlik bir yara açıldığını ancak daha sonra anlayabilecekti.

O anda birkaç saat için kendini kaybetmişti. Uzunca bir süre sonra kendine gelir gibi oldu, ama neler olduğunu anlayamıyor, sadece suratına çarpan sert rüzgârı hissedebiliyordu. Helikopterin, birden bağlantı kablolarını koparıp, üzerinde durduğu platformdan Filika Güvertesi'ne doğru yuvarlandığını, kuyruk ve rötaların kırıldığını ve gövdenin de yoluna devam ederek küpeşteye ve denize doğru gittiğini anlayamadı.

* * *

Ruslar Titanik'e fırtınanın biraz sakinleştiği bir anda çıktılar. Geminin makine ve kazan dairesinde suları pompalamakla uğraşan Spencer ve ekibinin karşı koyma şansı hiç olmadı. Prevlov'un mükemmel planlaması ve operasyonu çok iyi yönetmesi karşısında sadece şaşırıp kalmışlar ve hiçbir direniş gösterememişlerdi.

Geminin üst katında ise büyük bir direnişle karşılaştılar, ama direnişin uzun sürmeyeceğini biliyorlardı. Gemiye çıkanların yarısını oluşturan beş Rus deniz piyadesi, şapkaları gözlerine kadar indirilmiş, yüzlerinin alt kısımları örtülü ve ellerinde otomatik silahlarla bir anda spor salonuna dalmışlardı.

İlk tepkiyi gösteren Woodson oldu. Yüzünde korkunç bir nefret ve öfke ifadesiyle telsizin önünde oturduğu koltuktan şimşek gibi fırladı ve, "Sizi orospu çocukları!" diye bağıarak en yakınındaki Rus'un üzerine saldırdı.

Fakat Ruslar her şeye hazırlardı. Adamın elinde aniden bir bıçak belirdi ve Woodson'un göğsüne indi. Bıçak zavallı fotoğrafçının kalbine girmişti. Woodson gözlerini şaşkınlıkla açıp Rus'un yüzüne baktı, son bir gayretle onun yakasına yapıştı, ama fazla dayanamadı, ellerini bırakıp yere doğru kaydı. Ölmüştü.

Dana yatağın üzerinde doğrulmuş, durmadan çığlıklar atıyordu. Onun bağırıları diğerlerini de kendilerine getirdi. Drummer arkadaşını bıçaklayıp öldüren Rus'un suratına müthiş bir yumruk indirdi, ama bunun karşılığını da yüzüne bir makineli dipçiği yiyerek aldı. Sturgis yıldırım gibi yerinden fırladı ama zamanlaması yanlıştı. Üzerine atıldığı adamın tabanca kabzasını suratına yerken onun üzerine yığıldı ve ikisi birden yere düştüler. Fakat Rus, onu üzerinden atıp hemen ayağa kalkmış ve kendinden geçen Amerikalı'yı yerde bırakmıştı.

Giordino elindeki İngiliz anahtarını karşısındaki Rus'un kafasına indirmek üzereydi ki bir makineli sesiyle sıçradı. Bir mermi elini hafifçe sıyrıp geçmişti ve tuttuğu anahtarı yere düşürmesine neden olmuştu. Silah sesini duyunca herkes donup kalmıştı. Sandecker, Gunn, Başçavuş Bascom ve adamları, ellerinde otomatik silahlar bulunan bu canilere karşı silahsız olarak hiçbir şey yapamayacaklarını, gemiyi koruyamayacaklarını anladılar.

O anda içeriye dalan adam, ışıltı ışıltı gri gözleriyle odayı taradı. Odadaki durumu değerlendirmek

için sadece üç saniye yetmişti ona. Bu, Andre Prevlov'du. Hâlâ bağırmakta olan Dana'ya bakıp gülümsedi ve mükemmel bir İngilizce'yle, "Biraz susar mısınız hanımefendi," dedi. "Böyle bağırmayı sürdürürseniz sesiniz kısılır."

Dana sesini kesti ve karyolanın üzerinde bir top gibi büzülüp korkulu gözlerle yerde kanlar içinde yatan Omar Woodson'a baktı. Tir tir titriyor, kendini kontrol edemiyordu.

Prevlov yerde yatan Woodson'a, sonra, kırılan dişini ağzından çıkararak Drummer'a ve en sonra da, kanayan elini tutup dişlerini gıcırdatarak, kin ve öfke dolu gözlerle onları seyreden Giordino'ya baktı ve, "Direnmeniz çılgınlıktı," dedi. "Boşu boşuna bir arkadaşınız öldü ve üç kişi de yaralandı."

Sandecker, "Kimsin sen?" diye homurdandı. "Hangi hakla bu gemiye çıkıyor ve adamlarımı öldürüyorsun?"

Prevlov, "Ah, çok özür dilerim!" diye cevap verdi. "Böyle kötü koşullarda karşılaşmamız ne acı değil mi? Siz herhalde Amiral James Sandecker olacaksınız."

Sandecker öfkeyle, "Sen soruma cevap ver," diye bağırdı.

Prevlov, "Benim adım önemsiz," diye konuştu. "Diğer sorunuzun cevabı ise açık, değil mi? Bu gemiye Sovyet Sosyalist Cumhuriyetleri adına el koyuyorum."

"Hükümetimiz buna seyirci mi kalacak sanıyorsun sen?"

Prevlov, "Hükümetiniz hiçbir şey yapamaz," diye mırıldandı.

"Sen bizi fazla küçümsüyorsun galiba."

Prevlov başını iki yana salladı, "Hayır Amiral, ben sizin neler yapabileceğinizin ve ülkenizde neler yapıldığının farkındayım. Amerika'nın, bir gemi enkazının yasal yollardan ele geçirilmesi karşısında bir savaş başlatmayacağına da eminim," dedi.

Sandecker, "Yasal yollardan mı?" diye bağırdı. "Gemi kurtarma ve el koyma yasalarına göre ancak içinde kimse bulunmayan, mürettebatı tarafından terk edilmiş bir gemiye el koyabilirsiniz. Bu gemide bir mürettebat olduğuna göre, şu anda sizin yaptığınız tam anlamıyla bir deniz korsanlığıdır ve de cinayettir."

Prevlov ellerini açarak, "Deniz yasalarını ben de biliyorum Amiral," dedi. "Şu anda haklısınız ama yalnızca bir süre için."

Adamın neyi ima etmek istediği açıktı. Amiral, "Bir kasırga ortasında bizi denize bırakamazsınız. Bu katliam olur," dedi.

"Yok canım, böyle bir şey yapmayız Amiral. Zaten Titanik'in su aldığı biliyorum ve pompa ekibine ihtiyacımız var, başlarındaki adamınızın ismi Spencer'dı, değil mi? O ve adamlarının fırtına dininceye kadar pompaları çalıştırmaları gerekiyor. Hava düzeline size bir bot veririz ve böylece bizim de gemiye el koyma hakkımız doğar."

Sandecker, "Tanıklık etmememiz için bizi yaşatmayacağınızı biliyorum. Hükümetinizin bir skandal istemeyeceğine eminim. Bunu hepimiz de biliyoruz," dedi.

Prevlov onun söylediğini duymamış gibi ifadesiz bir yüzle baktı. Sonra Sandecker'e aldırmandan döndü. Yanındaki denizciye Rusça bir şeyler söyledi, adam başını salladı ve sonra telsizin yanına gidip, elindeki makineli tüfeğin dipçiğiyle aleti paramparça etti.

Prevlov eliyle spor salonunu gösterdi ve içerdekilere, "Artık operasyon merkezine de ihtiyacınız yok," diye konuştu. "Ben haberleşme ekipmanımı D Güvertesi'ndeki büyük yemek salonuna yerleştirdim. Şimdi lütfen benimle gelin de hava düzelineye kadar kalabileceğiniz bir yer bulalım sizlere."

Sandecker yerinden kıınıldamadan, "Bir sorum daha var," dedi. "Bana cevap vermek zorundasın."

"Pekâlâ Amiral, sorun bakalım."

"Dirk Pitt nerede?"

Prevlov alaycı bir gülümsemeye, "Size kötü bir haber vereceğim Amiral," dedi. "Bay Pitt ne yazık ki denize yuvarlanan helikopterin içindeydi. Acı çekmeden öldüğüne eminim."

* * *

Suratı asılmış olan Başkan'ın tam karşısında duran Amiral Kemper, kahvesine dört kaşık şeker attı.

"Merak etmeyin Sayın Başkan," dedi, zoraki bir gülümsemeye. "Uçak gemisi Beecher's hland bölgeye yaklaşıyor. Sabahın ilk ışıklarıyla beraber uçaklar kalkıp Titanik'i aramaya başlayacaklar. Öğleden sonra da Titanik'i bulup tekrar yedeğe alacaklarına eminim. Hiç endişe etmeyin, bunu başaracağız."

Başkan başını kaldırdı. "Elli yıldır görülmemiş korkunç bir kasırganın ortasında kaybolmuş bir gemiyi bulmak kolay mı? Yetmiş altı yıl suyun dibinde kalmış ve paslanmış bir gemi bulunur mu? Hem de Sovyetler'in bir bahane bulup el koymak istedikleri bir gemi? Bir de merak etme diyorsun bana. Ya kendine gereğinden fazla güveniyorsun ya da fazla iyimsersin Amiral."

Kemper, "Her şeye iyi hazırlanmış ve en ince ayrıntıları bile hesaplamıştık Sayın Başkan," diye konuştu. "Ama şu Amanda Kasırgası denen canavarı hiç düşünmedik tabii. Mayıs ayının ortalarında böyle bir kasırga kimsenin aklına gelmedi. Öylesine ani ve güçlü geldi ki, planlarımızda değişiklik yapamadık ve hazırlıksız yakalandık."

"Ya Ruslar harekete geçtilerse ve şu anda Titanik'e çıkmışlarsa ne yapacağız?"

Kemper, "Yüz milden fazla hızla esen rüzgârların ve yirmi metrelik dalgaların olduğu bir denizde böyle bir gemiye çıkmak mı efendim? Bu imkânsızdır. Bunun olamayacağını söyleyecek kadar deniz tecrübem var Sayın Başkan."

"Bir hafta önce, Amanda Kasırgası gibi bir kasırganın da imkânsız olduğu söyleniyordu, değil mi?" dedi Başkan ve karşıdaki kanepede oturan Warren Nicholson'a baktı.

"Bir haber var mı Nicholson?"

Nicholson, "Titanik'ten henüz haber yok Sayın Başkan," diye cevap verdi. "Kasırganın gözüne girdiklerinden beri rapor vermemişler."

"Ya Donanma römorkörleri? Onlardan ne haber?"

"Onlar da hâlâ Titanik'i görememişler, ama buna şaşmamak gerekir. Radarları çalışmadığı için gözle araştırma yapıyorlar ki, bu da görüş mesafesinin sifıra yakın olduğu bir denizde umutsuz bir durum."

Uzun süren sessizliği bozan Gene Seagram oldu. Birden ayağa fırlayan Seagram, "Ona bu kadar

yaklaşmışken şimdi kaybedemeyiz," diye söylendi. "O bizanyumu ele geçirmek için çok çalıştık, her şeyimizi verdik... Of Tanrım! Bu kadar uğraştıktan sonra ondan nasıl vazgeçeriz? Onu bizden almalarına izin vermemeliyiz." Bitkin görünüyordu ve onun bu halini fark eden Donner ve Collins'in yardımlarıyla yerine oturdu.

Kemper, "Korktuğumuz başımıza gelirse ne yapacağız Sayın Başkan?" diye mırıldandı.

"O zaman Sandecker'i, Pitt'i ve diğerlerini unutacağız."

"Ya Sicilya Projesi?"

"Sicilya Projesi," diye mırıldandı Başkan. "Evet, onu da unutacağız."

* * *

Pitt yavaş yavaş kendine gelmeye başlamış ve ıslak bir yerde, sert bir şeyin üzerinde başaşağı durduğunu anlamıştı, orada bir süre öylece, kafasını toparlamaya çalışarak kaldı, sonra gözlerini, daha doğrusu bir gözünü yavaşça açtı, diğer gözü pıhtılaşmış kanla kaplıydı ve açılmıyordu. Derin ve kapkara bir tünelden gün ışığına çıkan biri gibi, sağlam gözünü sağa sola, aşağı yukarı hareket ettirdi ve etrafını görmeye çalıştı. Hâlâ helikopterin içindeydi, ayakları, ters dönmüş helikopterin döşemesine değiyordu ve sırtı da arkadaki bölmeye yaslanmıştı.

Sırtındaki sertliğin nedenini anlamıştı. Bulunduğu yere ıslak demek ise, çok hafif kalırdı, çünkü bedeni bir karış yüksekliğindeki suların içindeydi ve bu ters pozisyona nasıl girdiğini de hatırlamıyordu.

Kafasının içinde sanki bir sürü insan koşuşturuyor ve beynine bir şeyler saplıyorlardı. Ellerini tuzlu suya daldırıp, tuzun yakmasına aldırmadan yüzünü yıkadı. Kanla kaplı gözü de yavaş yavaş açılıyordu. Vücudunu biraz hareket ettirip döndü ve çimenin üzerine oturarak tepesindeki döşemeye baktı. Kendini lunaparklardaki o komik aynalar karşısındaymış gibi hissediyordu.

Kargo kapısından çıkması imkânsızdı, kapı, helikopterin güvertelerde yuvarlanması sırasında iyice sıkışmıştı. Başka şansı olmadığını görünce, kontrol kabini kapağından çıkmayı denemeye karar verdi ve kargo bağlama halkalarına tutunarak tepesindeki döşemeye tırmanmaya başladı.

Kendini zorlayarak yukarıya çekti ve şimdi tavanı durumunda olan ön bölmeye tırmandı. Başını çok ağrıyor ve bu hareketlerini güçleştiriyordu. Ama en sonunda uzanıp kapının koluna erişti. Fakat kapı yerinden kımıldamıyordu. Tabancasını çıkarıp kabzasıyla kapının koluna vurdu. Ama bu, kapıyı açmadığı gibi tabancanın da ıslak elinden fırlayıp arka bölmeye düşmesine neden olmuştu. Güçlükle nefes alabiliyordu ve yorgunluktan tekrar bayılmak üzereydi. Başını çevirip aşağıya baktı, arka bölme oldukça uzakta görünüyordu. Elleriyle kargo bağlantı halkalarında birini sıkıca yakaladı ve birkaç kez sallanıp olanca gücüyle kapıyı tekmeledi.

Kapı kolu kırılmış ve kapı yukarıya doğru otuz derecelik bir açıyla açılmıştı, fakat yerçekimi yüzünden tekrar kapanması uzun sürmedi Ama Pitt bu fırsatı kaçırmamış ve elini uzatıp kapının alt kısmına koyarak tekrar sıkışmasını önlemişti. Kapının parmakları üzerine inmesiyle korkunç bir acı duydu, ama aldırmadı. Bir süre kımıldamadan durdu ve gücünü toplamaya çalıştı. Sonra gerildi ve tavanarasından çıkar gibi dışarıya süzüldü. Bir süre daha durup dinlendi, baş dönmemesinin geçmesini ve kalp atışlarının normale dönmesini bekledi.

Şimdi kontrolkabinindeydi, ama oradan çıkması pek de güç olmayacaktı. Kanayan parmaklarını

sırılsıklam olmuş mendiliyle sardı ve çevresine bakındı. Kabin kapısı menteşelerinden sökülüp kopmuş, ön cam da tamamen kırılmıştı. Buradan kolayca çıkabileceğini anlayınca helikopterin içinde ne kadar kaldığını düşünmeye başladı. Kolundaki saat kopup kaybolduğu için bunu kestiremiyordu.

Ne olduğunu hatırlamaya çalıştı. Helikopter denize yuvarlanmaktan zor kurtulmuştu. Aksi takdirde şu anda denizin dibinde olması gerekirdi. Peki ama su, kargo kompartımanına kadar nasıl ve nereden girmişti acaba? Helikopterin, bağlantı kablolarından kurtulup oraya kadar yuvarlandığı belliydi, ama gövdenin nasıl olup da dikey vaziyette durduğunu anlayamamıştı. Ama orada öylece durup yanıtlarını bilemeyeceği sorularla oyalanmamalıydı. Yanıtları belki de dışarda bulabilecekti. Kendini zorlayarak pilot koltuğunun üzerinden atlayıp geçti ve kırılmış ön camdan gecenin karanlığına baktı.

Görebildiği, sadece Titanik'in bordası oldu. Geminin paslı gövde plakaları sağa sola uzanıyordu. Başını çevirip aşağıya bakınca korkunç dalgalardan başka bir şey göremedi.

Dev dalgalar yaşlı ve sakat geminin teknesini top ateşine tutmuş gibi durmadan dövüyordu. Görüş mesafesi şimdi çok daha iyiydi, yağmur hafiflemiş ve rüzgârın hızı da yaklaşık on ya da on beş mile kadar düşmüştü. Pitt önce kasırga boyunca baygın kaldığını sandı, ama durumu hemen anladı, Titanik şu anda kasırga gözünün tam ortasında, yani sakin bir bölgesindeydi ve birkaç dakika sonra kasırganın arka bölgesinin etkisine girecek ve yine korkunç, dev dalgaların arasında kalacaktı.

Uzanıp ön camdan sarktı ve Titanik'in güvertesine atladı. Geminin sıırılsıklam güvertesine ayak basmanın ona dünyanın en güzel kadını kollarını alıyormuşçasına bir zevk verebileceğini asla düşünemezdi.

Ama burası hangi güverteydi? Parmaklığa yaslanıp döndü ve yukarıya baktı. Yukardaki güvertenin küpeşesi kopmuş ve helikopterin küçük bir parçası da oraya takılı kalmıştı. O halde şu anda durduğu yer D Gezinti Güvertesi olmalıydı. Tekrar eğildi ve aşağıya bakınca helikopterin o berbat durumunu anladı.

Helikopter denize doğru yuvarlanırken, iniş kızakları gezinti güvertesinin kenarlarındaki çıkıntılara takılmış ve koca makine geminin bordasına yapışıp başaşağı bir vaziyette oraya asılıp kalmıştı. Dev dalgalar onu gemi bordasına daha da fazla yapıştırmış olmalıydı.

Pitt, hayatını bu mucizenin kurtardığını anlamıştı. Şimdi orada fazla kalamazdı, kasırga bir süre sonra etkisini gösterecekti. Güvertede ayakta durmakta güçlük çekiyordu ve o anda Titanik'in sancak tarafına doğru tekrar yatmaya başladığını fark etti. Ama bunun derecesini kestiremiyordu.

Sancak tarafında yaklaşık iki yüz metre mesafede bulunan başka bir geminin ışıklarını ancak o zaman fark etti. Yağmur tekrar şiddetlenmişti ve o geminin nasıl bir şey olduğunu anlayamamıştı. Acaba römorkörlerden biri olabilir miydi? Belki de Juneau dönmüştü. Ama ışıklarını gördüğü geminin, düşündüklerinden hiçbiri olmadığını çabuk anladı. Birkaç saniye sonra çakan şimşegin aydınlığında gördüğü kubbe, ancak Mikhail Kurkov'un radar anteni olabilirdi.

Merdivenden çıkıp Filika Güvertesi'ne geldiğinde nefes nefeseydi ve sıırılsıklam olmuştu. Helikopter pistine gitti ve bağlantı halatlarını inceledi. Naylon ipleri inceledikten sonra kalktı ve uğuldayan rüzgârla sağanak yağmurun altında sendeleyerek yürüyüp karanlığa karıştı.

* * *

Titanik'in birinci mevki yemek salonu, şatafatlı bir tavanın altında çok büyük bir alana yayılmıştı. Salonun bittiği yerde loş bir alan uzanıyordu. Hâlâ yerinde duran birkaç renkli pencere camına,

Ruslar'ın silah namluları altında sessizce duran Amerikalılar'ın yorgun ifadeli yüzleri yansıdı.

Spencer da onların yanına getirilmişti ve şaşkınlığı gözlerinden belli oluyordu.

"Pitt ve Woodson öldüler ha? Buna inanamıyorum." Drummer şiş dudaklarını güçlkle oynatarak, "İnanmalısın dostum," diye mırıldandı. "Şuradaki sadist piçlerden biri Woodson'u bıçaklayarak öldürdü."

Bunu duyan Prevlov omuzlarını silkti, "Bunda arkadaşınızın da suçu var ama," dedi. Düşünceli bir ifadeyle, korkmuş kadına ve onun önünde duran, bazıları yaralı dokuz adama bakıyordu. Dev dalgalarla sarsılan Titanik'in içinde ayakta durmak ve dengelerini korumak için çaba gösteren Amerikalılar'ın durumundan zevk alır gibi bir hali vardı. "Bakın Spencer," diye konuştu. "Bana kalırsa adamlarınız pompaları eskisi gibi çalıştırmıyorlar, içeriye giren sulan yeterince boşaltmadıkları takdirde, kapitalizmin lüks bir örneği olan bu geminin batacağını herhalde biliyorsunuzdur, değil mi?"

Spencer omuzlarını silkti, "Batarsa batsın," diye homurdandı. Hiç olmazsa sen ve şu komünist domuzlar da bizlerle birlikte dibi boylarsınız."

Prevlov, "Yoo, bunun için hiç umutlanmayın, böyle acil bir durumda bizi kurtaracak olan Mikhail Kurkov yakınımızda duruyor," dedi. Altın tabakasını çıkarıp bir sigara çıkardı ve, "Biliyor musunuz?" diye devam etti. "Mantıklı bir adam başına gelenleri kabul eder ve görevini gerektiği gibi yapar."

"Bu gemiyi ele geçirmemeniz için her şeyi yapacağımızı bilmelisin sen de."

Sandecker de öfkeli gözlerle ona baktı ve kendinden emin bir tavırla, "Pis işlerinizi bize asla yaptıramayacaksınız," diye bağırdı.

Prevlov hiç kızmıyormuş gibi, sakin görünüyordu. "Siz öyle sanıyorsunuz belki ama," diyerek sırtıttı, "Ben gerekli işbirliğini yakında sağlayacağım." Döndü ve adamlarından birine Rusça bir şeyler söyledi. Rus askeri başını sallayarak Dana'nın yanına gitti ve genç kadını kolundan çekip portatif lambalardan birinin altına getirdi.

Sandecker ve adamları hep birden ileriye doğru atılmak istediler, ama suratlarına çevrili namluların biraz daha aşağıya indiğini görünce durdular. Gözlerinden kin ve nefret fişkırıyor, hiçbir şey yapamamanın acısıyla kıvranıyorlardı.

Sandecker, "Eğer o kadına bir şey olursa cezasını sen çekersin," diye haykırdı.

Prevlov, "Yapmayın Amiral," diyerek güldü. "Ben kadınlara tecavüz eden bir manyak olamam, değil mi? Bu hanıma tecavüz gibi bir şeyle sizleri korkutmak için akılsız olmak lazım. Amerikalı erkeklerin kadınları korumak için her şeyi yapacaklarını biliyorum. Hayır hayır, böyle bir şeye girişeceğimi asla düşünmeyin. Zulüm ve işkence ikna yöntemi olarak çok vahşice gelir bana. Ama aşağılama... Hakaret..." Durdu ve gülerek onlara baktı. "Evet aşağılama yöntemi, adamlarınızın tekrar gayretle çalışmalarını sağlamak için iyi bir yol."

Bunları söyledikten sonra, kendisine korkulu gözlerle bakan Dana'ya döndü, "Evet Bayan Seagram," diye devam etti. "Lütfen şimdi elbiselerinizi çıkarır mısınız? Sakın itiraza kalkmayın, olur mu? Her şeyi çıkarın."

Sandecker, "Ne ucuz bir numara!" diye homurdandı. "Bunu yapamazsın."

"Bu bir numara değil Amiral. Bay Spencer ve adamlarına doğru dürüst çalışmaları için gerekli

emri verinceye kadar, bu hanımı yavaş yavaş soyacağız."

Gunn, "Hayır!" diye bağırdı. "Bunu sakın yapma Dana!"

Prevlov, "Lütfen şamata yapmayalım beyler," diyerek elini kaldırdı. "Gerekirse adamlarımdan biri onu zorla soyabilir."

Dana'nın gözlerinde garip, âdeta karşısındakilere kafa tuttuğunu gösteren parıltılar belirmişti. Onlardan artık korkmadığını göstermek ister gibiydi. Bir an düşündü ve sonra ağır hareketlerle önce ceketini, arkasından tulumunu çıkardı. Biraz durdu ve başını kaldırıp yarı karanlık salonda karşısındakilere baktıktan sonra, iç çamaşırlarını da çıkarıp yarı karanlık salonda çıtırçıtır kaldı.

Sandecker önce ne yapacağını bilemiyormuş gibi başını başka yöne çevirdi, sonra arkasını dönüp salonun karanlık tarafına bakmaya başladı. Diğerleri de onu izlemiş ve Dana'ya arkalarını dönmüşlerdi. Şimdi hepsi karanlığa bakıyorlardı.

Prevlov buz gibi bir sesle, "Hepinizin ona bakmasını istiyorum," diye konuştu. "Davranışınız çok asil ve cesurca ama tamamen yararsız. Hepiniz hemen bu tarafa döneceksiniz baylar, küçük gösterimiz daha yeni başlıyor..."

"Yeter artık! Bu sersemce, şovenist saçmalığınız fazla uzadı, kesin artık bakalım!"

Dana'nın bağırarak söylediklerini duyan herkes, sanki bir kuklacı tarafından yönetilen kuklalarmış gibi aynı anda başlarını çevirip baktılar. Genç kadın orada, karşılarında, bacaklarını iki yana açıp ellerini kalçalarına dayamış, göğüsleri ilerde, gözleri çakmak çakmak parlayarak bakıyordu. Başındaki sargıyla, bir cesaret örneği gibi, harika bir görünüşü vardı.

"Gösteri ücretsiz çocuklar, istediğiniz kadar bakabilirsiniz. Benimki gibi başka kadın vücutları da görmüş ve dokunmuş olmalısınız. Ne var bunda, neden utanıyorsunuz?" Sustu ve gözlerinde zekâ parıltılarıyla onlara bakarak gülmeye başladı. Prevlov'un şovunu çalmış ve başrolü onun elinden almıştı.

Prevlov dişlerini sıkıp kısıp gözlerle bir süre Dana'ya baktı ve sonra, "Harika bir gösteri Bayan Seagram," diyerek sırtıttı. "Gerçekten de mükemmel bir gösteri. Ama Batı çöküşünün tipik simgesi olan bu tür gösteriler beni pek eğlendirmiyor, inanın bana."

Dana gülerek, "İnsanoğlunun ağaçlardan yere inmesinden bu yana sizin gibi salaklar gelmemiştir yeryüzüne. Eğer insan olsaydınız bu tür saçmalıkları zaten yapmazdınız bayım," dedi.

Prevlov'un suratı kireç gibi bembeyaz oldu, "Bu kadarı da fazla!" diye bağırdı. Öfkesine her zaman hâkim olmakla övünen Prevlov, şimdi kontrolünü kaybettiği için kızgındı.

Dana vücudunu iyice gerdi ve sonra, "Ne oldu İvan?" diyerek güldü. "Kaslı, sırtlarında yük taşıyan kaba Rus kadınlarına alışıktı olduğundan benden hoşlanmadın galiba ha? Özgürlükler Ülkesi'nden gelen bir kadının senin zavallı taktiklerinle alay etmesine dayanamadın galiba, öyle mi?"

"Benim dayanamadığım, senin gibi bir kadının adice davranışları ve sözleri sadece. Bizim kadınlarımız kaldırım yosmaları gibi davranmazlar."

Dana sırtarak, "Allah belanı versin!" dedi. Prevlov bu arada bazı şeyleri de gözden kaçırmıyordu. Giordino ve Spencer'ın bir anlık bakışmalarını, Sturgis'in yumruklarını sıkıldığını ve Drummer'ın da başını hafifçe yana eğdiğini hemen fark etmişti. Dana'nın, konuşurken yavaş yavaş Amerikalılardan uzaklaşarak Rus askerlerinin gerisine doğru kaydığının da farkındaydı. Kadının performansı çok

iyiydi doğrusu. Rus askerlerinin başları, Dana'nın ağır hareketiyle yavaş yavaş dönmeye ve ellerindeki silahların namluları da düşmeye başlamıştı. Fakat Prevlov'un bağırarak verdiği Rusça emirle bir anda toparlanıp eski pozisyonlarını aldılar ve silahlarını tekrar doğrulttular.

Prevlov hafifçe eğilerek Dana'yı selamladı, "Kutlarım sizi Bayan Seagram," dedi. "Rolünüzü çok iyi oynadınız ve neredeyse başarıyordunuz. Çok iyi bir kandırmacaydı doğrusu."

Prevlov bunları söylerken, kendi zekâsını da ortaya koymaktan zevk alıyormuş gibiydi. Çok zeki olduğunu ve onların oyunlarını hemen anladığını göstermekten mutluydu.

Gözleri parlayarak Dana'ya baktı. Genç kadın hâlâ gülüyordu, ama üşüdüğü belliydi, titremeye başlamıştı. Dana, birden kendini toparladı ve tekrar o eski, kendinden emin tavrını takındı.

"Kandırmacayla neyi kastettiğini anlamadım doğrusu. Ne demek istiyorsun sen?"

Prevlov içini çekti, "Tabii anlamamışsındır canım," dedi. Sustu ve ona bir süre daha baktıktan sonra askerlerden birine bir şey söyledi. Asker başını salladı, bir bıçak çıkardı ve Dana'ya doğru yürüdü.

Dana'nın yüzünde ani bir korku ifadesi belirdi ve genç kadın sapsarı kesildi. "Ne yapmak istiyorsun sen?" diye sordu.

Prevlov normal bir şey söylüyormuş gibi, "Ona, senin sol göğsünü kesmesini söyledim," dedi ve sırtıttı.

Spencer ağzı bir karış açık, şaşkın şaşkın bakıyordu. Bir anda gözlerini Sandecker'e çevirdi ve bakışlarıyla ona sakın olmasını işaret etti.

Sandecker, "Allahın belası hergele!" diye bağırdı. "Bunu yapamazsın! İşkenceden hoşlanmadığını söylerken de yalan söylüyordun, değil mi?"

"Hayır yalan söylemiyordum, bu tür işlerden gerçekten nefret ederim. Ama inatçılığınız bana başka çıkar yol bırakmıyor Amiral."

Sandecker iki adım öne çıktı, "Bunu yapmadan önce beni öldürmen gerekir," dedi.

O sırada askerlerden biri makineli tüfeğinin namlusunu hızla Amiral'in sırtına vurdu ve Sandecker acıyla bağıırıp dizlerinin üzerine düştü. Güçlkle nefes alıyordu.

Dana dişlerini sıktı ve ellerini yumruk yapıp göğsüne götürdü, öfkeden kıpkırmızı olmuştu. Elinden geleni yapmış ama başaramamıştı ve şimdi ne yapacağını bilemiyordu. O güzel kahverengi gözlerinde korku, nefret ve kin birbirine karışmıştı. Ama, askerlerden birinin şaşkınlıkla yanındaki bir yere baktığını gördü ve o anda bir el Dana'nın omzuna yapışıp onu geriye doğru itti. Pitt, herkesin şaşkın bakışları altında birden ortaya çıkıvermiş ve yakışıklı bir aktör gibi ışıkların altına durmuştu.

* * *

Pitt, dev dalgaların her şeyi mahvettiği bir cehennemden çıkıp gelivermiş gibi, orada öylece, hareketsiz duruyordu. Baştan aşağı sıırılsıklamdı, siyah saçları kan içindeki alnına yapışmıştı ve yüzünde şeytani bir gülümseme vardı. Lambaların ışığında, üzerinden damlayıp yerde minik gölcükler yapan sular, garip pırıltılar oluşturmaktaydı.

Prevlov'un yüzü balmumu bir maske gibi olmuştu. Sakin bir şekilde altın tabakasını çıkarıp bir sigara yaktı ve derin bir nefes çekti.

"İsmin ne senin? Acaba Dirk Pitt olabilir mi, ne dersin?"

"Evet, nüfus cüzdanımda öyle yazıyor."

"Çok dayanıklı bir adam olmalısın Bay Pitt. Biz senin öldüğünü sanıyorduk."

"Bu da gemicilerin dedikodularına inanmamak gerektiğini gösteriyor işte."

Pitt sırtındaki ıslak ceketini çıkardı ve yavaşça Dana'nın omuzlarına koydu. "Özür dilerim canım, şu anda bundan fazlasını yapamıyorum." Birden Prevllov'a dönerek, "Buna itirazın var mı?" diye sordu.

Prevllov başını salladı. Pitt'in kimseye aldırmayan davranışları onu biraz şaşırtmış gibiydi. Bir elmas yontucusunun bir taşı incelemesi gibi, tüm dikkatini, gözlerine yönelterek bir süre baktı, ama o yeşil gözlerin içinde bir şey göremedi.

Askerlerden biri Prevllov'un işaretini üzerine Pitt'in yanına gitti. "Sadece bir güvenlik araması Bay Pitt. İtirazın var mı?"

Pitt, "Hayır," deyip ellerini havaya kaldırdı. Asker ellerini Pitt'in üzerinde gezdirip arama yaptı ve sonra geriye çekildi.

Prevllov, "Demek silah taşımıyorsun," dedi. "Akıllılık etmişsin. Gerçi senin çok zeki bir adam olduğunu duymuştum. Dosyada senin hakkında epey bilgi vardı ve müthiş başarılarından söz ediliyordu. Seninle düşman olmadığımız bir ortamda tanışmayı isterdim doğrusu."

Pitt, "Kusura bakma, ben sana aynı şekilde kompliman yapamayacağım," diyerek gülümsedi, "Senin gibi bir haşaratla dost olmayı da hiçbir zaman düşünmem zaten."

Prevllov birden kendini kaybetti, iki adımda Pitt'in yanına gitti ve elinin tersiyle ona müthiş bir tokat attı.

Pitt bir adım gerileyip orada durdu. Ağzının kenarından kan süzülüyordu, ama yüzündeki o alaycı gülümseme hâlâ kaybolmamıştı. Başını salladı ve, "Vay canına!" dedi. "Şu bizim ünlü Andre Prevllov en sonunda kontrolünü kaybetti ha!"

Prevllov birden şaşırdı ve ona doğru eğilip, "İsmimi biliyorsun demek, öyle mi?" diye mırıldandı.

Pitt omuzlarını silkti, "Her şey karşılıklı," dedi. "Sen benim hakkımda ne kadar biliyorsan, ben de senin hakkında o kadar çok şey biliyorum tabii."

Prevllov, "Bana söylenenden daha zeki olduğun belli," diye konuştu. "Kimliğimi bildiğin için seni kutlarım. Ama bana blöf yapmaya da kalkma sakın, ismimden başka bir şey bildiğini sanmıyorum."

"Sen öyle san. İstersen sizin yöreden bir hikâye anlatayım, ne dersin?"

Prevllov elini kaldırdı, "Hikâye dinleyecek zamanım yok," dedi ve elinde bıçak olan askere işaret etti. "Şimdi Amirali, pompa ekibinin daha iyi çalışması konusunda ikna etme işimize dönelim. Amiral Sandecker onlara emir verirse çok sevineceğim."

Uzun boylu ve yüzü hâlâ maskeli asker, tekrar Dana'ya doğru ilerledi. Elindeki bıçağın ucu parlıyordu ve Dana'nın sol göğsüne on santim kadar yaklaşmıştı. Genç kadın, Pitt'in ceketine sıkı sıkı sarılmış, korkulu gözlerle, donmuş gibi bıçağın ucuna bakıyordu.

Pitt, "Hikâye dinlemekten hoşlanmadığına üzüldüm," diyerek gülümsedi. "Halbuki bu hikâye seni yakından ilgilendiriyordu ve seveceğinden emindim. Bu hikâye, Gümüş ve Altın kod adlı iki

serserinin hikayesiydi."

Prevlov birden sendeler gibi oldu ve başıyla askere durmasını işaret etti. "Pekâlâ Bay Pitt, ilgimi çektin. Anlatacaklarımı dinlemek için sana beş dakika veriyorum."

Pitt, "Merak etme fazla uzun değil zaten," diye konuştu. Elini kaldırıp kanlı gözünü hafifçe ovaladı ve, "Bir zamanlar iki Kanadalı mühendis varmış," diye devam etti. "Bu adamlar casusluğun iyi para getiren bir yan iş olduğunu öğrenmişler ve tüm yeteneklerini kullanıp Amerikalılar'ın okyanus bilgilerini çalarak Ruslar'a satmaya başlamışlar. Gümüş ve Altın çok iyi para kazanır olmuşlar. Son iki yıl içinde Ruslar, NUMA'nın tüm proje ve çalışmalarını en ince ayrıntılarına kadar böylelikle öğrenmişler. Bir süre sonra, Titanik'in deniz dibinden çıkarılması söz konusu olduğunda, Sovyet Donanması'nın Dış İstihbarat Teşkilatı, yani senin çalıştığın yer Prevlov, bir şeyler sezmiş. Size Amerika'nın en geliştirilmiş derin deniz kurtarma teknikleri konusunda bilgi verebilecek bu iki adamınız onların arasındaymış. Aslında önemli bir konu daha varmış, ama o zaman sen bile bunun farkında değilmişsin."

Pitt hikâyesine devam etti. "Gümüş ve Altın kod adlı ajanlarınız batık geminin çıkarılmasıyla ilgili çalışmalar konusunda size akıllıca bir yöntemle bilgi gönderiyorlardı. Bunun için, aküyle çalışan ve su altında sonar benzeri ses dalgaları yayan bir cihaz kullanıyorlardı. Capricorn'un sonar operatörü bana bundan bahsettiğinde durumu tahmin etmem gerekirdi, ama ben de yanıldım ve bu sesin, Titanik'teki kopuk bir metal parçasının bir yere çarpmasıyla oluştuğunu sandım. Birinin mors alfabesiyle mesaj gönderebileceğini hiç düşünemedim tabii. O şifreli mesajları dinleyip çözmek aklımıza bile gelmedi. Halbuki o mesajlar Mikhail Kurkov isimli geminizin bir telsizcisi tarafından hidrofonlarla alınıyordu."

Pitt sustu ve çevresine bakındı. Orada bulunanların hepsi de büyük bir dikkatle onu dinliyorlardı. "Henry Munk'ın kötü bir zamanlamayla tuvalet ihtiyacı duyması işleri karıştırdı" diye sürdürdü hikâyesini. "Munk tuvaletten dönerken, Sappho II'nin içinden gelen sesi duyup araştırdı ve ajanlarımızdan birini iş başında yakaladı. Adamınız belki de onu kandırmak istedi ama başaramadı, çünkü Munk bir alet uzmanıydı. Haberleşme aletini görür görmez tanıdı ve tabii kafasına Woodson'un fotoğraf sehпасıyla vurularak susturuldu. Adamınız güç durumda kalmıştı ve cinayetine kaza süsü vermek için Munk'ın başını tutup alternatör kutusunun kapağına vurdu. Ama biz bunu yutmadık. Doktor Bailey Munk'ın ensesindeki çürüğü görmüştü. Ama cinayeti kimin işlediği konusunda hiçbir ipucu yoktu ve bu nedenle, yeterli kanıtları buluncaya kadar hiçbir şey yapmamaya karar verdim. Daha sonra denizaltıya girdim ve bir araştırma yapıp, hafifçe eğilmiş üçlü fotoğraf sehпасının bir bacağını buldum. Sizin akıllı casusunuz, bizimle alay etmek ister gibi hem sehpayı, hem de mesaj yolladığı aleti Munk'ın dolabına saklamıştı. Karşımda profesyonel bir ajan olduğunu anlamıştım tabii, bu nedenle bulduklarımıza hiç dokunmadım ve oldukları yerde bıraktım, çünkü üzerlerinde parmak izi bulunmayacağını çok iyi biliyordum. Ajanınızın bir süre bekleyip tekrar Mikhail Kurkov'la temasa geçeceğine emindim ve böylece beklemeye geçtim."

Prevlov, "Güzel bir hikâye," diyerek gülümsedi. "Ama elinizde kesin kanıt yok, değil mi?"

Pitt garip, kuşku uyandıran bir gülümsemeyle onun yüzüne baktı, "Kanıtı eleme yöntemiyle buldum," diye cevap verdi. "Katilin, denizaltıda bulunan ve o sırada uyumaları gereken ikinci ekipten biri olduğu belliydi. Bir süre sonra bu üç kişinin görev programlarında değişiklik yaptım, onları birkaç günde bir değiştiriyor ve ikisi suüstü gemide görevliken üçüncüsünü denizaltıyla dalışa gönderiyordum. İşte böylece, sonar operatörümüz olaydan sonraki ilk sualtı mors mesajını

yakaladığında katilin kimliği de meydana çıkmış oldu."

Spencer dayanamadı, "Kim o Pitt?" diye sordu. "Burada on kişiyiz, içimizden biri mi o namussuz?"

Pitt bir süre Prevlov'un gözlerine baktı ve sonra birden dönüp lambanın altında duran bitkin adamlardan birini başıyla işaret etti.

"Seni buradan marşlarla gönderemeyeceğim ve sadece gemi bordasına vuran dalgaların sesleriyle yolcu edebileceğim Drummer, ama yine de bizlere son bir sahne selamı verebilirsin herhalde değil mi? Bu aynı zamanda elektrikli sandalyeden önceki son selamın da olacaktır."

Gunn büyük bir şaşkınlıkla, "Ben Drummer mı?" diye bağırdı, "İnanamıyorum. Woodson'un katiline saldıran ve yaralanan bu adam mı? İmkânsız bu!"

Pitt, "Hepsi numaraydı," diye devam etti. "Kimliğinin şimdilik gizli kalmasını istiyorlardı. Hepimiz ortadan kaldırılıncaya kadar onu eskisi gibi gizli tutacaklardı, çünkü gemiyi ele geçirmek için harekete geçmemiz halinde durumu Prevlov'a haber verecek birinin hâlâ içimizde bulunması gerekiyordu."

Giordino, "Beni de kandırdı hergele," diye homurdandı. "Kurtarma operasyonu sırasında iki kişinin yapabileceği işleri tek başına yapıyor, kendini öldürürcesine çalışıyordu."

Pitt, "Hah, öyle mi sanıyorsun?" diyerek güldü. "Evet hep çalışır görünüyor, terliyor ve yağlara bulanıyordu ama, onun tam olarak bir işi bitirdiğini gördün mü acaba?"

Gunn, "Ama nasıl olur?" diye mırıldandı. "Ben bu adamın gece-gündüz demeden çalıştığını, diğerlerini de kontrol edip gemiyi sürekli gözetim altında tuttuğunu sanıyordum."

"Hepiniz yanılmışsınız işte. Evet o, gemiyi gözetim altında tutar gibi sürekli dolaşıyordu, ama aslında portatif bir asetilen lambasıyla geminin ambarlarında delikler açıyor ve içeriye su dolduruyordu."

Spencer, "İşte buna gerçekten inanmam," dedi. "Ruslar gemiyi ele geçirmek istediklerine göre bunu neden yapsın ve gemiyi sabote etsin ki?"

Pitt, "Titanik'i çekme operasyonunu geciktirmek için," diye yanıt verdi. "Zamanlama çok önemliydi. Ruslar gemiye ancak kasırganın gözüne girdiğimizde, yani rüzgâr ve dalgaların azaldığı bir dönemde çıkabilirlerdi. Biz bunu da düşünemedik. Römorkörlerin gemiyi hiçbir sorun çıkmadan yedeğe alıp çekmeleri halinde kasırganın gözünü otuz mil mesafeyle kaçıracaktık. Ama Drummer'ın gayretleriyle artış gösteren gemi yatışı nedeniyle Titanik'i yedeğe alma çalışmalarında bazı sorunlar çıktı. Kablonun kopuşundan önce koca gemi sağa sola gidip römorkörlerin sürat düşürmelerine neden oldu. Prevlov ve boğaz kesen katillerinin gemiye kolayca çıkmaları da, Drummer'ın başarılı sabotaj girişimlerinin sonucu işte."

Artık hepsi gerçeği kavramışlardı. Aslında hiçbiri de Drummer'ın pompalarda çalıştığını ve gerçekten bir işte gayret gösterdiğini görmemişlerdi. Adam sürekli olarak yalnız dolaşmış, çalışır görünmüş ve sık sık da, engeller nedeniyle geminin her yanına gidememekten şikâyet etmişti. Hepsi gözlerini Drummer'a dikmiş, uzaydan gelmiş bir yaratığa bakar gibi bakıyorlar ve onun, kendisini korumak için bir şeyler söylemesini, Pitt'in anlattıklarını inkâr etmesini bekliyorlardı.

Ama Drummer hiçbir şeyi inkâr etmedi ve kendisini de korumadı, yüzünde önce bir can sıkıntısı ifadesi belirdi, ama birkaç saniyede kayboldu. Adamdaki ani değişimi görmek hepsini şaşırtmıştı.

Yorgun ve yarı kapalı gözler birden kaybolmuş, yerine canlı ve parıldayan gözler gelmişti. Vücudunun o yorgun hali de kaybolmuştu, Drummer, birden dipdiri ve neredeyse aristokratik görünüşlü bir adam halini almıştı.

Kendinden emin bir tavırla Pitt'e baktı, "Birinci sınıf bir casusun bile gurur duyacağı kadar zeki ve sezgileri güçlü bir adamsın, kutlarım seni Pitt," diye konuştu. "Ama ne yazık ki durumu asıl değiştiren şeyleri bulmayı başaramadın. "

Pitt, "Şuna bir bakar mısınız?" diyerek güldü. "Eski dostumuzun aksanı bile değişti."

Drummer, "Ama hepinizi kandırmayı da başardım, değil mi?" dedi.

"Başardığın sadece bu değil Drummer. O pis mesleğini icra ederken sırları çalmayı ve arkadaşlarını öldürmeyi de öğrendin."

Drummer, "Ne yaparsın, bunlar da mesleğin gerektirdiği işler," diyerek omuzlarını silkti. Bunları söylerken eski arkadaşlarının arasından ayrılmış ve Prevlov'un yanına gitmişti.

"Söylesene sen hangisisin? Gümüş mü yoksa Altın mı?"

Drummer, "Artık bunun önemi yok ama söyleyeyim," dedi. "Benim kod adım Altın."

"O halde kardeşin de Gümüş oluyor, değil mi?"

Drummer'ın o kendinden emin ifadesi birden kaybolmuştu, "Bunu da mı biliyorsun?" diye sordu. Şaşırmıştı ve gözlerini açmış Pitt'e bakıyordu.

Pitt, "Senin kim olduğunu tahmin ettikten sonra bulgularımı, pek güçlü olmasalar da FBI'a gönderdim. Prevlov ve Sovyet Donanma İstihbaratı'ndaki arkadaşların, sizin kimliklerinizi gizlemek için epey uğraşmışlar doğrusu, onları takdir ettim. Sizin hakkınızda bir sürü yanıltıcı hikâye uydurup ortalığa salmışlar ve izinizi yok etmişler. Ama FBI, sizin kusursuzca düzenlenmiş adli sicil kayıtlarınızdan ve sahte belgelerinizden yola çıkıp sonunda bir şeyler buldu ve izinizi, ikiz kardeşinle onar dakika arayla doğduğunuz Halifax, Nova Scotia'ya kadar sürdü."

Spencer, "Aman Tanrım!" diye mırıldandı. "Bir de ikizi mi var bunun?"

"Evet, ama birbirlerine benzemiyorlar."

Spencer, "Demek ikizlerden birini buldun ve diğerini de meydana çıkardın, öyle mi?" diyerek Pitt'in yüzüne baktı, "İşin bayağı kolaylaşmış."

"Pek öyle sayılmaz aslında. Drummer ve kardeşi çok zeki insanlar. Onların aynı şeylerden hoşlanıp aynı şeylerden nefret ettiklerini, aynı yerde aynı tarzda yaşadıklarını ve hep birlikte olduklarını düşünerek hata etmişim. Ama Gümüş ve Altın, işin özüne inmemem için birbirlerine ters düşen roller oynadılar. Drummer herkesle dost geçinen, sıcakkanlı bir adamdı ve yalnız yaşıyordu. Bir çıkmaza girmiştim. FBI, kurtarma ekibindeki herkesi araştırdı, ama Drummer'ın kardeşi olabilecek birine rastlayamadı. Sonra bir olay bize yardımcı oldu ve çözümü kolaylaştırdı."

Gunn gözlerini Drummer'a dikip, "Deep Fathom kazası, değil mi?" dedi. "Ama Drummer'ın o denizaltıyla bir ilgisi yoktu ki, o Sappho II'nin mürettebatındandı."

"Aslında büyük bir ilgisi vardı. Çünkü kardeşi Deep Fathom'daydı."

Drummer, "Bunu nasıl tahmin ettin peki?" diye sordu.

"İkizler arasında garip, kimsenin anlayamadığı bir bağ vardır. Aynı şekilde düşünür, aynı şeyleri hissederler. Birbirinizle hiç ilgilenmiyormuş gibi yaşıyordunuz ama, birinizin ölümüne yakın olması diğerini de müthiş etkilemişti tabii. Sen de aynen kardeşin gibi o derin karanlık sularda bir denizaltıda kısılı kalmış gibi, acı çekiyordun."

Gunn, "Evet, şimdi anlıyorum," diye araya girdi. "Onların orada olmalarına hepimiz çok üzülüyorduk kuşkusuz, ama Drummer çıldırarak gibi olmuştu."

"Yine eleme yöntemine yöneldim. Bu kez karşımda Chavez, Kiel ve Merker vardı tabii. Chavez Meksika kökenliydi ve bunu görmemek için kör olmam gerekirdi. Kiel de Drummer'dan sekiz yaş küçüktü ve geriye sadece Sam Merker kalıyordu."

Spencer, kendi kendine konuşur gibi, "Allah kahretsin!" diye mırıldandı, "Bu adamlara bunca zamandır nasıl kandık biz?"

Pitt, "Ruslar'ın en iyi ajanlarından ikisiyle karşı karşıyaydık ve bizi kandırmaları zor olmadı," diyerek gülümsedi. "Haa Spencer, sen biraz önce on kişi olduğumuzu söyledin, ama yanlış saydın galiba, aslında on bir kişiyiz. Şuradaki Karın Deşen Jack'ı unuttun." Bunu söylerken, elinde bıçak hâlâ Dana'nın önünde duran yüzü maskeli Rus askerini gösteriyordu. "Hadi suratındaki şu pis maskeyi çıkar da bize katıl artık Merker."

Rus askeri sandıkları adam, başından şapkasını çıkardı ve yüzünün alt kısmını saklayan boyun atkısını çözüp aldı.

Giordino, "Woodson'u bıçaklayan orospu çocuğu demek buydu!" diye homurdandı.

Merker sakın bir sesle, "Woodson'un ilk hatası beni tanıması oldu," dedi. "Orada kalsaydı yine yaşayabilirdi, ama bana saldırması ölümüne neden oldu."

"Woodson senin arkadaşındı ahlaksız hergele!"

"Casusluk mesleğinde arkadaşlığa yer yoktur."

Sandecker, "Demek Gümüş ve Altın sizlerdiniz ha?" diye söylendi. "Merker ve Drummer. Her ikinize de güvendim ve sizler NUMA'nın bütün sırlarını bunlara sattınız ve hepimize ihanet ettiniz. Bizi iki yıldır satıyorsunuz. Ne karşılığında? Sadece birkaç pis dolara."

Merker bıçağını kınına sokarken, "Pek de öyle birkaç pis dolar sayılmaz Amiral," diyerek sırıttı. "Beni ve kardeşimi uzun yıllar rahatça yaşatacak kadar para kazandık."

Gunn, "Peki buraya nasıl geldi bu herif?" diye sordu. "Merker Capricorn'un revirinde, Doktor Bailey'nin gözetiminde yatmıyor muydu?"

Pitt ıslak bir mendili başındaki yaraya götürürken, "Sturgis'in helikopterine saklandı," dedi.

Sturgis, "Hayır bu mümkün değil!" diye bağırdı. "Ben kargo kapağını açarken sen de oradaydın ya Pitt. İçerde Bayan Seagram'dan başka kimse yoktu, sen de gördün."

"Ama Merker aslında oradaydı. Dr. Bailey'yi atlatıp revirden kaçtıktan sonra kardeşi Drummer'ın kamarasına gitti, üzerine temiz bir şeyler giydi ve ayaklarına da o kovboy çizmelerini geçirdi. Sonra helikoptere gizlice bindi, şişme kurtarma botunu atıp onun örtüsü altına gizlendi. Biraz sonra Dana makyaj çantasını aramak için geldi ve arama sırasında örtünün altından çizmeleri gördü. Bu herif de onun başına vurup bayılttı, Dana'yı bir muşambaya sarıp oraya bıraktı ve arka tarafa geçip gizlendi."

"Yani biz Bayan Seagram'ı bulduğumuzda o hâlâ kargo kompartmanındaydı, öyle mi?"

"Hayır, o zaman gitmişti. Hatırlarsan, sen kargo kapağının şalterini kaldırdıktan sonra bir süre içerde bir hareket olup olmadığını anlamak için dinledik. Hiçbir şey duyamamıştık, çünkü Merker, kapağı açan elektrik motorunun sesinden yararlandı ve kontrol kabine sıvıydı. Biz kargo kompartmanına girerken de kokpit merdiveninden aşağıya indi ve karanlıktan istifade ederek kayboldu."

Sturgis, "Peki ama rotor pallerine çekiç fırlatmanın ne anlamı var? Bunu neden yaptı sanki?"

Merker, "Capricorn'dan yolcu ve kargo getirmemiştin," diye konuştu. "Kargo kapısını açmadan tekrar geriye dönebilirdin. Kargo kompartmanında kısılıp kalmıştım, helikopterin orada kalması gerekiyordu."

Pitt, "Karanlıkta oradan ayrıldıktan sonra yolunu bulmak için Drummer'ın sana verdiği gemi planından yararlandın, değil mi?" diye devam etti. "Önce kardeşinin portatif kesici ekipmanını buldun ve Başçavuş Bascom'la adamları spor salonunda dinlenirlerken çekme kablosunun tellerini yavaş yavaş yakarak kabloyu kopardın. Sonra da helikopterin bağlantı iplerini kestin ve içinde ben olduğum halde gemiden denize doğru yuvarlandığını görünce de pek mutlu oldun herhalde, değil mi?"

Merker, "Ne yalan söyleyeyim," dedi. "Bir taşla iki kuş vurmuştum. Ama tabii..."

Merker'in konuşması, aşağıdaki güvertelerden birinden gelen bir hafif makineli tüfek sesiyle kesildi. Prevlov omuzlarını silkti ve Sandecker'e baktı. Sonra, ağızlığındaki sigara izmaritini yere atıp ezdi ve, "Galiba aşağıdaki adamlarınız mesele çıkarıyorlar," dedi. "Zaten yeteri kadar da konuştuk. Fırtına birkaç saate kadar hafifleyecek ve Mikhail Kurkov, Titanik'i yedeğe alıp çekmek için pozisyon alacak. Amiral Sandecker, lütfen adamlarınıza söyleyin pompaları iyi çalıştırsınlar. Drummer size deldiği yerleri gösterecek, adamlarınız oraları hemen kapatsınlar ve su sızıntılarını önlesinler."

Sandecker öfke dolu bir sesle, "Yani yine işkence oyununa mı dönüyoruz?" dedi.

Prevlov kararlı bir tavırla, "Artık oyun istemiyorum Amiral," dedi. Döndü ve daha önce Amiral'i namıyla dürtüp yere düşüren kısa boylu tıknaz askere bir şeyler söyledi. Sonra, "Bu askerin ismi Buski ve alayının en iyi nişancısıdır. İngilizce'yi de biraz anlar, sayıları bilir," dedi. Bunları söyledikten sonra askere döndü ve, "Buski," diye devam etti. "Şimdi saymaya başlayacağım, beşe geldiğim zaman Bayan Seagram'ın sağ koluna bir kurşun sıkacaksın. On dediğimde sol kola, on beş'te dize ateş edeceksin ve bunu, Amiral dediğimizi yapıncaya kadar sürdüreceğiz, tamam mı?"

Pitt, "İşinizi iyi planlıyorsunuz," diye konuştu, "İstedikleriniz olduktan sonra bizleri de öldürüp denize atıvereceksiniz, değil mi? Sonra da helikopterle gemiden ayrıldığımızı ve helikopterin de denize düştüğünü söyleyip dünyayı kandıracaksınız. Drummer ve Merker gibi iki de güvenilir tanığınız olacak tabii. Onlar da, denizde boğulmak üzereyken yardımsever Ruslar tarafından nasıl kurtarılıp bakıldıklarını herkese yemin ederek anlatacaklardır, bundan eminim."

Prevlov, bıkkın bir sesle, "Artık konuşmanın hiçbir yararı yok," dedi, "Hadi Buski!"

Buski silahı kaldırdı ve Dana'nın koluna nişan aldı.

Pitt, "Beni şaşırtıyorsun Prevlov," dedi. "Drummer ve Merker'in kod adlarını nasıl öğrendiğimi ya da kimliklerini öğrenir öğrenmez onları neden yakalamadığımı hiç mi merak etmiyorsun yani? Senin ismini nasıl öğrendiğimi bile sormadın."

"Aslında merak ediyorum tabii, ama artık önemi yok bunların. Durumu hiçbir şey değiştiremez. Sana ve arkadaşlarına hiç kimse ya da hiçbir şey yardım edemez. Ne CIA, ne de Amerikan Donanması yardıma gelebilir. Artık konuşmak yok, tamam mı?"

Prevlov, Buski'ye döndü, "Bir," diyerek saymaya başladı.

"Albay Prevlov dört dediğinde sen öleceksin Buski."

Buski hiçbir şey anlamamış gibi baktı ve kımlıdamadı.

"İki."

"Dinle beni Prevlov. Titanik'i ele geçirme planınızı biliyorduk. Amiral Sandecker ve ben, bunu kırk sekiz saattir biliyoruz."

Prevlov başını salladı. "Son blöfünü de kullandın... Üç."

Pitt omuzlarını silkti, "Akacak kanların sorumlusu sen olacaksın Prevlov," dedi.

"Dört."

Aynı anda kulakları sağır edici bir silah sesi duyuldu ve Buski, ne olduğunu bile anlamadan, alınının tam ortasına yediği bir kurşunla sırtüstü, bacakları iki yana açılarak Prevlov'un ayakları dibine düştü.

Dana korkunç bir çığlıkla, yere doğru savrulduğunu hissetti. Pitt koca vücudunu, onu korumak amacıyla Dana'nın üzerine atmış ve yere düşürüp ona kalkan görevi yapmaya çalışmıştı. Giordino da aynı şeyi Sandecker'e yaptı ve üzerine atladı. Onu yere yıkıp üzerine kapandı. Diğerleri de olanları anlamış ve bir saniye bile beklemeden savunma pozisyonlarını almışlardı. Herkes bir yana kaçarken, Drummer ve Merker, birbirlerine görünmez bir iple bağlıymış gibi aynı anda yere düştüler.

Salonun uzak köşelerinden silah sesleri duyulmaya devam ederken, Rus askerleri de toparlanmışlar ve hafif makineli tüfeklerini salonun ilersindeki karanlık bölümlere doğrultup ateş açmışlardı. Ama boş yere atış yaptıkları belliydi. Askerlerden biri isabet aldı ve yüzüstü yere düşüp hareketsiz kaldı. İkincisi, ensesine yediği merminin etkisiyle silahını havaya fırlatıp bağırarak yere düşerken, bir diğeri yavaşça dizlerinin üzerine çöktü ve göğsündeki iki kurşun yarasına bakarak yere kapaklandı.

Şimdi Prevlov o cehennemın tam ortasında yalnız başına kalmıştı. Önce yerde yatan askerlere ve sonra da Pitt'e baktı. Yüzünde yenilgiyi ve ölümü kabullendiğini gösteren bir ifade vardı. Pitt'i başıyla selamladı ve tabancasını çekip rasgele çılgın gibi ateş etmeye başladı. Mermisi bitince tabancasını indirdi ve öldürücü mermi yağmurunun gelmesini bekledi. Ama kimse ona ateş etmiyordu. Silah sesleri birden kesilivermişti. O zaman neler olduğunu anladı. Onu öldürmek istemiyorlardı.

Bu bir tuzaktı ve o da küçük, masum bir çocuk gibi bu tuzağın tam ortasına rahatça yürüyerek gelmişti. Ruhunun derinliklerinden yükselen bir ses, aynı ismi tekrarlayıp duruyordu.

Marganin... Marganin... Marganin...

* * *

Fok balıkları, perde ayaklı ve yumuşak kürklü etobur deniz memelileri olarak tanımlanırlar. Ama Prevlov ve yere yıkılan muhafızlarının çevresinde hayalet gibi ortaya çıkıveren fokların bunlarla pek ilişkisi yoktu. ABD Donanması'nın SEAL (fok balığı) ismi verilen ve kara, hava ve deniz kuvvetlerinden seçilen elemanlardan oluşan olağanüstü savaş gücüne sahip birliği, denizaltı

savaşlarından, gerilla ve orman savaşlarına kadar her türlü savaş eğitimini almış seçme bir ekipti.

Beş kişiydiler. Üzerlerine sıkı sıkı yapışan siyah kauçuk dalgıç giysileri, başlıklar ve yumuşak çizmeler giymişlerdi. Suratlarındaki siyah boyalardan, yüzlerinin şekli belli olmuyor ve başlarındaki siyah kauçuk başlıklarla yüzlerini ayırt etmek zorlaşıyordu. Dördünün elinde, dipçikleri katlanabilen M-24 otomatik tüfek, beşincisindeyse korkunç görünümlü ve çift namlulu bir Stoner silah vardı. SEAL'lerden biri diğerlerinden ayrıldı ve Dana'yla Pitt'in yanlarına gelip onların yerden kalkmalarına yardımcı oldu.

Dana, "Aman Tanrım!" diyerek inledi. "Bu çürükler en azından bir ay geçmez." Birkaç saniye kadar, Pitt'in omuzlarına koyduğu ceketin açıldığından habersiz olarak vücudunu ovaladı ve sonra, yerde yatan cesetleri gördü. "Allah kahretsin... Allah kahretsin böyle işi," diye söylendi.

Pitt, hafifçe gülümsedi ve, "Hanımefendinin kurtulduğunu artık söyleyebiliriz," dedi. Kalkmalarına yardım eden bir SEAL'in elini sıktı ve sonra, Giordino'nun omzuna dayanmış, ayakta sallanan Sandecker'e döndü.

"Amiral Sandecker, size kurtarıcımız ABD Donanması SEAL ekibinden Teğmen Fergus'u tanıtayım."

Sandecker teğmenin sert selamını başını eğip gülümseyerek karşıladı ve Giordino'nun omzunu bırakıp sırtını dikleştirdi.

"Geminin komutası şu anda kimde Teğmen?"

"Yanılmıyorsam sizde efendim..."

Fergus'un sözleri bitmeden, geminin alt katlarından bir yerlerden yine silah sesleri geldi.

Teğmen Fergus, "İçlerinden bazıları inatçılık ediyor galiba," diyerek gülümsedi. "Ama gemi artık temizlendi Amiralim. Bunu size garanti ederim efendim."

"Peki ya pompa ekibi?"

"Hepsi kurtarıldılar ve işlerinin başına döndüler."

"Birliğinde kaç kişi var Teğmen?"

"İki savaş ünitesi Amiralim. Yani ben dahil on kişiyiz."

Sandecker kaşlarını kaldırdı ve şaşkın bir ifadeyle ona baktı. "Sadece on kişi, ha?"

"Bu tür saldırı operasyonlarında aslında sadece bir savaş ünitesi kullanırız, ama Amiral Kemper garanti olsun diye iki ekip almamı istedi efendim."

Sandecker, "Ben ayrıldığımdan beri Donanma'da epey değişiklik ve gelişmeler olmuş," diye mırıldandı.

Pitt, "Kayıp var mı Teğmen?" diye sordu.

"Beş dakika öncesine kadar, iki adamım hafif yaralandı ve biri de ortada yok."

Kendini toparlayıp şaşkınlıktan kurtulan Merker, düştüğü yerden doğruldu ve, "Nerden geldiniz siz?" diye sordu. "Çevrede hiç gemi yoktu ve uçak da görülmedi. Nasıl..."

Fergus konuşmak için izin ister gibi Pitt'e baktı. Pitt başını evet anlamında salladı. "Eski

arkadaşımıza hayatın gerçeklerinden bahsedebilirsin Teğmen," diyerek gülümsedi. "Ölüm hücrelerinde idamını beklerken senin cevapların üzerinde uzun uzun düşünecek zaman bulacaktır nasıl olsa."

Fergus, "Buraya zor koşullar altında, yani on beş metre suyun altından ve bir nükleer denizaltının torpido tüplerinden çıkarak geldik," diye cevap verdi. "Deniz biraz fazla dalgalı olduğundan adamlarımdan birini kaybettim. Öyle sanıyorum ki, Bay Pitt tarafından aşağıya atılan ip merdivenden tırmanırken azgın bir dalga gelip onu geminin bordasına vurdu."

Spencer, "Sizin gemiye çıkışınızı kimsenin görmemiş olması garip," diye mırıldandı.

Pitt, "Hiç de garip değil," diye konuştu. "Siz spor salonunda toplanmış ve kızarak beni beklerken, ben Teğmen Fergus ve adamlarının arkadaki kargo güvertesinden çıkmalarına yardım ettim ve onları alarak C Güvertesi'ndeki şef kamarot kamarasına götürüp sakladım."

Spencer başını iki yana salladı, "Hepimizi iyi kandırdın doğrusu," dedi.

"Fakat Ruslar da yanılttılar bizi. Onların fırtına geçinceye kadar gelmeyeceklerini düşünüyorduk. Kasırganın gözünden geçtiğimiz sırada gemiye çıkmaları iyi bir plandı doğrusu. SEAL ekibinin gemide olduğunu sadece ben, Amiral ve Giordino biliyorduk. Bizlerden biri Teğmen Fergus'a haber vermeseydi SEAL ekibi ne zaman saldırıya geçeceğini bilemeyecekti tabii."

Amiral, "Bir ara iyice umutsuzluğa kapılmadım değil," diye konuştu. "Ben ve Giordino, Prevlov'un elinde esirdik ve Pitt'in de öldüğünü sanıyorduk."

Pitt, "Beni bir mucize kurtardı," dedi. "Helikopter denize yuvarlanırken Gezinti Güvertesi'nin kenarlarına takılıp kalmasaydı şimdi karanlık suların dibinde ölü bir balık gibi yatıyor olacaktım."

Fergus, "Bay Pitt saklandığımız kamaraya geldiğinde berbat bir durumdaydı," diye konuştu. "Çok güçlü ve cesur bir adam olduğunu kabul etmeliyiz. Her yanı sular içindeydi ve başında koca bir yara vardı, ama yine de kamarada kalmayı reddetti ve bu yüzen müzede bizi buraya getirmek, rehberlik etmek için ısrar etti."

Dana gözlerini Pitt'e dikmiş, garip bir ifadeyle bakıyordu. "Ortaya çıkmadan önce o karanlık köşede ne kadar kaldın?" diye sordu.

Pitt hınzırca bir sırıtışla ona baktı. "Sen soyunmaya başlamadan bir dakika kadar önce gelmiştim oraya."

Dana birden öfkeden kıpkırmızı oldu, "Seni piç kurusu!" diye söylendi. "Demek orada öylece durdun ve herkesin önünde soyunmamı bekledin, öyle mi? Bu kadar erkeğin karşısında küçük düşürülmeme hiç aldırmadın ha?"

"Özür dilerim canım, ama bunu isteyerek yapmadım tabii. Amaca ulaşmak için seni de kullanmak zorundaydım. Spor salonunda Woodson'un cesedini ve parçalanmış telsiz cihazını görünce Ruslar'ın gemiyi ele geçirdiklerini anlamıştım. Ruslar'ın aşağıda kazan dairesinde pompa ekibini yakaladıklarını düşünerek, Fergus ve adamlarını önce oraya indirdim. Pompalar kimin kontrolündeyse gemi de onun kontrolündeydi, bu yüzden onlara öncelik vermek zorundaydım tabii. SEAL ekibine engel olmamak için yanıma onlardan sadece bir kişiyi aldım ve koca gemide sizleri aramaya başladım. Bir süre sonra yemek salonundan gelen sesleri duyduk ve yanımdaki SEAL askerini aşağıya, diğerlerine haber vermesi için gönderdim."

Dana, "Demek soyunmamı bunun için engellemedin, öyle mi?" diye sordu.

"Tamamen öyle canım. Fergus ve adamlarının gelmesi için her şeyi hazırlamam ve zaman kazanmam gerekiyordu. Onun için son saniyeye kadar ortaya çıkmadım işte."

Sandecker, "Evet ama bu davranışın kötü sonuç da verebilirdi," dedi. "Ama neyse ki sonradan durumu düzelttin."

Pitt, "Amiralim, senin sert görünüşünün altında çok yumuşak bir kalbe sahip olduğunu biliyorum," diye devam etti. "Sözgelimi, yaşlı kadınlara karşıdan karşıya geçmeleri için yardım eder, sokaktaki kedileri, köpekleri beslersin. Ama bütün yumuşaklığına rağmen kolay kolay da boyun eğmezsin ve burada da sonuna kadar mücadele edeceğinden emindim..." Sustu ve Dana'yı kendine çekip, onun omuzlarına attığı ceketinin cebinden koca bir silah çıkardı. "İkinci oyun benim sigortamdı," diye devam etti. "Bu silahı bana Fergus verdi. Buna Stoner silahı diyorlar ve iğne gibi minik okçuklar atıyor. Bununla, sırası geldiğinde, Prevlov ve adamlarının yarısını bir atışta safdışı edebilirdim."

Dana üzgün bir ses tonuyla, "Ben de ceketi omuzlarıma koyduğunda senin çok kibar, centilmen bir adam olduğunu sanmıştım," diye söylendi. "Demek üzerini aradıklarında silah bulunmasın diye ceketi omuzlarıma koydun, öyle mi?"

Pitt birkaç saniye bocaladı ve tereddüt etti, sonra, "Şey..." diye kekeleydi. "Ama, senin o halinin de adamları şaşkına çevirdiğini kabul etmelisin."

Başçavuş Bascom dayanamadı, "Özür dilerim efendim, bir şey sorabilir miyim?" dedi. "Bu eski ve paslı gemi Ruslar'ı neden bu kadar ilgilendiriyor acaba?"

Spencer, "Ben de aynı şeyi sormak istiyorum" dedi. "Bunun nedeni nedir?"

Pitt omuzlarını silkti, "Artık bunu gizlememize gerek kalmadı," diye cevap verdi. "Ruslar'ın ilgilendikleri şey bu gemi değil, Titanik'le birlikte 1912 yılında sulara gömülen bizanyum adlı çok nadir bulunan bir element. Bu elementin yardımıyla geliştirilecek yeni bir savunma sistemi kıtalararası balistik füzeleri etkisiz hale getirecekmiş."

Başçavuş Bascom, bıçkın bahriyelilere yaraşır bir ıslık çaldı ve sonra, "Vay canına!" dedi. "Yani şimdi bu şey hâlâ geminin ambarında mı duruyor demek istiyorsunuz efendim?"

"Evet, tonlarca demirin, çelik yığınının altında, ama hâlâ orada duruyor işte."

"Onu görece kadar yaşamayacaksın Pitt. Hiçbiriniz... Aslında hiçbirimiz yaşamayacağız. Titanik sabahleyin tamamiyle tahrip edilecek." Bunları söyleyen Prevlov'un sesinde öfkeden çok hoşnut bir ifade var gibiydi. "Sizler bu gibi durumları hiç düşünmedik mi sanıyorsunuz? Başarısız olabileceğimizi de düşünüp gerekli tüm önlemleri almış bulunuyoruz baylar. Bizanyumu biz ele geçiremezsek, sizler de ele geçiremeyeceksiniz."

Pitt sanki şaşırılmış gibi ona baktı, "Beyaz atlı yoldaş süvarilerinin gelip seni kurtaracağını sanıyorsan çok beklersin Prevlov," diye konuştu. "Çok iyi bir deneme yaptın ama bize karşı başarılı olamayacağını baştan itibaren düşünmeliydin. Her şeyi düşünmüşsün ama, yine de atlamışsın işte. Bu durumda artık pes etmen gerekir, kazanacağın hiçbir şeyin kalmadığını görmelisin artık, değil mi?"

Prevlov, inatçı bir tavırla, "Bizanyum Rus halkına aittir," diye homurdandı. "Hükümetiniz tarafından bizim topraklarımızdan çalındı. Aslında hırsız olan biz değil sizsiniz."

"Orası biraz tartışmalı dostum. Bu tarihi bir eser ya da ulusal bir hazine olsaydı hükümetimiz onu size hemen teslim ederdi, inan bana. Ama bu madde stratejik bir savunma sisteminin temel bir parçası

olduğunda durum tamamen değişir. Rollerimizi ters çevirseydik, yani bizim yerimizde siz olsaydınız, siz de bizim yaptığımızı yapar, onu vermezsiniz."

"Bu durumda onun ortadan kaldırılması gerekir."

"Yanlış düşünüyorsun. Bu, insanları öldüren değil, onların hayatta kalmasını sağlayan bir sistem. Onun için korunmalı ve ülke savunmasında kullanılmalıdır."

"Senin bu filozofça konuşma tarzın güzel de, aynı zamanda liderlerimizin söylediklerini de doğruluyor. Bizi yenmeniz imkânsız. Çok yakın bir gelecekte sizin şu çok kıymetli demokrasi denemeniz de eski Yunan Senatosu gibi çökecektir. Komünizm öğrencilerinin ilerde ibretle okuyacakları bir ders olacaktır sadece."

"Konuş, konuş ve iyice içini dök Yoldaş. Sizin dünyayı yönetmeniz için çok daha fazla çalışmanız gerekir, bilmem anlatabiliyor muyum?"

Prevlov kindar ve düşmanca bir gülümsemeyle, "Sen önce tarihini oku," dedi. "Yüzyıllar boyunca barbar diye aşağılanan milletler, sonunda her zaman galip gelmişlerdir."

SEAL komandoları Prevlov, Merker ve Drummer'ı üst kamaralardan birine hapsedmek üzere büyük merdivene doğru götürürlerken Pitt sadece gülümsemekle yetindi.

Ama bu gülümsemesi içten değildi, Prevlov'un haklı olduğunu biliyordu. Sonunda hep barbarlar kazanırdı.

Southby

Haziran 1988

Amanda Kasırgası artık gücünü yitirmek üzereydi. Ama üç buçuk gün içinde okyanusun üç bin mil genişliğindeki bir bölümünde yaptığı yıkıcı tahribat hiç kuşkusuz uzun süre hatırlanacaktı. Fakat tam olarak yok olmadan önce son bir hamleyle doğuya kayıp, Newfoundland'in Avalon Yarımadası'nı vurdu ve Cape Race'le Pouch Cove arasındaki kıyı şeridini etkilemeye başladı.

Kentleri, kasabaları, birbiri ardına boşanan sağanaklar yüzünden sel basmaya başladı. Bazı küçük kıyı köyleri, sellerle gelen çamur deryasına kapılarak denize kaydılar. Balıkçı tekneleri azgın dalgaların darbeleriyle kıyılara vurup paramparça oldu. St. John kentinin cadde ve sokakları sel sularından geçilemez hale gelirken, binaların damları savrulup uçtu. Kurtarma ekipleri gelinceye kadar kentte elektrik ve su günlerce kesik kaldı ve güçlkle bulunabilen gıda maddelerinin sağlanması için özel ekipler oluşturuldu.

Kayıtlarda şimdiye kadar böyle şiddetli ve öldürücü bir kasırga görülmemiştir. Kimse maddi hasarın hesabını yapmaya cesaret edemezken, bazıları, hasarın 250 milyon dolardan aşağı olmayacağını söylüyorlardı. Newfoundland balıkçı filosu hemen tamamıyla tahrip olmuş, işe yaramaz hale gelmişti ve sadece bu tahribatın yaklaşık 155 milyon dolar olduğu söylenmekteydi. Kasırgada ölenlerin sayısının 300 ile 325 arasında olduğu tahmin ediliyordu.

Dr. Ryan Prescott cuma sabahı erken saatlerde NUMA Kasırga Merkezi'nin ana bürosunda yalnız başına oturuyordu. Amanda Kasırgası yapacağını yapmış, yeteri kadar insan öldürüp büyük zararlar verdikten sonra St. Lawrence Körfezi üzerinde dağılma aşamasına girmişti. Savaş sona ermişti, meteoroloji uzmanlarının bundan sonra yapabilecekleri hiçbir şey kalmamıştı. Yetmiş iki saat süreyle kasırgayı çılgınlar gibi izledikten ve gereken uyarıları yaptıktan sonra bitkin halde evlerine, yataklarına gitmişlerdi.

Prescott, yorgunluktan kapanan ve kıpkırmızı olmuş gözlerle, üzerlerinde bir sürü meteoroloji haritası, data kâğıtları, krokiler, bilgisayar çıktıları ve yarısı boş kahve fincanları olan masalara baktı. Yerler meteoroloji uzmanları tarafından bilinen işaretlerle dolu kâğıtlarla örtülmüştü. Bir ara başını kaldırıp duvardaki büyük meteoroloji haritasına baktı ve içinden kasırgaya küfretti. Kasırganın, hiç beklenmeyen bir şekilde birden doğuya sapması hepsini şaşırtmıştı. Mantıkdışı bir yön değiştirmişti bu, kasırga tarihinde böyle bir şeye rastlanmıyordu. Daha önce böyle garip bir kasırga görülmemişti.

Kasırga yön değiştireceğine dair en ufak bir ipucu verseydi, hiç kuşkusuz Newfoundland halkını daha önce uyarabilir, kayıp ve hasarları en aza indirebilirlerdi. En azından yüz elli kişinin ölmesine engel olabilirlerdi. Hava tahmininde kullanılan aletlerin birçoğu kasırganın kurbanı olup ellerinden çıkmamış olsaydı, şu anda yüz elli kadar erkek, kadın ve çocuk daha hayatta olacaktı.

Prescott ayağa kalktı ve duvardaki koca haritaya son kez baktı. Biraz sonra binadaki temizlik ekibi gelecek ve Amanda Kasırgası'na ait ortada ne varsa kaldırıp atacaktı. Daha sonra oraya başka bir meteoroloji haritası asılacak ve işler yeniden başlayacaktı. Birden haritanın üzerinde gözüne bir şey ilişti ve daha dikkatli baktı. Bu, bir X işaretiydi ve yanında da 'Titanik' yazıyordu.

Washington'daki NUMA Merkezi'nden gelen son raporda, iki donanma römorkörünün Titanik'i kasırganın içinden çekip çıkarmak için çabaladıkları belirtiliyordu. Aldıkları son haber buydu ve son yirmi dört saattir Titanik'ten bir haber alınmamıştı

Prescott masanın üzerinden içinde soğumuş kahve olan bir bardak aldı ve onu havaya kaldırıp, "Sana içiyorum Titanik," diye mırıldandı. "Umarım Amanda'ya kafa tutmuş ve onu alt etmeyi başarmışsındır."

Tatsız kahveyi başına dikip içti ve yüzünü buruşturdu. Sonra bardağı masaya bıraktı, sabahın nemli ve serin havasına çıkmak üzere kapıya doğru yürüdü.

* * *

Sabah olduğunda Titanik hâlâ yüzüyordu. Aslında bu halde bir gemi enkazının hâlâ su üstünde kalmayı başarmış olmasının bir nedeni ya da mantığı yoktu. Dağılıp bölgeyi terk eden fırtınanın arkasından kendini dalgalara kaptırmış, yanlamasına ve sallanarak, amaçsız bir şekilde sürüklenip duruyordu.

Ringin iplerine yaslanmış, müthiş bir dayak yerken iyice sersemlemiş bir boksör gibi sallanıyor, on metre yüksekliğindeki dalgalarla birlikte yükseliyor ve sonra da sulara gömülüp güvertelerini tuzlu sularla dolduruyordu.

Titanik'i dürbünüyle izleyen Albay Parotkin'e göre, gemi kaderine terk edilmiş görünüyordu. Yaşlı teknenin paslı borda levhalarının bu kadar güçlü dalgalara nasıl dayandığını anlamak zordu. Yerlerinden atmış perçinler ve bordadaki sayısız deliklere bakılırsa gemi her yanından su alıyor olmalıydı. Ama Albay Parotkin hiç kuşkusuz, yorgun kurtarma ekibini, SEAL'leri ve geminin su kesimi altında delikleri kapatıp onu yüzdürmek için uğraşan insanları göremiyordu.

Mikhail Kurkov'un dış etkenlere karşı çok dayanıklı olan köprü-üstünün güvenceli ortamında Albay Parotkin, Titanik'in geceleyin nasıl olup da batmadığına şaşıyordu. Geminin pruvası normalden altı metre daha fazla suya gömülmüştü, sancak tarafa da yaklaşık otuz derece yatışı vardı, ama hâlâ direniyor ve yüzüyordu.

Dürbünü gözlerinden çekmeden, "Albay Prevlov'dan haber var mı?" diye sordu.

Biraz ilerde duran ikinci kaptan, "Henüz bir şey yok efendim," diye cevap verdi.

Parotkin, "Bana kalırsa korktuğum başıma geldi," diye söylendi. "Prevlov'un gemiye hâkim olduğunu gösteren en küçük bir işaret göremiyorum orada."

İkinci kaptan eliyle bir noktayı gösterip, "İşte orada efendim," dedi. "Arka direğin kırık dip kısmında sallanan şey bir Rus flamasına benziyor."

Parotkin yardımcısının gösterdiği yere dürbünle baktı, "Ne yazık ki flamadaki yıldız kırmızı değil, beyaz," dedi. "Bana öyle geliyor ki, gemiye çıkma işini iptal etmemiz gerekiyor."

"Yoldaş Prevlov belki de durumu rapor edecek zaman bulamamıştır."

Parotkin yumruğunu önündeki konsola hırsla indirerek, "Zamanımız kalmadı," diye söylendi. "Allah kahretsin seni Prevlov! Bir de kalkmış bana, 'Umarım son çareye başvurmak durumunda kalmayız,' gibilerden bir şeyler söylüyordu. O yine benden şanslı. Belki de öldü ve kurtuldu. Şimdi Titanikle beraber içindekileri de ortadan kaldırma sorumluluğu bana kaldı işte."

İkinci kaptanın yüzü bembeyaz oldu. "Başka çaremi yok mu efendim?"

Parotkin başını iki yana salladı. "Emir kesin. Gemiye Amerikalılar'a terk etmektense ortadan kaldırmamız emredildi."

Parotkin cebinden bir mendil çıkarıp gözlerini sildi. "Nükleer füze rampası hazırlansın, atış pozisyonu için rota, Titanik'in on mil kuzeyi, hemen gereken emirleri ver."

İkinci kaptan uzunca bir süre, ifadesiz bir yüzle Parotkin'e baktı. Sonra hiçbir şey söylemeden telsiz telefona gitti ve dümenciye on beş derece kuzeye dönmesini söyledi.

Otuz dakika sonra her şey hazırды. Parotkin radar operatörünün arkasında duruyor ve Mikhail Kurkov atış pozisyonunda dalgalarla boğuşuyordu. Parotkin, "Radarda bir şey var mı?" diye sordu.

"Sekiz jet uçağı var efendim, yüz yirmi mil batıda ve hızla yaklaşıyorlar."

"Gemi de var mı?"

"Yirmi bir mil güneybatıda iki-dört-beş kerterizde iki küçük gemi görülüyor."

İkinci kaptan, "Bunlar geriye dönen römorkörler olabilir," dedi.

Parotkin başını salladı. "Beni kaygılandıran uçaklar. On dakika içinde üzerimizde olacaklardır. Nükleer başlık yerleştirildi mi?"

"Evet efendim."

"O halde geriye sayma başlasın."

İkinci kaptan emri verdi ve sonra ikisi de dışarı, köprüüstü sancak kanadına çıkarak ön kargo kapağının açılışını ve sekiz metre boyundaki Stoski satıhtan-satıha füzesinin gökyüzüne doğru dikilişini izlemeye başladılar.

Birkaç saniye sonra hoparlörde füze operatörünün sesi duyuldu. "Atışa bir dakika."

Parotkin dürbününü uzaklarda güçlkle seçilen Titanik'e çevirdi. Geminin silueti ufuktaki gri bulutların önünde hafifçe seçilebiliyordu. Albay titrediğini hissetti. Üzerine bir durgunluk gelmişti ve gözleri sanki görmeden bakıyor gibiydi. Ölünceye kadar tüm dünya denizcileri tarafından, Titanik'i ikinci ve son kez denizin dibine gönderen kaptan olarak nefretle anılacağını biliyordu. Put kesilmiş, hiç kıvıldamadan füzenin fırlatılmasını ve ardından da Titanik'in büyük bir gürültüyle parçalanıp dağılarak batmasını bekliyordu. Füzenin rampadan fırlatılmasına çok az kalmıştı ve saniyeler sayılıyordu. O anda arkasında bir ayak sesi duydu ve başını çevirince telsizcinin koşarak kendisine yaklaştığını gördü.

Telsizci, "Komutanım!" diye bağırdı. "Bir Amerikan denizaltısından acil mesaj var!"

İnterkomdan, "Fırlatmaya otuz saniye!" diyen bir ses duyuldu.

Mesajı Parotkin'e uzatan telsiz operatörünün gözlerinde panik okunuyordu. Mesaj şöyleydi:

ABD DRAGONFISH'TEN SSCB MİKHAİL KURKOV'A. TİTANİK GEMİ ENKAZI AMERİKAN DONANMASININ KORUMASI ALTINDADIR. TARAFINIZDAN GİRİŞİLECEK HERHANGİ BİR DÜŞMANCA DAVRANIŞ VEYA SALDIRI, ANINDA KARŞILIĞINI GÖRECEKTİR

ABD DRAGONFISH KAPTANI

Füze operatörünün hoparlördeki sesi, "On saniye ve geri sayım," dedi. "Yedi... altı..."

Parotkin başını kaldırdı ve sevinçli bir haber almış gibi hafifçe gülümsedi. Yüzünde mutlu bir ifade belirmişti sanki.

"...Beş... Dört... Üç..."

Parotkin birden, "Atış iptal edildi!" diye bağırdı. "Geri sayımı durdurun!"

Yüzü ter içinde kalmış olan ikinci kaptan, "Geri sayımı durdurun!" diyerek emir tekrarı yaptı. "Atış iptal, tekrarlıyorum, atış iptal! Füze yuvasına girsin."

Parotkin gülerek, "Çok iyi," diye mırıldandı. "Verilen emre uymuş sayılmam ama, sanırım Sovyet donanma komutanlığı da meseleyi benim gibi görecektir. Mikhail Kurkov ne de olsa tipinin en iyi gemisi. Şu anda belki de ölmüş olan bir adamın saçma bir emri yüzünden bu güzel gemiyi kaybetmek yazık olurdu, değil mi?"

İkinci kaptan da güldü, "Haklısınız Komutanım," dedi. "Ayrıca komutanlarımız, mükemmel denen hedef bulma ve izleme sistemlerimize rağmen burnumuzun dibine kadar sokulan bir yabancı denizaltıyı fark etmediğimiz ve sistemlerimizin hiç de sanıldığı kadar mükemmel olmadığını da öğreneceklerdir. Amerikalılar'ın sualtı hedefe yaklaşma yöntemleri oldukça geliştirilmiş olmalı."

"Amerikalılar da bizim okyanus araştırma gemilerimizde gizli füzeler taşıdığımızı öğrenmekten memnun olacaklardır."

"Evet komutanım, yeni emriniz?"

Parotkin tekrar tüpünün içine girmiş olan Stoski füzesine baktı ve, "Üsse dönüyoruz," dedi. "Üs rotasına girelim." Döndü ve Titanik'in bulunduğu yöne baktı. Prevlov ve adamlarına ne olduğunu merak ediyordu. Acaba olanları öğrenebilecek miydi?

Gökyüzündeki gri bulutların rengi beyaza dönüşmeye ve rüzgârın hızı da düşmeye başlamıştı. Bir ara nereden çıktığı belli olmayan bir martı Sovyet gemisinin üzerinde birkaç tur attı ve sonra Titanik'e doğru kanat çırparak uzaklaştı.

* * *

Spencer, "İşimiz tamam," derken o kadar alçak sesle konuşmuştu ki, Pitt onun ne dediğini anlamadı, "Ne dedin? Tekrarla," diyerek yüzüne baktı.

Spencer dudağını sarkıtıp, "İşimiz tamam, bitti," diye tekrarladı. Yüzü yağ ve pislik içindeydi. "Artık başa çıkamıyoruz. Drummer'ın açtığı deliklerin çoğunu kapattık ama, azgın dalgalar gemiyi öylesine dövmüşler ki, her taraf çatlak içinde ve kötü şekilde su alıyoruz. Pompalar artık yetmiyor."

Pitt, "Römorkörler dönünceye kadar onu su üstünde tutmak zorundayız," diye konuştu. "Onların pompaları da bizi takviye ederse, tüm delikler kapatılıncaya kadar suları boşaltmayı başarabiliriz sanıyorum."

"Bu geminin saatler önce batmamış olması bir mucize."

Pitt, "Bana ne kadar zaman kazandırabilirsin?" diye sordu.

Spencer başını eğip ayak bileklerine kadar gelmiş olan sulara baktı. "Pompaların motorları hâlâ çalışıyor, ama kısa bir süre sonra yakıtları bitecek ve duracaklar. Ancak bir, en fazla bir buçuk saat

daha çalışırlar sanıyorum."

"Peki yeterince yakıt bulabilsek ne yapabilirsin?"

Spencer bir süre düşündü ve sonra, "Yardım gelmeden onu öğleye kadar su üstünde tutabilirim sanıyorum."

"Yaklaşık olarak ne kadar yakıt gerekiyor?"

"İki yüz galon olsa yeter."

Giordino, menhol merdivenden hızla kayarak inip 4. Numaralı kazan dairesinin suyla dolu zeminindeki suya çarparken ikisi de başlarını kaldırıp ona baktılar.

Giordino asık bir suratla, "Gel de sinirlenme," diye homurdandı. "Geminin üzerinde sekiz uçak dolanıp duruyor; altısı donanma savaş uçağı, ikisi de radar/keşif. Onlara güç durumda olduğumuzu anlatmak için yapmadığım kalmadı ama heriflerin her geçişte el ve kanat sallayıp selam göndermekten başka bir şey yaptıkları yok."

Pitt onun haline üzülmüş gibi, "Onlarla pandomim oynamaktan vazgeçsen iyi edersin dostum," diyerek güldü.

Giordino, "Öyleyse ne yapmam gerektiğini söyler misin bana? Saatte dört yüz mil hızla tepemizden geçen bu adamlara yardıma ihtiyacımız olduğunu nasıl anlatacağız?" diyerek onun yüzüne baktı.

Pitt çenesini kaşıyordu ve, "Bir yolu olmalı bunun tabii," dedi.

Giordino, alaycı bir tonla, "Var tabii," diyerek güldü. "Benzin istasyonunu arar ve yardıma ihtiyacımız olduğunu söyleriz, onlar da hemen gelirler."

Bunu duyan Pitt ve Spencer birbirlerine baktılar. Aynı fikir ikisine de aynı anda gelmişti sanki.

Spencer, "Harika bir fikir," diye bağırdı. "Harika!"

Pitt mutlu bir gülümsemeye, "Biz servis istasyonuna gidemediğimize göre servis istasyonu bize gelir," dedi.

Giordino onların tavır ve konuşmalarından hiçbir şey anlamamıştı. "Galiba yorgunluktan ne yaptığınızı, ne söylediğinizi bilmiyorsunuz siz," diye homurdandı. "Telefonu nereden bulacaksınız peki? Telsiz yerine ne kullanacaksınız acaba? Ruslar bizim telsizi paramparça ettiler, helikopterin telsizi sıırıslıkla oldu, çalışmaz durumda ve Prevlov'un telsiz cihazı da silahlı çatışma sırasında iki kurşunla parçalandı." Durdu ve sonra, "Bir kutu boya ve koca bir fırça olmadan onlara mesaj veremeyiz," diye ekledi.

Spencer alaycı bir ses tonuyla, "İşte senin sorunun da bu," dedi. "Gözünün önündeki şeyi, hep uzaklarda ararsın."

Pitt eğildi, yan tarafta alet yığınının içinde duran bir balyozu aldı, "İşte bu alet işimizi görür," diyerek balyozu Titanik'in borda plakalarından birine vurdu. Kazan dairesinden yankılanan gürültü, kulaklarını tıkamalarına neden olmuştu.

Spencer, "Bunu anlamazlar," diyerek kazanın borularından birine yaslandı.

Pitt balyozu geminin bordasına vurmaya sürdürüyordu. "Buna orman telgrafi denir dostum. Kongo'da her zaman işe yaramıştır."

"Giordino belki de haklı. Yorgunluktan ne yapacağımızı şaşırdık galiba."

Pitt, Spencer'in söylediğini duymamış gibi balyozla geminin çelik borda levhasına vurmaya devam ediyordu. Bir süre sonra durdu ve balyozun sapını daha sıkıca kavradı. Sonra nefes nefese, "Dua edelim de yerlilerden biri kulağını toprağa dayamış olsun," diye espri yaptı. Diğerleri gülerken o, balyozu Titanik'in bordasına vurmaya sürdürüyordu.

* * *

Dragonfish isimli denizaltının vardiyasındaki iki sonar operatöründen pasif dinleme sistemiyle çalışan ikincisi, önündeki kontrol paneline doğru eğilmiş, başı hafifçe yana eğik, tüm dikkatiyle kulaklıklarına gelen garip sesleri anlamaya çalışıyordu. Bir süre sonra, hiçbir şey anlamamış gibi kulaklığını çıkardı ve arkasında duran muhabere subayına uzattı.

"Garip bir ses var efendim. Önce çekiçkafalı köpekbalığı sandım. Onlar böyle, bir yere vurup garip sesler çıkarırlar. Fakat bu ses daha çok metal sesine benziyor."

Muhabere subayı kulaklığı alıp bir tanesini kulağına bastırdı. Sonra şaşkın gözlerle sonarcıya baktı, "Bu bir S.O.S.'e benziyor," dedi. "Sanki birileri yardım istiyor."

"Evet efendim, bana da öyle geldi. Sanki birisi bir geminin bordasına yardım sinyali göndermek için sürekli vuruyor gibi."

"Ne taraftan geliyor bu?"

Sonar operatörü, denizaltının burnundaki sonarları çalıştıran minik yönlendirme dümenini çevirdi ve önündeki panele baktı. "Temas noktası üç-sıfır-yedi derece, kuzeybatıda iki bin yarda. Bu gemi Titanik'ten başkası olamaz efendim. Mikhail Kurkov gittikten sonra bölgede ondan başka gemi kalmadı."

Muhabere subayı kulaklığı sonar operatörüne geri verdi, sonar kompartmanından ayrıлып, dönen bir merdivenden kuleye çıktı. Yakasında binbaşı rütbesi bulunan orta boylu, yuvarlak yüzlü ve bıyıkları kırlaşmış komutanın yanına yaklaştı ve, "Titanik S.O.S. sinyali gönderiyor efendim," dedi.

"Emin misin?"

"Eminiz efendim, temas noktası onu gösteriyor. Emriniz nedir? Cevap verelim mi?"

Denizaltı komutanı bir süre düşündü ve sonra, "Bize verilen emir, SEAL birliğini oraya göndermek ve Mikhail Kurkov'a da gözdağı vermektir," diye konuştu. "Ayrıca, Ruslar'ın son çare olarak buraya bir denizaltı göndermeleri ihtimaline karşı dalış durumunda beklememiz emredilmişti. Titanik'e yardım için su yüzeyine çıkarsak yerimizi belli eder ve Titanik'i korumak için bulunduğumuz avantajlı konumu kaybederiz."

"Onu son gördüğümüzde oldukça kötü durumdaydı efendim. Batıyor olabilir."

"Böyle bir durum olsaydı telsizden bağıarak yardım isterlerdi."

"Ama..." Komutan sustu ve gözlerini kısarak düşündü. Sonra telsizcinin yanına gitti.

"Titanik'le en son haberleşmemiz ne zaman oldu?" Telsizcilerden biri önündeki bir kayıt defterini karıştırarak "Son konuşmamız, dün saat on sekize birkaç dakika kala olmuş, Komutanım," diye cevap verdi. "O sırada kasırganın yönü ve son hızı konusunda rapor istemişlerdi."

Denizaltı komutanı döndü ve haberleşme subayının yanına gitti. "On iki saatten fazla bir zamandan beri bizi aramamışlar," dedi. "Telsizleri arızalanmış olabilir."

"Evet efendim, bu mümkündür."

"Pekâlâ, bir göz atalım bakalım. Periskop yukarı." Periskop motoru çalıştı ve gözetleme sistemi ağır ağır yukarıya çıkıp kilitleti. Komutan periskopun kollarını açıp gözlerini dürbüne yerleştirdi ve baktı.

"Gemi sakın görünüyor, pruvası suya çok gömülmüş ve sancak tarafına yatmış, ama henüz tehlikeli bir durum söz konusu değil. Acil durum flaması da asmamışlar. Güvertelerde kimse yok... Ama hayır, şimdi köprünün damında bir adam görüyorum..." Komutan, periskopun netlik ve büyütme ayarını artırdı ve, "Aman Tanrım!" dedi. "Bu bir kadın."

Subay inanamıyormuş gibi ona baktı, "Bir kadın mı dediniz efendim?" diye sordu.

"Evet, gel de kendin gör."

Haberleşme subayı da Titanik'in köprüüstünün üzerine çıkmış olan genç ve sarışın kadını gördü. Kadın elinde sütyene benzer bir şey sallıyordu.

On dakika sonra, Dragonfish su yüzüne çıkmış ve Titanik'in bordasına sokulmuştu. Otuz dakika sonra ise, denizaltının yardımcı dizel motorunun yedek benzini, Titanik'in bordasında aceleyle açılan bir delikten içeriye alınan bir boru hattıyla gemiye verilmeye başlanmıştı.

* * *

Amiral Kemper elindeki mesajı okuyarak, "Dragonfish'ten geliyor," dedi. "Gemi kaptanı, Pitt ve adamlarına yardımcı olsunlar diye Titanik'e bir ekip göndermiş. Titanik'in, çekilerek götürülüşü sırasında, bordasındaki pek çok deliğe rağmen su yüzünde kalabileceğini bildiriyor, ama kuşkusuz yeni bir kasırgaya yakalanmadığı takdirde."

Marshall Collins esnerken, "Buna da şükür," dedi.

Kemper, "Raporda ayrıca, Bayan Seagram'ın da Titanik'te bulunduğu ve nadir rastlanan bir sahne performansı gösterdiği de bildiriliyor, ama bu ne demek anlamadım doğrusu."

O sırada elinde bir havluyla tuvaletten çıkan Mel Donner, heyecanla gözlerini açarak, "O son söylediğinizi tekrarlar mısınız Amiralim?" dedi.

"Dragonfish'in komutanı Bayan Seagram'ın sağ ve iyi olduğunu bildiriyor."

Donner koşarak divanda kıvrılıp uyuyan Seagram'ın yanına gitti onu omzundan yakalayıp sarsmaya başladı, "Gene! Uyan! Dana'yı bulmuşlar! Karın sağ ve iyi durumda!" dedi.

Seagram gözlerini açıp kırıştırtarak arkadaşının yüzüne baktı. Uyku sersemliğiyle onun ne demek istediğini pek anlamamış gibiydi. "Dana mı?... Yaşıyor mu?"

"Evet, demek ki kasırga sırasında Titanik'teymiş."

"Peki ama oraya nasıl gitmiş?"

"Ayrıntıları henüz bilmiyoruz. Haberleri beklemek zorundayız dostum. Şu anda önemli olan, Dana'nın güvencede ve Titanik'in de batmamış olması."

Seagram başını eğerek ellerinin arasına aldı ve bir süre öylece hiç kıılmıdamadan orada oturdu. Sonra, kendini tutamadı ve sesizce ağlamaya başladı.

O sırada yorgun Binbaşı Keith'in içeriye girip bir mesaj daha getirmesi ve dikkatleri Seagram'dan çekmesi Amiral'i sevindirmişti. Kemper mesaja baktı ve sonra, "Bu da Amiral Sandecker'den geliyor," dedi. "Sanırım bu ilginizi çekecektir Bay Nicholson."

Warren Nicholson ve Marshall Collins, Seagram'ın yanından ayrılıp Kemper'in masasına yaklaştılar.

"Bakın, Sandecker şöyle diyor, 'Ziyaretçi akrabalara gereken misafirperverlik gösterildi ve kendilerine misafir yatak odası verildi. Dün akşamki partide gözüme bir şey kaçtı ama yine de, 'Altın Arasında Gümüş Teller' gibi eski şarkılara katıldım. Kuzen Warren'a selamlarımı söyle ve ona bir armağanım olduğunu bildir. Çok iyi vakit geçiriyoruz. Keşke sizler de burada olsaydınız. İmza Sandecker.'"

Başkan, "Amiral sözcükleri kullanma konusunda epey usta galiba," diye konuştu. "Ama ne demek istediğini tam olarak anladığımı söyleyemeyeceğim."

Kemper hafif bir gülümsemeyle Başkan'a baktı ve, "Galiba Ruslar kasırganın gözü sırasında gemiye çıkmayı başarmışlar," dedi.

"Bunun 'galiba'sı biraz fazla gibi, değil mi?"

Nicholson heyecanlı bir tavırla söze karışarak "Altın ve Gümüş' ten bahsediyor," dedi. "İki Rus ajanını yakalamış olmalılar."

Collins tüm dişlerini göstererek sırttı, "Senin armağanın da hiç kuşkusuz Albay Andre Prevlov olacak Kuzen Warren," dedi.

Nicholson, Kemper'e baktı ve, "Mümkün olan en kısa zamanda Titanik'e gitmeliyim," dedi. "Beni en kısa zamanda oraya nasıl gönderirsin Amiralim?"

Kemper telefona uzanmıştı bile. "Otuz dakika içinde seni bir Donanma jetiyle Beecher's Island'a gönderebilirim. Oradan da bir helikopterle Titanik'e geçebilirsin."

Başkan pencereye gitti ve doğu ufkunda yavaş yavaş yükselerek altın ışıklarını Potomac'ın tembel sularına gönderen güneşe baktı. Sonra uzun uzun gerindi.

* * *

Dana, Titanik'in köprüüstünün ön küpeştesine yaslandı ve gözlerini kapadı. Okyanus rüzgârı yüzünü okşuyor, saçlarını dalgalandırıyordu. Artık tamamen rahatlamıştı. Kendini sanki havada uçuyormuş gibi hissediyordu.

Bunca olay yaşadktan sonra tekrar geriye dönüp o iki gün önceki eski Dana olamayacağını bilincindeydi. Kararını vermişti, Gene'den boşanacaktı. Artık aralarında hiçbir bağ kalmadığını anlamıştı. Gene'in sevdiği kadın ölmüştü ve bir daha geriye dönmeyecekti. Kendisini yeni doğmuş gibi hissediyordu, ona engel olan her şeyi bir yana bırakacak ve yaşama yeniden başlayacaktı. "Neler düşünüyorsun böyle? Dalıp gitmişsin." Gözlerini açtı ve Pitt'in sırttan yüzünü gördü. Dirk Pitt traş olmuş ve pırıl pırıl yüzüyle ona bakıp gülüyordu. "Ne bileyim, öylesine dalmışım işte."

"Fazla derin düşünmek iyi değildir, insanın kafasını karıştırabilir canım."

Bir süre konuşmadan durdular ve Titanik'i yeniden yedeğe almış olan Wallace ve Morse'a baktılar. Başçavuş Bascom ve adamları çekme kablosunu kontrol ediyorlar ve bazı yerlerini besliyorlardı. Başçavuş bir ara başını kaldırıp onlara baktı ve elini salladı.

İkisi de kollarını kaldırıp onun selamına karşılık verirken Dana, "Bu yolculuk hiç sona ermeseymiş," diye mırıldandı. "Hem garip, hem de harika bir duygu bu." Sustu ve birden dönüp Pitt'in elini tuttu, "Bana, New York'a hiç gitmeyeceğimizi söyle," diye mırıldandı. "Uçan Hollandalı gibi sonsuza kadar gideceğimizi söyle."

"Sonsuza kadar gideceğiz." Genç kadın birden kollarını uzatıp onun boynuna doladı ve vücudunu onunkine yapıştırdı. "Dirk! Dirk!" diye fısıldadı. "Benim için hiçbir şeyin önemi yok artık. Seni istiyorum. Seni hemen şimdi istiyorum ve bunun nedenini de bilmiyorum."

Pitt sakın bir sesle, "Bunun nedeni bulunduğu yer," dedi.

Dana'nın elini tuttu ve onu geniş merdivenden indirip, B Güvertesi'ndeki iki büyük ve lüks kamaradan birine soktu, "İşte hanımefendi, bu geminin en lüks ve büyük kamaralarından birisi bu. Bu kamarada sadece gidiş yolculuğu dört bin dolardan fazla ve bu da 1912 fiyatlarıyla tabii. Ama gözlerinizdeki bu pırıltılar için size biraz indirim yapabilirim sanıyorum." Sustu ve onu birden kucaklayıp geniş yatağa götürdü. Yatak tamamen temizlenmiş ve üzerine birkaç battaniye atılmıştı.

Dana şaşkın gözlerle yatağa baktı. "Bunu sen mi hazırladın?"

"Şöyle diyelim, ben de bazı insanlar gibi büyük umutlar besliyordum."

"Sen nesen biliyor musun?"

"Şey... Bir hergele, serseri ya da haydut olabilirim.. Bana daha birçok isim verebilirsin sanıyorum."

Genç kadın ona gizemli ve arzu dolu bir gülümsemeye baktı, "Hayır, sen bunlardan hiçbiri değilsin," diye fısıldadı. "Sen ancak mitolojik bir tanrı olabilirsin."

Pitt onu kendine çekti ve dudaklarını onun dudaklarına yapıştırdı, Dana inlemeye başlamıştı.

Dana'nın, uzun zamandan beri sevişmemiş bir kadın gibi altında inlemesi ve tırnaklarını sırtına geçirip kendinden geçmesi Pitt'i şaşırttı. Dana en sonunda onun boynuna sarıldı ve sessiz hıçkırıklarla ağlamaya başladı. Kocasından ayrılan ve uzunca bir süre sonra bir yabancıyla yatağa giren bütün kadınlar böyle mi oluyordu acaba? Orada, o geniş yatağın içinde bir saat kadar çılgınca seviştiler, o çürümüş tahta kokan hayalet odasında şimdi parfüm ve terlemiş insan teni kokusu duyuluyordu.

Dana bir süre sonra onu yan tarafa itti ve doğruldu. Yatağın üzerinde dizlerini karnına çekip ellerini bacaklarına doladı ve bir erkeği kolayca baştan çıkaracak bir gülümsemeye bakıp, "Nasıldım?" diye sordu.

Pitt de gülerek, "Çılgın bir dişi kaplandın," diye cevap verdi.

"Bu işin bu kadar zevkli olduğunu bilmiyordum doğrusu."

"Bunu başkalarından da duydum hayatım."

"İnsanın hem acı, hem de korkunç bir zevki bir arada tatması garip bir şey."

"Bir erkek olarak, bu iki duyguyu bir arada hissettiğimi söyleyemem. Erkeklerin erotik duyguları galiba daha çok dışadönük oluyor. Ne denirse densin, seks bir kadın oyunu."

Dana birden konuyu değiştirdi ve yumuşak bir ses tonuyla, "Başkan hakkında neler biliyorsun?" diye sordu.

Pitt böyle bir soruyu hiç beklemediği için bir an şaşkın şaşkın ona baktı. "Başkan mı dedin? Şimdi o da nereden aklına geldi, söyler misin bana?"

"Onun da apkın bir erkek olduğunu duydum."

"Bu konuda bir Şey söyleyemem. Çünkü onunla hiç yatmadım!"

Dana Őakayı anlamamazlığa geldi. "Eğer Başkanımız kadın Başkan olsaydı ve seninle sevişmek isteseydi ne yapardın? Hiç düşündün m bunu?"

Pitt hâlâ şaşkın bir ifadeyle ona bakıyordu. "Bütün bunlar da nereden ıktı Şimdi?"

"Sen soruma cevap ver. Onunla yatağa girer miydin?"

"Bu bazı Şeylere bağlı tabii."

"Nasıl yani?"

"Başkan olsun olmasın, ama Şişman ve pörsümüş vücutlu bir kadın olsaydı silahım hazırola geçmezdi. Erkekler zaten bu yüzden iyi orospu olamıyorlar."

Dana kendini tutamayıp güldü ve gözlerini kapadı. Sonra, "Benimle tekrar seviş," diye mırıldandı.

"Neden? Gözlerini kapayıp kendini Başkan'ın kollarında hissedesin diye mi?"

Dana gözlerini kıstı, "Bu seni rahatsız mı eder?"

Pitt, "Pekâlâ," diyerek gülümsedi. "Bu oyunu ikimiz de oynayabiliriz, değil mi? Seninle sevişirken ben de senin Ashley Fleming olduğunu hayal ederim olur biter."

* * *

SEAL komandosu kilidi çevirip kapıyı açınca, Prevlov C-95 numaralı kamaranın döşemesinden doğrulup kapıya baktı. Komando, elindeki M-24 silahını ona doğrultup bir an baktıktan sonra yana çekildi ve arkasındaki adamın girmesine izin verdi.

Adam elinde bir evrak çantası taşıyordu ve üzerindeki takım elbise iyice buruşmuştu. Prevlov'un yüzündeki şaşkın ifadeyi görünce hafifçe gülümsedi.

"Albay Prevlov, ben Warren Nicholson."

Prevlov yavaşça yerden kalktı ve hafifçe eğilip onu selamladı. "Biliyorum. Merkezi Haberalma Teşkilatı Direktörü'n burada göreceğimi hiç sanmazdım doğrusu. En azından bu garip koşullarda."

"Seni Amerika'ya götürmek için bizzat kendim geldim."

"Beni Őımartıyorsunuz."

"Őımarması gerekenler bizleriz Albay Prevlov. Siz büyük bir avsınız."

"Demek beni mahkemeye çıkaracak ve hkmetimi de, açık denizlerde korsanlık yapmakla suçlayıp uluslararası kamuoyunda rezil edeceksiniz, öyle mi?"

"Hayır, bizde ve sizde birkaç üst düzey yetkili dışında kimse senin taraf değiştirdiğini ve bize

iltica ettiğini bilmeyecek. Bu bir sır olarak kalacaktır."

Prevlov birden şaşırmişti. "İltica mı dediniz?" Böyle bir şeyi hiç beklemediği ve düşünmediği belliydi.

Nicholson başıyla onaylamakla yetindi.

"Ama zorla ilticamı sağlayamazsınız ki. Bunu her fırsatta açıklarım."

Nicholson omuzlarını silkti. "Asilce bir davranış tabii. Ama sorgulama ve mahkemeye çıkma gibi şeyler olmayacağına göre, senin iltica talebinde bulunmuş olman doğal sayılacaktır, değil mi? Yani başka çıkar yol bulamayacaksın."

"Sorgulama olmayacak mı? Yalan söylüyorsunuz Bay Nicholson. Hiçbir istihbarat teşkilatı benim gibi bir adamı eline geçirdiğinde sorgulamasız bırakamaz. Benim pozisyonumda olan adamların vereceği çok önemli bilgiler olduğunu herkes bilir."

Nicholson gülerek ona baktı. "Hangi önemli bilgiler?" dedi. "Bize bilmediğimiz hiçbir şey söyleyebileceğini sanmıyorum."

Prevlov'un kafası iyice karışmıştı. Kendini toparlaması ve bu adamın karşısında küçük düşmemesi gerekiyordu. Moskova'daki bürosunun kasasında duran bilgi ve belgelerin Amerikalılar'ın eline geçmesi için bir tek yol vardı. Bulmacanın ortasındaki eksik parçalarına rağmen çerçevesi tamamdı. Nicholson'un gözlerine dik dik baktı ve, "Teğmen Marganin sizin ajanlarınızdan biri," dedi. Bunu onay almak için değil, kesin bir ifade olarak söylemişti.

Nicholson, "Evet haklısın," dedi. "Onun gerçek adı Harry Koskoski'dir ve New Jersey'de Newark kentinde doğmuştur."

Prevlov başını iki yana sallayarak, "Bu imkânsız," diye söylendi. "Pavel Marganin'in geçmiş yaşamını ben kendim araştırıp inceledim. O, Komsomolskna-Amure'de doğmuş ve büyümüş. Ailesi de terzilik yaparmış."

"Doğru. Gerçek Marganin safkan bir Rus'tu tabii."

"Yani bu adam sahte kimlikle bize gelmiş biri, öyle mi?"

"Bunu, dört yıl önce, sizin Kashin sınıfı füze destroyerlerinizden biri Hint Okyanusu'nda infilak edip battığı zaman ayarladık. Marganin, kurtulan birkaç kişiden biriydi. Bir Exxon petrol tankeri, onu denizde bulup kurtardı, ama adam, gemi Honolulu'ya geldikten kısa bir süre sonra öldü. Elimize iyi bir fırsat geçmişti ve hızlı çalışmamız gerekiyordu. Rusça konuşan ajanlarımız içinde fiziksel yapısı Marganin'e en çok benzeyen kişi Koskoski'ydi. Onun yüzüne gemi batarken yaralanmış gibi bir plastik ameliyat yaptık ve sonra da, destroyerin battığı yere yaklaşık iki yüz mil mesafede bulunan küçük ve ıssız bir adaya uçakla götürüp paraşütle indirdik. Bizim sahte Rus, yerli balıkçılar tarafından bulunup Rusya'ya döndü ama kazada hafızasını yitirmişti."

Prevlov, "Hikâyenin gerisini biliyorum," dedi. "Biz de onun yüzünü plastik ameliyatla gerçek Marganin'in yüzüne benzettik ve bununla da kalmayıp, ona Marganin'in geçmiş yaşamıyla ilgili bilgileri verip eğittik."

"Evet, hikâye tam tamına böyle işte."

"Çok iyi bir iş başarmışsınız doğrusu Bay Nicholson."

"Sovyet istihbaratının en saygın yetkililerinden biri tarafından takdir edilmek bana gurur verdi."

"Demek benim ve adamlarımın Titanik'e çıkması da CIA tarafından planlanarak Marganin tarafından uygulanıp devreye sokulan bir oyunun sonucu oldu, öyle mi?"

"Evet. Koskoski ya da Marganin, senin bu planı kabul edeceğinden emindi ve sen de onu yanıltmadın ve kabul ettin işte."

Prevlov başını öne eğdi ve gözlerini yere dikti. Kendine kızıyor, içinden küfürler yağdırıyordu. Marganin'in kendi başına işler çevirdiğinden ve onun kuyusunu kazdığından kuşkulanmış olması gerekirdi. Davranışlarından bunu anlamalıydı. Ama çok aptalca davranmış ve hiçbir şeyden kuşkulanmayıp kendi sonunu hazırlamıştı.

Bir süre sonra başını kaldırıp Amerikalı'ya baktı. "Peki şimdi ne olacak?"

"Marganin, şimdiye kadar -kullandığım deyim için özür dilerim- senin vatan haini olduğunu gösteren bazı sahte kanıtları sağa sola yerleştirdi ve senin Titanik'le ilgili planlarını sabote etmek istediğini kanıtladı. Yani buna göre sen, Titanik'i ele geçirmeyi zaten istemiyor görünüyorsun. Anlıyorsun değil mi. Albay? Senin iltica etmen için gereken her şey iki yıldır hazırlanıyordu. Lüks yaşama merakın yüzünden sen de bize yardımcı oldun zaten. Senin yaşam tarzından kuşkulanımlar şimdi kuşkularında haklı olduklarını ve kendini oldukça pahalıya sattığını anlayacaklardır."

"Ya her şeyi inkâr edersem?"

"Sana kim inanır ki? İsmi şu anda Sovyetler'in yok edilecekler listesine girmiştir bile. Bundan eminim."

"Pekâlâ, o halde bana ne olacak şimdi?"

"İki seçim hakkın var. Birincisi, seni belirli bir süre sonra serbest bırakabiliriz."

"Beni bir hafta bile yaşatmazlar. KGB ölüm şebekesini iyi bilirim."

Nicholson bir süre tereddüt eder gibi durdu ve düşünceli bir ifadeyle onun yüzüne baktı. Sonra, "İkinci yol, bizimle işbirliğine gitmen," diye devam etti. "Çok zeki ve alanında başarılı bir adamsın Albay, iyi beyinleri kendimize almak isteriz tabii. Senin gibi bir istihbaratçının Batılı istihbaratçılara ne gibi yararları olabileceğini hepimiz iyi biliyoruz. Bunun için seni, yeni bir özel görev timi oluşturmakla görevlendirebiliriz. Bu işin sana çok uygun olduğunu kendin de hemen göreceksin."

Prevlov kuru bir sesle, "Bunun için size teşekkür etmem mi gerekiyor yani?" diye homurdandı.

Nicholson onu duymamış gibi, "Yüzünü biraz değiştirmemiz gerekecektir kuşkusuz," diye devam etti. "İngiliz ve Amerikan aksanları konusunda kısa bir kurs görmen ve bizim tarihimiz, yaşam tarzımız, spor ve müziğimiz gibi konularda biraz eğitilmen gerekecektir."

Prevlov düşünmeye başlamıştı, söylenenler ona ilginç geliyordu doğrusu.

"Yıllık maaşın kırk bin dolar olacak, ayrıca harcamaların için ek para ve bir araba alacaksın."

Prevlov sakın görünmeye çalışarak, "Kırk bin dolar mı?" diye sordu.

Nicholson, yakaladığı tavşanı yemeye hazırlanan bir kurt gibi sırtıttı ve, "Bu parayla istediğin kadar iyi içki alabilirsin," dedi. "Bana öyle geliyor ki Albay Prevlov, bir süre sonra bizim Amerikan yaşam tarzımızı çok seveceksin. Sen de aynı fikirdesin değil mi?"

Prevlov uzunca bir süre sesini çıkarmadı ve düşünür göründü. Ama seçimini yapmıştı bile. Karşısında, sürekli korku dolu bir yaşamla, uzun ve zevkli başka bir yaşam arasında seçim yapmasını bekleyen bir adam vardı. Başını kaldırdı, "Pekâlâ sen kazandın," dedi.

Nicholson, Prevlov'un elini sıkarken, onun gözlerindeki yaşlı görünce şaşırıldı.

* * *

Uzun bir süreyi kapsayan gemiyi çekme işinin sonuna doğru hava açılmış ve rüzgâr hafifleyip, dalgalar dev boyutlarını yitirip küçülmüşlerdi. Büyük okyanus dalgaları gittikçe küçülerek sahile doğru gidiyordu.

Sabahın ilk ışıklarından bu yana dört Sahil Muhafaza gemisi, Titanik'in denizde çürümüş teknesini görmek üzere denize açılan tekneleri, yat ve motorları bir arada tutmak için ellerinden geleni yapıyorlardı.

Denizin üzeri, iyi bir konum alıp, Titanik'in havadan fotoğraflarını çekmek için yarışan foto muhabirleri ve amatör fotoğrafçıları taşıyan küçük uçak ve helikopterlerle doluydu.

Titanik, bin beş yüz metre yukardan, her taraftan kurtçukların ve böceklerin saldırısına uğramış bir hayvan leşini andırıyordu.

Thomas Morse, Samuel R. Wallace'ın pruvasına bağlı kabloyu çekip topladı ve Titanik'in kış tarafına geçti. Sonra Titanik'in kış tarafına bir kablo bağlandı ve koca geminin yavaş yavaş döndürülerek Verrazano Boğazı'ndan geçirilip East River kanalıyla Brooklyn'deki Donanma Tersanesi'ne çekilme operasyonuna geçildi. Birkaç liman römorkörü de iki donanma römorkörüne destek vermek için gelmişlerdi. Bir süre sonra Binbaşı Butera ana çekme kablosunun iki yüz metreye kadar kısaltılması emrini verdi.

Kılavuz teknesi Wallace'ın küpeştesine birkaç santim kalıncaya kadar yanaştı ve kılavuz kaptan, römorköre atladı. Bir süre sonra da, Titanik'in güvertesinden sarkıtılan ip merdiveni yakalayan kılavuz kaptan, Titanik'in kargo güvertesine doğru tırmanmaya başlamıştı.

Pitt ve Sandecker kılavuz kaptanı alıp köprüüstünün iskele kanadına götürdüler ve kaptan orada ellerini küpeşteye dayayıp, sanki kendi gemisindeymiş gibi çekme operasyonunun sürdürülmesi için başıyla işaret verdi. Pitt Butera'ya elini salladı ve o da cevap olarak römorkörün düdüğünü öttürdü. Römorkörün komutanı daha sonra 'yarım yol ileri' emrini verdi ve Wallace'ın pruvasını Long Island'la Staten Island arasındaki Verrazano Köprüsü altından ana kanala çevirdi.

Garip konvoy üst New York Koyu'na doğru seyrederken, Butera da römorkörün köprüsünde bir taraftan diğerine geçip durmadan dolaşüyor, çok güç bir beyin ameliyatı yapacak bir operatör hassasiyetiyle Titanik'in bordalarını, rüzgârı, akıntıyı ve çekme halatını sürekli olarak kontrol altında tutmaya çalışıyordu.

Sahile bir gece öncesinden binlerce insan toplanmıştı. Koca gemi enkazı römorkörün arkasında çekilerek son limanına doğru götürülürken, Manhattan'da hayat durmuş gibiydi, sokaklar boşalmış, iş yerleri sessizleşmiş ve çalışanların pencerelere yığılmaları sonucu ofislerdeki işler yarım kalmıştı.

Staten Island'ın sahilinde yerini almış olan The New York Times muhabiri Peter Hull hikâyesini yazmaya başlamıştı bile:

'Hayaletlerin varlığını kabul etmeliyiz. Ben şahsen sabahın bu puslu havasında bir hayalet

gördüğümü söyleyebilirim. Cehennemden kovulmuş muazzam bir hayalet gözlerimin önünden geçti. Geçmişte kalan trajedisiyle, ölülerinin ruhlarıyla örtülmüş olarak önümden geçen bu hayalet gerçekten de geçmişten gelen bir mukaddes emanet gibiydi. Gururu ve üzüntüyü bir arada hissetmeden gözlerinizi ona çevirip bakmanız mümkün olamıyordu...'

CBS'in bir yorumcusu ise konuya daha mesleki açıdan yaklaşır 'Titanik İngiltere'nin Southampton limanından yetmiş altı yıl önce başladığı ilk seferini bugün tamamladı...' diye başlıyordu konuşmasına. Titanik öğle vakti Özgürlük Anıtı'nın ve biraz sonra da Battery Park'ta toplanmış binlerce insanın önünden süzülerek geçti. Kıyıda olayı izleyen kimseden fısıltı bile çıkmıyordu. Yaşamın devam ettiği ancak arada bir duyulan taksi kornalarından anlaşılıyordu. Koskoca New York kentinin halkı, kutsal bir mabette toplanmış gibiydi.

İzleyenlerden bazıları ağlıyordu. Ve bu ağlayanların içinde, o korkunç geceden ve buz gibi suların kurtulmuş olan üç Titanik yolcusu da vardı. Hava sanki ağırlaşmıştı, insanlar güçle nefes almaya başlamışlardı. Titanik'in geçişini izleyenlerden bazıları, daha sonra, o anda garip bir duygunun esiri olduklarını ve sanki felç olmuş gibi kımıldayamadıklarını söyleyeceklerdi. Ama Titanik'i izleyenler arasında biri vardı ki hiç de diğerleri gibi düşünmüyor ve davranmıyordu. Bu adam, Arthur Mooney adında bir itfaiyeciydi.

Mooney, New York Limanı itfaiye gemilerinden birinin kaptanıydı. New York'ta doğup büyümüş, iriyarı, sert, İrlanda kökenli bir adamdı ve on dokuz yıldır da deniz üzerindeki yangınları söndürüyordu. Koca yumruğunu kaptan köprüsündeki masaya indirdi ve mürettebatına bağırdı.

"Hey kaldırın koca kışkırlarınızı be adamlar! Vitrin mankenleri gibi öyle durmasanıza, hareketlenin biraz." Sesi yangın söndürme gemisinin her yanından duyuluyordu. "Bu koca gemi ilk seferini tamamlıyor, değil mi? O halde ona geleneksel New York usulü bir hoşgeldin diyelim, tamam mı?"

Mürettebattan biri, "Ama Kaptan, o ilk kez buraya gelen Queen Elisabeth II ya da Normandie değil ki, o bir gemi enkazı. Sadece ölü bir tekne hepsi bu."

Mooney, "Ne demek gemi enkazı?" diye bağırdı. "Orada gördüğünüz gemi tüm zamanların en ünlü gemisidir. Evet biraz hırpalanmış ve gecikmiş olarak varıyor limana ama bunun ne önemi var? Hadi bakalım, hortumları kaldırıp muslukları açın ve sireni de bağlartın biraz."

Titanik'in yeniden canlanması olayı bir kez daha, ama daha büyük çapta yaşanmaya başlıyordu şimdi. Mooney'nin itfaiye gemisi, çevresine sular saçıp sireniyi öttürürken, bir başka itfaiye gemisi de ona katıldı ve arkasından biri daha aynı şeyi yapmaya başladı. Birkaç saniye sonra rıhtımda bulunan tüm şilepler ve yolcu gemileri düdüklarını çalmaya başladılar. Hoşgeldin sirenlerini ve düdüklarını, New Jersey, Manhattan ve Brooklyn sahillerine toplanmış, Titanik'i izleyen arabaların kornaları ve milyonlarca insanın bağırışları izledi.

Birkaç gemi sireni ve düdüğüyle başlayan hoşgeldin mesajı, bir süre sonra kulakları sağır edecek kadar korkunç bir gürültüye dönüşmüş, koca kentin hemen her köşesinden duyulur olmuştu. Sahile yakın binaların pencereleri sarsılıyordu, insanlar sanki bu olayı dünyanın tüm limanlarına duyurmak ister gibiydiler.

Titanik en sonunda limana varmıştı.

* * *

Titanik'in çekilip bağlandığı rıhtıma binlerce insan toplanmıştı. Kalabalık içinde, basın

mensupları, televizyoncular, kentin ileri gelenleri ve davetsiz olarak gelip tel örgüleri aşarak rıhtıma ulaşmış binlerce kişi vardı. Polis kordonu bu muazzam kalabalık karşısında etkisiz kalmış, kontrolü kaybetmişti.

Geminin yan tarafına getirilen iskele merdiveninden yukarıya tırmanan muhabirler ve TV kameramanları, D Güvertesi'ndeki büyük merdivenin ilk basamağında zafer kazanmış bir komutana yakışır biçimde duran Amiral Sandecker'in çevresini sarmışlardı.

Bugün Sandecker'in mutlu günüydü ve o anda hiçbir kuvvet onu oradan çekip götüremezdi. Ulusal Sualtı ve Deniz Araştırmaları Dairesi adına reklam yapma fırsatını hiçbir zaman kaçırmamıştı ve şimdi de başında bulunduğu kuruluşun adını dünyaya duyurmak için tüm medyayı kullanmak istiyordu. Soruları gülümseyerek yanıtlıyor, kurtarma ekiplerinin canları pahasına yaptıkları çalışmalarını anlatırken TV kameralarına poz veriyor ve sürekli olarak gülünmüyordu. Amiral kendini cennetteymiş gibi mutlu hissediyordu.

Pitt ise o anda sadece sıcak bir duş alıp temiz ve yumuşak bir yatağa girmenin hayalini kuruyordu, tüm bu gürültü patırtıyla ilgilenmiyordu. Kalabalığı yarıp merdivenden aşağıya, rıhtıma indi ve insanların arasına karışıp ortadan kayboldu. Ama, tam kurtulduğunu sandığı bir anda, TV muhabirlerinden biri onu görerek yakalamış ve mikrofonu burnunun, dibine sokuvermişti.

"Hey arkadaş, sen Titanik kurtarma ekibinden misin acaba?" Pitt elini kaldırıp hafifçe salladı ve, "Hayır," dedi. "Ben tersanede çalışıyorum."

Televizyoncunun suratu asıldı ve kameramanına dönüp, "Kes şunu Joe," diye bağırdı. "İlgisiz birini yakalamışız." Sonra döndü ve acele adımlarla, insanları mikrofon kablosuna basmamaları konusunda uyararak tekrar Titanik'e doğru gitmeye başladı.

Pitt ancak yarım saat kadar yürüdüktan sonra, rıhtımdaki curcunaya katılmak yerine müşteri beklemeyi yeğleyen bir taksi bulabildi.

Şoför, ona şöyle bir baktı, "Nereye bayım?" diye sordu. Pitt cevap vermeden önce bir süre tereddüt etti ve başını eğip, leş gibi olmuş rüzgârlığının altındaki terli ve lekeli gömleğiyle yağ içinde kalmış pantolonuna baktı. Gözlerinin kan çanağına dönmüş olduğunu ve suratının perişan halini görmek için aynaya bakmasına gerek olmadığını biliyordu. O anda şarapçı kaldırım serserilerine benzediğinin farkındaydı. Ama ne olacaktı yani? Biraz önce, bir zamanlar dünyanın en lüks gemisi olarak kabul edilen bir gemiden çıkmıştı. Kimseye aldıracağı yoktu.

Şoförün, başını çevirmiş kendisinden cevap beklediğini görünce, "Bu civarın en lüks ve pahalı oteli neresi?" diye sordu.

"Beşinci Cadde'yle Altmış Birinci Sokak köşesindeki The Pierre Oteli. Pek ucuz değildir."

"O halde The Pierre Oteli'ne çek."

Şoför başını tekrar çevirip ona şaşkın gözlerle baktı ve sonra burnunu kırıstırıp, omuzlarını silkerek arabayı gazladı. Central Park'a bakan otelin önüne gelmeleri yarım saatten az sürmüştü.

Pitt taksinin ücretini ödedi ve arabadan inip döner kapıdan geçerek resepsiyona doğru yürüdü.

Resepsiyondaki memur onu görünce yüzünü buruşturdu ve daha Pitt ağzını açmadan, "Özür dilerim bayım," dedi. "Ne yazık ki hiç yerimiz yok, tüm odalarımız dolu."

Pitt resepsiyona gerçek adını verdiği takdirde basın mensuplarının anında haberdar olacaklarını ve

birkaç dakika içinde otele dolacaklarını biliyordu. Onlarla uğraşacak hali hiç yoktu. Tüm istediği rahat bir uyku çekmekti.

Resepsiyon memurunun davranışına kızmış gibi kaşlarını çatarak, "Kıyafetime ve halime bakıp hemen kararınızı vermeyin bayım," diye söylendi. "Ben yazar ve arkeolog Profesör R. Malcolm Smythe'im. Amazon bölgesinde dört aylık bir çalışmadan döndüm ve uçaktan indiğim gibi buraya geldim, üzerimi değiştirecek, kendime çeki düzen verecek zamanım da olmadı. Adamlarım daha sonra bagajlarımı havaalanından alıp getirecekler."

Resepsiyon memurunun davranışı aniden değişti ve adam gülümseyerek, "Oh, çok özür dilerim Profesör Smythe," dedi. "Sizi tanıyamadım. Ama gerçekten de boş yerimiz yok. Kente Titanik'in limana girişini görmek için çok insan geldi. Eminim anlarsınız."

Adam müthiş rol yapıyordu ve bu işte çok ustaydı. Pitt'in söylediklerinin bir kelimesine bile inanmadığı belliydi.

Tam o sırada arkadan, "Profesöre kefilim," diyen bir ses duyuldu. "En güzel dairenizi verin ve ücretini de şu adrese fatura edin lütfen."

Resepsiyon memuru, önüne fırlatılan karta bir göz attı ve sonra hemen harekete geçip Pitt'in önüne bir kayıt fişi uzattı. Arkasından bir anahtar aldı ve ona uzattı. Adam aniden bir robota dönüşmüştü sanki.

Pitt yavaşça başını çevirip arkasında duran adama baktı. O da en az kendisi kadar bitkin görünüyordu, dudaklarında onu anladığını gösteren bir gülümseme vardı ve gözleri dalgın dalgın uzaklara bakar gibiydi. Bu adam Gene Seagram'dı.

Pitt sıcak banyo küvetine uzanmış buzlu votkasını yudumlarırken, "Beni bu kadar çabuk nasıl buldun?" diye sordu. Seagram banyodaki klozet kapağının üstüne oturmuştu.

"Çok doğal bir şekilde," diye cevap verdi. "Senin tersaneden kaçır gibi ayrıldığını gördüm ve seni izledim. Hepsi bu kadar işte."

"Senin şu anda Titanik'te ve çok mutlu bir halde olduğunu sanıyordum."

"Gemi beni hiç ilgilendirmiyor. Beni ilgilendiren şey, onun kasasındaki bizanyum. Onun çıkarılması için kırk sekiz saat daha beklemem gerektiğini söylediler. Gemi kuru havuza çekilecek ve ambardaki enkaz temizlenecekmiş."

"O halde neden iki gün dinlenip biraz eğlenmiyorsun? Birkaç hafta sonra tüm sorunların sona ermiş olacak. Sicilya Projesi duvardaki bir kroki ya da plan olmaktan çıkıp hayata geçirilmiş olacaktır, değil mi dostum?"

Seagram bir süre gözlerini kapayıp düşündü. Sonra hafif bir sesle, "Seninle konuşmak istedim," dedi. "Seninle Dana hakkında konuşmak istedim."

Pitt, 'Allah kahretsin, korktuğum başıma geliyor galiba,' diye düşündü. Adamın karısıyla seviştikten sonra karşısında hiçbir şey olmamış gibi nasıl durabilecekti? O ana kadar başka konularda konuşmuşlar ve o da durumu idare etmeye çalışmıştı. Ama şimdi, konu çok hassastı ve ne yapacağını bilemiyordu. Sesine doğal bir ton vermeye çalıştı ve, "Başına gelen onca şeyden sonra karın şimdi nasıl?" diye sordu.

Seagram omuzlarını silkerek "Herhalde iyidir," diye mırıldandı.

"Herhalde mi? Onu bir Donanma helikopteriyle iki gün önce gemiden almışlardı. Karaya çıktığından beri onu görmedin mi yoksa?"

"Beni görmek istemiyor... Aramızda her şeyin bittiğini söyledi."

Pitt bir süre elindeki votka kadehine baktı ve sonra, "Ee, ne var bunda?" diyerek gülümsedi. "Dünyada kadın mı kalmadı yani? Hele senin gibi bir erkek için. Senin yerinde olsam Seagram, çevremdeki güzel kadınlardan birini ayarlar ve onunla en azından birkaç gün eğlenir, dünyanın tadını çıkarırdım. Bu durumda Dana'yı unutman iyi olur."

"Ama benim yerimde değilsin ve anlayamazsın. Onu seviyorum."

Pitt kolunu küvetten çıkarıp yerdeki şişeyi aldı ve kadehine biraz daha votka koydu. Sonra, "Baksana Seagram," diye konuştu. "Kendine acımdan vazgeç artık. Sen iyi bir insansın ve belki de tarihe, insanoğlunu nükleer bir felaketten kurtarmış bir bilim adamı olarak geçeceksin. Kadınları kendine çekecek kadar yakışıklısın ve eminim, iş bitip de Washington'daki masanı temizleyerek oradan ayrıldığında büyük ihtimalle zengin bir adam olacaksın. Bu yüzden, kayıp aşkın için benden gözyaşı dökmemi filan bekleme. Kendini toparlamak ve yeni bir yaşama hazırlanmak zorunda olduğunu bilmelisin."

"Sevdiğim kadın olmadan yeni bir yaşamın ne anlamı olabilir ki?"

Pitt şişenin üçte birini içmişti ve vücudunda sıcak bir dalganın yayıldığını hissedebiliyordu. "Sana ne demek istediğimi anlatamadım sanıyorum," diye devam etti. "Yeni arayışlar peşine düşen bir kadın için neden kendini harap ediyorsun. Seni istemiyorsa bırak gitsin. Dünyada o kadar çok kadın var ki istediğini seçebilirsin. Eğer yatağını yapacak, yemeğini hazırlayacak bir kadın arıyorsan, bir hizmetçi tutarsın olur biter, böylesi çok daha ucuza gelir sana ve sorun da çıkarmaz."

Seagram, klozet kapağının üzerinden kalktı, "Şimdi de Sigmund Freud oldun, öyle mi?" diye homurdandı. "Kadınlar senin için hiçbir şey ifade etmiyor. Kadınlarla iyi bir ilişki, senin için yatağa girip sevişmek ve içki içmek anlamına geliyor. Dünyada hiçbir şeyi umursamıyorsun, değil mi?"

Pitt birden küvetin içinde ayağa kalkıp, kenardaki ecza dolabının kapağını açtı ve iç taraftaki aynayı ona çevirdi. "Sen kendi suratına bir baksana dostum," diye söylendi. "Dünyada hiçbir şeyi umursamayan bir adam görmek istiyorsan kendi suratına bak. Şu gözlerinin halini görüyor musun? Sen kendi kendini yiyip bitiriyorsun Seagram, hastasın sen dostum. Kendi kendine yarattığın sorunlarla boğuşup durmaktasın. Dana'nın seni terk etmesi sorunlarını biraz daha artırmış olabilir ama hepsi bu kadar. Onu sandığın kadar da sevmediğine eminim. O senin için sadece bir simge. Şu gözlerinin donukluğuna, ağzının çevresindeki gevşemiş tenine bir baksana. Bence sen hiç vakit geçirmeden bir psikiyatriste gitmeli ve ruhsal tedavi görmelisin. Bunu hemen yapsan iyi olur Gene Seagram. Dünyayı kurtarmayı bir yana bırak da önce kendini kurtarmayı düşün sen."

Seagram'ın suratı birden kıpkırmızı oldu ve yumruklarını sıktı. Titreyerek aynaya baktı, ayna sanki buğulanmış ve orada başka bir yüz belirmişti. Gene aynı lanetlenmiş gözler karşısında duruyordu.

Pitt durmuş, onun yüzündeki öfke ifadesinin büyük bir korku ve dehşet ifadesine dönüşümünü izliyordu.

"Aman Tanrım! Hayır... Bu o!"

"O da kim?"

Seagram tekrar, "O işte!" diye bağırdı. "Joshua Hays Brewster bu!" Birden kollarını kaldırıp, aynayı yumruklayarak kırdı ve koşarak dışarıya çıktı.

* * *

Dana boy aynasının karşısına geçmiş düşünceli gözlerle kendisini inceliyordu. Başındaki yara izleri yeni saç modeliyle gizlenmişti ve artık solmak üzere olan birkaç çürük yer dışında vücudu her zamanki gibi mükemmel görünüyordu. Vücudu sınavı geçmişti. Sonra gözlerine baktı. Gözlerinin çevresinde yeni kırışıklıklar yoktu ve hafif şişlikler de kaybolmuştu. Terk edilmiş bir kadının duygusuzlaşmış bakışları yoktu onlarda. Tersine hiçbir zaman görmediği ölçüde parlak ve canlı bakıyorlardı. Özgür bir kadın olarak yeniden doğuşu tam bir başarıydı.

Aşağı kattan Marie Sheldon'un, "Kahvaltı ister misin?" diye soran sesi duyuldu.

Dana üzerine dantelli bir sabahlık giyerken, "Sadece kahve içeceğim, teşekkür ederim şekerim," diye seslendi. "Saat kaç oldu?"

"Dokuzu birkaç dakika geçiyor."

Birkaç dakika sonra Dana'nın mutfığa girerken Marie kahveyi koyuyordu, "Ee, bugün neler yapmayı düşünüyorsun bakalım?" diye sordu.

"Sanırım kadınca bazı şeyler yapacağım. Önce alışverişe çıkmayı düşünüyorum. Küçük ve güzel bir yerde öğle yemeğimi yedikten sonra NUMA kulübüne gideceğim ve kendime bir partner bulup biraz tenis oynayacağım."

Marie kuru bir ses tonuyla, "Güzel bir program yapmışsın," dedi. "Ama boşanmış ve hemen hayatını yaşamak isteyen bir kadın rolünü bırak da biraz sorumluluklarını hatırla."

"Neden yapacaktım bunu?"

Marie bıkkın bir tavırla ellerini kaldırdı ve, "Neden mi yapacaksın?" diye söylendi, "Çünkü hayatım, sen bugünlerde günün kadını haline geldin. Belki farkında değilsin ama, şu telefon üç gündür susmak bilmedi. Ülkedeki tüm kadın dergileri senin hikâyeni yazmak istiyor ve en azından sekiz televizyon kanalı seni ekrana çıkarıp söyleşi yapmak istediğini bildirdi canım. Hoşuna gider ya da gitmez, ama sen şu anda en büyük habersin. Sanırım artık ayaklarını yere basmanın ve bunlara bir cevap vermenin zamanı geldi."

"Ne söyleyeceğim ki onlara? Evet, denizin dibinden çıkarılmış eski bir transatlantikte, yirmi erkeğin arasında tek kadındım, hepsi bu işte. Ne var bunda?"

"Orada okyanusun ortasında neredeyse ölüyordun ve bundan, sanki Kleopatra'nın teknesinde Nil üzerinde geziye çıkmış gibi söz ediyorsun. O kadar erkeğin çevrende pervane olması senin başını gerçekten döndürmüş olmalı."

Marie aslında hiçbir şey bilmiyordu tabii. Warren Nicholson, Dana da dahil olmak üzere gemideki herkese gizlilik konusunda yemin ettirmişti. Ruslar'ın saldırısı unutulacak ve bu olaydan kimseye söz edilmeyecekti. Fakat Dana, Titanik'te soyunarak gösterdiği performansın, o anda orada bulunan tüm erkekler tarafından yaşam boyu unutulmayacağından emindi.

Dana içini çekti ve, "Orada çok şeyler oldu aslında," diye mırıldandı. "Ben artık eski Dana olamam."

"Bu da ne demek oluyor şimdi?"

"Öncelikli olarak, Gene'den boşanma işlemlerine başladım."

"Demek iş o noktaya geldi ha?"

Dana, "İş o noktaya geldi," diye tekrarladı. "Ayrıca NUMA'dan biraz izin alıp keyfime bakmayı düşünüyorum. Mademki bu kadar ünlü oldum, bunun keyfini çıkarmalıyım, değil mi canım? Dergilerde hayat hikâyeleri, TV'lerde söyleşiler her genç kadının rüyalarını süsleyen şeylerdir, öyle değil mi? Bunların tadını çıkarmalıyım. Böylece her istediğimi de yapabilecek duruma geleceğim tabii."

"Nasıl yani?"

"Bol para kazanacak ve istediğimi satın alabileceğim işte."

Marie üzgün bir tavırla başını iki yana salladı. "Ben galiba bir canavarın yaratılışına yardım ettim," diye mırıldandı.

Dana onun elini tuttu ve, "Beni canavarlaştıran sen değilsin, sevgili dostum," diyerek gülümsedi, "Kendimi hiçbir yere varmayacak bir yaşam tarzına mahkûm etmiş olduğumu, ancak ölümle karşı karşıya kalınca anladım."

"Sanırım her şey çocukluğumda başladı," diye devam etti, "Çocukluğum bir kabustan beterdi ve bunun etkisini tüm yaşamım boyunca hissettim. Evet, çocukluğum evliliğimi bile etkiledi. Gene beni anladı ve benimle âşık olduğundan çok, bana acıdığı için evlendi. Bu nedenle, bana karşı bir sevgili, bir koca olarak değil de, daha çok bir baba gibi davrandı. Artık ona dönmek için kendimi zorlayamam. Çünkü bir ilişkiyi sürdürebilmek için heyecan gerekli. Bu artık bende yok. Ben yalnız bir kadını Marie, bunu biliyorum artık. Ben başkalarını düşünemeyen bencil bir kadını ve bundan böyle de şüphesiz bu şekilde yaşayacağım. Böylece başkalarına da bir daha acı çektirmemiş olacağım."

Marie arkadaşının yüzüne baktı. Gözleri yaşla dolmuştu. "Bu durumda birbirimizi dengeleyeceğiz galiba," diyerek gülümsemeye çalıştı. "Sen boşanıp bekâr kadınlar safhına geçerken, ben de tersini yapıp evliler safında yer almaya hazırlanıyorum."

Dana memnun olmuş gibi gülümsedi, "Sen ve Mel mi?" diye sordu.

"Evet, ben ve Mel canım."

"Ne zaman peki?"

"Umarım en kısa zamanda olur. Yoksa nikâha biraz daha değişik bir vücutla gidebilirim."

"Hay Allah! Hamile misin yoksa?"

"Evet, öyleyim şekerim."

Dana masanın çevresini dolanıp onun yanına geldi ve kucakladı, "Seni bir anne olarak hiç düşünmemiştim doğrusu," dedi.

"Artık düşünsen iyi olur sevgili arkadaşım. Bir süre sonra beni karşında bebekli bir kadın olarak göreceksin."

"Oh Marie, buna çok sevindim canım. İkimizin de yaşamı tamamen değişiyor artık. Heyecanlısın,

değil mi?"

Marie ciddi bir ifadeyle, "Hem de nasıl," diye cevap verdi. "Yeni bir yaşama başlamak için ben de bu yolu seçtim işte."

"Başka bir yol da var mıydı?"

Marie eğilip Dana'yı yanağından hafifçe öptü, "Ben kolay yolu seçtim arkadaşım," diyerek gülümsedi. "Benim yaşamım oldukça basit. Ben daha çok seni düşünüyorum. Kendine dikkat et, fazla açılıp derinlere gitme."

"Ama en güzel eğlenceler de o derinlerde."

"Sen yine de bu eski arkadaşımı dinle ve çok açılma, sığ sulara yüz."

"Bu sözler çok yavan." Dana'nın gözleri derinlere daldı. "Ben işe zirveden başlayacağım."

"Peki ama bunu nasıl yapacaksın?"

Dana başını kaldırıp arkadaşının gözlerine baktı. "Bunun için bir telefon yeterli."

* * *

Başkan, Oval Ofis'teki masanın arkasından çıkıp ilerledi ve Senato Çoğunluk Lideri John Burdick'i. samimi bir gülümsemeyle karşıladı.

"John. Seni gördüğüme sevindim. Josie ve çocuklar nasıllar?"

Dağınık siyah saçlı, uzun boylu ve zayıf bir adam olan Burdick neşeli bir tavırla omuzlarını silkti. "Josie çok iyi," diye cevap verdi. "Çocuklara gelince, bilirsin işte, yaşlı babalarını bir para makinesi olarak görmeye devam ediyorlar."

Oturup bir süre havadan sudan konuştuktan sonra, sıra bütçe programlarındaki görüş ayrılıklarına gelmişti. İki adam, rakip partilerin liderleri olarak herkesin içinde sürekli tartışmalarına karşın, kapalı kapılar ardında birbirlerini seven, samimi iki dost olarak konuşurlardı.

"Kongre senin delirdiğini düşünmeye başladı Başkan. Son altı aydır Kongre'den Beyaz Saray'a gönderilen tüm harcama taleplerini veto ettin."

Başkan elindeki ince puroyu yakmak için bir süre sustu ve sonra, "Bu kapıdan son kez çıkıncaya kadar da bunu yapmayı sürdüreceğim dostum," diye konuştu. "Gerçekleri görmeliyiz John. Amerika Birleşik Devletleri hükümeti hep meteliksiz ve İkinci Dünya Savaşından bu yana da hep böyle, ama kimse bunu kabul etmek istemiyor, iç borçları saçma sapan harcamalarla artırıp duruyoruz ve bizden sonra buraya gelip oturacak adamın bu işi temizlemesini bekliyoruz."

"Peki ama Kongre ne yapsın yani? İflasımızı mı ilan edelim?"

"Bunu eninde sonunda yapmak zorunda kalabiliriz dostum."

"Böyle bir şeyin olabileceğini düşünmek bile istemiyorum. Ulusal borçlar sigorta şirketlerinin yarısı, tasarruf sandıkları ve bankalar tarafından destekleniyor. Bunların hepsi bir gecede bataabilirler."

"Bu yeni bir şey değil ki John. Yıllardır süregelen bir durum."

Burdick başını iki yana sallayarak. "Hayır, bunu kabul edemem dostum," dedi.

"Kahretsin John! Bu durumu bir günde halının altına süpürüp unutamazsın. Düşünebiliyor musun, elli yaşın altındaki tüm vergi mükellefleri emekli olduklarında maaş alamayabilirler? Böyle devam edersek on iki yıl sonra, bugün emekli maaşı alanların üçte birine bile maaş veremeyecek duruma gelebiliriz. Ben uyarılarımı bu yüzden yapıyorum işte. Ama dinleyen kim acaba? Yine de görev sürem doluncaya kadar, birkaç ay da kalsa bunu yapmayı sürdüreceğim. Amerikan halkı durumumuzu idrak etmek zorunda."

"Amerikan halkı bu tür kötü şeyler dinlemek istemiyor. Hiç kimsenin sevmediği bir adam olabilirsin."

"Hiç umurunda değil. Ben halk tarafından beğenilme peşinde değilim ki. Herkes istediği gibi düşünmekte serbesttir. Birkaç ay sonra tekneme atlayıp Fiji'nin güneyinde yelken açarak dolaşacağım. Hükümetin canı cehenneme diyeceğim günler yakın."

"Bunları söylemene üzüldüm Başkan. Sen iyi bir insansın, en büyük düşmanların bile bunu kabul ediyorlar."

Başkan fikrinde ısrarlıydı. "Bir zamanlar devletin durumu çok iyiydi John," diye devam etti. "Ama sen, ben ve bizim gibi diğer hukukçular işleri berbat ettiler. Bir ülkeyi yönetmek çok büyük bir iş. Hukukçuları başkan yapmamak gerekir. Maliyeciler ve pazarlamacılar Kongre Üyesi ve Başkan olmalılar."

"Ama yasaları yapmak ve uygulamak da hukukçuların işidir, değil mi?"

Başkan omuzlarını silkti. "Yasaları yürütmenin ne faydası var? Ne yaparsam yapayım bir şeyi değiştirmiyorum ki," diye mırıldandı. Sonra koltuğunda doğruldu ve gülümseyerek misafirine baktı. "Özür dilerim John, buraya benim nutkumu dinlemeye gelmedin herhalde, değil mi? Bir arzun mu vardı?"

Burdick, "İhtiyaç içindeki çocukların sağlık tasarısı," diyerek onun yüzüne baktı. "Bunu da veto edecek misin?"

Başkan arkasına yaslandı ve elindeki puroya bakıp, hafif bir sesle, "Evet," dedi.

Burdick sakin olmaya çalışarak, "Bu tasarı bana ait," diye konuştu. "Onu çok iyi hazırladım ve Meclisle Senato'ya da kabul ettirdim."

"Biliyorum."

"Çocuklarına yeterli sağlık desteği veremeyen aileler için hazırlanan böyle bir yasa tasarısını nasıl veto edersin? Bunu anlamak mümkün değil."

"Özür dilerim ama, seksen yaşın üzerindeki vatandaşlara ya da azınlıklara burs yardımı gibi tasarıları nasıl veto ettimse bunu da etmek zorundayım. Bunlar gibi birçok yasa tasarısını da veto ettiğimi biliyorsun. Çünkü bu paralar birilerinin cebinden çıkıyor. Bu ülkeyi vergileriyle ayakta tutan vergi mükelleflerinin yükleri son on yıllık süreçte yüzde beş yüzlük bir artış gösterdi."

"Fakat burada bir insanlık yardımı söz konusu Sayın Başkan."

"Ben de bütçenin dengesini düşünmek durumundayım Senatör. Senin programın için gerekli fonlar nereden sağlanacak, söyleyebilir misin bana?"

"Söyleyebilirim tabii. Örneğin Meta Bölümü'nün bütçesinde kısıntı yaparak işe başlayabilirsin."

Başkan, 'Vay canına, en sonunda Meta'yı öğrenmişler,' diye düşündü. Sonunda bunun olacağını biliyordu ve adamlar geç bile kalmışlardı.

Hiç aldırılmıyormuş gibi, "Meta Bölümü mü?" diyerek misafirinin yüzüne baktı.

"Evet, yıllardır desteklediğin bilim adamları grubu. Meta Bölümü'nün ne gibi faaliyetlerde bulunduğunu anlatmama gerek yok, değil mi?"

Başkan sakın bir ses tonuyla, "Hayır yok," diye cevap verdi.

Odada gergin bir sessizlik oldu.

Bir süre sonra Burdick, "Finansal yolları çok zekice gizlemişsin," diye konuştu. "Ama aylar süren araştırmalardan sonra, adamlarımız Titanik'in çıkarılması için gerekli fonları ve oradan da Meta Bölümü'nü ortaya çıkarmayı başardılar ve yolun sonu da seni gösteriyordu Sayın Başkan. Aman Tanrım, o eski gemi enkazını çıkarmak için 750 milyon dolar para harcanmasına izin vermişsin ve bizlere de bu tutarın yarısı harcanıyor diye yalanlar söyledin Başkan. Bense şurada fakir çocukların sağlık desteği için elli milyon doları alamayacağım, öyle mi? Kusura bakma ama bu yaptığna cinayet denir. Başka ne söyleyebilirim ki?"

"Ne yapmak istiyorsun sen John? Karar tasarını imzalamam için bana şantaj mı yapmayı düşünüyorsun yoksa?"

"Açık konuşmak gerekirse, evet."

"Anlıyorum."

İkisi de sustular ve konuşma tekrar başlamak üzereydi ki, Başkan'ın sekreteri içeriye girdi.

"Özür dilerim Sayın Başkan, bugün öğleden sonraki randevuları hatırlatmamı istemiştiniz efendim."

Başkan, Burdick'e özür dilermiş gibi baktı ve, "Kusura bakma John," dedi. "Birkaç saniye izin verir misin, hemen hallederim."

Başkan randevu listesini inceledi ve 4:15 için randevu almış bir ismi görüp sekretere baktı. "Bayan Seagram mı?"

"Evet Sayın Başkan. Bu hanım telefon etti ve yatak odasındaki gemi maketinin tarihçesini bulduğunu söyledi. Bununla ilgilendiğinizi bildiğim için, onu birkaç dakikalığına araya sıkıştırdım ben de."

Başkan ellerini yüzüne götürdü ve gözlerini kapadı. "Bayan Seagram'ı ara ve ona, dört on beş randevusunun iptal edildiğini, ama kendisini Başkanlık yatında yedi buçukta akşam yemeğine beklediğimi söyle, tamam mı?"

Sekreter notunu aldı ve hemen dışarıya çıktı.

Başkan tekrar Burdick'e döndü. "Evet John, tasarımı imzalamayı reddedersem ne yapacaksın acaba, söyleyebilir misin?"

Burdick ellerini havaya kaldırdı. "O zaman başka çarem kalmaz ve senin hükümet fonlarını gizlice harcadığın yerleri açıklamak durumunda kalırım. Bu durumda öyle bir rezalet ortaya çıkar ki, korkarım Watergate skandalı bunun yanında Paskalya yumurtası hırsızlığı gibi kalır."

"Bunu gerçekten yapar mısın John?"

"Hiç kuşkun olmasın dostum."

Başkan'ın üzerine garip bir durgunluk çökmüş gibiydi. Misafirinin yüzüne baktı ve, "Buradan çıkıp, benim harcamalarımla ilgili bir Kongre araştırması için vergi mükelleflerinin paralarını ziyan etmeden önce, 'Meta Bölümü'nün ne olduğunu ve bu ülkenin savunması için neler yaptığını öğrenmen gerektiğini sanıyorum. Dinle şimdi," dedi.

"Dinliyorum Sayın Başkan."

"Pekâlâ kulaklarımı iyice aç."

Bir saat sonra, Senatör John Burdick, masasına oturdu, elindeki Meta Bölümü'ne ait gizli dosyayı kâğıt kıyma makinesine sokup yüzlerce küçük parçaya ayırdı.

* * *

Muazzam büyük bir kuru havuza çekilip askıya alınan Titanik'in insanı şaşkırtan bir görünüşü vardı.

Kaynakçılar tıkalı koridorları açmak için çalışmaya başlamışlardı bile. Perçin ustaları yaralı bordayı çekiçleyip duruyor ve denizde yapılan geçici onarımları takviye ediyorlardı. Yukarda iki dev vinç, kollarını geminin ambarlarına daldırıyor ve birkaç dakika sonra kepçeleri bir sürü demir yığısıyla dolu olarak çekilip onları boşaltıyorlardı. Eski gemide hummalı bir faaliyet vardı.

Pitt spor salonu ve Üst Güverte'ye son kez baktığının bilincindeydi. Yeni bir yılın başlangıcında geçmiş günleri yolcu eder gibi orada öylece durdu ve anılara daldı. Adamları bu eski ve ünlü transatlantik enkazını yüzdürüp buraya kadar getirebilmek için canlarını dişlerine takarak çalışmışlar, bazıları yaralanmış ve hatta ölmüşlerdi. Ama şu anda hepsi de görevlerini yapmanın gururunu yaşıyorlardı. Her şey geride kalmıştı. Orada birkaç dakika daha kaldıktan sonra düşüncelerinden sıyrıldı ve ana merdivenden inip G Güvertesi'ndeki kargo ambarına doğru yürüdü.

Arkadaşlarının hepsi oradaydı ve başlarındaki gümüş renkli miğferlerle oldukça garip görünüyorlardı. Gene Seagram hafifçe titriyor ve sinirli adımlarla dolaşıp duruyordu. Mel Donner bir yandan ensesindeki ve çenesindeki terleri silerken, bir yandan da endişeli bakışlarla Seagram'ı süzüyordu. Meta Bölümü'nün mineraloji uzmanlarından biri olan Herb Lusky, analiz ekipmanı ile bir kenarda bekliyordu. Amiral Sandecker ve Kemper, loş ambarın bir köşesine çekilmiş, alçak sesle bir şeyler konuşuyorlardı.

Pitt yerde yığılı duran bir sürü demir parçasının üzerinden atlayıp birkaç kişinin yanından geçti ve elindeki kaynak makinesinin aleviyle koca kasanın menteşelerinden birini eritip kesmeye çalışan bir tersane işçisinin arkasına geçip durdu. Bu kocaman, su ve hava geçirmeyen kasanın açılarak içindeki gizemli maden cevherlerinin çıkarılmasına çok az bir süre kalmıştı. Birden, sanki buz gibi soğuk bir rüzgâr esmiş ve her şeyi kaskatı dondurmuştu. Pitt, kasanın açılmasını sanki istemiyordu ve içinde garip bir korku ve endişe vardı.

Diğerleri de onun duygularını anlamış gibi sessizce ona sokulup endişe içinde beklemeye başlamışlardı.

Bir süre sonra, kaynak işçisi aletin düğmesini çevirip alevi söndürdü ve yüzündeki şeffaf siperi kaldırıp onlara baktı.

Pitt, "Durum nasıl görünüyor?" diye sordu.

İşçi, "Eskiler işlerini çok sağlam yaparlarmış doğrusu," diye cevap verdi. "Kilit mekanizmasını kesip çıkardım ve menteşeleri de parçaladım ama kapı hâlâ yerinden kımıldamıyor. Kolay açılacağını sanmıyorum efendim."

"Peki şimdi ne yapacağız?"

"Yukardaki Doppelman vincinden bir kablo sarkıtıp kasanın kapısına bağlayarak çekeceğiz, başka çare yok efendim."

Yukardaki dev vinçten aşağıya sarkıtılan beş santim çapındaki kalın kablonun, kasanın kalın ve ağır kapısına bağlanması bir saate yakın sürmüştü. Her şey hazır olunca bir telsizle vinç operatörüne haber verildi ve kablo yavaş yavaş gerilmeye başladı. Kasaya yakın olanlar kimsenin söylemesine gerek kalmadan yavaşça geriye çekilip olanları izlemeye başlamışlardı. Kablo gerili vaziyette bağlantı yerinden sökülür ve serbest kalırsa, bir kamçı gibi çevreye hızla savrulup rastladığı bir insanı ikiye bölebilirdi. Yukarda çalışan vincin zorlandığını belirten gıcirtıyı hafifçe duyabiliyorlardı. Birkaç saniye hiçbir şey olmadı ve kablo iyice gerildi. Pitt öylesine meraklanmıştı ki, tehlikeyi bile bir yana bıraktı ve kasaya biraz daha yaklaştı. Vinç gıcirtıyor, kablo iyice geriliyor, ama kapı yerinden kımıldamıyordu.

Vinç operatörü motorun devrini yükseltmek için kabloyu biraz gevşetti. Sonra motorun tüm gücüyle yüklendi, kablo birden gıcirtılar içinde yeniden gerilmişti. Olanları sessizce ve kımıldamadan izleyen herkes, paslanmış da olsa kasa kapısının bu kadar büyük bir çekme gücüne karşı dayanamayacağını ve açılacağını sanıyorlardı, ama kapı yine açılmamıştı. Fakat ikinci bir denemede, kapının üst kısmında çok küçük bir aralık görüldü. Sonra bu aralık aşağıya doğru genişlemeye başladı ve kapının alt kısmı da aralandı. Kablonun en son çekişi işi bitirmiş, kale kapısını andıran kalın ve sağlam kapı, daha fazla dayanamayıp yerinden sökülmiş ve büyük bir gürültüyle yuvasından çıkmıştı.

Kasanın içinden bir damla bile su çıkmamıştı. Kasa, yıllarca denizin derin ve karanlık sularında kalmış olmasına karşın, içine hiç su girmemişti.

Kimse yerinden kımıldayamıyor, ağzını açıp bir şey söyleyemiyordu. Herkes bu karanlık boşluğun karşısında donup kalmış, âdeta hipnotize olmuşlardı, içerden küf kokusuyla karışık pis, leş kokusuna benzer bir koku geliyordu.

Kendisini ilk toparlayan ve konuşan Lusky oldu. "Aman Yarabbi! Bu korkunç koku da ne böyle?"

Pitt arkasına döndü ve işçilerden birine, "Bana hemen büyük bir fener bul," dedi.

Arka taraftan biri hemen bir floresan el lambası uzattı. Pitt, lambanın düğmesini açtı ve mavimsi beyaz ışığı karanlık kasanın içine doğru tuttu.

Güçlü kayışlarla tutturulmuş on tane tahta sandığı hepsi de aynı anda gördüler. Ama gördükleri başka bir şey hepsinin yüzünü bir anda sapsarı yapmaya yetti. Karşılarında âdeta mumyalanmış bir insan cesedi, daha doğrusu kalıntısı duruyordu.

Ceset kasanın bir köşesinde yatıyordu, kapalı gözleri iyice çukurlarına kaçmış, derisi katranlı muşamba gibi simsiyah olmuştu. Etləri kuruyup kemiklere yapışmıştı ve cesedin her tarafı, baştan aşağıya bir bakteri dokusuyla kaplanmıştı. Âdeta küflenmiş kocaman bir ekmek parçasına benziyordu. Sadece beyaz saçları ve sakalı olduğu gibi duruyordu. Cesedin çevresinde yapışkan, cıvık cıvık bir sıvı vardı ve kasanın içindeki havayı nemli yapan da buydu. Sanki birisi kasanın duvarlarına bir kova

su atmıştı.

Kemper, yüzünde bir dehşet ifadesiyle, "Adam her kimse, hâlâ yamyaş," diye mırıldandı. "Bu kadar uzun yıl sonra nasıl olabiliyor bu?"

Pitt sakin bir ses tonuyla, "İnsan vücudunun yarısından fazlası sudur," diye konuştu. "Kasanın içinde bu suyu buharlaştıracak yeterli hava olmadığından bu hale gelmiş."

Donner kusmamak için kendini zor tutarak geriye döndü ve, "Kimmiş bu adam acaba?" diye mırıldandı.

Cevabı yine Pitt verdi, "Yanılmıyorsam bu adamın adı Joshua Hays Brewster'dı."

Seagram'ın gözleri korkuyla faltaşı gibi açılmıştı. "Brewster mı?" diye fısıldadı.

Pitt, "Neden olmasın?" dedi. "Bu kasanın içindekileri ondan başka bilen yoktu ki."

Amiral Kemper şaşkın şaşkın bakarak başını salladı ve, "Koca gemi denizin karanlıklarına gömülürken bunun içinde, havasızlıktan boğularak ölmek, nasıl bir şey olmalı," diye mırıldandı.

Donner suratını buruşturarak, "Bunu düşünmek bile istemiyorum. En azından bir ay her gece karabasanlar göreceğime eminim," diye söylendi.

Sandecker yutkundu ve güçlkle konuşarak, "Korkunç bir şey bu," dedi. Sonra Pitt'in üzgün ifadeli yüzüne baktı. "Bunu biliyor muydun?"

Pitt başını salladı. "Komodor Bigalow beni uyarmıştı."

Sandecker ona anlamlı bir bakışla baktı ve sonra tersane işçilerinden birine döndü. "Polis ve adli tıbbı haber verin de gelip bu cesedi buradan hemen alsınlar. Sonra da ben aksini emredene kadar buraya kimse girmesin."

Tersane işçileri bu sözleri duyar duymaz çekilip ortadan kaybolmuşlardı.

Seagram, Lusky'nin yanına gidip kolunu öylesine sıkı kavradı ki, maden bilimci şaşırdı. "Pekâlâ Herb, şimdi marifetlerini gösterme sırası sende."

Lusky kısa bir tereddütten sonra kasanın içine girip cesedin üzerinden atladı ve sandıklardan birinin yanına gidip kapağını zorlayarak açtı. Sonra aletlerini çıkardı ve sandığın içindekileri incelemeye, analiz etmeye başladı. Dışardakiler büyük bir sabırsızlıkla işin bitmesini bekliyordular. Onlara asırlar kadar uzun gelen bir süreden sonra, Lusky başını kaldırıp dışarıya, onlara baktı. Gözlerinde büyük bir şaşkınlık ifadesi görülüyordu.

"Bunlar bir işe yaramaz."

Seagram ona yaklaştı. "Ne dedin sen? Tekrarlar mısın?"

"Bunlar tamamen değersiz kaya parçaları, içlerinde bir gram bile bizanyum yok."

Seagram çıldıracak gibiydi. Kolunu salladı, "Başka bir sandık aç," diye bağırdı.

Lusky yeniden çalışmaya başladı. Ama sonuç aynıydı ve on sandığın açılıp incelenmesi sonucu değiştirmede. Sandıklarda bizanyum içeren maden cevheri yoktu ve hiçbir zaman da olmamıştı.

Mineralog Lusky, kendini kaybetmiş gibi, "Bunlar sadece taş parçası," diye mırıldanıyordu. "Bunlar asfalt altlarına döşenen basit taşlar sadece...."

Lusky'nin âdeta fısıldayarak söylediği bu sözlerden sonra Titanik'in kargo ambarına büyük bir sessizlik hâkim olmuştu. Pitt iyice şaşırılmış, sesini çıkarmadan yere, önüne bakıyordu. Şimdi herkes gözlerini değersiz taşlarla dolu olan sandıklara dikmiş, aylarca süren çabaların, harcanan büyük paraların ve Woodson'la Munk'ın ölümlerinin boşuna olduğunu düşünüyorlardı. Bizanyum Titanik'te değildi ve hiçbir zaman da olmamıştı. Bu durumda hepsi de, yetmiş altı yıl önce oynanan korkunç bir oyunun kurbanları olmuşlardı.

Sessizliği bozan Seagram oldu. Deliliğin eşiğindeki gibi kendi kendine güldü, birden ciddileşip onlara baktı ve sonra da çılgınca bir kahkaha attı. Herkesin şaşkın bakışları altında birden kasanın içine daldı, sandıklardan birinden bir kaya parçası kaptı ve ani bir hareketle Lusky'nin başına vurup onu kanlar içinde bıraktı.

Diğerleri âdeta sersemlemiş, ne yapacaklarını şaşırılmışlardı. Seagram bu kez yine kahkahalar atarak Joshua Hays Brewster'in mumyalaşmış cesedine doğru gitti ve cesedin başını tutup kasanın duvarına vurmaya başladı. Bir süre sonra cesedin başı kopmuş ve artık çıldırılmış olan Seagram'ın elinde kalmıştı.

Seagram artık aklını tamamen yitirmiş gibiydi. Elinde tuttuğu kurumuş insan başının birden kendisine sırtarak baktığını gördü. Artık Seagram için yapılacak bir şey olmadığını hepsi görebiliyorlardı. Joshua Hays Brewster'in yıllar önce tutulmuş olduğu delilik krizi şimdi de Seagram'a bulaşmış ve onu gerçek dünyadan alıp başka dünyalara götürmüştü. Belki de artık Seagram hiç düzelmeyecek, yaşamını bir akıl hastanesinde tamamlayacaktı.

* * *

Altı gün sonra Donner, Amiral Sandecker'in kaldığı otele gitti ve otelin restoranında onu kahvaltı ederken buldu. Masaya otururken, "Son haberi duydun mu Amiralim?" diye sordu.

Sandecker ağzındaki omlet parçasını çiğneyip yuttu ve onun yüzüne baktı, "Eğer yine kötü bir haberse hiç söyleme daha iyi," dedi.

Donner cebinden katlanmış bir kâğıt çıkarıp masanın üzerine atarken, "Bu sabah evden çıkarken yakalayıp bunu verdiler," diye devam etti. "Kongre soruşturma komitesinin karşısına çıkıp ifade vermem gerekiyormuş."

Sandecker ağzına bir parça daha omlet attı ve kâğıda bakmadan, "Kutlarım seni," dedi.

"Aynı dert senin başında da var Amiralim. Bahse girerim ki şu anda sizin ofisin kapısında bir polis mahkeme celbiyle bekliyordur."

"Bu işin arkasında kim var peki?"

Donner cebinden buruşuk bir mendil çıkarıp alnını silerken, "Kırk yaşına gelmeden üne kavuşmak isteyen genç bir Wyoming senatörüymüş," diye cevap verdi. "Sersem herif Gene'in bile ifadesini almak için ısrar etmiş, düşünebiliyor musun?"

Sandecker tabağını geriye itip arkasına yaslandı, "Pekâlâ, ne olacağını göreceğiz bakalım," diye söylendi. "Seagram'ın durumu nasıl?"

"Doktorların tabiriyle manik depresif psikozmuş."

"Lusky düzeliyor mu?"

"Kafasına yirmi dikiş atılmış. Beyin sarsıntısı geçirmiş adamcağız. Ama bir hafta sonra hastaneden taburcu olabileceğini söylediler."

Sandecker, "Hayatımda bir daha böyle bir olayla karşılaşmam umarım," diye söylendi. Bir yudum kahve içti ve Donner'a baktı. "Pekâlâ şimdi ne yapıyoruz?"

"Dün gece Başkan beni Beyaz Saray'dan aradı ve hiçbir şeyi gizlemeyin dedi. Böyle bir durumda de birbiriyle çelişen yalanlara bulaşmak istemiyor."

"Peki Sicilya Projesi ne olacak?"

Donner, "O proje Titanik'in kasasını açar açmaz öldü zaten," diye homurdandı. "İşin başlangıcından hazin sonuna kadar her şeyi dosdoğru anlatmaktan başka çaremiz yok galiba."

"Peki ama olanları herkesin öğrenmesi neyi değiştirecek ki? Bunun kimseye yararı olmayacağını onların da bilmesi gerekir, öyle değil mi dostum?"

Donner içini çekti, "Demokrasinin gereği buymuş," dedi. "Dost olmayan ülkelere sır verme pahasına her şey açığa çıkmalıymış."

Sandecker ellerini yüzüne götürdü ve içini çekti, "Ne yapalım, ben de kendime yeni bir iş bulmaya çalışırım artık," dedi.

"Galiba buna gerek kalmayacak. Başkan, projenin başarısızlıkla sonuçlanmasının sorumluluğunu olduğu gibi kendi üzerine aldığı belirten bir deklarasyon imzalayıp onlara verecekmiş."

Sandecker başını iki yana salladı, "Bunun hiç yararı olmaz bana. Kongre'de beni sevmeyen epey adam var. Benim NUMA'dan istifa etmem için ne zamandır uğraşıyorlar," dedi.

"İş bana kadar gelmeyebilir."

"Amiralliğe terfi ettiğim on beş yıl öncesinden beri politikacılarla çekişmişimdir. inan bana, politika pis iş. Bu Kongre soruşturması bittiğinde Sicilya Projesi ve Titanik'in çıkarılması işine bulaşmış olanların çoğu kendilerine yeni bir iş bulmakta zorlanacaklardır, bundan eminim."

"İşin böyle sonuçlanmasına gerçekten üzüldüm Amiralim."

"İnan bana, ben de öyle." Sandecker kahvesini bitirip peçeteyle dudaklarını sildi ve, "Söylesene Donner," diye devam etti. "Bu Wyomingli senatör ne yapmak istiyormuş acaba? Bu konuda bir fikrin var mı?"

"Anladığıma göre, önce Titanik'in kurtarılması operasyonu ile işe başlayıp, sonra da geriye doğru giderek Meta Bölümü'nü ve daha sonra da Başkan'ı bu işe bulaştırmak istiyormuş." Donner mahkeme celbini alıp cebine attı, "Öğrendiğime göre," diye devam etti, "İlk tanık olarak da Dirk Pitt'i çağırmayı düşünüyormuş."

Sandecker onun gözlerine baktı. "Pitt'i mi dedin?"

"Evet, öyle dediler."

"Pitt ha! İşte bu çok ilginç doğrusu!"

Donner bir şey anlamamış gibi onun yüzüne baktı, "İlginç olan nedir Amiralim?"

Sandecker peçetesini katlayıp masanın üzerine bıraktı, "Pitt'i kolayca bulabileceklerini hiç sanmıyorum," diye cevap verdi. "Senin bilmediğin bir şey var Donner. Akıl hastanesinden gelen

doktorlar Titanik'ten Seagram'ı götürdükten sonra Pitt bir hayalet gibi ortadan kayboluverdi."

Donner gözlerini kısarak ona baktı. "Ama sizler, yani yakın dostları, sen ya da Giordino hiç kuşkusuz onun nerede olduğunu biliyorsunuzdur, değil mi?"

Sandecker başını iki yana salladı ve kızmış gibi, "Hayır," dedi. "Hiçbirimiz nereye gittiğini bilmiyoruz. Onu çok aradık, ama bulamadık. Sanki yer yarıldı da içine girdi."

"Ama en azından bir ipucu bırakmıştır canım, öyle değil mi?"

"Aslına bakarsan bir şey söyledi, ama saçma sapan bir laf bu."

"Neymiş bu söylediği saçma laf."

"Sözde gidip Southby'ı arayacakmış."

"Allah Allah! Kimmiş bu Southby acaba?"

Sandecker, "Ne yazık ki hiçbir fikrim yok dostum," diye mırıldandı. "Hiçbir şey bilmiyorum inan bana."

* * *

Pitt kiraladığı Rover'ı dar, kent dışı bir yolda dikkatle sürüyordu. Yol, yağın yağmurla kayganlaşmıştı ve ağaçlar öylesine yola yakındı ki, uzun dalları zaman zaman arabanın üstüne sürtünüyorlardı.

Pitt kendisini çok yorgun hissediyordu ve buralara gelirken neler bulabileceğini hiç düşünmemişti. İşe, Joshua Hays Brewster ve adamları gibi İskoçya'nın Aberdeen kentinde başlamış, oradan da onların ölüm dolu yollarını izleyerek, Titanik'in uğursuz seferine başladığı Southampton limanına kadar gitmişti.

Bir ara gözlerini camı durmadan silen cam silicilerinden çekti ve yanında, koltuğun üzerinde duran mavi kapaklı not defterine baktı. Defterin içinde bir sürü adres, tarih, çeşitli notlar, karalamalar ve yol boyunca topladığı gazete kupürleri vardı. Geçmişin küf kokulu dosyalarında fazla bir şey bulamamıştı. 7 Nisan 1912 tarihli Glasgow gazetelerinin arka sayfalarında şu haberi bulmuştu:

'İKİ AMERİKALI ÖLÜ BULUNDU'

Haberde sadece John Caldwell ve Thomas Price isimli Koloradolular'ın yerel bir mezarlıkta gömüldüklerinden söz edilmiş, başka hiçbir ayrıntı verilmemişti.

Pitt onların mezarlarını küçük bir kilise avlusunda bulmuş fakat mezar taşlarında sadece isimleri ve ölüm tarihlerini görebilmişti. Charles Widney, Walter Schmidt ve Warner O'Deming'in durumları da aynıydı ve Alvin Coulter'in izini ise bulamamıştı.

Vernon Hall'un mezarını bulmayı da başaramamıştı. O nerede ölmüştü acaba? Hampshire Downs'ın güzel kırlarında mı akıtmıştı kanını, yoksa Southampton'un arka sokaklarından birinde mi öldürülmüştü?

Yolun kenarında göz ucuyla gördüğü küçük bir levhada, büyük liman kentine yirmi kilometre kaldığı belirtiliyordu.

Pitt arabayı hiç düşünmeden, makine gibi kullanıyordu. Bir süre sonra yol biraz döndü ve güney İngiltere'nin alabalığıyla ünlü Itchen ırmağına paralel gitmeye başladı. İlerde sahil düzlüğünün biraz

uzağında, çiftliklerle çevrili küçük bir kasaba gördü ve orada biraz durup kahvaltı edebileceğini düşündü.

O anda birden hiç düşünmeden frene bastı. Bunu neden yaptığını kendisi de anlamamıştı. Ama sanki bir şey onu uyarmış gibiydi. Frene çok ani basmış ve arabayı çamurlu daracık yolda tam üç yüz altmış derece döndürmüştü. Araba yine güneye doğru duruyordu, ama tekerlekler cant kapaklarına kadar yolun kenarındaki çamura gömülmüşlerdi.

Kontağı kapattı ve motor dururken kapıyı açıp yere atladı. Ayakları çamura saplandı fakat o, ayakkabılarla uğraşmak yerine, onları çamurun içinde bıraktı ve çoraplı ayaklarla yola fırladı.

Şimdi yolun kenarında, üzerindeki yazının bir kısmı yandaki ağacın yapraklarından görünmeyen küçük bir levhanın yanında duruyordu. Elini uzattı ve yeniden hayal kırıklığına uğrayabileceğini düşünerek, ağacın dalını korkuyla geriye çekti ve levhadaki yazıyı okudu. "Evvvet!" diye bağırarak havaya sıçradı. Joshua Hays Brewster ve bizanyum bulmacasının anahtarı işte burada, karşısında duruyordu. Orada yağmurun altında kıvıldamadan duruyor ve çabalarının boşa gitmediğini düşünüyordu.

* * *

Marganin Bolşoy Tiyatrosu'nun karşısındaki Sverdlov Meydanı'nda çeşmenin yanındaki banka oturmuş gazete okuyordu. Bir ara bankın hafifçe sarsıldığını hissetti ve başını çevirip bakmadan yanına birisinin gelip oturduğunu anladı.

Buruşuk elbiseli şişman adam arkasına yaslandı ve elindeki elmayı ısırıldı. Ağzındakini çiğnerken, dişlerinin arasından, "Terfini kutlarım Binbaşım," diye mırıldandı.

Marganin gazete okumaya devam ederek, "İşlerin nereye vardığına bakarsak, Amiral Sloyuk'un en azından bunu yapması gerekiyordu," diye fısıldadı.

"Prevlov da ortadan kalktığına göre... Şimdi senin durumun ne olacak?"

"Sayın Albayımız iltica ettiğine göre, en mantıklı yaklaşım hiç kuşkusuz, onun yerine benim gelmem ve Dış İstihbarat Analiz Bölümü'nün başına geçmem olacaktır."

"Yıllardan beri yaptığımız çalışmaların semeresini böyle güzel bir biçimde almamız harika bir şey, değil mi?"

Marganin gazetenin sayfasını çevirdi ve, "Çalışmalarımızın meyvelerini tam olarak topladık sayılmaz," diye mırıldandı. "Daha çok şey bekliyorum."

"Tamam da, bundan böyle eskisinden çok daha dikkatli olman gerekecektir, bunu unutma."

Marganin, "Merak etme çok dikkatli olacağım tabii," dedi. "Bu Prevlov olayı zaten donanmanın prestijini çok sarstı, saygınlığını iyice zedeledi. Donanma İstihbaratı'nda çalışan herkesin sicili en ince ayrıntısına kadar yeniden incelemeye alındı. Bana da Albay Prevlov'a gösterdikleri güvenin gösterilebilmesi için epey zaman geçmesi gerekecektir, buna eminim."

Şişman adam elmasından bir parça daha ısırıldı ve çiğnerken, "İşlerin biraz hızlandırılmasına çalışacağız," dedi. "Buradan kalkınca metro girişindeki kalabalığa karış. Eli çabuk bir arkadaşımız kalabalığın arasında senin iç cebine bir zarf koyacak. Zarfta, ABD Deniz Kuvvetleri komutanının Filo komutanlarıyla yaptığı toplantının notlarını bulacaksın."

"Çok önemli bir malzeme bu."

"Toplantı zabıtlarıyla oynandı. Önemli gibi görülebilir ama aslında üstlerini yanıltmak için özenle yeniden yazıldılar."

"Evet ama, sahte belgeler ve yanlış bilgiler taşımak geleceğim için iyi olmayacaktır."

Şişman adam, "Sakin ol," diye fısıldadı. "Yarın bu saatlerde bir KGB ajanına da aynı bilgiler gidecek ve KGB bunların gerçek olduğunu beyan edecek. Sen bu bilgileri onlardan yirmi dört saat önce üstlerine verdiğinden, Amiral Sloyuk'un iyice gözüne gireceksin."

Marganin gözlerini gazeteden ayırmadan, "Bak bu çok iyi bir plan işte," diye mırıldandı. "Pekâlâ başka bir şey var mı?"

Şişman adam, "Evet," dedi. "Artık sana elveda demem gerekiyor."

"Elveda mı? Bu da ne demek oluyor şimdi?"

"Evet. Uzun bir süredir senin temas adamın ben oldum. Fazla uzun süredir. Sen ve ben işi bu noktaya kadar getirdik ve artık bir açık verebiliriz."

"Peki bundan sonra kiminle temas kuracağım?"

Şişman adam ona cevap vermedi ve başka bir soru sordu. "Hâlâ Donanma lojmanlarında mı kalıyorsun?"

"Evet ve orada da kalacağım. Prevlov gibi lüks bir apartman dairesi kiralayıp dikkatleri üzerime çekmek istemiyorum. Bundan önce yaptığım gibi, yine maaşımla mütevazı bir hayat sürmeye devam edeceğim."

"O halde hiç mesele yok dostum. Benim yerimi alacak ajanın ataması yapıldı. Bu adam, senin kaldığın subay lojmanlarının temizlikçisi olacak."

Marganin üzüntülü bir sesle, "Seni özleyeceğim dostum," diye fısıldadı.

"Ben de seni."

Uzunca bir süre konuşmadılar. Sonra şişman adam içini çekti ve, "Tanrı seni korusun Harry," diye mırıldandı.

Marganin gazetesini katlayıp yan tarafa bıraktığında, şişman adam gitmişti.

* * *

Helikopterin pilotu, "İşte ineceğimiz yer şurası," diyerek ilerideki bir noktayı gösterdi. "Kilisenin karşısındaki şu yolun arkasındaki çayıra ineceğim."

Sandecker pencereden dışarıya baktı. Bulutlu bir sabahtı, her şey gri görünüyordu. Küçük köyün bazı yerlerinden sis perdeleri yükseliyordu. Köy evlerinin arkasından geçen yolun iki yanında taşlarla örülmüş duvarlar yükseliyordu. Pilotun kilise kulesine doğru keskin bir yatış yaparak dönüş geçmesiyle, Amiral oturduğu yerde gerildi.

Koltukta yanında oturan Donner'a baktı ama Donner gözlerini ileriye dikmişti. Ön tarafta pilotun yanında oturan mineraloji uzmanı Sid Koplin, henüz hastaneden çıkmamış olan Herb Lusky'nin yerini almıştı.

İniş kızaklarının çimlere oturmasıyla rahat bir iniş yaptılar ve pilot motoru susturunca rotor palleri de bir süre sonra dönüşlerini durdurdular.

Londra'dan kalkışlarından beri gürültüye alıştıklarından, aniden gelen sessizlikte pilotun, "İşte geldik efendim," diye seslenmesi onlara bir haykırış gibi gelmişti.

Sandecker yan kapıyı açıp aşağıya indi. Pitt, aşağıda onları bekliyordu, hemen ilerleyip elini uzattı.

"Southby'a hoşgeldiniz Amiralim," diyerek gülümsedi.

Sandecker de gülümseyerek onun elini sıktı ama birden ciddileşti, "Bir daha ne yapacağını ve nereye gideceğini bana söylemeden ortadan kaybolursan, kovarım seni," dedi.

Pitt gücenmiş gibi suratını astı ve sonra gülümseyerek Donner'a döndü. "Hoşgeldin Mel. Seni gördüğüme sevindim."

"Ben de seni gördüğüme sevindim. Sid Koplin'le tanışmıştın, değil mi?"

Pitt, "Tasadüfen karşılaşmıştık," diyerek sırıttı. "Yoksa bizi kimse tanıştırmadı."

Koplin uzandı ve Pitt'in elini yakalayıp iki elinin arasına aldı. Koplin şimdi, Pitt'in Novaya Zemlya'da karlar arasında ölmek üzereyken bulduğu adama hiç benzemiyordu. Parmakları güçlüydü ve gözleri parlıyordu.

Koplin heyecanlı bir ses tonuyla, "Hayatımı kurtardığın için sana kişisel olarak teşekkür etmeyi hep istedim," diye konuştu. "Şimdi bu fırsatı yakaladım işte."

Pitt mütevazı bir tavırla, "Seni iyi gördüğüme sevindim dostum," diye mırıldandı. Sonra başını öne eğdi ve yere bakmaya başladı.

Sandecker, 'Şuna da bakın hele. Mahcup küçük çocuklar gibi neredeyse utancından kızaracak,' diye düşündü. Dirk Pitt'in böyle mütevazı bir adam pozuna gireceğini hiç düşünmemişti doğrusu. Onu daha fazla sıkıntıda bırakmamak için kolundan tuttu ve köyün kilisesine doğru çekti.

"Umarım ne yaptığının bilincindedir," diye söyleniyordu Sandecker. "İngilizler uzaklardan gelen bazı adamların köy mezarlarını kazmalarından pek hoşlanmazlar, bunu da bil."

Donner yanlarına gelip, "Mezar açmak için gerekli formalitelerin kaldırılması için bizzat Başkan, İngiltere Başkanı'na telefon açtı," dedi.

Pitt, "Sonuçta çabalarınızın karşılığını alacaksınız, merak etmeyin," dedi.

Yola vardıktan sonra karşı tarafa geçtiler ve demir bir kapıyı arkalarında bırakıp küçük kilisenin mezarlığına girdiler. Bir süre, aşınmış mezar taşları üzerindeki isimleri okuyarak yürüdüler. Bir ara Sandecker köyü gösterdi ve, "Bu köy ana yola çok uzak," dedi. "Buralara gelmeyi de nereden akıl ettin?"

Pitt, "Tamamen tesadüf," diyerek gülümsedi. "Koloradolular'ın izlerini Aberdeen'den itibaren sürmeye başladığımda Southby'ın bu bulmacadaki yerini hiç bilmiyordum. Hatırlarsanız Brewster, güncesinin sonunda Southby'a dönmeyi ne kadar istediğinden söz etmişti. Komodor Bigalow da bana, Brewster'ın, Titanik'in kasasına girip kapıyı kapatmadan önce, 'Southby için Tanrı'ya şükürler olsun,' dediğini söylemişti."

Durdu ve onların merakla beklediklerini görünce, "İçimde bu Southby sözcüğünün İngiltere'yle bir bağlantısı olduğuna dair bir his vardı," diye devam etti. "Bu nedenle madencilerin Southampton'a

kadar izledikleri yolları ben de izlemeye çalıştım..."

Donner, "Bunun için de onların mezar taşlarını izledin tabii," dedi.

"Evet, mezar taşları insana çok yardımcı oluyorlar. Brewster'ın güncesinde, Alvin Coulter ve Vernon Hall dışındakilerin ölüm tarihleri ve nerelerde öldükleri belirtilmişti. Coulter'ın mezarını bulamadım ama, Hall'ın burada, Southby köyü mezarlığında yattığını biliyorum."

"Bunu öğrendikten sonra da haritada bu köyü buldun, öyle mi?"

"Hayır, köy çok küçük olduğu için yol haritalarında bile gösterilmemiştir. Tesadüf dedim ya işte, ana yol üzerinde, yıllar önce bir çiftçinin bir inek satışı için yol kenarına diktiği küçük bir ilan tahtası gördüm, elle yazılmıştı. Çiftçi, adresini tarif etmek için, Southby'a giden yolda bir sonraki kavşağın üç kilometre doğusu diye yazmıştı. Böylece bulmacanın son parçaları da yerlerine oturmaya başladı."

Pitt daha fazla konuşmadı ve hep beraber sessizce yürüyerek üç adamın beklediği yere geldiler. Adamlardan ikisinin kıyafetlerinden çiftçi oldukları anlaşılıyordu, üçüncüsü ise üniformalı bir bölge polisiydi. Pitt yanındakileri onlara tanıştırdı ve Donner da mezarın açılması için alınan belgeyi çıkarıp polis memuruna uzattı.

Sonra dönüp mezara baktılar. Mezarın üzerini örten kalın taş kapağın bir ucundaki mezar taşına üç direkli bir yelkenli gemi resmi kazınmıştı ve resmin altında şu yazılıydı:

VERNON HALL

Ölüm tarihi, 8 Nisan 1912

Pitt, Joshua Hays Brewster güncesindeki sözleri ezberden okudu, "O lanetli dağın altından kazıp çıkardığımız kıymetli maden cevherleri şu anda geminin kasasında güvencede duruyor. Hikâyeyi anlatmak için geride sadece Vernon kalıyor, çünkü ben bir saat içinde White Star'ın büyük bir gemisiyle New York'a doğru yola çıkıyorum..."

Donner, rüyada konuşur gibi, "Demek Vernon Hall'un mezar kasası demek istiyormuş," diye mırıldandı. "Anlatmak istediği, Titanik'in değil, Hall'un mezarının kasasıydı."

Sandecker, "Çok garip, gerçek olamayacak kadar garip," diye söylendi. "Bizanyum burada olabilir mi yani?"

Pitt, "Biraz sonra öğreneceğiz," dedi ve iki köylüye başıyla işaret etti. Adamlar hemen mezarın üzerine eğilmişler ve koca mezar kapağını ellerindeki demir çubuklarla itmeye başlamışlardı. Koca taş kapak yan tarafa sürüldükten sonra adamlar toprağı kazmaya giriştiler.

Sandecker, "Peki ama bizanyumu neden buraya gömsünler ki?" diye sordu. "Bunları Southampton'a götürüp Titanik'e yüklemek Brewster için daha kolay olmaz mıydı?"

Pitt düşünceli bir ifadeyle, "Bunun birkaç nedeni vardı," diye açıklamaya çalıştı, "Brewster artık gücünün sonuna gelmişti, arkadaşları teker teker vahşice öldürülmüşlerdi ve adamlar hâlâ peşindeydiler, buldukları an onu da öldüreceklerdi. O kadar uzun zaman harcayarak ve ölümü göze alarak ele geçirdiği bizanyumun kendisinden alınması düşüncesi, tıpkı Gene Seagram'da olduğu gibi, onu çıldırmanın eşiğine getirmişti. Yabancı bir ülkedeydi ve yapayalnız kalmıştı. Ölüm tehlikesi peşini bırakmıyordu ve bizanyumla birlikte Amerika'ya kaçmasını sağlayabilecek olan gemi de millerce uzakta, Southampton'da demirli, harekete hazır bekliyordu. İnsan bu gibi durumlarda bazen çok zekice düşünür, bazen de hiçbir şey düşünemez olur. Brewster da yalnız başına bizanyumu alıp

gemiye kadar gidemeyeceğini düşünmüş olmalı. Bunun sonucunda bizanyumu Vernon Hall'un mezarına gömdü ve sandıklara da taş parçaları doldurdu. Sanıyorum ki sonra da güncesini kilisedeki papaza verdi ve ondan, günceyi Southampton'daki ABD konsolosuna ulaştırmasını rica etti. Ama deliliğin eşiğindedi ve bu yüzden kimseye, hatta papaza bile güvenemiyordu. Bu nedenle bir bulmaca hazırlamayı düşündü ve kıymetli maden cevherlerinin gemi kasasında olduğunu yazdı. Öldürüldüğü takdirde ordudaki bir istihbarat uzmanının bu şifreyi çözebileceğini düşündü herhalde."

Donner, "Ama sonuçta sağ salım Titanik'e vardı," dedi. "Fransızlar onu durduramadılar."

"Bana öyle geliyor ki, Fransız ajanları güç durumda kaldılar ve onun peşini bırakmak zorunda kaldılar. Belki de İngiliz polisi cesetleri bulup onların peşine düşmüştü, bilemiyorum tabii."

Koplin söze karıştı. "Fransızlar da uluslararası bir skandaldan korkup işin peşini bırakmış olmalılar."

Pitt başını sallayarak, "Evet bu da mümkün tabii," dedi.

Sandecker uzaklara bakarak, "Ama Titanik battı ve her şeyi berbat etti," dedi.

Pitt hiç düşünmeden, "Doğru," diyerek onu onayladı. "Şimdi işin içinde bir sürü 'eğer' sözcüğü var. Eğer Kaptan Smith buzdağı uyarılarını dikkate alıp da geminin seyir süratini düşürseydi, eğer o yıl buzdağları anormal bir biçimde o kadar güneye inmeselerdi, eğer Titanik buzdağını sıyırıp zamanında New York'a varabilseydi, ve eğer Brewster yaşayıp da hikâyeyi yetkililere anlatabilseydi, bizanyum bir süre sonra gömüldüğü yerden çıkarılıp Amerika'ya götürülebilirdi. Diğer yandan, Brewster gemiye varamadan öldürülmüş olsaydı, ordu istihbaratı yine bu bulmacayı çözebilirdi belki. Ama ne yazık ki her şey ters gitti, Titanik battı ve Brewster'ı da beraberinde götürdü. Böylece biz de dahil herkes oyuna geldi ve kimse de yetmiş altı yıl boyunca bunu düşünmedi."

Donner şaşkın gözlerle Pitt'e bakarak, "Peki ama, Brewster kendisini neden o kasaya hapsetti ve ölüme gitti acaba?" diye sordu. "Geminin battığını bile bile kendisini neden oraya kapattı ve intihar etti?"

Pitt, "Kendisini suçlu hissediyordu ve anladığım kadarıyla adam kafayı iyice üşütmüştü," diye cevap verdi. "Çok sevdiği arkadaşlarının kendisinin yüzünden öldüğünü düşündü ve delirdi. Pek çok insan daha masumane nedenlerle yaşamına kıymıştır."

Koplin birden, "Bir dakika," diyerek konuşmayı kesti. Yanındaki mineral analiz ekipmanının yanına diz çökmüştü. "Tabutun üzerindeki topraktan radyoaktivite sinyalleri alıyorum. Biraz bekleyin."

Kazıcılar mezardan çıkmışlar, diğerleri de Koplin'in çevresine toplanmışlardı. Sandecker iç cebinden bir puro çıkarıp dudaklarının arasına sıkıştırdı ama yakmadı. Havanın soğuk olmasına rağmen Donner'ın gömleği ter içinde kalmıştı. Kimseden çıt çıkmıyordu. Hepsinin ağzından buharlar çıkıyor ve sabahın gri aydınlığında hemen kayboluyorlardı.

Koplin mezarın içindeki taş parçalarıyla dolu toprağı inceliyordu. Tabutun üzerindeki toprak, mezarın kazılışı sırasında ortaya çıkan nemli kahverengi toprağa benzemiyordu. Mineraloji uzmanı Koplin bir süre sonra ayağa kalktı. Avucunda birkaç küçük kaya parçası vardı. Hepsinin yüzüne ayrı ayrı baktı ve, "Bizanyum!" dedi.

Donner fısıltıya benzer bir sesle, "Gerçekten burada mı?" diye sordu. "Bizanyum gerçekten de burada mı yani?"

Koplin, "Evet, hem de çok yüksek oranlı," diyerek çevresindekilerin yüzlerine baktı. "Burada Sicilya Projesi için gerekenden fazla miktarda cevher var."

Donner, "Şükürler olsun Tanrım!" diye mırıldandı ve çiftçilerin şaşkın bakışları altında yandaki bir mezarın üzerine kapandı.

Koplin mezarın içine baktı, "Delilik bazen insan zekâsının daha da gelişmesine neden oluyor ve onu bir dâhi yapıyor," diye konuştu. "Brewster mezarın içini maden cevheri dolu toprakla doldurmuş. Profesyonel mineraloji uzmanı olmayan biri, burasını açsa bile sadece kemikleri bulur ve topraktan hiçbir şey anlamadan tekrar kapatırdı."

Sandecker birden ilerleyip Pitt'in elini tuttu ve sıkarak, "Teşekkürler," dedi.

Pitt sadece başını sallamakla yetindi, kendisini çok yorgun hissediyordu. Issız bir yere gitmek ve bir süre için dünyayı unutmak istiyordu. Titanik onu çok yormuş, çok yıpratmıştı. Titanik keşke o uğursuz yolculuğuna, kendisini paslı bir demir yığını haline getiren yolculuğa o gün çıkmamış olsaydı.

Sandecker onun gözlerinden ne düşündüğünü anlamıştı sanki. "Senin dinlenmen gerekiyor Pitt," diye mırıldandı. "Senin o çirkin yüzünü en azından iki hafta ofisimde görmek istemiyorum, tamam mı? Bir süre gözüme görünme sakın."

Pitt yorgun bir ifadeyle ve zoraki gülümseyerek, "Bunu söylemeni bekliyordum Amiralim," dedi. "Sağol."

Sandecker, sinsi bir sırıtışla onun yüzüne baktı. "Nereye saklanacağını bana söyler misin acaba? Yani, seni ancak NUMA'da çok acil bir durum olduğu takdirde ararım. Bunun dışında rahatsız etmeyeceğime söz veriyorum."

Pitt kuru bir sesle, "Tabii Amiralim," dedi. "Teignmouth diye bir yerde dedesiyle birlikte yaşayan minik bir hostes kız var. Beni orada bulabilirsin."

Sandecker hiçbir şey demedi ve anlayışlı bir tavırla başını salladı.

Koplin onların yanına geldi ve Pitt'in her iki omuzundan kavrayıp, "Seninle bir gün tekrar karşılaşırız umarım," dedi.

"Ben de öyle, sağol."

Donner toprakların üzerinde oturduğu yerden kalkmadan Pitt'e baktı ve boğuk bir sesle, "Çok şükür bu iş bitti," diye mırıldandı.

"Evet, bittiğine ben de sevindim doğrusu."

Pitt birden garip bir ürperti duydu, sanki sözleri geçmişten bugüne doğru yankılanmış gibiydi. Sonra döndü ve Southby mezarlığından çıktı.

Diğerleri sessizce onun arkasından baktılar. Pitt gittikçe küçüldü ve bir süre sonra da sisin içinde kayboldu.

Koplin o anda, Bednaya Dağı'nın karlı eteklerinde Pitt'le ilk karşılaşmasını hatırlayarak, "Sisin içinden çıkıp geldi ve yine sisin içinde kayboldu," dedi.

Donner onun söylediğinden hiçbir şey anlamamış, bakakalmıştı, "Ne dedin sen?" diye sordu. 1

Koplin omuzlarını silkti. "Hiçbir şey, sadece sesli düşünüyordum işte."

Projenin Sonucu

"Motorlar stop."

Kaptanın emri makine dairesine ulaştı ve İngiliz yolcu gemisi H.M.S. Troy'un makine dairesinden gelen titreşimler bir süre sonra kesilip duyulmaz oldu. Koca lüks gemi gecenin sessizliğinde hafif dalgaları hışırtıyla yarararak ağır ağır süzülürken, çevrede sadece jeneratörlerin uğultusu duyuluyordu.

Kuzey Atlantik için sıcak bir geceydi. Deniz sakindi ve yıldızla dolu gökyüzü pırıl pırıldı. Hiç rüzgâr yoktu, direğe asılı İngiliz bayrağı yerinden bile kımlıdamıyordu.

Eski geleneklere uygun olarak yelken bezine sarılmış üzerine ulusal bayrak örtülmüş cenaze küpeşteye taşınıp yerleştirildiğinde, mürettebatın iki yüzden fazlası ön güvertede toplanmıştı. Sonra Kaptan, heyecanlı ama titremeyen gür bir sesle denizde defin duasını okudu. Son sözlerini okuyunca başıyla işaret verdi. Lata eğildi ve cenaze karanlık suların sonsuzluğuna dalıp gitti. Borazancının ezgileri gecenin karanlığında kaybolurken, törene katılan denizciler başlarını eğerek sessizce işlerinin başına döndüler.

Troy birkaç dakika sonra yine normal seyrine dönmüştü. Kaptan masasına oturdu ve seyir defterine şunları yazdı:

H.M.S. Troy. Zaman: 0220, 10 Ağustos 1988 Pozisyon: Enlem 41°46', Kuzey, 50°14' Batı Emekli Komodor Sir John L. Bigalow'un cenazesi, vasiyeti üzerine sonsuzluğu eski mürettebat arkadaşlarıyla paylaşmak isteği de dikkâte alınarak, White Star şirketi gemisi R.M.S. Titanik'in battığı aynı saatte denize verilmiştir.

Cenaze töreninde sesi titremeyen kaptanın elleri, seyir defterini imzalarken titriyordu. O şimdi, dünyayı şaşırtan ve bir daha yaşanması pek mümkün olmayan trajik bir dramın son perdesini kapatıyordu.

Hemen hemen aynı dakikalarda, dünyanın diğer bir köşesinde, Pasifik Okyanusu dalgalarının altındaki derinliklerde, kocaman bir puroyu andıran bir denizaltı sessizce seyrediyordu. Canavarın yaklaşmasından korkan derin su balıkları etrafta kaçışırken, denizaltının içindeki mürettebat, altı bin mil doğudaki bazı hedeflere balistik füze fırlatmanın hazırlığı içindeydiler.

Saat tam 15:00'te uzun menzilli füzelerden birincisinin roket motorları çalıştı, koca füze güneş altında parıldayan suları bir volkanın patlaması gibi yarıp çıktı ve Pasifik'in masmavi gökyüzüne doğru yükseldi. Otuz saniye sonra ikinci füze fırlatıldı ve onu da üçüncü ve dördüncü füzeler izledi. Kitle imha silahları içeren savaş başlıklarıyla donatılmış bu dört füze, birbirinin peşinden, arkalarında uzun ve portakal renginde yoğun alev kuyrukları bırakarak hedeflerini vurmak üzere, gökyüzünde kayboldular.

Otuz iki dakika sonra, kendilerine programlanmış olan hedeflere varmadan yaklaşık yüz elli kilometre önce dört füze de birer birer infilak etti. Askeri tarihte ilk kez böyle bir deneyim yaşanıyordu. Kusursuzca fırlatıldıktan sonra, hedeflerine doğru ilerlerken parçalanan füzeler izleyenleri sevince boğdu. Amerikan Ulusal Savunma Programı'ndaki subaylar, mühendisler ve teknisyenler başarılarını ayakta alkışlıyorlardı.

Sicilya Projesi daha ilk denemesinde başarılı olmuştu.